ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\G\Gemmell David_Gemmell David - Drenajská sága 5 - Tulák 1 - V říši vlka.pdb

PDB Name: zdroj
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

DAVID GEMMELL

V ŘÍŠI VLKA

Prolog

MUŽ ZVANÝ ANDĚL TIŠE SEDĚL V KOUTĚ taverny, v mohutných, dnou pokroucených rukách držel pohár svařeného vína a zjizvenou tvář skrýval pod černou kápí. I přes čtyři otevřená okna byl vzduch v šedesát stop dlouhé místnosti zatuchlý a

Anděl cítil kouř z olejových kahanů smíšený s pachem zpocených lidí, připravovaných pokrmů a zvětralého piva.

Anděl zvedl pohár a rty se dotkl okraje, takže vína jen usrkl a poválel ho po jazyku. U ušaté sovy bylo dneska večer plno a kolem baru se tlačilo množství lidí, i když v jídelně bylo trochu méně nacpáno. K Andělovi, popíjejícímu víno, se však nikdo ani nepřiblížil. Zjizvený gladiátor v kápi neměl rád společnost a tady mu bylo zaručeno největší soukromí, jakého se jen člověku může v taverně dostat.

Těsně před půlnocí vznikla mezi skupinkou dělníků hádka. Anděl na skupinku zaostřil pohled očí barvy pazourku a prohlédl si jejich obličeje. Bylo to pět mužů a hádali se o rozlité pití. Anděl viděl, jak se jim do tváří hrne krev, a věděl, že i přes zvýšené hlasy není ani jeden z nich v náladě se skutečně porvat. Když se blíží boj, krev z obličeje odtéká, takže pak má člověk tváře bílé jako duch. Pak si Anděl všiml mladého muže na okraji skupinky. Ten je nebezpečný! Muž byl ve tváři bledý, pevně tiskl rty a pravou ruku skrýval v záhybech haleny.

Anděl se pohledem vrátil k Balkovi, majiteli krčmy. Podsaditý bývalý zápasník stál za pultem a také muže pozoroval. Anděl se uvolnil. Balka nebezpečí zahlédl a byl připraven.

Hádka se zvolna začínala utišovat ale bledý mladík řekl něco jednomu z ostatních a náhle se vzduchem míhaly pěsti. Ve světle lampy se zablýskl nůž a kdosi vykřikl bolestí.

Balka, s krátkou palicí v pravé ruce, se přehoupl přes pult a skočil na mládence s bílou tváří a nožem, palicí ho praštil přes zápěstí, čímž ho přinutil nůž pustit, a pak ho udeřil do spánku. Muž se sesul na pilinami pokrytou podlahu jako omráčený býk.

"Tak a dost, hoši!" zařval Balka. "Noc pokročila."

"Ještě jednu rundu, Balko," zaprosil jeden stálý host.

"Zítra," odsekl krčmář. "No tak, mládenci. Ukliďte tady ten svinčík."

Pijáci dopili pivo a víno a několik jich popadlo bezvědomého bojovníka a odtáhlo ho na ulici. Oběť měla bodnou ránu v rameni. Rána byla hluboká a muž měl ochromenou ruku. Balka mu dal velkého panáka brandy a pak ho poslal k ranhojiči.

Nakonec krčmář zavřel dveře na závoru. Jeho číšníci a šenkýřky začali sbírat korbele, poháry a talíře a narovnávali stoly a židle, které byly převrženy během rvačky. Balka vrátil palici do široké kapsy u své kožené zástěry a došel k místu, kde seděl Anděl.

"Další tichý večer," zamumlal a přitáhl si židli naproti gladiátorovi. "Janíku!" křikl. "Přines mi džbánek!"

Mladý sklepník nalil láhev nejlepšího lentrijského červeného do hliněného džbánku, našel čistý cínový pohár a obojí donesl ke stolu. Balka k chlapci vzhlédl a zamrkal. "Hodnej kluk, Janíku," řekl. Janík se usmál, nervózně se podíval na Anděla a vycouval. Balka si povzdechl a opřel se v židli.

"Proč si to víno nenaleješ z láhve?" optal se Anděl a upřel na krčmáře šedé oči.

Balka se uchechtl. "Z hliněnýho nádobí chutná líp."

"Leda houby!" Anděl se natáhl přes stůl, zvedl džbánek a podržel si ho u pokřiveného nosu. "Je to lentrijský červený... aspoň patnáct let starý."

"Dvacet," zazubil se Balka.

"Nechceš, aby lidi věděli, že jseš dost bohatej, abys to mohl pít, " poznamenal Anděl. "Pokazilo by ti to pověst. Člověk z lidu."

"Bohatý? Jsem jenom chudý krčmář."

"A já jsem ventrijská vějířová tanečnice."

Balka kývl a dolil si pohár. "Na tebe, příteli," pravil a jediným douškem vyprázdnil pohár. Víno mu vyteklo na rozdělenou šedou bradku. Anděl se usmál, odhodil kápi a rukou si přejel po řídnoucích rusých vlasech. "Kéž tě bohové zahrnou štěstím," dodal Balka, nalil si další pohár a vypil ho stejně rychle jako první.

"Trocha štěstí by se mi hodila."

"Žádná lovecká výprava?"

"Pár, ale dneska nikdo nechce moc utrácet."

"Jo časy jsou těžký," souhlasil Balka. "Vagrijský války pustily žilou pokladnicím, a teď Karnak ještě rozčílil Gothiry a Ventriánce, tak si myslím, že můžeme čekat nový boje. Mor na toho chlapa!"

"Měl pravdu, když jejich vyslance vyhodil," namítl Anděl se zúženýma očima. "My nejsme žádní vazalové. Jsme Drenajci a neměli bychom poklekat před nižšíma rasama."

"Nižšíma rasama?" Balka pozvedl obočí. "Možná tě to překvapí, Anděli, ale podle mě i ne-Drenajci mají dvě ruce, dvě nohy a jednu hlavu. Je to zvláštní, já vím."

"Víš, co tím myslím," vyštěkl Anděl.

"Ano, to vím - jenom s tebou nesouhlasím. Na, dej si trochu slušnýho vína."

Anděl zavrtěl hlavou. "Jeden pohár mi bohatě stačí."

"A ani ten nikdy nedopiješ. Proč sem vlastně chodíš? Nemáš lidi rád. Nemluvíš s nimi a nelíbí se ti, když je někde přecpáno."

"Rád poslouchám."

"Co se tak asi můžeš doslechnout v taverně, kromě blábolení opilců a mluvků? Tady se o filozofii moc nedebatuje, aspoň co jsem já slyšel."

Anděl pokrčil rameny. "Život. Řeči. Já nevím."

Balka se předklonil a mohutnými předloktími se opřel o stůl. "Tobě to chybí, co? Souboje, sláva, jásot."

"Ani trochu," zabručel Anděl.

"No tak, teď mluvíš s Balkou. Viděl jsem tě toho dne, kdy jsi porazil Barsellida. Ošklivě tě pořezal - ale ty jsi vyhrál. Viděl jsem tvůj obličej, když jsi zvedal svůj meč ke Karnakovi. Úplně jsi zářil."

"To bylo tenkrát. Nechybí mi to. Nestýská se mi po tom." Anděl si povzdechl. "Ale vzpomínám si na ten den. Úplně jasně. Barsellis byl dobrej bojovník, vysokej, hrdej, rychlej. Ale jeho tělo tahali kolem arény. Pamatuješ se na to? Ležel obličejem dolů a jeho brada vyryla do písku dlouhou krvavou brázdu. Mohl jsem to být já."

Balka vážně pokývl. "Jenže nebyl. Odešel jsi na odpočinek neporaženej - a už ses nikdy nevrátil. To je dost neobvyklý. Většinou se vracívají. Viděl jsi minulý týden Caplyna? Taková porážka. Kdysi býval tak nebezpečnej. Vypadal jako stařec."

"Mrtvej stařec," zavrčel Anděl. "Mrtvej starej blázen."

"Stejně bys je ještě všechny strčil do kapsy, Anděli. A vydělal jmění."

Anděl zaklel a tvář mu potemněla. "Sázím se, že tohle taky říkali Caplynovi." Znovu si povzdechl. "Lepší to bývalo, když jsme ještě bojovali jenom holýma rukama, beze zbraní. Teď chtějí lidi vidět jenom krev a smrt. Pojďme se bavit o něčem jiným."

"O čem - o politice? O náboženství?"

"O čemkoliv. Jenom aby to bylo zajímavý."

"Dneska ráno odsoudili Karnakova syna. Dostal rok ve vyhnanství v Lentrii. Muže zabijí, jeho žena se zabije pádem z výšky a vraha pošlou na rok do vyhnanství do paláce na pobřeží. Tady máš spravedlnost."

"Aspoň Karnak toho kluka pohnal před soud," prohodil Anděl. "Rozsudek mohl být horší. A nezapomínej, že otec toho zavražděnýho prosil o shovívavost. Byla to docela pohnutá řeč, jak jsem slyšel - o vznešenosti ducha a nehodách a odpuštění."

"Jen si to představ," odtušil Balka suše.

"Co to má znamenat?"

"Ale no tak, Anděli! Šest chlapů - všechno urozenci - všichni opilí, seberou mladou vdanou paní a snaží se ji znásilnit. Když se ji její manžel pokouší bránit, zabijí ho. Ta žena utíká a spadne z útesu. Vznešený duch? A co se týče otce toho zabitýho, jak jsem pochopil, tak Karnak byl jeho prosbama tak pohnutej, že do jeho vesnice poslal osobní dar dva tisíce raqů a velkou zásobu zrní na zimu."

"No, a tady to máš," řekl Anděl. "Je to dobrej člověk."

"Já ti občas nevěřím, příteli. Copak ti nepřipadá divný, že otec náhle vznese takovou prosbu? Bohové, člověče, jeho k tomu donutili. Lidem, co kritizují Karnaka, se často stávají nehody."

"Já těm historkám prostě nevěřím. Karnak je hrdina. S Egelem tuhle zemi zachránili."

"Ano, a podívej, co se stalo Egelovi."

"Myslím, že politiky jsme už dneska měli dost," prskl Anděl, "a o náboženství se bavit nechci. Co zajímavýho se ještě stalo?"

Balka chvíli seděl mlčky, pak se zazubil. "Aha, ano, povídá se, že Cechu nabídli velkou sumu, aby chytili Tuláka."

"Ale proč?" podivil se Anděl očividně užaslý nad tou novinkou.

Balka pokrčil rameny. "To nevím. Ale slyšel jsem to od Symia, a jeho bratr je u Cechu písařem. Pět tisíc raqů pro Cech samotnej a dalších deset pro člověka, co ho zabije."

"Kdo to nařídil?"

"To nikdo neví, ale nabízejí velkou odměnu i za informace o Tulákovi."

Anděl se zasmál a zavrtěl hlavou. "To nebude snadný. Tuláka nikdo neviděl už... kolik... deset let? Už by mohl být mrtvej."

"Někdo si to očividně nemyslí."

"To je šílenství - a plýtvání penězma i životama."

"Cech svolává svý nejlepší lidi," pokračoval Balka. "Najdou ho."

"Budou si přát, aby se jim to nepodařilo," utrousil Anděl tiše.

1.Kapitola

MIRIEL BĚŽELA NĚCO PŘES HODINU. ZA TU dobu uběhla od srubu asi devět mil, nejdřív nahoru na louku, pak dolů k potoku, přes údolí a borovým lesem, zase nahoru přes hřeben Sekerníku a zpátky po staré jelení stezce.

Nyní již byla unavená, srdce jí začínalo bušit prudčeji a plíce se snažily získat dost kyslíku, aby mohly dostatečně zásobovat unavené svaly. Dívka se však hnala dál, rozhodnutá dorazit ke srubu dřív, než se slunce vyšplhá k nadhlavníku.

Svah byl po včerejším dešti kluzký a Miriel dvakrát uklouzla a kožená pochva na nůž, kterou měla u pasu, se jí zaryla do nahého stehna. Hněv ji poháněl dál. Bez dlouhého loveckého tesáku a vrhací čepele přivázané k levému zápěstí by to zvládla rychleji, ale otcovo slovo pro ni bylo zákonem. Miriel nikdy neopouštěla srub, neměla-li připevněné své zbraně.

"Nikdo jiný tu přece není, jenom my," namítala nikoliv poprvé.

"Očekávej to nejlepší - připrav se na nejhorší," bylo jediné, co k tomu kdy řekl.

A tak běhala s těžkým nožem, který ji tloukl do stehna, a jílec vrhacího nože ji dřel na předloktí.

Dostala se k zatáčce, přeskočila padlý kmen, zlehka přistála a zabočila doleva směrem k poslednímu stoupání. Zrychlila krok a bosýma nohama došlapovala do měkké prsti. Štíhlá lýtka ji pálila a bolelo ji na plicích. Ale byla nadšená, protože slunce mělo k poledni ještě aspoň dvacet minut, a jí to ke srubu bude trvat jenom tři.

Nalevo se pohnul nějaký stín - před očima se jí mihly drápy a zuby. Miriel se okamžitě vrhla dopředu na zem, dopadla na pravý bok a překulila se. Lvice, zmatená, že prvním skokem oběť minula, se přikrčila. Uši měla přitisknuté k hlavě a žluté oči upírala na vysokou mladou ženu.

Miriel horečnatě uvažovala. Akce a reakce. Převezmi kontrolu!

Do ruky jí vklouzl tesák a Miriel zařvala, co měla sil. Lvice, šokovaná takovým hlukem, ucouvla. Miriel měla sucho v krku a srdce jí prudce bušilo, ale ruku na jílci měla pevnou. Znovu zařvala a skočila směrem k lvici. Zvíře, vyvedené z rovnováhy jejím náhlým pohybem, ustoupilo ještě dál. Miriel si olízla rty. Teď už by měla lvice utíkat pryč. Miriel pocítila strach, ale potlačila ho.

Strach je jako oheň v břiše. Když ho ovládneš, zahřeje tě a udrží tě naživu. Neovládaný tě spálí a zničí.

Oříškově hnědé oči upírala do žlutých zraků lvice a všimla si, v jakém je zvíře špatném stavu. Na pravé přední noze měla lvice podebranou hlubokou jizvu. Už nebyla dost rychlá, aby dopadla hbitého jelena, a proto hladověla. Z tohoto boje nevycouvá - ani nemůže.

Miriel si promyslela všechno, co jí kdy otec vykládal o lvech: Nevšímej si hlavy - kosti jsou příliš silné, aby jimi prošel šíp. Střel ho za přední nohu, do plic. Ale o boji s takovou šelmou pouze nožem neříkal nic.

Podzimní slunce vyklouzlo z mraků a od čepele nože se odrazilo světlo. Miriel okamžitě naklonila čepel tak, aby se světlo odráželo rovnou do očí lvice. Ta naklonila velkou hlavu a v prudké záři zamrkala. Miriel znovu vykřikla.

Avšak místo toho, aby utekla, lvice zaútočila. Náhle po dívce skočila.

Miriel na okamžik strnula. Pak zvedla nůž. Šelmě se do krku, těsně za ucho, zaryla černá střela z kuše a druhá jí probodla bok. Váha lvice sice Miriel srazila na záda, ale lovecký tesák se zvířeti přesto zabořil do břicha.

Miriel ležela úplně nehybně. Lvice spočívala na ní a Miriel cítila její odporně páchnoucí dech. Drápy ani zuby, které měla dívka těsně u obličeje, ji však ani neškrábly. Lvice zachrčela a zcepeněla. Miriel zavřela oči, zhluboka se nadechla a vylezla zpod mršiny. Podlamovaly se jí nohy, a tak si sedla na stezku. Ruce se jí třásly.

Z podrostu se vynořil vysoký muž s malou dvojitou kuší z černého kovu a dřepl si vedle Miriel. "Vedla sis dobře," pochválil ji hlubokým hlasem.

Miriel vzhlédla do jeho tmavých očí a přinutila se k úsměvu. "Byla by mě zabila."

"Možná," připustil. "Ale tvůj nůž ji zasáhl do srdce."

Přes Miriel se přelila vlna únavy jako teplá pokrývka. Lehla si na záda a pomalu, zhluboka dýchala. Kdysi by lvici vycítila dávno předtím, než by jí hrozilo nějaké nebezpečí, ale nadání pro ni již bylo ztraceno, jako pro ni byla ztracena i její matka a sestra. Danjal se zabila při nehodě před pěti lety a Krylla se loni v létě provdala a odstěhovala se. Miriel tyto myšlenky vypudila z hlavy a posadila se. "Víš," zašeptala. "Když jsem se dostala na ten poslední kopec, byla jsem opravdu unavená. Ztěžka jsem dýchala a nohy jsem měla jako z olova. Ale když ta lvice skočila, všechna únava zmizela jako kouzlem." Vzhlédla ke svému otci.

Ten se usmál a kývl. "To se mi stalo už mockrát. V srdci bojovníka vždycky najdeš sílu - a takové srdce tě zřídkakdy nechá na holičkách."

Miriel se ohlédla po mrtvé lvici. "Nikdy nestřílej na hlavu - to jsi mi říkal," podotkla a ukázala na první šipku, která lvici trčela z krku.

Její otec pokrčil rameny a zazubil se. "Chybil jsem."

"To mě tedy moc neuklidnilo. Myslela jsem, že jsi dokonalý."

"Stárnu. Neškrábla tě?"

"Myslím že ne..." Rychle si prohlédla paže a nohy, protože rány od lvích tesáků či drápů se často zanítily. "Ne. Měla jsem štěstí."

"Ano, to jsi teda měla," souhlasil. "Ale svoje štěstí sis zařídila sama, protože jsi se zachovala správně. Jsem na tebe hrdý."

"Proč jsi tady byl?"

"Potřebovala jsi mne," odpověděl. Ladně se zvedl, natáhl ruku a pomohl vstát i Miriel. "Teď ji stáhni a rozčtvrť. Nad lví maso není nic lepšího."

"Nemyslím, že bych to dokázala pozřít," poznamenala Miriel. "Myslím, že bych na to zvíře docela ráda zapomněla."

"Nikdy nezapomínej," napomenul ji otec. "Tohle bylo vítězství. A díky němu jsi silnější. Uvidíme se později." Vytáhl z mrtvého zvířete střely, očistil je od krve a vrátil je do koženého toulce, který mu visel po boku.

"Jdeš k vodopádu?" zeptala se Miriel tiše.

"Na chvíli tam asi zajdu," přiznal dlouhán nepřítomně. Ještě se však obrátil k Miriel. "Připadá ti, že tam trávím moc času?"

"Ne," řekla mu smutně. "To není tím časem, který tam prosedíš. Ani námahou, kterou věnuješ na udržování hrobu. To ty. Ona je... pryč... už pět let. Měl bys zase začít žít. Potřebuješ... víc než jen tohle."

Dlouhán kývl, ale Miriel věděla, že k němu nedosáhla. On se usmál a položil jí ruku na rameno. "Jednoho dne si najdeš milýho a pak si budeme moct promluvit na stejný úrovni. Nechci, aby to znělo blahosklonně. Ty jsi velice bystrá a inteligentní dívka. Máš odvahu i důvtip. Někdy to ale je, jako bych se snažil popsat barvy slepci. Láska, jak doufám i ty sama zjistíš, má velikou moc. Dokonce ani smrt ji nedokáže zničit. A já ji pořád miluju." Naklonil se, přitáhl si Miriel blíž a políbil ji na čelo. "Teď to zvíře stáhni. Uvidíme se za soumraku."

Miriel se za ním dívala, jak odchází, vysoký muž pohybující se s půvabem a zároveň opatrně. Černé, stříbrem prokvetlé vlasy měl pevně stažené do culíku a u pasu mu visela kuše.

A pak byl pryč - ztratil se ve stínech.

***

Vodopád byl úzký, na šířku měl jen necelých šest stop, a voda v třpytné kaskádě stékala z bílých balvanů dolů do nádržky ve tvaru listu, která měřila asi třicet stop na šířku a čtyřicet na délku. Na nejjižnějším cípu jezírka začínal další vodopád a od něj se bystřina hnala k řece o dvě míle dál. Na vodní hladině vířily zlaté lístky a s každým závanem větru se dolů snášely další.

Kolem jezírka rostla spousta květin, z nichž většinu zasadil muž, který nyní klečel u hrobu. Nyní vzhlédl k nebi. Slunce již ztrácelo na síle a od hor vály chladnější podzimní větry. Tulák si povzdechl. Čas umírání. Zadíval se na zlaté listí plující na lehce zčeřené hladině a vzpomínal, jak tu o jiném podzimu seděl s Danjal a dětmi, tenkrát před deseti životy.

Krylla seděla na břehu a ve vodě si máchala nožky. Miriel plavala mezi listím. "Jsou jako duše zemřelých," poznamenala tenkrát Danjal ke Krylle. "Plují po moři života k místu odpočinku."

Tulák si znovu povzdechl a obrátil pozornost zpátky ke květinami ověnčenému rovu, pod nímž leželo vše, pro co kdy žil.

"Miriel dneska porazila lvici," vykládal. "Zůstala stát a nezpanikařila. Byla bys na ni pyšná." Odložil kuši s ebenovou rukojetí stranou a nepřítomně se dal do zaštipování muškátů rostoucích kolem náhrobního kamene. Vybledlé červené květy pak odhazoval stranou. Roční doba dosti pokročila a nebylo pravděpodobné, že muškáty letos ještě vykvetou. Brzy je bude muset vytahat, otřepat hlínu z kořínků a zavěsit je do srubu, aby tak rostlinky připravil na další rok.

"Ale pořád je moc pomalá," dodal. "Neřídí se instinkty, ale tím, co se naučila. Není jako Krylla." Uchechtl se. "Vzpomínáš, jak se kolem ní točívali vesničtí kluci? Moc dobře věděla, jak si je otočit kolem prstu, jenom naklonila hlavu a smyslně se usmála. To měla od tebe."

Natáhl ruku a dotkl se studeného hranatého mramorového náhrobního kamene a ukazováčkem přejížděl po vyrytých čarách.

' Danjal, žena Dakeyrase, kamínek v měsíčním světle '

Hrob stínily jilmy a buky a o kousek dál rostly růže, jejichž velké žluté květy plnily vzduch sladkou vůní. Tulák je přivezl z Kasyry, sedm keříků. Tři růžičky zahynuly ještě na zpáteční cestě, ale ostatní v bohaté jílovité půdě krásně prospívaly.

"Brzy ji vezmu do města," pokračoval. "Už je jí osmnáct a musí se učit. Najdu jí manžela." Povzdechl si. "To znamená, že tě budu muset na chvíli opustit. Na to se moc netěším."

Ticho rostlo, dokonce i vítr v listoví utichl. Tulák měl v očích nepřítomný pohled a hlavou mu táhly neveselé vzpomínky. Plavně vstal, zvedl hliněnou misku ležící vedle náhrobku, došel k jezírku, nabral do misky vodu a začal zalévat růže. Včera sice pršelo, ale byla to spíš jenom přeháňka, a růže se rády zhluboka napijí.

***

Kreeg se přikrčil ve křoví. Kuši měl nataženou. Jak je to snadné, pomyslel si a nedokázal potlačit úsměv.

Najít Tuláka a zabít ho. Musel připustit, že ho vyhlídka na takový lov trochu vystrašila. Koneckonců, Tulák Zabíječ nebyl zrovna průměrný protivník. Když mu rodinu pobili nájezdníci, toulal se zemí, dokud nedostal i posledního z mužů zavraždivších ty, které miloval. Tulák byl u Cechu legendou. Byl poměrně schopný šermíř, v boji na nože však byl vynikající a ve střelbě z kuše neměl sobě rovného. Víc než to, povídalo se, že má tajemné schopnosti a vždycky vycítí blížící se nebezpečí.

Kreeg zacílil vysokému muži na záda. Tajuplné schopnosti? Pche. Ve chviličce bude ten chlap mrtvý.

Muž u hrobu zvedl hliněnou misku a vydal se k jezírku. Kreeg posunul kuši, ale oběť se sklonila, aby nabrala vodu. Kreeg na chviličku sklonil samostříl a pomalu vydechl. Tulák teď byl kousek stranou a jistá rána by musela mířit na hlavu. Co to s tou vodou provádí? Kreeg se díval, jak dlouhán pokleká u růží, naklání misku a vylévá její obsah ke kořenům. Půjde zpátky k hrobu, pomyslel si Kreeg. A tam ho znovu zaměřím.

Tolik v životě závisí na štěstí. Když se k Cechu dostal rozkaz k zabití, Kreeg byl právě bez peněz, a tak využíval jednu děvku v Kasyře. Zlato, které získal zabitím jakéhosi ventrijského kupce, se dávno rozplynulo v hráčských doupatech na jižním konci města. Teď Kreeg děkoval neštěstí, které ho zadrželo v Kasyře. Věděl, že celý život tvoří kruh. A právě v Kasyře se dozvěděl o poustevníkovi žijícím v horách, vysokém vdovci s nesmělou dcerou. Vzpomněl si na zprávu od Cechu.

***

Vyhledat muže jménem Dakeyras. Má ženu Danjal a dceru Miriel. Ten muž má černé prokvetlé vlasy, tmavé oči, je vysoký a bude mu k padesátce. Bude mít malou dvojitou kuši z ebenu a bronzu. Zabít ho a přinést kuši do Drenanu na důkaz úspěchu. Pohybovat se opatrně. Ten muž je Tulák. Deset tisíc ve zlatě čeká.

V Kasyře Kreeg zoufale toužil po tom takovou sumu si vysloužit. Pak - díky bohům - se o tom lovu zmínil své živitelce.

"Jeden muž s dcerou, co se jmenuje Miriel, bydlí v horách na severu," řekla ona. "Nikdy jsem ho neviděla, ale před lety jsem s jeho dcerama chodila do kněžský školy. Tam jsme se učily písmenka."

"Vzpomínáš si, jak se jmenovala její matka?"

"Myslím, že to znělo nějak jako Daneel..., nebo snad Donalia..."

"Danjal?" zašeptal Kreeg sedaje si v posteli a prudce odhazuje pokrývku.

"Tak," řekla žena.

Kreegovi vyschlo v ústech a srdce se mu zastavilo. Deset tisíc! Ale Tulák? Jakou naději měl Kreeg proti takovému nepříteli?"

Skoro týden chodil po Kasyře a vyptával se na toho horala. Tlustý mlynář Šeras ho vídával asi dvakrát do roka a vzpomněl si na malou kuši.

"Je velice tichý," vykládal Šeras, "ale nechtěl bych ho vidět, když se namíchne, jestli víš, co tím myslím. Tvrdej chlap. Studený oči. Býval skoro přátelskej, ale pak mu zemřela žena - před pěti... šesti lety. Spadl pod ní kůň a převalil se přes ni. Měli dvě dcerky, dvojčata. Hezký holky. Jedna si vzala chlapce z jihu a odstěhovala se. Ta druhá je pořád s ním. Plachý děcko. Na můj vkus je moc hubená."

Hostinský Goldin, uprchlík z gothirských zemí s vyzáblým obličejem, se na něj taky rozpomněl. "Když se zabila jeho žena, chvíli sem chodil a zapíjel žal. Moc toho nenamluvil. Jednou se v noci zhroutil a já mu pomohl ze dveří. Přišly jeho dcery a odvedly ho domů. Tenkrát jim bylo tak dvanáct. Městští radní pak chvíli mluvili o tom, že mu je odeberou. Nakonec jim zaplatil kněžskou školu, takže tady skoro tři roky všichni bydleli."

Kreega Goldinův příběh povzbudil. Jestli se dal velký Tulák na pití, tak už se ho není třeba bát. Ale jak hostinský pokračoval ve vyprávění, Kreegovy naděje se vypařily.

"Nikdy nebyl moc oblíbený. Moc se držel stranou," vykládal Goldin. "Ale poslední rok zabil medvěda samotáře, a to lidi potěšilo. Ten medvěd zabil jednoho mladýho sedláka a jeho rodinu. Dakeyras ho ulovil. Bylo to úžasný! Měl takovou malou kuši. Tarik to viděl - medvěd na toho chlapa zaútočil a on tam jenom stál a pak, úplně v poslední chvíli, když se před ním medvěd postavil na zadní, ho dvakrát střelil do otevřený tlamy, takže střely prošly až do mozku. Tarik říká, že ještě nikdy nic takovýho neviděl. Ten chlap byl studený jako led."

Kreeg vyhledal Tarika, útlého plavovlasého podkoního, který pracoval v hraběcích stájích.

"Stopovali jsme tu potvoru tři dny," rozkládal Tarik sedě na balíku se na, a zhluboka se napil z kůží ovinuté lahvice brandy, kterou mu nabídl Kreeg. "Nikdy jsem neviděl, že by se zpotil - a to není žádnej mladík. A když se ten medvěd zvedl na zadní, on jenom namířil kuši a vystřelil. Neuvěřitelný! Ten chlap nezná strach."

"Proč jsi byl s ním?"

Tarik se usmál. "Snažil jsem se dvořit Miriel, ale nikam jsem se nedostal. Je moc plachá, víš. Nakonec jsem to vzdal. A on je divnej. Nejsem si jistej, jestli bych ho vůbec chtěl za tchána. Většinu času tráví u hrobu svý ženy."

Kreegovi se opět značně zvedla nálada. V něco takového doufal. Hledat člověka v lese přinejmenším záviselo na náhodě. Když znal zvyky své oběti, byl úkol o něco méně nebezpečný, ale zjistit, že existuje místo, které oběť vždycky navštěvuje... to byl dar od bohů. A navíc hrob. Tulák bude myslet na něco úplně jiného, bude mít hlavu plnou smutku a možná i příjemných vzpomínek.

Což se ukázalo jako pravda. Kreeg, jenž se řídil Tarikovým návodem, brzy po svítání našel vodopád a vyhledal si úkryt, z něhož bylo vidět na náhrobek. Teď musel jedině čekat, až bude moci zamířit. Kreeg mrkl na ebenovou kuši, která pořád ležela v trávě vedle hrobu.

Deset tisíc ve zlatě! Olízl si tenké rty a opatrně si otřel zpocenou dlaň do listově zelené haleny.

Dlouhán se vrátil k jezírku, nabral další vodu, přistoupil k nejvzdálenějšímu růžovému keři a klekl si. Kreeg se podíval na náhrobní kámen. Čtyřicet stop. Na tuto vzdálenost se střela s ozuby zaryje Tulákovi do zad, prorazí plíci a

vyleze mu z prsou. I kdyby Kreeg minul srdce, oběť v několika minutách zemře na zadušení vlastní krví.

Kreeg už už chtěl, aby bylo po všem, a zase se podíval na dlouhána.

Vysoký muž nebyl nikde v dohledu.

Kreeg zamrkal. Mýtina byla prázdná.

"Promarnil jsi šanci," ozval se chladný hlas.

Kreeg se prudce otočil a snažil se zamířit. Svou oběť jenom zahlédl koutkem oka, měla zvednutou ruku a v ní cosi lesklého. Ruka se mihla dolů. Bylo to, jako by Kreegovi v lebce vybuchlo světlo. Necítil bolest, ani nic jiného. Cítil jen, jak mu kuše klouže z prstů, a svět se s ním zatočil.

Jeho poslední myšlenka patřila štěstí.

Vůbec se nezměnilo.

***

Tulák poklekl vedle těla a zvedl zdobenou kuši, kterou muž předtím držel. Ebenová pažba byla obratně vyřezaná a vyložená zlatými ornamenty. Samotná kuše byla z oceli, nejspíš ventrijské, protože její povrch byl hlaďoučký jako hedvábí a nebylo vidět sebemenší skvrnu rzi. Tulák zbraň odložil a začal si prohlížet tělo. Býval to hubený, pevně stavěný muž s tvrdým obličejem, hranatou bradou a úzkými rty. Tulák ho ještě nikdy neviděl. Naklonil se, vytáhl mrtvému nůž z očního důlku a čepel pečlivě otřel do trávy. Osušil nůž o mrtvého halenu a vrátil ho do pochvy z černé kůže, kterou měl připevněnou k předloktí.

Rychle mrtvému prohledal šaty, ale kromě čtyř měďáků a skrytého nože, který měl muž zavěšený na šňůrce kolem krku, nic nenašel. Tulák tedy uchopil listově zelenou halenu, mrtvolu zvedl a přehodil si ji přes rameno. O zbytky se poperou lišky a vlci a Tulák nechtěl, aby se takové šarvátky odehrávaly u Danjalina hrobu.

Pomalu došel k druhému vodopádu a tělo přehodil přes okraj. Díval se, jak mrtvola dopadá do spěchajícího proudu dole. Nárazem se tělo nejdřív zaklínilo mezi dva balvany, ale voda ho pomalu vytáhla a Kreegovo neživé tělo, obličejem dolů, odnesla pryč. Tulák sebral svou kuši, zvedl i vrahovu zbraň a vrátil se do srubu.

Z kamenného komína líně stoupal kouř a Tulák se zastavil na okraji lesa a bez radosti si prohlížel dům, který vyrobil pro Danjal a pro sebe. Vystavěl ho u paty útesu. Stavení bylo shora chráněno skalním převisem. Srub z klád byl šedesát stop dlouhý, měl tři velká okna s okenicemi a jedny dveře. Půda před srubem byla vyčištěná od všech stromů, keřů a větších kamenů, takže se na sto stop nemohl nikdo přiblížit, aniž by byl zpozorován.

Srub byl jako pevnost, a přitom byl i krásný. Danjal zakryla spoje v rozích barevnými kamínky v různých odstínech červené a modré a pod okna zasadila květiny, růže, které se šplhaly po dřevěných stěnách a na drsné hrbolaté kůře vynikaly jejich růžové a zlaté květy.

Tulák si prohlédl otevřené prostranství a prohledával les, zda nespatří dalšího vraha, jenž se tu mohl ukrývat. Nikoho však nezahlédl. Opatrně obešel celý srub hledaje stopy, ale žádné nenašel, tedy kromě otisků vlastních měkkých bot a Mirieliných bosých nohou. Konečně spokojen došel ke srubu a vstoupil. Miriel připravila ovesnou kaši s lesními jahodami, letos posledními. Když Tulák vstoupil, dívka se usmála, ale když zahlédla samostříl, který držel, její úsměv pohasl.

"Kde jsi to našel?" zeptala se.

"U hrobu se schovával nějaký muž."

"Lupič?"

"To nemyslím. Tahle kuše musela přijít aspoň na sto zlatých. Je to krásně vyrobená zbraň. Myslím, že to byl nájemný vrah."

"Proč by tě chtěl někdo zabít?"

Tulák pokrčil rameny. "Bývaly doby, kdy na mou hlavu byla vypsaná odměna. Možná je pořád. Nebo jsem mu možná zabil bratra nebo třeba otce. Kdo ví? Jedna věc je ale jistá, on už mi to nepoví."

Miriel se posadila k dlouhému dubovému stolu a upřela na něj zrak. "Zlobíš se," poznamenala nakonec.

"Ano. Vůbec se neměl dostat tak blízko. Už jsem klidně mohl být mrtvý."

"Co se stalo?"

"Schovával se v podrostu asi čtyřicet kroků od hrobu a čekal, aby mohl vystřelit. Když jsem šel růžím pro vodu, uviděl jsem, jak dolů letí ptáček, aby se usadil na stromě nad ním, ale v poslední chvíli uhnul."

"Mohla to být liška nebo jakýkoliv jiný náhlý pohyb," poukázala Miriel. "Ptáci jsou lekaví."

"Ano, tak to mohlo být," souhlasil Tulák. "Ale nebylo. A kdyby si ten chlap dost věřil a pokusil se mě střelit do hlavy, už bych teď ležel vedle Danjal."

"Takže jsme dneska měli oba štěstí," podotkla dívka.

Muž kývl, ale neodpověděl, pořád ho ta událost mátla. Deset let už žil, aniž by ho minulost pronásledovala. Tady v horách byl pouze vdovcem Dakeyrasem. Kdo, po celé té době, by za ním posílal nájemného vraha?

A kolik dalších ještě přijde?

***

Slunce viselo nad horskými štíty na západě, planoucí měděný kotouč vrhající poslední vzdorné paprsky na horské svahy. Miriel zašilhala do slunce.

"Je moc jasné," postěžovala si.

Ale on švihl rukou a k obloze vylétlo kuchyňské prkénko. Miriel ladným pohybem zvedla kuši k rameni a stiskla bronzovou spoušť. Střela vylétla a klesající dřevo o stopu minula. "Říkala jsem, že je moc jasno," zopakovala.

"Představ si porážku a ona se stane," řekl jí Tulák vážně a zvedl prkénko.

"Tak já ho hodím tobě."

"Já cvičit nepotřebuju - ty ano!"

"Ty bys ho taky netrefil, co? Přiznej to!"

Tulák se podíval do jejích jiskrných očí a všiml si, jak se jí slunce rudě odráží ve vlasech a jak má na ramenou bronzovou pleť. "Měla by ses vdát," prohlásil náhle. "Jsi příliš hezká, abys tu trčela v horách se starcem."

"Nesnaž se vyhnout tématu," vyplísnila ho, sebrala mu prkénko a poodešla o deset kroků. Tulák se uchechtl a zavrtěl hlavou přijímaje porážku. Opatrně natáhl ocelové lanko spodního ramene samostřílu. Spoušť cvakla, když stlačil pružinu nadoraz. Pak Tulák nasadil krátkou černou šipku a jemně vtiskl zářez střely na strunu. Totéž zopakoval se svrchním ramenem a upravil napětí bronzových spouští. Zbraň ho před mnoha lety stála menší jmění v opálech, ale vytvořil ji mistr a Tulák koupě nikdy nezalitoval.

Vzhlédl a už chtěl požádat Miriel, aby hodila, když ta náhle vyhodila prkénko vysoko do vzduchu. Slunce mu svítilo do očí, ale Tulák počkal, až otáčející se prkénko dosáhne nejvyššího bodu své dráhy. Natáhl ruku a stiskl první bronzovou spoušť. Střela zahvízdla vzduchem a zarazila se do prkénka, které naštípla. Jak kus dřeva padal, Tulák vypustil i druhou střelu. Prkénko se rozlétlo na třísky.

"Jseš hroznej!" postěžovala si Miriel.

Tulák se dvorně poklonil. "Měla by ses cítit poctěna," řekl jí a potlačil úsměv. "Obvykle představení bez odměny nedělám."

"Hoď znovu," nařídila mu Miriel a natáhla kuši.

"Dřevo je rozbité," poukázal Tulák.

"Hoď ten největší kousek."

Tulák sebral šipky a potěžkal největší úlomek dřeva. Nemělo ani čtyři palce na šířku a stopu na délku. "Jsi připravená?"

"Tak už házej!"

Švihem zápěstí vymrštil Tulák dřevo vysoko do vzduchu. Miriel zvedla kuši, střela zahvízdla a zarazila se do dřeva. Tulák zatleskal. Miriel se mu vybraně poklonila.

"Ženy by měly dělat pukrle," upozornil ji Tulák.

"A taky by měly nosit šaty a naučit se vyšívat," odsekla Miriel.

"To je pravda," přiznal otec. "Jak se ti líbí ten vrahův samostříl?"

"Je dobře vyvážený a velmi lehký."

"Ventrijský eben, a ocel je dutá. Jsi připravená na šerm?"

Miriel se zasmála. "Je tvoje pýcha připravená na další výprask?"

"Ne," přiznal Tulák. "Myslím, že dneska půjdeme brzy spát." Když sbírali zbraně a vykročili zpátky ke srubu, vypadala Miriel zklamaně. "Myslím, že bys potřebovala lepšího učitele šermu, než jsem já," poznamenal Tulák cestou. "Je to tvoje nejlepší zbraň, skutečně ji skvěle ovládáš. Něco vymyslím."

"Myslela jsem, že nejlepší jsi ty," popíchla ho.

"Otcové tak dětem vždycky připadají," podotkl Tulák suše. "Ale nejsem. S kuší nebo nožem jsem vynikající. Ale s mečem? Jenom skvělý."

"A tak skromný. Je něco, v čem nevynikáš?"

"Ano," odpověděl a Mirielin úsměv pohasl.

Tulák zrychlil krok a hlavou mu táhly bolestné vzpomínky. První rodinu mu povraždili nájezdníci, jeho ženu, maličké dcerky a synka. Pořád měl ten obraz jasně před očima. Našel chlapce ležet v květinové zahradě, tvářičku obklopenou květinami.

A před pěti lety, když podruhé v životě našel lásku, se musel jen bezmocně dívat, když Danjalin kůň klopýtl o skrytý kořen. Klisna tvrdě dopadla na zem a převalila se, přičemž Danjal přitiskla pod sebe a rozdrtila jí hrudník. Zemřela v několika minutách v hrozných bolestech.

"Je něco, v čem nevynikáš?"

Jenom jedno.

Neumím udržet při životě ty, které miluji.

2.Kapitola

RALIS RÁD ŘÍKAL LIDEM, ŽE JE DRÁTENÍKEM od časů, kdy hvězdy ještě byly mladé, a nebyl daleko od pravdy. Pořád si vzpomínal na chvíli, kdy starý král Orien, pouhé princátko, co mu ještě teče mlíko po bradě, šel za svým otcem při jarní přehlídce po hlavní ulici zvané Drenajská cesta.

Teď se jmenovala Královská třída a byla mnohem širší. Taky vedla pod vítězným obloukem zbudovaným na oslavu vítězství nad Vagriánci.

Tolik změn. Ralis na Oriena, prvního válečného krále drenajského, nositele Bronzové zbroje, vítěze stovky bitev a dvacítky válek, vzpomínal v dobrém.

Občas, když starý dráteník seděl v nějaké zapadlé taverně a odpočíval po cestách, vyprávěl lidem o svém setkání s Orienem, k němuž došlo brzy po bitvě u Dros Corteswainu. Král tehdy lovil kance ve Skultickém lese a Ralis, tenkrát mladý, s tmavým vousem, právě nesl svůj vak k opevněnému městu Delnochu.

Setkali se u potoka. Orien seděl na balvanu a ráchal si bosé nohy ve studené vodě. Drahé boty měl položené vedle

sebe. Ralis povolil řemeny na vaku, došel k vodě a poklekl, aby se mohl napít.

"Ten vak vypadá těžký," řekl zlatovlasý král.

"Jo, to je," souhlasil Ralis.

"Ty jsi dráteník, co?"

"Jo."

"Víš, kdo jsem já?"

"Ty jsi král," řekl Ralis.

Orien se zachechtal. "Na tebe to nedělá dojem? Dobré pro tebe. Asi bys v tom vaku neměl nějakou mastičku? Mám puchýře jako menší jablka."

Ralis zavrtěl hlavou a omluvně rozhodil rukama. V té chvíli dorazila na scénu skupinka mladých šlechticů a ti krále hned obklopili. Smáli se, pokřikovali na sebe a vytahovali se svou zručností.

Ralis bez povšimnutí odešel.

Jak míjela léta, sledoval královy úspěchy, jako by sbíral novinky o starém příteli. A přesto pochyboval, že by si král jejich setkání pamatoval déle než pár chvil. Nyní je všechno jiné, přemítal, když si nadhazoval vak na cestu nahoru ke srubu. Země nemá krále - a to není v pořádku. Pramen nebude laskavě pohlížet na zemi bez krále.

Když Ralis dorazil na poslední kopec a zadíval se dolů na květinami ověnčený srub, namáhavě dýchal. Vítr se utišil a na les se sneslo nádherné ticho. Ralis se zhluboka nadechl. "Možná vás nevidím, ale vím, že tu někde jste."

Mladá žena se objevila první. Měla na sobě kamaše z naolejované černé kůže a šedou vlněnou halenu. Zvedla se z houštiny a zazubila se na starce. "Jsi pořád bystřejší, Ralide," poznamenala.

Ralis kývl a obrátil se doprava. Na dohled se vynořil muž. Jako Miriel, i on měl černé kožené kamaše a volnou halenu, ale měl taky černý kroužkový chránič ramenou a bandalír, na němž mu visely tři vrhací nože. Ralis ztěžka polkl. Na tomto tichém horalovi bylo cosi, co stařičkého dráteníka vždycky rozčilovalo, již od chvíle, kdy se na stejné stráni před deseti lety setkali. Nebylo to tím, že Dakeyras byl válečník - Ralis znal mnoho takových - ani to nebylo těmi jeho vlčími pohyby. Ne, byla to nějaká nepostižitelná vlastnost, která Ralida vždycky přiměla zapřemýšlet o vlastní smrtelnosti. Stát blízko Dakeyrase nějak znamenalo být blízko smrti. Ralis se otřásl.

"Rád tě vidím, stařiku," řekl Dakeyras. "Na stole je maso a studená pramenitá voda. Taky nějaký sušený ovoce - pokud to tvoje zuby zvládnou."

"S mými zuby je všechno v pořádku, chlapče," odsekl Ralis. "Možná jich nemám tolik co dřív, ale ty, co mi zůstaly, svou práci pořád zvládnou."

Dakeyras se obrátil k dívce. "Vezmi ho dolů. Hned se k vám připojím."

Ralis se díval, jak se muž tiše noří mezi stromy. "Čekáte trable, co?" zeptal se.

"Proč myslíš?" opáčila dívka.

"Vždycky byl opatrný - ale teď má kroužkový chránič. Je krásně udělaný, ale stejně je dost těžký. Řekl bych, že ho tady v horách nenosí jen tak pro parádu."

"Máme potíže," přiznala Miriel.

Ralis šel za ní ke srubu, vak nechal u dveří a usadil se do hlubokého žíněmi vycpaného koženého křesla. "Na tenhle život už začínám být kapku starej," zavrčel.

Dívka se zasmála. "Jak dlouho už tohle říkáš?" zeptala se stařika.

"Asi šedesát let," řekl. Pohodlně se v křesle opřel a zavřel oči. Napadlo ho, jestli už mu není sto. Jednou to bude muset zjistit - jen aby měl podle čeho odměřovat čas.

"Dáš si vodu, nebo kvašený jablečný mošt?" optala se ho Miriel.

Ralis otevřel váček, který nosil u pasu, vyndal z něj malý balíček a podal jí ho. "Udělej mi z toho odvar," požádal ji. "Jenom na to nalej vařící vodu a nechej to chvíli odstát."

"Co je to?" vyzvídala dívka, zvedla balíček k nosu a přivoněla si.

"Trocha bylinek, kopr a tak. Udržují člověku mládí," dodal se širokým úsměvem.

Miriel ho nechala a on mlčky seděl a pohledem se vpíjel do svého okolí. Srub byl dobře postavený, obývací pokoj byl prostorný, krb i komín pevně zbudované z vápence. Jižní stěna byla roubená a visela na ní medvědí kožešina. Ralis se usmál. Bylo to dobře uděláno, ale Ralis po těchto horách chodil ještě dávno předtím, než se Dakeyras vůbec narodil, a tak o jeskyni věděl. Párkrát se tam dokonce schoval. Ale byl to chytrý nápad, postavit si srub u ústí jeskyně a zakrýt vchod. Člověk by měl vždycky mít únikovou cestu.

"Jak dlouho to mám nechat louhovat?" ozvala se Miriel ze zadní místnosti.

"Pár minut," odpověděl Ralis. "Až se ty drcené lístky začnou potápět, tak to bude hotový."

Jeho pohled přitáhla polička na zbraně na stěně. Dva dlouhé luky, několik mečů, šavle, sathulský tulvar a půl tuctu nožů různé délky a zakřivení. Ralis se narovnal. Na stole ležel nový samostříl. Byl to velmi hezký kousek a Ralis se zvedl z křesla, zbraň zvedl a prohlížel si zlaté zdobení.

"Je to dobrá kuše," poznamenala Miriel přicházející ze zadní místnosti.

"Je lepší než muž, který ji vlastnil," řekl jí Ralis.

"Tys ho znal?"

"Kreeg. Něco mezi hadem a krysou. Ale dobrý člen Cechu. Mohl být dost bohatý, kdyby tolik nehrál."

"Pokusil se zabít mého otce - nevíme proč."

Ralis neříkal nic. Miriel odešla do kuchyně a vrátila se s odvarem, který Ralis pomalu upíjel. Najedli se v příjemném tichu a stařec spolykal tři příděly lvího masa. Namočil si kousek čerstvého chleba do husté šťávy, vzhlédl k Miriel a povzdechl si. "Ani v palácích Drenanu si takhle nejedí," poznamenal.

"Jsi lichotník, Ralide," hubovala. "Ale mně se to líbí."

Ralis zašel ke svému vaku, rozvázal tkanice, zalovil hluboko v jeho obsahu a nakonec vytáhl kovovou lahvici uzavřenou korkovou zátkou a tři malé stříbrné pohárky. Vrátil se ke stolu a do pohárků nalil jantarovou tekutinu. "Nebeská chuť," pravil vychutnávaje tu chvíli.

Miriel zvedla pohárek a usrkla alkoholu. "Je to jako polykat oheň," rozkašlala se a zrudla."

"Ano. Chutná, viď?"

"Pověz mi o Kreegovi."

"Není toho moc. Pocházel z jihu, původem to byl kluk ze statku. Bojoval ve vagrijských válkách a pak se připojil k Jonatově vzpouře. Když Karnak rozdrtil povstalecký vojsko, Kreeg strávil rok dva ve Ventrii. Myslím, že jako žoldnéř. Před třemi lety se připojil k Cechu. Nepatřil zrovna k těm nejlepším, víš, ale byl docela dobrý."

"Takže mu někdo zaplatil, aby mi zabil tátu?"

"Ano."

"Proč?"

Stařec pokrčil rameny. "Počkej, dokud se nevrátí."

"Od tebe to zní jako záhada."

"Já se jenom nerad opakuju. V mým věku je čas vzácný. Kolik si toho pamatuješ z dětství?"

"Co tím myslíš?"

"Chci říct, Dakeyras... kde jsi se s ním setkala?" Viděl, že ji ta otázka překvapila, a díval se, jak se její výraz mění z otevřeného a přátelského v uzavřený a ostražitý.

"Je to můj otec," pravila tiše.

"Ne," řekl jí Ralis. "Tvoji rodinu pobili při nájezdu za vagrijských válek. A Dakeyras, který putoval s mužem jménem Dardalion, našel tebe a tvou sestru... a bratra, myslím, v péči jedné mladé ženy."

"Jak tohle víš?"

"Díky Kreegovi," odpověděl a dolil si pohárek.

"Tomu nerozumím."

Ode dveří je přerušil Dakeyras. "Chce říct, že ví, za kým poslali Kreega, aby ho zabil." Vysoký muž rozvázal tkanici černého koženého pláště a přehodil ho přes židli. Vzal si třetí pohárek a hodil do sebe jeho obsah.

"Patnáct tisíc ve zlatě," vykládal Ralis. "Pět pro Cech a deset pro toho, kdo donese tvou kuši do Citadely. Říká se, že zemi prohledává na padesát chlapů, aby o tobě něco zjistili. Je mezi nimi Morak Ventrijský i Belaš, Courail a Senta."

"O Belašovi a Courailovi jsem už slyšel," podotkl Dakeyras.

"Belaš je Nadir a bojovník s nožem. Senta je šermíř, kterýho platí, aby bojoval v soubojích. Je velice dobrý ze starýho urozenýho rodu."

"Čekal bych, že za informace o tom, kde se nacházím, nabízejí značnou odměnu," prohodil Dakeyras tiše.

"O tom nepochybuju," řekl Ralis, "ale ten, kdo by zradil Tuláka Zabíječe, by musel být velice chrabrý."

"Jsi chrabrý?" Slova byla pronesena jemně, ale znělo v nich napětí, a stařec si uvědomil, že se mu sevřel žaludek.

"Spíš odvážný než rozumný," připustil Ralis a před temnými zraky druhého muže neuhnul.

Tulák se usmál. "Tak je to v pořádku," řekl a okamžik napětí pominul.

"Co budeme dělat?" zeptala se Miriel.

"Připrav se na dlouhou zimu," prohlásil Tulák.

***

Ralis měl lehký spánek, a tak vrzání dřevěných závěsů, když se otevíraly dveře do srubu, nepřeslechl. Stařík zívl a shodil nohy z postele. I když už skoro svítalo, štěrbinami v okenicích stále prosvítalo slabé měsíční světlo. Ralis vstal a protáhl se. Vzduch byl chladný a svěží, s náznakem blížící se zimy. Ralis se zachvěl a natáhl si nohavice a halenu ze silné vlněné látky.

Otevřel dveře do ložnice a vešel do obývacího pokoje. Všiml si, že někdo již vymetl uhlíky a na hladové plameny přiložil čerstvé třísky. Tulák byl zdvořilý hostitel, protože normálně by tak brzy na podzim oheň nezapaloval. Ralis došel k zavřenému oknu, zvedl západku a otevřel okenice. Venku na šedivé obloze sláblo měsíční světlo, hvězdy se stahovaly a nad vrcholky hor na východě již bylo vidět růžový nádech nového jitra.

Ralis koutkem oka zachytil nějaký pohyb a ve snaze zaostřit přimhouřil oči. Na svahu, asi čtvrt míle od srubu, zahlédl běžet nějakého muže. Ralis zívl, vrátil se k ohni a usadil se v hlubokém koženém křesle. Třísky dobře hořely a stařec přiložil dvě vyschlá polínka ze zásoby dřeva vedle krbu.

Takže záhada je konečně rozluštěna. Co ho však překvapilo bylo, že se cítil v tak bídné náladě. Celá léta znal Dakeyrase a jeho rodinu, krásnou ženu a dcerky dvojčátka. A vždycky měl pocit, že na tom horalovi je něco víc. Ta záhada ho zaujala, možná mu dokonce pomohla udržet se v činnosti i ve věku, kdy většina - pokud ne všichni - z jeho současníků již byla po smrti.

Uprchlík, šlechtic, jenž se obrátil zády k bohatství a výsadám, utečenec před gothirskou tyranií... to všechno zvažoval jako možné Dakeyrasovo zázemí. Ba víc. Ale teď už bylo po spekulacích. Dakeyras byl legendárním Tulákem - mužem, jenž zabil Niallada, syna krále Oriena. Byl to však zároveň hrdina, který našel ukrytou Bronzovou zbroj a vrátil ji lidu Drenaje, čímž napomohl jejich osvobození od vražedných výstřelků vagrijských nájezdníků.

Stařec si povzdechl. Jaké nové záhady najde, aby si cvičil mysl a zahladil tak plynutí času a nevyhnutelně se blížící smrt?

Ve vzdálenějším pokoji zaslechl vstávat Miriel. Vzápětí přišla, vysoká, štíhlá a nahá. "Dobré ráno," pozdravila vesele. "Spal jsi dobře?"

"Ušlo to, holka. Měla by sis něco oblíknout." Mluvil drsným hlasem a zaznělo to ostřeji, než zamýšlel. Její nahota

ho nevzrušila, uvědomil si, že je tomu právě naopak. Tváří v tvář jejímu mládí a kráse ucítil váhu svých let, tyčily se za ním jako hora. Miriel se vrátila do svého pokoje a Ralis se zase posadil do křesla. Kdy ho vlastně přestaly ženy vzrušovat? Vzpomínal. Poprvé si toho všiml v Meleze, asi před patnácti lety. Koupil si tam nevěstku, takovou kyprou rajdu, ale ani přes její zkušené zacházení se nedokázal předvést.

Nakonec pokrčila rameny. "Mrtví ptáci už z hnízdečka nevyletí," řekla mu krutě.

Miriel se vrátila a teď na sobě měla šedé spodky a smetanově bílou košili. "Tohle je ti víc po chuti, pane dráteníku?"

Ralis se přinutil k úsměvu. "Všechno na tobě, má drahá, je mi po chuti. Ale tvoje nahota mi připomněla všechno, co bývalo. Rozumíš tomu?"

"Ano," řekla Miriel, ale on věděl, že ho chce jenom potěšit. Čemu mohli mladí rozumět? Dívka si přitáhla židli s vysokým opěradlem k ohni, obrátila ji čelem vzad a posadila se proti němu, přičemž se lokty opřela o vysoké opěradlo. "Mluvil jsi o nějakých mužích, co pronásledují mého otce," poznamenala. "Můžeš mi o nich povědět víc?"

"Jsou to nebezpeční muži - a mezi nimi budou i takoví, které neznám. Znám ale Moraka Ventrijského. Je skutečně smrtelně nebezpečný. Myslím, že to nemá v hlavě v pořádku."

"Jakým zbraním vlastně dává přednost?" vyptávala se dál Miriel.

"Šavli a noži, ale umí i skvěle střílet. A je velice rychlý - jako útočící had. Zabije každýho - muže, ženu, dítě, pachole v náručí. Má pro zabíjení dar."

"Jak vypadá?"

"Střední výška, štíhlý. Rád nosí zelenou a má silný zlatý prsten se zeleným kamenem. Hodí se mu k očím, má je studený a tvrdý."

"Budu ho vyhlížet."

"Jestli ho uvidíš - zabij ho," pravil tvrdě Ralis. "Ale ty ho neuvidíš."

"Myslíš, že sem nepřijde?"

"Ale to jsem přece neříkal. Oba byste odsud měli odejít. Ani Tulák se nemůže ubránit všem těm, co sem přijdou."

"Nepodceňuj ho, dráteníku," varovala ho Miriel.

"To vůbec nedělám," opáčil Ralis. "Ale já jsem už starý člověk a dobře vím, jak na nás na všechny čas působí. I já býval kdysi rychlý a silný. Ale pomalu, jako když voda obrušuje kámen, čas ubírá na rychlosti i na síle. Tulák už není nejmladší. Zato ti, co po něm jdou, jsou na vrcholku svých sil."

Miriel kývla a odvrátila zrak. "Takže nám radíš, abychom utekli?"

"Na jiný místo pod jiným jménem. Ano."

"Pověz mi o těch ostatních," požádala ho.

A on to udělal, vylíčil jí to, co se doslechl o Belašovi, Courailovi, Sentovi a mnoha dalších. A ona naslouchala, většinou mlčky, pouze občas ho přerušila případnými otázkami. Nakonec, když už z něj vytáhla všechno, co věděl, Miriel vstala.

"Co ti daly moje příběhy?" zeptal se jí Ralis.

"Je důležité znát své nepřátele," odpověděla mu. "Jenom se znalostmi si můžeš pojistit vítězství."

Ralis neříkal nic.

***

Tulák mlčky seděl na hrubě přitesané plošině vysoko v koruně dubu a vyhlížel k západu přes zvlněnou pláň ke vzdáleným věžím Kasyry. Asi čtyři míle po své levici dohlédl na Obilnou silnici, stužku cesty vedoucí ze Sentranské planiny na jih k Drenanu. Teď tudy projíždělo jen pár povozů, obilí již bylo sklizeno a uskladněno, či posláno na lodích do obchodů v Mašrápúru a Ventrii. Tulák na cestě spatřil několik jezdců. Všichni mířili ke Kasyře a okolním vesnicím.

Listím nad jeho hlavou šustil chladný větřík a on si poposedl a v duchu se toulal knihovnami své paměti, hledal a pátral. V mládí prodělal v sathulských válkách vojenský výcvik, a díky tomu dobře věděl, že nepohybujícího se nepřítele čeká jen porážka. Les a hory Skelnu oplývaly jeskyněmi a skrýšemi, ale vytrvalý nepřítel by ho tam našel, protože člověk musí lovit, aby nezemřel hlady, a při lovu zanechává stopy. Ne, voják, jímž býval, znal jen jeden způsob, jak zvítězit - zaútočit!

Ale jak? A kde? A proti komu ?

Peníze za jeho hlavu byly složeny u Cechu. I kdyby našel člověka, který jeho vraždu nařídil, a zabil ho, lov by pokračoval dál.

Zvedl se vítr a Tulák si přitáhl kožešinou podšitý plášť úžeji k tělu. Běžel dlouho a jeho stárnoucí svaly protestovaly proti tak namáhavému cvičení, plíce ho pálily a srdce mu prudce bušilo. Tulák si protáhl pravou nohu a promnul si stále ještě pálící svaly na lýtku. Přemýšlel o všem, co věděl o Cechu.

Před patnácti lety přišli představitelé Cechu za Tulákem a nabídli mu zprostředkování smluv. On je odmítl, dával přednost tomu pracovat sám. Za oněch dní byl Cech záhadná, stínová organizace, jednající v tajnosti. Jeho pravidla byla prostá. Hlavní bylo, aby všechny vraždy byly provedeny čepelí, střelou nebo provazem s uzly. Vraždit pomocí jedu či ohně nebylo dovoleno - Cech nechtěl, aby byly zabiti i nevinní. Důležité také bylo, aby všechny peníze byly zaplaceny přímo Cechu, a u hlavy Cechu pak byl uložen podepsaný dokument, kde byly uvedeny důvody k objednávce té které zakázky. Takové důvody se však nesměly týkat srdečních záležitostí či náboženských sporů.

Teoreticky si nemohl podváděný manžel najmout zabijáka, aby mu zavraždil ženu, nebo jejího milence, či oba dva. V praxi ovšem nebyly takové jemnůstky nikdy uplatňovány. Pokud žadavatel prohlásil, že jeho důvody jsou obchodní nebo politické, nikdo mu nekladl další otázky. Za Karnaka se obchod stal - jestli ne morálně přijatelným - přinejmenším skoro zákonným. Tulák se usmál. Tím, že dovolil Cechu pracovat otevřeně, nedostatkem financí sužovaný Karnak

našel další zdroj zdanitelných příjmů. A v časech války byl takový příjem životně důležitý k placení vojáků, zbrojířů, kupců, stavitelů lodí, zedníků... seznam neměl konce.

Tulák vstal a protáhl si bolavá záda. Kolik jich na něj přijde? Cech bude muset splňovat i další objednávky. Nemohli si dovolit poslat všechny bojovníky prohledávat zemi jenom kvůli zprávám o něm. Sedm? Deset? Nejlepší nepřijdou první. Budou sedět na zadku a dívat se, zatímco menší muži začnou lov, muži jako Kreeg.

A nebyli snad už tady, skrytí, číhající?

Vzpomněl si na Miriel a stáhl se mu žaludek. Byla silná a pružná, zběhlá v zacházení se všemi zbraněmi. Ale byla mladá a nikdy nebojovala s válečníky, čepel proti čepeli.

Tulák si stáhl plášť, stočil ho, zavěsil si ho přes rameno a přivázal k bandalíru. Do nahé hrudi se mu zakousl studený vítr, ale on si ho nevšímal a rychle slézal ze stromu. Prohlížel podrost, ale nic nespatřil. Rychle seskočil z nejnižší větve a zlehka přistál na mechem porostlé zemi.

První pohyb bude muset nechat na nepříteli. Což ho sice žralo, ale musel to přijmout, takže tento problém odsunul stranou. Teď se mohl jedině připravit. Bojoval jsi s lidmi a zvířaty, démony a zkříženci, říkal si. A pořád jsi naživu, kdežto tví nepřátelé už se obrátili v prach.

Tehdy jsem byl mladší, špitl slabý hlásek.

Tulák se otočil na patě, vytrhl vrhací nůž z pochvy na předloktí a hodil ho tak, že se nůž zabodl do úzkého kmínku nedalekého jilmu.

Mladý, nebo starý, jsem pořád Tulák.

***

Miriel se dívala, jak se stařec pomalu šourá k severozápadu a vzdálené pevnosti Dros Delnochu. Vak měl na ramenou a bílé vlasy a bradka mu povlávaly ve větru. Zastavil se na vrcholku kopce, obrátil se a zamával. Pak zmizel. Miriel se vrátila zpátky do lesa, zaposlouchala se do ptačího zpěvu a obdivovala skvrny světla na stezce, jak slunce procházelo mezi listovím. Hory byly na podzim nádherné, listí bylo jako z leštěného zlata, kvetly poslední květiny a horská úbočí zářila zelení a červení. Všechno jako by bylo vytvořeno jen pro její potěšení.

Když dorazila na pahorek, zastavila se a prohlížela si les a stezky vinoucí se dolů na Sentranskou planinu. Na dohled se objevila postava, vysoký muž celý v zeleném. Mirieliny kůže se dotkl chlad nadcházející zimy a ona se zachvěla a ruka jí sjela k jílci krátkého meče u pasu. Zelený plášť oznamoval, že je to Morak Ventrijský. No, tohle je jeden z vrahů, který se útoku na jejího otce nedožije.

Miriel vystoupila z lesa, zůstala stát a čekala, dokud se muž pomalu nevyšplhá až k ní. Než k ní došel, prohlédla si jeho obličej - široké vysedlé líní kosti, zjizvené řiďounké obočí, zploštělý, kdysi zlomený nos a drsnou čáru úst. Bradu měl hranatou a silnou a na krku se mu zřetelně rýsovaly svaly.

Muž se před ní zastavil. "Cesta je úzká," poznamenal poměrně zdvořile. "Byla bys tak laskavá a uhnula mi?"

"Ne takovému, jako jsi ty," zasyčela Miriel a překvapilo ji, že se jí hlas ani nezachvěl, takže nebylo poznat, jaký má strach.

"To je zdejší zvyk, urážet cizince, děvče? Nebo spoléháš na to, že tě ochrání dvornost?"

"Nepotřebuju, aby mě něco chránilo," odsekla Miriel, ustoupila a tasila meč.

"Hezkej meč," poznamenal cizinec. "Teď ho dej pryč - jinak ti ho vezmu a naplácám ti za tvou drzost."

Miriel se zúžily oči a strach nahradil hněv. Dívka se usmála. "Tas meč - a uvidíme, kdo komu naplácá," řekla mu.

"Já s holkama nebojuju," opáčil on. "Hledám jednoho muže."

"Já vím, koho hledáš, a proč. Ale aby ses k němu dostal, budeš muset přejít přese mne. A to nebude tak snadné, až ti budou vnitřnosti viset kolem kotníků." Náhle se vrhla dopředu a bodla směrem na jeho břicho. Muž však uhnul, švihl rukou a udeřil Miriel hřbetem ruky do tváře. Miriel klopýtla a upadla, ale hned se překulila na nohy. Tvář jí od facky hořela.

Muž poodešel stranou, rozvázal si tkanice pláště a ten pak položil přes padlý strom. "Kdo tě naučil takový výpad?" zeptal se. "Sedlák asi. Nebo pastýř? To, co držíš, není motyka. Bodnutí musíš vždycky zakrýt a využít následující ripostu nebo protivýpad." Tasil vlastní meč a blížil se k dívce. Miriel na jeho útok nečekala, ale vykročila k němu a znovu bodla, tentokrát mířila na obličej. On ji odrazil, otočil se na patě a ramenem ji uhodil do prsou, čímž ji srazil k zemi.

Miriel se vymrštila a vrhla se na něj, sekajíc mu po krku. Cizinec taky zvedl meč, výpad odrazil, ale tentokrát se Miriel otočila, vyskočila a prudce ho kopla do brady. Čekala, že upadne, ale on se jenom zapotácel, narovnal se a z rozbitých úst vyplivl krev. "Dobrý," řekl tiše. "Vážně dobrý. Bylo to rychlý a perfektně vyrovnaný. Třeba v tobě opravdu něco je."

"To se nikdy nedozvíš," odsekla Miriel a bleskově zaútočila, směřujíc seky i bodnutí na tělo a na obličej. On ji pokaždé odrazil a ani jednou nepřešel do protiútoku. Nakonec Miriel ustoupila, zmatená a znechucená. Nedokázala prorazit jeho obranou, ale mnohem víc ji pokořilo, že se ani jednou nepokusil zaútočit.

"Proč se mnou nechceš bojovat?" zeptala se ho.

"A proč bych měl?"

"Chci tě zabít."

"Máš ke svýmu nepřátelství nějakej důvod?" vyzvídal cizinec a ošklivá čára jeho úst se zvlnila do úsměvu.

"Já tě znám, Moraku. Vím dobře, proč jsi tady. To by mělo stačit."

"Já bych..." začal větu, ale Miriel znovu zaútočila, a tentokrát nebyl dost rychlý a její čepel ho škrábla na obličeji a roztrhla mu ucho. Muž švihl pěstí a udeřil ji do brady. Miriel, napůl omráčená, pustila meč a padla na kolena. Cizinec jí opřel špičku meče o krk. "Už dost toho nesmyslu," zavrčel, poodešel stranou a zvedl svůj plášť.

Miriel sebrala meč a znovu se mu postavila. "Nenechám tě projít," prohlásila temně.

"Nemohla jsi mě zastavit," řekl jí, "ale ta hra stála za to. A teď, kde je Tulák?" Miriel znovu zaútočila. "Počkej," zarazil ji a vrátil meč do pochvy. "Já nejsem Morak. Rozumíš? Já nepatřím k Cechu."

"Nevěřím ti," prohlásila dívka a opřela mu špičku meče o hrdlo.

"Tak věř tomuhle. Kdybych tě chtěl zabít, už bych to dávno udělal. Víš, že tohle pravda je."

"Kdo jsi?"

"Jmenuju se Anděl," odpověděl muž, "a kdysi dávno jsem byl přítelem tvý rodiny."

"Jsi tady, abys nám pomohl?"

"Já nebojuju v bitvách jinejch mužů, děvče. Přišel jsem sem proto, abych ho varoval. Jenomže teď vidím, že to vůbec nebylo nutný."

Miriel pomalu sklonila meč. "Proč ho vlastně honí? Nikomu přece neublížil."

Anděl pokrčil rameny. "Za poslední léta ne, to uznávám, ale má spousty nepřátel. To je jedna z nevýhod života nájemnýho vraha. To on tě učil šermovat?"

"Ano."

"Tak to by se měl stydět. Při šermu musí být srdce a hlava v dokonalým souladu," vykládal vážně. "Copak ti to neříkal?"

"Říkal," odsekla Miriel.

"Aha, ale jako většina ženských posloucháš, jenom když se ti to hodí. Ano, to vidím. No, umíš vařit?"

Miriel se udržela na uzdě a obdařila ho svým nejsladším úsměvem. "To umím. Taky umím vyšívat, plést, šít, co ještě? Aha, ano..." Pěstí ho udeřila do brady. Protože stál před padlým stromem, neměl čas se rozkročit a úder vyrovnat a druhá rána ho poslala přes kmen na rozblácenou zem na druhé straně. "Skoro jsem zapomněla," dodala Miriel. "Naučil mě bojovat pěstmi."

Anděl se zvedl do kleku a pomalu vstával. "Má první žena byla jako ty," prohlásil a mnul si bradu. "Hrozná ženská, navenek jemná jako kajčí peří a uvnitř upečená z kůže a železa. Jedno ti ale řeknu, děvče - rozhodně tě naučil líp tlouct, než bodat. Nemohli bychom uzavřít příměří?"

Miriel se uchechtla. "Příměří," souhlasila.

***

Anděl si cestou za vysokou horalkou třel nateklou čelist. Dostal kopanec jako od rozzlobeného koně a ránu pěstí skoro stejně silnou. Lítostivě se usmál a pozoroval způsob, jakým se pohybovala - půvabně, a přesto úsporně. Bojovala dobře, usoudil nakonec, ale přespříliš o boji přemýšlela a vkládala do něj málo instinktů. Dokonce i rány, které mu zasadila, byly špatně zamaskované, ale Anděl ji nechal, protože cítil, že se nějak potřebuje odreagovat z toho, že ji tak snadno porazil.

Hrdá žena. A přitažlivá, rozhodl se Anděl trochu i ke svému vlastnímu překvapení. Anděl vždycky dával přednost ženám s plným poprsím, kyprým a příjemným, které pod pokrývkou hřály. Miriel byla na jeho vkus trochu moc hubená a nohy, i když byly dlouhé a krásně tvarované, měla trochu moc svalnaté. A přesto to byla, jak se říká, žena do nepohody.

Anděl se náhle zachechtal a Miriel se otočila. "Něco ti připadá směšné?" zeptala se tváříc se mrazivě.

"Nic, Miriel. Jenom jsem si vzpomněl, jak jsem byl tady v horách naposled. Tobě a tvý sestře bylo osm, možná devět. Myslel jsem na to, že život ubíhá úžasnou rychlostí."

"Já se na tebe nepamatuju," prohlásila Miriel.

"Tehdy jsem vypadal jinak. Nos jsem neměl rozpláclý, spíš orlí, a hustý obočí. To bylo dávno předtím, než mi kroužkový rukavice jinejch bojovníků rozbily a rozsekaly kůži. A tehdy jsem měl dlouhý zrzavý vlasy, sahaly mi až po ramena."

Miriel se k němu naklonila a pozorně si ho prohlížela. "Tenkrát ses nejmenoval Anděl," podotkla.

"Ne. Tenkrát jsem se jmenoval Caridris."

"Už si vzpomínám. Přinesl jsi mi šaty - žluté šaty, a zelené pro Kryllu. Ale byl jsi..."

"Hezký? Ano, to jsem býval. A teď je ze mě šereda."

"Nemyslela jsem..."

"Na tom nezáleží, děvče. Krása je pomíjivá. Vybral jsem si drsný povolání."

"Nechápu, jak si nějaký člověk může vybrat takový způsob obživy. Způsobovat lidem bolest, nechávat ubližovat sobě, riskovat život - a k čemu? Aby dav tlustých kupců uviděl krev."

"Kdysi jsem si myslíval, že je v tom něco víc," připustil tiše Anděl, "ale teď se s tebou hádat nebudu. Bylo to surový a barbarský a já to většinou miloval."

Došli ke srubu. Když se Anděl najedl, sedl si k vyhasínajícímu ohni a stáhl si vysoké boty. Zadíval se na krb. "Na oheň je kapku brzo, ne?"

"Měli jsme hosta - jednoho stařík," vysvětlovala Miriel a posadila se proti němu. "Byla mu zima."

"Starýho Ralida?" vyzvídal Anděl.

"Ano. Ty ho znáš?"

"Ten svůj obchod mezi Drenanem a Delnochem vede už celý léta - spíš desítky let. Kdysi dělával nože, jaký jsi ještě neviděla. Tvůj táta jich pár má."

"Mrzí mě, že jsem tě praštila," vyhrkla náhle Miriel. "Nevím, proč jsem to udělala."

"Už mě pár lidí praštilo," opáčil Anděl a pokrčil rameny. "A tys byla rozzlobená."

"Obvykle nejsem tak... prchlivá. Ale myslím, že jsem se trochu bála."

"To je dobře. Vždycky si dávej pozor na muže - nebo ženy - kteří nemají strach. Obvykle je někdo zabije. Rád bych

ti ale dal jednu radu, Miriel. Až ti lovci přijdou, nevyzývej je na meče. Zastřel je z dálky."

"Myslela jsem, že mi to s mečem jde. Táta vždycky říkával, že jsem lepší než on."

"Při cvičení možná, ale v boji bych o tom dost pochyboval. Ty si svý pohyby promýšlíš a to tě obírá o rychlost. Šerm vyžaduje velikou zručnost a přímý spoj mezi rukou a hlavou. Ukážu ti to." Sklonil se, z krabice s dřívím na podpal zvedl dlouhý klacík a vstal. "Postav se proti mně," nařídil jí. Pak podržel hůlku v prstech a řekl: "Polož ruku na ten klacek, a až ho pustím, chyť ho. Dokážeš to?"

"Jistě, to je..." Ještě nedomluvila, když Anděl rozevřel prsty. Klacík padal k zemi a Miriel švihla rukou. Sevřela jenom vzduch a větvička jí přistála u nohou. "Nebyla jsem připravená," hádala se.

"Tak to zkus znova."

Miriel padající klacík minula ještě dvakrát. "A co to dokazuje?" prskala.

"Reakční čas, Miriel. Ruka by se měla pohnout ve chvíli, kdy oko zahlídne klacek v pohybu - ale tvoje ne. Ty uvidíš hůlku. Pošleš zprávu ruce. Pak se pohneš. Ale to už ji nestihneš chytit."

"Jak jinak bych ji měla chytit?" chtěla vědět Miriel. "Musíš přece dát ruce pokyn, aby se pohnula."

Anděl zavrtěl hlavou. "Uvidíš."

"Ukaž mi to," dožadovala se dívka.

"Ukázat ti co?" zeptal se ode dveří Tulák.

"Chtěla se naučit chytat klacky," opáčil Anděl a velice pomalu se otočil.

"Už je to dlouho, Caridride. Jak se máš?" zeptal se horal a malou kuší mířil Andělovi na srdce.

"Nejsem tady kvůli zabíjení, příteli. Nepracuju pro Cech. Přišel jsem tě varovat."

Tulák kývl. "Slyšel jsem, že jsi nedávno odešel z arény. Co děláš teď?"

"Prodávám lovecký zbraně. Měl jsem krámek na tržišti, ale zabavili mi ho na zaplacení dluhů."

"Deset tisíc zlatých by ti to vrátily," podotkl Tulák chladně.

"To ano - bylo by to pětkrát tolik. Ale, jak už jsem ti říkal, nepracuju pro Cech. A ať tě ani nenapadne mě nazvat lhářem!"

Tulák vyndal střely ze zbraně a uvolnil tětivy. Odložil kuši na stůl a obrátil se zpátky ke zjizvenému zápasníkovi. "Ty nejsi lhář," prohlásil. "Ale proč bys mě měl varovat? Nikdy jsme si nebyli moc blízcí."

Anděl pokrčil rameny. "Myslel jsem na Danjal. Nechtěl jsem, aby se z ní stala vdova. Kde je?"

Tulák neodpověděl, ale Anděl si všiml, jak mu z tváří mizí barva, i výrazu zoufalého smutku, který nahradila bezvýrazná maska. "Můžeš tu zůstat přes noc," řekl Tulák. "A děkuju za varování." S tím sebral kuši a vyšel ze srubu.

"Moje máma umřela," ozvala se tiše Miriel. "Před pěti lety." Anděl si povzdechl a svezl se do křesla. "Znal jsi ji dobře?" zeptala se dívka.

"Dost dobře, abych se do ní trochu zakoukal. Jak zemřela?"

"Jela na koni. Ten upadl a převalil se přes ni."

"Po všem tom, čím prošla... bitvy a války." Anděl potřásl hlavou. "Takový věci nedávají žádnej smysl. Leda by bohové měli smysl pro černej humor. Před pěti lety, říkáš. Bohové! Musel ji vážně zbožňovat, když tady zůstal sám tak dlouho."

"Zbožňoval ji. Pořád ji miluje, tráví u jejího hrobu spousty času a mluví na ni, jako by ho pořád mohla slyšet. Občas to dělá i tady."

"Už chápu," poznamenal Anděl tiše.

"Co chápeš?"

"Není to zřejmý, Miriel? Stahují se sem zabijáci - vrahové, lovci, plíží se nocí. On je všechny zabít nedokáže a ví to. Tak proč tu zůstává?"

"To řekni ty mně!"

"Je jako starý jelen, kterýho pronásledují vlci. Vyběhne někam nahoru, ví, že to má spočítaný, a pak se obrátí a čeká, čelem k nepříteli, na poslední boj."

"Ale on není jako ten jelen. On není starý! Není! A není ani vyřízený."

"On to tak nevidí. Danjal byla důvodem, proč žil. Možná si myslí, že se po smrti znovu spojí. Já nevím. Ale co vím - a on taky - že zůstat tady znamená smrt."

"Mýlíš se," prohlásila Miriel, ale neznělo to příliš přesvědčivě.

3.Kapitola

RALIS, PLUJÍCÍ V MOŘI BOLESTI, VĚDĚL, ŽE umírá. Ruce měl svázané za zády, kůži na prsou spálenou a pořezanou, nohy polámané. Nože a rozpálené železo ho ve výkřicích bolesti obraly o veškerou důstojnost. Z člověka v něm nezůstalo nic, až na maličkou jiskřičku pýchy.

Neřekl jim nic. Někdo na něj chrstl studenou vodu, která mu trochu ulevila od bolesti z popálenin, a Ralis otevřel jediné zbývající oko. Před ním klečel Morak a líně se usmíval.

"Můžu tě od té bolesti osvobodit, stařiku," řekl. Ralis neříkal nic. "Co pro tebe znamená? Je to tvůj syn? Synovec? Proč kvůli němu takhle trpíš? Chodíš po těchhle horách kolik... padesát, šedesát let? Je tady, a ty víš, kde je. Já ho nakonec stejně najdu."

"On... vás... zabije... všechny," zašeptal Ralis.

Morak se rozesmál a ostatní hezkého zabijáka následovali. Ralis ucítil pach spáleniny o chvíli dřív, než mu tělem

projela bolest. Ale hrdlo měl od řevu odřené až do krve, takže ze sebe vypravil jen krátké, zlomené zachrčení.

A náhle bolest pominula a Ralis zaslechl hlas, který ho volal jménem.

Zvedl se z těla a letěl za tím hlasem. "Neřekl jsem jim to, otče," křičel vítězoslavně. "Neřekl jsem jim nic!"

"Ten starej hlupák!" zavrčel Morak s pohledem upřeným na mrtvolu visící v provazech. "Jdeme!"

"Tuhý stařík," poznamenal Balaš, když opouštěli údolíčko. Morak se na sporého Nadira otočil.

"Kvůli němu jsme ztratili půl dne - a k čemu to všechno? Kdyby nám to řekl hned na začátku, odešel by s deseti, možná dvaceti zlaťáky. Teď je z něj jen maso pro lišky a mrchožravý ptáky. Ano, byl tuhej. Ale taky byl hloupej!"

Belaš upíral uhlově černé oči Morakovi do tváře. "Zemřel se ctí," zamumlal Nadir. "A v síních hrdinů ho přivítají s jásotem."

Morak se rozesmál. "V síních hrdinů, co? To jim musí docházet chlapi, jestli už závisí na starejch drátenících. Jaký příběhy jim bude u velkýho stolu vyprávět? Jak jsem nějakému troubovi prodal nůž za dvojnásobek jeho ceny, nebo jak jsem spravil rozbitej kotlík? Už vidím, že je čeká pár veselejch večerů."

"Většina lidí se vysmívá tomu, čeho nikdy nemůže dosáhnout," poznamenal Belaš a vykročil dopředu s rukou položenou na jílci meče.

Nadirova slova Morakovi zkazila dobrou náladu a jeho nenávist k Belašovi se vrátila s obnovenou silou. Ventriánec se otočil k devíti mužům, kteří šli s ním. "Kreeg se vydal do těchhle hor, protože získal informaci, že Tulák je tady. Rozdělíme se a prohledáme to tu po částech. Za tři dny se sejdeme na úpatí toho štítu na severu, při soutoku potoků. Baride, ty půjdeš do Kasyry. Vyptej se na Kreega, s kým se bavil, s kým pil. Zjisti, odkud ty informace získal."

"Proč já?" zeptal se vysoký mládenec s pískovými vlasy. "A co se stane, jestli ho najdete, když budu pryč? Dostanu podíl?"

"Všichni dostaneme podíl," sliboval Morak. "Jestli ho najdeme a zabijeme, než se vrátíš, dohlídnu na to, aby ti to zlato schovali v Drenanu. Můžu být spravedlivější?"

Muž se sice netvářil přesvědčeně, ale kývl a odešel. Morak přelétl pohledem zbývajících osm mužů. Všichni to byli zálesáci a ostřílení válečníci, muži, které použil už dřív, tvrdí a nezatížení morálkou. Morak všemi opovrhoval, ale byl dost opatrný, aby si takový nebezpečný názor nechal pro sebe. Nikdo by se nechtěl probudit s pilovitým ostřím na krční žíle. Ale Belaš byl jediný, koho Morak skutečně nenáviděl. Divoch neznal strach a skvěle zabíjel nožem či lukem. Při takovémto lovu vydal za deset chlapů. Ale jednoho dne, přemítal Morak s temným uspokojením, jednoho dne tě zabiju. Proženu čepel tím tvým plochým břichem a vyrvu ti vnitřnosti.

Rozdělil muže do dvojic a vydal rozkazy. "Jestli narazíte na nějaký obydlí, ptejte se na dlouhána s mladou dcerou. Možná jméno Dakeyras nepoužívá, takže hledejte každýho vdovce, co odpovídá popisu. A jestli ho najdete, nechejte ho být. Počkejte, dokud nebudeme všichni. Rozumíte?"

Muži vážně přikývli a rozešli se.

Na muže, který Tuláka zabije, čekalo deset tisíc raqů ve zlatě, ale pro Moraka to nic neznamenalo. Měl desetkrát tolik schováno u kupců v Mašrápúru a Ventrii. Na čem mu záleželo, byl lov a zabití - chtěl se stát mužem, jenž zabije legendu.

Když uvažoval o tom, co všechno by mohl udělat, aby Tulákovi vyplnil poslední hodiny života vybranou bolestí, pocítil prudký příval potěšení. Byla tu ještě ta dívka. Mohl by ji znásilnit a zabít Tulákovi před očima. Nebo ji mučit. Nebo ji předhodit svým chlapům, aby ji zneužili. Uklidni se, říkal si. Nechej pracovat očekávání. Nejdřív ho musíš najít.

Přehodil si listově zelený plášť přes ramena a vydal se za Belašem. Nadir se utábořil ve skryté dolině a teď klečel u svých pokrývek, ruce sepjaté k modlitbě, a na zemi před ním leželo několik starých prstních kůstek, zažloutlých a porézních. Morak se posadil u ohně. Jak je to nechutné, pomyslel si, nosit v pytlíku kosti svého otce. Barbaři! Kdo jim kdy rozuměl? Belaš dokončil modlitbu a vrátil kosti do váčku, který měl u pasu.

"Chtěl ti otec něco důležitýho?" zeptal se Morak a zelené oči mu svítily veselím.

Belaš zavrtěl hlavou. "Nemluvím se svým otcem," řekl. "Odešel. Mluvím s Měsíčními horami."

"Aha, ano, s horami. Vědí, kde přebývá Tulák?"

"Vědí jenom, kde dlejí nadirští válečníci."

"To mají štěstí," poznamenal Morak.

"Některým věcem by ses smát neměl," varoval ho Belaš. "V horách přebývají duše všech Nadirů, minulých i budoucích. A skrze ně, jestli budu udatný, najdu domov muže, který zabil mého otce. Pohřbím kosti svého otce v hrobě toho muže, položím mu je na prsa. A on pak bude mému otci sloužit věčně."

"Zajímavá představa," utrousil Morak bezvýrazným hlasem.

"Vy kol-iša si myslíte, že všechno znáte. Myslíte si, že svět byl stvořen pro vaše potěšení, ale zemi vůbec nerozumíte. Ty, ty tu sedíš, dýcháš vzduch a cítíš pod sebou studenou zem a ničeho si nevšimneš. A proč? Protože žijete ve městech z kamene a zdi budov ducha země zadržují. Nic nevidíte. Nic neslyšíte. Nic necítíte."

Vidím, jak se ti na krku podebírá nežit, ty nevědomý divochu, pomyslel si Morak. A cítím, jak ti smrdí podpaždí. Nahlas však řekl: "A co je s tím duchem země?"

"Je to žena," vysvětloval Belaš. "Jako matka. Živí ty, kteří jí odpovídají, dává jim sílu a pýchu. Jako tomu starci, kterého jsi zabil."

"A k tobě taky mluví?"

"Ne, protože já jsem v této zemi nepřítelem. Ale dává mi na vědomí, že tu je a pozoruje mě. A nechová ke mně nenávist. Tebe ale nenávidí."

"Proč by to dělala?" podivil se Morak, který se náhle cítil nepříjemně. "Ženy na mě vždycky držely."

"Ona čte ve tvé duši, Moraku. A ví, že je plná tmavého světla."

"Pověrčivost!" odsekl Morak. "Žádná ženská tu není. Na světě neexistuje žádná síla kromě tý, co je v deseti

tisících ostrých mečů. Koukni na Karnaka. Nařídil vraždu velkýho hrdiny Egela a teď vládne místo něho, váženej, dokonce milovanej. On je sílou v drenajským světě. A miluje ho ta tvoje dáma?"

Belaš pokrčil rameny. "Karnak je velký muž - přes všechny své chyby - a bojuje za zemi, takže možná ho má ráda. A nikdo neví, jestli Karnak Egelovu vraždu skutečně nařídil."

Já to vím, pomyslel si Morak a vzpomněl si na chvíli, kdy stál nad lůžkem toho skvělého muže a vrazil mu dýku do pravého oka.

Ó ano, já to vím.

***

Když se Tulák vrátil do srubu, už se blížila půlnoc. Anděl seděl u ohně a Miriel spala v zadním pokojíku. Tulák zasunul závoru do železných držáků na dveřích, odepjal si toulec a položil ho na stůl vedle ebenové kuše. Anděl vzhlédl. Jediné světlo v místnosti pocházelo od mihotavého ohně a v jeho záři Tulák vypadal jako nadpřirozená postava obklopená tančícími stínovými démony.

Tulák si mlčky sňal černý kožený bandalír se třemi vrhacími noži, pak si odvázal dvě podpažní pochvy a zbraně položil na stůl. Dva další nože vytáhl ze skrytých pochev v měkkých, po kolena vysokých botách. Nakonec došel k ohni a posadil se naproti bývalému gladiátorovi.

Anděl se pohodlně opřel a světlé oči upíral na válečníka. Všiml si jeho napětí.

"Jestli jsem tomu rozuměl, tak jsi bojoval s Miriel," poznamenal Tulák.

"Moc dlouho ne."

"Ne. Kolikrát jsi ji srazil?"

"Dvakrát."

Tulák kývl. "Stopy byly trochu nejasný. Tvoje otisky jsou hlubší než její, ale překrývaly se."

"Jak jsi poznal, že jsem ji srazil?"

"Půda byla měkká a našel jsem místo, kde se zaryla loktem do země. Porazil jsi ji snadno."

"V aréně jsem porazil sedmatřicet protivníků. Myslíš, že by mě mohla dostat nějaká holka?"

Tulák chvíli neříkal nic. Pak řekl: "Jak dobrá byla?"

Anděl pokrčil rameny. "Proti nezkušenýmu šermíři by obstála, ale proti takovým, jako je Morak nebo Senta? Ve chvilce by bylo po ní."

"Je lepší než já," poznamenal Tulák. "A já bych proti nim vydržel dýl."

"Je lepší než ty, když cvičíš," opáčil Anděl. "My oba známe rozdíl mezi tím a skutečným bojem. Ona je moc napjatá. Danjal mi jednou vykládala, jak jsi ji zkoušel. Vzpomínáš si?"

"Jak bych mohl zapomenout?"

"No, kdybys to musel zkusit s Miriel, tak ona by neuspěla. To víš, že?"

"Možná," připustil Tulák. "Jak bych jí měl pomoct?"

"Nemůžeš."

"Ty ale můžeš."

"Ano. Ale proč bych to dělal?"

Tulák na uhlíky přihodil kus dřeva. První žluté plamínky začaly olizovat kůru a Tulák mlčel. Po chvíli zvedl tmavé oči k Andělovi. "Jsem bohatý, Caridride. Zaplatím ti deset tisíc ve zlatě."

"Všiml jsem si, že nebydlíš v paláci," podotkl Anděl.

"Rozhodl jsem se žít tady. Na moje investice dohlížejí kupci. Dám ti dopis pro jednoho z nich v Drenanu. On ti zaplatí."

"I když budeš mrtvej?"

"I tehdy."

"Nehodlám za tebe bojovat," řekl Anděl. "Chápeš? Budu učit tvoji dceru, ale to je všechno."

"Nepotřebuju, aby za mě někdo bojoval," odsekl Tulák. "Ani teď, ani kdy jindy."

Anděl kývl. "Přijímám tvou nabídku. Zůstanu a budu ji učit, ale jenom dokud budu přesvědčený, že se učí. Až přijde ten den - jako že přijde - když už ji nic novýho naučit nedokážu, nebo se ona nedokáže ničemu novýmu naučit, odejdu. Je to přijatelný?"

"Je." Tulák vstal a přešel k zadní stěně. Anděl se díval, jak tiskne dlaň na plochý kámen a sahá do skryté přihrádky. Pak se Tulák obrátil a hodil přes pokoj těžký váček. Anděl ho zachytil a zaslechl cinknout kov. "Tohle je jen záloha," řekl Tulák.

"Kolik?"

"Padesát zlatých raqů."

"Ten úkol bych vzal jenom za tohle. Proč mi platíš o tolik víc?"

"To řekni ty mně," ucedil Tulák.

"Nasadil jsi cenu stejnou jako je ta, která je vypsaná na tebe. Odklízíš mi z cesty pokušení."

"To je pravda, Caridride. Ale ne celá."

"A co je celá pravda?"

"Danjal tě měla ráda," řekl Tulák vstávaje. "A nechtěla by, abych tě zabil. Teď ti přeju dobrou noc."

***

Tulákovi se spánek vyhýbal, a tak aspoň ležel bez hnutí se zavřenýma očima a odpočíval. Zítra se zase proběhne, bude si budovat sílu a vytrvalost, bude se připravovat na den, kdy přijdou vrahové.

Byl rád, že se Anděl rozhodl zůstat. Bude to dobré pro Miriel, a až ho ti zabijáci nakonec vystopují, požádá gladiátora, aby dívku odvedl do Drenanu. Jak se tam jednou Miriel dostane, zdědí všechen jeho majetek, najde si manžela a bude si užívat života bez nebezpečí.

Pomalu se uvolnil a odplul do říše snů.

Vedle něj se objevila Danjal. Jeli spolu k jezeru a slunce na čisté modré obloze jasně zářilo.

"Dáme si závody k louce," křikla Danjal a patami pobídla bílou klisnu.

"Ne!" zařval Tulák a zvedl se v něm strach. Ale ona už vyrazila. Tulák viděl, jak kůň náhle klopýtá a padá, díval se, jak se převaluje přes Danjal a jak jí sedlová hruška drtí hrudní koš. "Ne!" zaječel znovu a probudil se celý zmáčený potem.

Všude bylo ticho. Tulák se otřásl. Chvěly se mu ruce. Vstal z postele a nalil si pohár vody. Spolu s Danjal přešli válkou rozervanou zemí, kdy všude kolem nich byli nepřátelé. Pronásledovali je dlaci, stopovali je nadirští válečníci. Ale oni přežili. A přesto, v míru, na břehu klidného jezírka, Danjal zemřela.

Tulák zahnal vzpomínky a raději se soustředil na nebezpečí, které ho čekalo, a na to, jak se s tím nejlépe vyrovnat. Padl na něj strach. Znal Moraka. Ten muž rád mučil lidi, bavil se bolestí jiných - byl pomatený, možná dokonce šílený, ale nikdy nepoznal neúspěch. O Belašovi nevěděl nic, ale byl to Nadir, a to znamenalo, že to bude neohrožený bojovník. Jako rasa válečníků Nadirové neměli na slabochy čas. Kmeny byly neustále ve válce a bojovaly spolu s nemilosrdnou zuřivostí, takže se dospělosti dožili jen ti nejsilnější.

Senta, Courail, Morak, Belaš... kolik dalších? A kdo jim zaplatil? Tu poslední otázku odložil stranou. Nezáleželo na tom, kdo to byl. Jak jednou zabiješ lovce, můžeš to zjistit, řekl si.

Jak jednou zabiješ lovce...

Snesla se na něj velká duševní únava. Zvedl krabičku s troudem, z háčku na stěně nad svým lůžkem sundal bronzovou lampu, vykřesal oheň a podržel plamínek u knotu. Zaplálo zlaté světlo. Tulák lampu zase pověsil, sedl si na postel a zadíval se na své ruce.

Ruce smrti. Ruce Zabíječe.

Jako mladý voják bojoval za Drenaj proti sathulským nájezdníkům, chránil sedláky a usedlíky na Sentranské planině. Ale nechránil je dostatečně dobře, protože malá banda zabijáků přešla hory, vraždila a loupila. Cestou zpátky se zastavili na jeho statku, znásilnili a zavraždili jeho ženu a zabili děti.

Toho dne se Dakeyras změnil. Mladý voják se vzdal služby a jal se nájezdníky pronásledovat. Když narazil na jejich tábor, dva z nich zabil, zbylí uprchli. Ale on je vystopoval a jednoho po druhém je zabil. Každého muže, kterého chytil, mučil, vynutil si z něj informace o jménech a místech, kde by se mohli zbylí lupiči nacházet. Trvalo mu to celá léta a na té nekonečné cestě mladý důstojník jménem Dakeyras zemřel, byl nahrazen prázdným strojem na zabíjení známým jako Tulák.

Tou dobou již pro zamlklého lovce smrt a utrpení naprosto nic neznamenaly, a jedné noci v Mašrápúru, když mu došly všechny peníze, za ním přišel kupec toužící pomstít se obchodnímu soupeři. Tulák za čtyřicet stříbrňáků provedl svou první nájemnou vraždu. Nesnažil se své činy vůbec omlouvat, dokonce ani sám před sebou. Lov pro něj byl vším, a na to, aby našel všechny vrahy, potřeboval peníze. Chladný a nemilosrdný pokračoval v cestě, muž stojící stranou, obávaný, muž, jemuž se lidé vyhýbali, si říkal, že až jeho výprava skončí, stane se opět Dakeyrasem.

Ale když s křikem zemřel i poslední z nájezdníků, přikolíkovaný nad ohněm, Tulák poznal, že Dakeyras je navždy pryč. A tak pokračoval ve svém krvavém obchodě, a cesta do pekel ho vedla dál až ke dni, kdy zabil drenajského krále.

Obludnost toho činu a jeho strašlivé následky ho pronásledovaly dosud. Země byla uvržena do války, kdy byly tisíce lidí pobity, tisíce žen ovdovělo, tisíce dětí osiřelo.

Zlaté světlo na protější stěně zablikalo a Tulák si povzdechl. Snažil se vykoupit, ale copak se může člověku za takové zločiny někdy dostat odpuštění? Tulák o tom pochyboval. A i kdyby ho Pramen viny zprostil, nic by to neznamenalo. Protože on sám si odpustit nemohl. Možná proto Danjal zemřela, napadlo ho, nikoliv poprvé. Třeba měl být vždycky obtížen zármutkem.

Nalil si do poháru vodu, vypil ji a vrátil se na lůžko. Od cesty k zatracení ho odvedl jemný kněz Dardalion. Danjal našla maličkou jiskřičku Dakeyrase, která ještě zbývala, rozdmýchala ji k životu, a tak ho zase přivedla zpátky mezi živé.

Jenže i ona odešla. Zůstala jen Miriel. Bude se muset dívat, jak také umírá?

Miriel by zkouškou neprošla. To řekl Anděl a měl pravdu. Dakeyras si vzpomněl, jak on sám tehdy zkoušel Danjal. Hluboko na území Nadirů na něj zaútočili vrahové a on je pobil. Danjal se ho zeptala, jak to dokázal, že je zabil tak snadno.

On od ní poodešel, sehnul se a zvedl malý kamínek. "Chyť ho," vyzval ji a hodil jí oblázek. Danjal mávla rukou a obratně kamínek zachytila. "To bylo snadný, viď?"

"Ano," přiznala.

"Teď, kdyby tu byly Krylla a Miriel a dva muži jim drželi u krku nože a tobě řekli, že jestli ten kamínek nechytíš, ony zemřou, bylo by to pořád tak snadný? Přepadne-li nás strach, i ten nejjednodušší čin bude složitý a těžký. Já jsem tím, čím jsem, protože bez ohledu na následky je pro mě kamínek kamínkem."

"Můžeš mě to naučit?"

"Nemám na to čas." Hádala se s ním a on nakonec řekl: "Čeho se v této chvíli bojíš nejvíc?"

"Bojím se, že tě ztratím."

Poodešel od ní a zvedl další kamínek. Měsíc byl částečně schovaný za mraky a ona se snažila dohlédnout na jeho ruku. "Teď ti ho hodím," řekl. "Jestli ho chytíš, zůstaneš a já tě budu učit. Jestli ho nechytíš, vrátíš se do Skarty."

"Ne, to není spravedlivé! Je mizerné světlo."

"Život není fér, Danjal. Jestli s touhle podmínkou nesouhlasíš, tak odjedu sám."

"Tak souhlasím."

Bez dalšího slova jí hodil kamínek - byl to špatný hod, příliš rychlý a moc doleva. Ona švihla rukou a kamínek se jí odrazil od dlaně. Ještě než dopadl, stihla ho zachytit a tiskla ho jako cenu za vítězství.

Zasmála se. "Proč taková radost?" zeptal se jí.

"Vyhrála jsem!"

"Ne, řekni mi, co jsi udělala."

"Porazila jsem svůj strach."

"Ne."

"No tak co teda? Nerozumím ti."

"Musíš, jestli se chceš učit."

Náhle se zářivě usmála. "Už jsem pochopila tajemství, Tuláku."

"Tak mi řekni, co jsi udělala."

"Chytila jsem kamínek v měsíčním světle."

Tulák si povzdechl. V pokoji bylo chladno, ale jeho hřály vzpomínky. Venku zavyl vlk na měsíc. Byl to osamělý zvuk, přízračný a primitivní. A Tulák usnul.

***

"Pohybuješ se s půvabem nemocný krávy," vztekal se Anděl, když se Miriel zvedala na kolena a snažila se nabrat vzduch do unavených plic. Miriel, nyní rozzlobená, se vymrštila na nohy a namířila mečem Andělovi na břicho. Ten rychle ukročil, výpad odrazil a levou rukou ji udeřil za ucho. Miriel dopadla na břicho.

"Ne ne ne!" prohlásil Anděl. "Hněv musíš umět ovládat. Teď si chvíli odpočiň." Poodešel od ní, zastavil se u studny, vytáhl mědí obitý okov a našplíchal si studenou vodu na obličej.

Miriel se unaveně zvedala. Měla špatnou náladu. Celé měsíce věřila, že umí šermovat velice dobře, lépe než většina mužů, říkával její otec. Teď čelila protivné pravdě. Nemocná kráva, no teda! Pomalu došla k místu, kde na kamenném roubení studny seděl Anděl. Byl teď do pasu nahý a Miriel uviděla spleť jizev na dobře vyrýsovaných svalech na hrudi a na břiše, na silných předloktích a mohutných ramenou.

"Utržil jsi hodně ran," poznamenala.

"Ukazuje to, kolik zkušenejch šermířů existuje," odpověděl stroze.

"Proč se zlobíš?"

Chvíli mlčel. Pak se zhluboka nadechl. "Ve městě je spousta úředníků, správců a tajemníků. Bez nich by Drenan nemohl fungovat. Jsou to dobří lidé. Ale kdybys je nechala tady v horách, umřeli by hlady, i když je kolem nich tolik lovný zvěře a jedlých kořínků. Chápeš? To, jak je člověk obratnej, záleží na jeho okolí, nebo na výzvě, který čelí. Proti většině mužů bys měla dost velkou šanci. Jsi rychlá a máš odvahu. Ale muži, kteří pronásledují tvýho tátu, jsou nelítostní bojovníci. Belaš by tě ve chvilce zabil. Morakovi by to netrvalo o moc dýl. Senta a Courail se oba učili v aréně."

"Můžu být dobrá jako oni?"

Anděl zavrtěl hlavou. "To nemyslím. I když to hrozně nerad připouštím, myslím, že v mužích, jako jsou oni... jako jsem já, je hodně zla. Jsou to přirození zabijáci, a i když bychom neměli mluvit o svých pocitech, všichni známe hořkou pravdu. Rádi bojujeme. Rádi zabíjíme. A já myslím, že to u tebe neplatí. Vlastně myslím, že by ani nemělo."

"Myslíš, že můj otec rád zabíjí?"

"On je záhada," připustil Anděl. "Vzpomínám si, jak o tom jednou mluvila Danjal. Říkala, že v něm jsou vlastně dva muži, jeden je laskavý a druhý je démon. V duši existují dveře, který by člověk neměl nikdy otevírat. On ale našel klíč."

"Na mě byl vždycky hodný, a na moji sestru taky."

"O tom nepochybuju. Co se stalo s Kryllou?"

"Vdala se a odstěhovala se pryč."

"Když jsem vás znal jako děti, měly jste... moc, nadání. Mohly jste spolu mluvit beze slov. Viděly jste vzdálený věci. Dokážeš to i teď?"

"Ne," řekla Miriel a odvrátila se.

"Kdy to přestalo?"

"Já o tom nechci mluvit. Už zase můžeš?"

"Jistě," odpověděl Anděl. "Za to jsem taky placenej. Stůj klidně." Vstal a postavil se před ni. Přejel jí rukama po ramenou a pažích, prsty jí prohmatával svaly, sledoval bicepsy a tricepsy a postupoval nahoru přes deltoidy k ramenním kloubům.

Miriel cítila, jak rudne. "Co to děláš?" zeptala se a přinutila se mu podívat do očí.

"Nemáš dost silný paže," vysvětlil jí, "zvlášť tady vzadu," dodal a stiskl jí trojhlavé svaly. "Všechnu sílu máš v nohou a plicích. A špatně udržuješ rovnováhu. Podej mi ruku." Ještě za řeči ji uchopil za zápěstí, zvedl jí ruku a zadíval se na její prsty. "Dlouhý," poznamenal spíš k sobě. "Moc dlouhý. Znamená to, že nemůžeš pořádně stisknout jílec meče. Večer ti na něj přiřízneme další kůži. Pojď za mnou!"

Došel k okraji lesa, přecházel od stromu ke stromu a zkoumal větve. Nakonec se spokojeně zastavil pod rozložitým jilmem, jehož jedna silná větev rostla těsně mimo jeho dosah. "Chci, abys vyskočila na tu větev a pomalu se přitahovala, až se bradou dotkneš kůry. Pak - hlavně to musí být pomalu - se spustíš dolů, až budeš mít skoro natažený ruce. Rozumíš?"

"Jistě, rozumím," odsekla nahněvaně Miriel. "To nebylo moc složité nařízení."

"Tak to udělej!"

"Kolikrát?"

"Kolikrát to zvládneš. Chci poznat hranice tvý síly."

Miriel vyskočila, zahákla prsty kolem větve a chvíli visela, než srovnala úchop. Pak se pomalu vytáhla.

"Jak se cítíš?" zeptal se Anděl.

"Jde to snadno," odpověděla Miriel a spustila se.

"Znova!"

Při třetím shybu cítila, jak se jí napínají bicepsy. Při pátém ji začaly svaly pálit. Při sedmém se jí ruce zachvěly a povolily a ona se spustila na zem. "Dojímavý," prohodil Anděl. "Ale je to začátek. Zítra začneš se sedmi osmi, jestli to zvládneš. Pak si zaběháš. Až se vrátíš, uděláš dalších sedm shybů. Za tři dny bys jich podle mě měla zvládnout dvanáct."

"Kolik jich uděláš ty?"

"Nejmíň sto," odpověděl. "Pojď!"

"Přestaň říkat pojď! Cítím se jako pes."

Ale ještě než Miriel domluvila, Anděl už vykročil, a jí nezbylo, než ho následovat přes mýtinu. "Počkej tady," nařídil jí, došel ke srubu, kde byla u zdi naskládaná zásoba dřeva na zimu. Vybral dva větší špalíky, zanesl je k místu, kde čekala Miriel, a položil je na zem dvacet stop od sebe. "Chci, abys běžela od jednoho k druhému," řekl.

"Chceš, abych uběhla dvacet stop? Proč?"

Anděl natáhl ruku a plácl ji přes tvář. "Přestaň mi dávat pitomý otázky a udělej, co ti říkám."

"Ty všiváku!" vybuchla Miriel. "Ještě jednou se mě dotkni a já tě zabiju!"

Anděl se zasmál a zavrtěl hlavou. "Ještě ne. Ale udělej to, co ti říkám - a možná potom budeš dost schopná, abys to dokázala. Teď se laskavě postav k tomu prvnímu kusu dřeva."

Miriel, stále ještě soptící vzteky, se vydala k prvnímu špalíku a za ní se nesl Andělův hlas. "Utíkej k tomu druhýmu dřevu, sehni se a dotkni se ho pravou rukou. Okamžitě se otoč, utíkej zpátky a dřeva se dotkni levou rukou. Není to na tebe moc rychle?"

Miriel spolkla rozhněvanou odpověď a rozběhla se. Vzdálenost však překonala několika kroky a musela zastavit. Cítíc se nešikovně a nepříjemně, dívka plácla prsty do dřeva, otočila se a rozběhla se zpátky. "Docela jsi to pochopila," utrousil Anděl. "Udělej to dvacetkrát. A trochu rychleji."

Tři hodiny ji prohánět řadou únavných cvičení. Miriel běhala, skákala, šermovala a donekonečna opakovala body a seky. Ani jednou si nepostěžovala, ale na Anděla nepromluvila ani slůvko. Zachmuřeně se dostala přes všechny cviky, až v poledne Anděl vyhlásil přestávku. Miriel, nyní unavená, se vydala zpátky ke srubu a nohy se jí podlamovaly. Byla zvyklá běhat, znala pálení v lýtkových svalech způsobené nedostatkem kyslíku, i bolest na plicích. Tyto pocity vlastně vítala, ten pocit svobody, rychlosti, síly. Jenomže teď měla unavené a rozbolavělé úplně jiné svalové partie. Boky a pas měla jakoby pohmožděné a citlivé, ruce jako z olova, a bolelo ji v zádech.

Pro Miriel byla síla vším a navíc pevně věřila ve vlastní schopnosti. Tuto důvěru teď Anděl podkopal nejdřív naprostou lehkostí, s níž ji v lese porazil, a teď mučivými cviky, které odhalily každou slabost. Když Tulák učinil bývalému gladiátorovi svou nabídku, byla Miriel vzhůru a slyšela jeho odpověď. Myslela si, že ví, čeho se Anděl snaží dosáhnout. Chtěl ji přinutit, aby odmítla jeho lekce, ponížit ji tak, aby toho nechala. Pak by si od jejího otce vyžádal svou odměnu. A jelikož byl Dakeyras čestný muž, těch deset tisíc by mu vyplatil.

No, Anděli, nebudeš to mít snadné, slibovala v duchu Miriel. Ne, budeš si své peníze muset odpracovat, ty šeredný parchante!

***

Anděl byl první den s výcvikem spokojen. Miriel dosahovala mnohem lepších výsledků, než by kdy vůbec čekal, bezpochyby poháněná hněvem po tom políčku. Ale Andělovi na jejích motivech nezáleželo. Stačilo, že se dívka předvedla jako bojovnice. Aspoň má s čím pracovat. Samozřejmě pokud bude mít dost času.

Tulák odešel hned za rozbřesku. "Vrátím se za čtyři dny. Možná za pět. Dobře svůj čas využijte."

"Na mě se můžeš spolehnout," řekl mu Anděl.

Tulák se slabě pousmál. "Pokus se jí zabránit, aby napadala jiný lidi. Pak by měla být v pořádku. Cech má svá pravidla týkající se nevinných obětí."

Jenže Morak žádná pravidla nedodržuje, pomyslel si Anděl, ale neřekl nic a vysoký válečník odklusal k severu.

Hodinu před západem slunce Anděl nařídil konec práce. Miriel však prohlásila, že se ještě trochu proběhne, což Anděla trochu překvapilo. Bylo to chvástání? napadlo Anděla. "Vezmi si meč," řekl jí.

"Mám své nože," odvětila.

"Tak jsem to nemyslel. Chci, aby sis ten meč vzala. Nesla ho v ruce."

"Musím si při běhu uvolnit svaly, protáhnout si je. Meč mi bude překážet."

"Já vím. Stejně to udělej."

Bez dalšího dohadování poslechla. Anděl se vrátil do srubu a stáhl si boty. Byl příliš unavený, ale ať je zatracený, jestli to ukáže před tou dívkou. Dva roky mimo arénu zřejmě dost ubraly na jeho výdrži. Před vyhaslým ohništěm si nalil vodu a vypil celý pohár.

Dejte mi měsíc, možná dva, a něco z té dívky udělám, přemítal. Bude pak rychlejší a bude mít kratší reakční dobu. Při běhu bokem si vylepší rovnováhu a prací si vybuduje svaly na pažích a ramenou, pak bude mít víc síly při výpadech a secích. Skutečný problém však spočíval v jejím srdci. Když byla rozzlobená, byla rychlá, ale divoká, snadné sousto pro zkušeného šermíře. Když byla klidná, pohybovala se příliš šroubovaně, bylo snadné poznat, jak zaútočí. Proto by pro ni každý souboj skončil stejně.

Miriel byla pryč asi hodinu, když Anděl na udusané hlíně na mýtině zaslechl lehké kroky. Vzhlédl a Miriel

vstoupila, halenu promáčenou potem, obličej zarudlý a dlouhé vlasy úplně mokré. Meč měla pořád v ruce.

"To jsi ho nesla celou cestu?" zeptal se tiše.

"Ano. Tak jsi mi to přece řekl."

"To jsi ho nepustila na cestě a nesebrala při návratu?"

"Ne!" vyjela na něj uraženě.

Anděl jí věřil a v duchu zaklel. "To vždycky děláš, co se ti řekne?" vyštěkl.

"Ano," odpověděla prostě.

"Proč?"

Miriel hodila meč na stůl a s rukama v bok se postavila před gladiátora. "Hodláš mě snad teď kritizovat za to, že poslouchám? Co ode mě vlastně chceš?"

Anděl si povzdechl. "Jenom to nejlepší, co v tobě je a to jsi dneska předvedla. Teď si trochu odpočiň. Připravím něco k večeři."

"Nesmysl," odtušila slaďounce Miriel. "Jsi přece starý pán a vypadáš dost unaveně. Sedni si tu a já ti přinesu něco k jídlu."

"Myslel jsem, že máme příměří," podotkl Anděl a následoval ji do kuchyně, kde Miriel sundala velký kus šunky a začala ji krájet na plátky.

"To bylo včera. To bylo předtím, než ses pokusil podvést mého otce."

Andělovi potemněla tvář. "Nikdy v životě jsem nikoho nepodvedl."

Miriel se k němu prudce otočila. "Ne? Jak bys nazval deset tisíc ve zlatě za pár dní práce?"

"Já ho o to nežádal - on mi tu práci nabídl sám. A když už jsi poslouchala - jak jsem zjistil, tak v tom ženy opravdu vynikají - tak jsi mě jistě slyšela, jak jsem mu říkal, že to udělám za padesát."

"Chceš k šunce i sýr?" zeptala se Miriel.

"Ano, a chleba. Slyšela jsi, co říkám?"

"Slyšela jsem tě, ale nevěřím ti. Snažil ses mě přinutit, abych to vzdala. Přiznej to!"

"Ano, to připouštím."

"Tak k tomu už není, co dodat. Tady máš jídlo. Až dojíš, ukliď talíř. A potom mi prokaž laskavost a večer zůstaň ve svém pokoji. Pro dnešek už mám tvé společnosti plné zuby."

"Výcvik neskončí jenom proto, že zapadne slunce," podotkl Anděl tiše. "Dneska jsme pracovali na tvým těle. Večer budeme pracovat na tvý duši. A do svýho pokoje půjdu, až se mi bude chtít. Co budeš jíst ty?"

"To stejné co ty."

"Nemáš trochu medu?"

"Ne."

"Sušené ovoce?"

"Ano - proč?"

"Trochu ho sněz. Dávno jsem se naučil, že sladkosti a koláčky jsou na unavený žaludek nejlepší. Bude se ti líp spát a ráno budeš odpočatější. A vypij hodně vody."

"Ještě něco?"

"Jestli mě něco napadne, dám ti vědět. Teď se najíme a dáme se do práce."

***

Když Anděl dojedl, vymetl z ohniště popel z předchozí noci, položil čerstvé třísky a vykřesal oheň. Miriel se najedla v kuchyni a pak prošla pokojem ven do noci. Anděl se na sebe zlobil. Nejsi žádný učitel, říkal si v duchu. A to děvče mělo pravdu - chtěl jsi, aby toho nechala. Ale ne z toho důvodu, který má na mysli ona. Anděl si povzdechl, sedl si na paty a díval se, jak plamínky hltají třísky, a vychutnával první měkké záchvěvy tepla.

Snažil se cvičit jednoho chlapce, Ranulda, ukazoval mu pohyby a obranu, které bude při svém novém povolání potřebovat, ale Ranuld zemřel hned při prvním souboji, když ho jeho soupeř rozpáral. Pak tu byl Sorrin, vysoký atlet, neohrožený a rychlý. Vydržel sedm soubojů - dav ho dokonce začal milovat. Zabil ho Senta - otočka na patě a bodnutí přes ruku do krku. Dobrý výpad, skvěle provedený. Sorrin byl mrtvý dřív, než si to stačil uvědomit.

To byl den, kdy Anděl odešel na odpočinek. Bojoval tehdy s jedním tupým Vagriáncem, na jehož jméno si ani nedokázal vzpomenout. Ten muž byl tvrdý, ale pomalý, protože byl nedávno zraněn. Přesto Anděla málem dostal, dvakrát ho sekl. Po boji Anděl seděl na ošetřovně u arény a ranhojič mu sešíval rány, a na stole naproti ležela Sorrinova mrtvola. Vedle seděl Senta a pomocník mu na mělkou ránu na rameni přikládal obvaz namočený ve víně s rozpuštěným medem.

"Cvičil jsi ho opravdu dobře," řekl tenkrát Senta. "Skoro mě dostal."

"Ne dost dobře," namítl Anděl.

"Těším se na setkání s učitelem."

Anděl se podíval do dychtivých očí mladšího muže a všiml si posměšného výrazu v té hezké tváři, úsměvu, který byl téměř opovržlivý. "K tomu nedojde, chlapče," prohlásil tehdy starší gladiátor a ta slova chutnala skoro jako kyselina. "Už jsem moc starej a pomalej. Tohle je tvůj den. Užij si to."

"Ty odcházíš z arény?" zašeptal ohromeně Senta.

"Ano. Tohle byl můj poslední souboj."

Mladší muž kývl, a pak vynadal pomocníkovi, že moc utáhl uzel na obvaze. "Ty troubo!" vyštěkl Senta.

"Omlouvám se, pane!" koktal pomocník, couval a obličej měl zkřivený strachem.

Senta se vrátil pohledem k Andělovi. "Myslím, že je to moudré, stařiku, ale docela mě to zklamalo. Lidi v aréně tě

mají rádi. Tím, že bych tě porazil, jsem mohl vydělat hotové jmění."

Anděl přiložil dřevo na oheň a vstal. Senta bojoval jen asi rok, pak se připojil k Cechu a vydělal si mnohem víc jako nájemný vrah, než jako gladiátor.

Za ním se otevřely dveře a Anděl ucítil závan chladného vzduchu. Obrátil se a uviděl Miriel mířící do svého pokoje. Byla nahá, šaty si nesla v náručí, a tělo měla vlhké po koupeli v potoce. Anděl přelétl pohledem úzká záda a pas, dlouhé svalnaté nohy a pevné, kulaté hýždě. Vzrušilo ho to a on se rychle vrátil pohledem k ohni.

Po chvíli se k němu Miriel připojila, zahalená do volných šedých vlněných šatů. "Jakou práci jsi měl na mysli?" zeptala se a posadila se naproti němu do křesla.

"Víš, proč jsem tě uhodil?"

"Chtěl jsi mě ovládnout."

"Ne. Chtěl jsem tě vidět rozzlobenou. Potřeboval jsem vědět, jak reaguješ, když se ti zpění krev." Pohrabáčem se při řeči nepřítomně šťoural v ohni. "Poslouchej, děvče, já nejsem učitel. Cvičil jsem jenom dva lidi - mladý kluky, který jsem miloval. Oba zemřeli. Jsem... byl jsem... dobrej zápasník, ale to, že jsem schopnej, ještě neznamená, že svý znalosti umím předat dál. Chápeš?" Miriel nic neříkala, jen na něj bezvýrazně upírala velké oči. "Byl jsem, myslím, trochu zamilovaný do Danjal a velice si vážím tvýho táty. Přišel jsem sem, abych ho varoval, aby se odsud stačil dostat včas. Mohl by se vydat do Ventrie nebo třeba do Gothiru. Ano, to zlato by se mi hodilo. Ale proto jsem nepřišel, ani jsem kvůli němu nesouhlasil s tím, že zůstanu. Jestli mi nevěříš, tak zítra ráno odejdu - a ty peníze si nevezmu."

Miriel pořád nic neříkala.

"Nevím, co jinýho ještě můžu říct." Pokrčil rameny a zase se opřel v křesle.

"Říkal jsi, že budeme pracovat," podotkla Miriel tiše. "Na mé duši. Co jsi tím myslel?"

Anděl rozhodil rukama a zahleděl se do ohně. "Vykládal ti někdy otec o tý zkoušce, kterou jednou podstoupila Danjal?"

"Ne. Ale slyšela jsem, jak říkáš, že bych jí neprošla."

"Ne, to bys neprošla." A Anděl jí povyprávěl o kamínku v měsíčním světle a pak mluvil dál o srdci válečníka, o ochotě všechno riskovat, a taky o tom, že riziko musí být dobře zvážené.

"Jak toho dosáhnu?" zeptala se Miriel.

"To nevím," přiznal Anděl.

"Ti dva muži, které jsi cvičil - ti to měli?"

"Ranuld věřil, že ano, ale v prvním souboji úplně ztuhl, měl napjaté svaly a pohyboval se trhaně. Sorrin to měl, myslím, ale setkal se s lepším mužem. Vychází to ze schopnosti uzavřít tu část představivosti, kterou krmí tvůj strach. Víš, tu část, která ti předvádí strašlivý rány, sněť, tryskající krev a temnotu smrti. Ale zároveň tvoje mysl musí fungovat, rozpoznat soupeřovu slabost, plánovat průnik jeho obranou. Viděla jsi moje jizvy. Mockrát mě posekali - ale vždycky jsem vyhrál. A porazil jsem lepší muže, rychlejší a silnější muže. Porazil jsem je, protože jsem byl příliš odhodlaný, než abych se vzdal. A jejich sebedůvěra začala ochabovat, okna jejich mysli se začala otvírat. Jejich představivost vylezla z koutku a oni začali pochybovat, začali se bát. A od tý chvíle už nezáleželo na tom, že byli lepší, rychlejší nebo silnější. Protože já jsem jim rostl před očima a oni se smrskávali před mýma."

"Naučím se to," slibovala Miriel.

"Pochybuju, že se to dá naučit. Tvůj otec se stal Tulákem jen proto, že mu nájezdníci vyvraždili první rodinu, ale já nevěřím, že Tuláka stvořila ta zvěrstva. On tam vždycky byl, pod povrchem Dakeyrase. Důležitá otázka je, co leží pod povrchem Miriel."

"Uvidíme," odtušila dívka.

"Takže chceš, abych zůstal?"

"Ano. Chci, abys zůstal. Na jednu otázku mi ale dej upřímnou odpověď."

"Ptej se."

"Čeho se bojíš ty?"

"Proč myslíš, že se něčeho bojím?" ohradil se Anděl.

"Vím, že jsi tu nechtěl zůstat, a cítím, že na jednu stranu mi chceš pomoct, a na druhou stranu toužíš odejít. Tak v čem to je?"

"Ta otázka není fér. Dejme tomu, že máš pravdu. Existuje něco, čeho se bojím, ale nejsem připravenej se o tom vybavovat. Stejně jako ty nejsi připravená se bavit o ztrátě svýho nadání."

Miriel kývla. "Mezi vrahy je jeden - nebo víc - s kterými se nechceš utkat. Jsem blízko?"

"Rozhodně se musíš zlepšit v držení meče," prohlásil Anděl. "Nařež pár proužků kůže - tenký, nesmějí být širší než prst. Máš klih?"

"Ano. Otec ho vyrábí z rybích kostí a kůží."

"Nejdřív ovaž jílec, až ti padne do ruky. Když ho stiskneš, musíš se prostředníčkem jen tak tak dotýkat bříška palce. Až budeš spokojená, přilep kůži na místo."

"Neodpověděl jsi mi," namítla Miriel.

"Ne," odtušil. "Uprav ten jílec už dneska. Klih bude muset chvíli schnout. Ráno se uvidíme." Vstal a vydal se do svého pokoje.

"Anděli!"

Už měl ruku položenou na závoře. "Ano."

"Hezké sny."

4.Kapitola

DARDALION SE ODVRÁTIL OD OKNA A PODÍVAL se na dva mnichy, kteří stáli u jeho stolu.

"Ten spor," prohlásil, "je zajímavý jen z intelektuálního hlediska. Ve skutečnosti na něm vůbec nezáleží."

"Jak to, otče opate?" zeptal se Magnik. "Je to přece ústřední otázka naší víry."

"V tom musím souhlasit se svým bratrem," vložil se do hovoru Višna s rozdělenou bradkou. Tmavé oči upíral na opata. Dardalion jim pokynul, aby se posadili, a sám se zaklonil v širokém koženém křesle. Magnik vedle Višny vypadá velice mladý, napadlo Dardaliona, bledý obličej bez vrásek, jemné rysy a rovné plavé vlasy mu propůjčovaly vzezření jinocha těsně po dvacítce. Višna, vysoký a pevný, s černou bradkou pečlivě učesanou a navoskovanou, vypadal dost starý, aby mohl být Magnikovým otcem. Oběma bylo kolem čtyřiadvaceti.

"Ta debata má cenu jen proto, že nás nutí uvažovat o Prameni," řekl Dardalion nakonec. "Pantheistická víra, že Bůh existuje ve všem, v každém kameni, v každém stromě, je nesmírně zajímavá. My věříme, že vesmír stvořil Pramen v jediném okamžiku oslepující energie. Z Nicoty vzniklo Něco. A co to Něco může být, než tělo Pramene? To je argument pantheistů. Tvůj názor, Magniku, že Pramen je od světa oddělen, a že tu vládne jen Duch chaosu, je také značně rozšířen. Pramen ve strašlivé válce proti svým vlastním odpadlým andělům svrhl tyto anděly na zemi, aby tu vládli, jako On vládne na nebesích. Tento argument činí z našeho světa Peklo. A já souhlasím s tím, že existují důkazy, že tomu tak občas skutečně je.

Ale ve všech těchto sporech se snažíme představit si nepředstavitelné, a v tom spočívá převeliké nebezpečí. Pramen všech věcí totiž nedokážeme pojmout. Jeho činy jsou mimo čas a natolik vysoko nad naším chápáním, až jsou pro nás nesmyslné. A my se přesto nutíme tyto věci pochopit. Snažíme se obsáhnout Jeho velikost, zatáhnout Ho k nám a umístit Ho do přijatelných mezí. To vede k hádkám a roztržkám, neklidu a nesouladu. A to všechno jsou zbraně Ducha chaosu." Dardalion vstal, obešel dubový stůl, zastavil se u mnichů a položil jim ruce na ramena. "Důležité je vědět, že On existuje, a důvěřovat Jeho úsudku. Víte, vy oba můžete mít pravdu, a oba se můžete mýlit. Jednáme tu s Příčinou všech věcí, jedinou velkou pravdou ve vesmíru plném lží. Jak ji tedy máme posuzovat? Z jaké perspektivy? Jak mravenec vnímá slona? Jediné, co mravenec vidí, je část nohy. Je to slon? Pro mravence je. Buďte trpěliví. Až nadejde Den slávy, vše nám bude vyjeveno. Společně nalezneme Pramen - jak jsme zamýšleli."

"Ten den už není daleko," podotkl Višna tiše. "To není," souhlasil Dardalion. "Jak pokračuje výcvik?"

"Jsme silní," řekl Višna, "ale pořád máme potíže s Ekodem."

Dardalion kývl. "Večer ho pošlete za mnou, po meditaci."

"Jeho nepřemluvíš, otče opate," ozval se nesměle Magnic. "Raději nás opustí, než by bojoval. Nedokáže přemoci svou zbabělost."

"On není zbabělý," prohlásil Dardalion a zakryl podráždění. "To vím. Kdysi jsem kráčel po stejné cestě, věřil jsem stejným snům. Zlo je občas možné přemoci láskou. To je opravdu ten nejlepší způsob. Někdy je však třeba se zlu postavit s mečem v silné ruce, ale nenazývej ho zbabělcem, drží-li se vznešených ideálů. Tebe to snižuje stejně, jako to jeho uráží."

Plavovlasý mnich se při těchto slovech silně zarděl. "Omlouvám se, otče opate."

"Teď čekám návštěvu," řekl Dardalion. "Višno, počkej na něj u brány a přiveď ho rovnou za mnou do studovny. Magniku, zajdi do sklepa a přines láhev vína a chléb a sýr." Oba mniši vstali. "Je tu ale ještě jedna věc," dodával Dardalion a skoro šeptal. "Nepodávejte tomu muži ruku, ani se ho nedotýkejte. A v žádném případě se nepokoušejte číst jeho myšlenky."

"To je tak zlý?" zeptal se Višna.

"Ne, ale jeho vzpomínky by tě spálily. Teď jdi a počkej na něj u brány."

Dardalion se vrátil k oknu. Slunce již stálo vysoko na obloze a ozařovalo i vzdálené delnošské štíty. Z vysokého okna opat jen tak tak zahlédl slabou šedou linku první hradby delnošské pevnosti. Očima přelétl obří štíty hor od západu na východ směrem ke vzdálenému moři. Nízká mračna mu zastírala výhled, ale Dardalion si představil pevnost Dros Purdol a znovu spatřil strašlivé obležení, zaslechl křik umírajících. Povzdechl si. Mocná Vagrie byla pokořena právě před hradbami Purdolu a dějiny světa se v těch hrozných měsících války změnily. Dobří lidé zahynuli, železná kopí jim rozervala těla...

Tam zahynula první Třicítka, bojujíc proti démonickým silám bratrstva. Přežil jen Dardalion. Opat se otřásl, když si připomněl bolest z toho, jak se mu do zad zarazilo kopí, a samotu, když od něj odlétaly duše jeho přátel, chvátajíce k věčnému jasu Pramene. Třicítka bojovala pouze v astrální sféře, mniši odmítali nosit ve světě z masa a kostí zbraně. Jak se tehdy mýlili!

Otevřely se za ním dveře a Dardalion ztuhl, jak mu náhle vyschlo v ústech. Rychle zavřel brány svého nadání a odstínil násilí vyzařující z jeho hosta. Pomalu se otočil. Jeho host byl vysoký, širokoplecí, a přece štíhlý, tmavooký, vážně vyhlížející muž. Byl celý oblečený v černém a dokonce i kroužky na chrániči ramenou měl začerněné. Dardalionovi zalétly oči k množství zbraní. Tři nože v pochvách na bandalíru, vrhací nože přivázané k předloktí, krátká šavle a toulec na šipky do kuše u pasu. Dardalion věděl, že dva další nože má ten muž skryté ve vysokých měkkých botách. Ale smrtící zbraň, která přitáhla jeho zrak, byla malá ebenová kuše, kterou ten muž držel v pravici.

"Dobrý den, Dakeyrasi," pozdravil Dardalion, ale jeho hlas nijak přátelsky nezněl.

"Tobě taky, Dardalione. Vypadáš dobře."

"To bude všechno, Višno," poznamenal opat a vysoký mnich v bílém rouše se poklonil a odešel. "Posaď se," vyzval mnich svého návštěvníka, ale ten zůstal stát a tmavýma očima propátrával místnost, police s knihami přecpané starobylými svazky, otevřené skříně přetékající rukopisy a svitky, zaprášené koberce a tlející sametové závěsy visící ve

vysokém klenutém okně. "Tady studuji," řekl Dardalion prostě.

Otevřely se dveře a vstoupil Magnik s podnosem, na němž nesl láhev vína, dva bochníky černého chleba a homoli modrou plísní prorostlého sýra. Položil podnos na stůl, uklonil se a odešel.

"Jsou ze mě nervózní," podotkl Tulák. "Co jsi jim navykládal?"

"Řekl jsem jim, aby se tě nedotýkali."

Tulák se uchechtl. "Ty se nezměníš, co? Pořád ten samý ješitný, nabubřelý mnich." Pokrčil rameny. "No, to je tvoje věc. Nepřišel jsem sem, abych tě kritizoval. Přišel jsem sem kvůli informacím."

"Žádné ti nemůžu poskytnout."

"Ještě nevíš, na co se chci zeptat. Nebo ano?"

"Chceš vědět, kdo najal ty vrahy a proč."

"To je část toho, co potřebuju."

"Co ještě?" zeptal se Dardalion, nalil víno do dvou číší a jednu podal svému hostu. Tulák ji přijal levou rukou, zdvořile usrkl a položil číši zpátky na stůl, kde ji už nechal. Z nádvoří sem dolehlo řinčení mečů. Tulák přistoupil k oknu a vyklonil se.

"Učíš svý mnichy bojovat? Překvapuješ mě, Dardalione. Myslel jsem, že jsi proti takovýmu násilí."

"Jsem proti násilí zlých. Co chceš ještě vědět?"

"Neslyšel jsem o Krylle ode dne, kdy odešla. Mohl bys... použít svý nadání a říct mi, jestli se jí daří dobře?"

"Ne."

"Jen tak? Prostě ne - ani slovo na vysvětlenou?"

"Žádné vysvětlení ti nedlužím. Nic ti nedlužím."

"To je pravda," prohlásil Tulák chladně. "Kromě svýho života, co jsem ti zachránil ne jedinkrát, ale mnohokrát, jinak mi ale nedlužíš naprosto nic. Jsi skvělý příklad náboženství uvedenýho do praxe."

Dardalion zrudl. "Všechno, co jsi udělal, jsi dělal pro sebe. Použil jsem své síly, abych tě chránil. Díval jsem se, jak moji žáci umírají, zatímco jsem tě chránil. Ano, jednou v životě jsi udělal něco dobrého. Dobrého pro sebe! Nepotřeboval jsi mě, Tuláku. Nikdy jsi mě nepotřeboval. Tvůj život je výsměchem všemu, v co věřím. Rozumíš tomu? Tvá duše je jako planoucí pochodeň tmavého světla, a já se musím obrnit, abych s tebou vůbec mohl stát ve stejné místnosti, musím uzavřít své nadání, aby mě tvoje světlo nepošpinilo."

"To zní jako prasečí prdy a tvoje slova jsou cítit stejně," štěkl Tulák. "Abych tě nepošpinil? Myslíš, že jsem si nevšiml, co tu děláš? Brnění sis nechal vyrobit v Kasyře a na přílbách máš runový číslice. Nože, luky, meče. Mniši válečníci, není to protimluv, Dardalione? Moje násilí je aspoň poctivý. Bojuju, abych zůstal naživu. A už nezabíjím za peníze. Mám dceru, kterou se snažím chránit. Jaká je tvoje omluva pro to, že učíš mnichy zabíjet?"

"Tomu bys nerozuměl," zasyčel opat vědom si toho, že mu začíná prudčeji bušit srdce, a taky hněvu, který ho hrozil přemoci.

"Zase máš pravdu, Dardalione. Nerozumím tomu. Ale já taky nejsem nábožensky založený člověk. Jednou jsem posloužil Prameni, ale On mě pak odvrhl. Nestačilo Mu, že mi zabil ženu. Teď vidím, jak si Jeho... opat, že?... hraje na vojáčky. Ne, tomu nerozumím. Ale rozumím přátelství. Pro ty, který miluju, bych položil život, a kdybych měl nadání, jako máš ty, neodepřel bych jim ho. Bohové, člověče, dokonce bych ho neodepřel ani takovejm, který nemám rád." Černě oděný válečník vyšel bez dalšího slova z místnosti.

Dardalion se svezl do křesla a snažil se nabýt klidu. Chvíli se modlil. Potom meditoval a zase se modlil. Nakonec otevřel oči. "Přál bych si, abych ti to mohl říci, příteli," zašeptal. "Ale to by pro tebe bylo příliš bolestné."

Dardalion znovu zavřel oči a uvolnil svého ducha. Ten prošel svaly a kostmi, jako by se opatovo tělo změnilo ve vodu, a jako plavec se zvedl hledaje vzduch. Ocitl se vysoko nad chrámem a zadíval se dolů na šedý hrad stojící na vysokém kopci a spatřil město rozkládající se kolem úpatí kopce, úzké uličky, široké tržní náměstí a medvědinec za ním, potřísněný krví. Ale jeho duchovní oči hledaly muže, jenž býval jeho přítelem. Ten lehkým krokem kráčel dolů křivolakou stezkou k lesu a Dardalion cítil jeho žal a hněv.

Dokonce ani volnost oblohy nemohla zakrýt smutek, který opata zachvátil.

"Mohl jsi mu to říci," zašeptal v jeho hlavě Višnův hlas.

"Rovnováha je příliš křehká."

"Takže je tolik důležitý?"

"On sám? Ne," odpověděl Dardalion, "ale jeho činy změní budoucnost národů - to vím. A nesmím - nebudu - se pokoušet ho vést."

"Co udělá, až zjistí pravdu?"

Dardalion pokrčil rameny. "Co dělal vždycky, Višno. Poohlédne se po někom, koho by mohl zabít. To je jeho způsob - zákon ukutý ze železa. On není zlý, víš, ale neholduje kompromisům. Králové věří, že jejich vůle řídí dějiny. Mýlí se. Ve všech velkých událostech jsou zapleteni lidé jako Tulák. Dějiny je možná nevzpomínají, ale oni tu jsou." Usmál se. "Zeptej se kteréhokoliv děcka, kdo vyhrál vagrijskou válku, a ono ti řekne, že to byl Karnak. Ale Bronzovou zbroj zachránil Tulák. A Tulák zabil nepřátelského generála Kaema."

"Je to mocný muž," souhlasil Višna. "Cítím to z něj."

"Je to ten nejnebezpečnější člověk, jakého jsem kdy potkal. Obávám se, že ti, kdo ho pronásledují, to také zjistí."

***

Tulák cestou dolů k lesu jen těžko ovládal hněv. Zastavil se a sedl si na kraj stezky. Hněv zaslepuje, říkal si. Hněv otupuje smysly! Zhluboka, pomalu se nadechl.

Co jsi od něj čekal?

Víc, než jsem dostal.

Bylo to trpké, protože mnicha miloval. A obdivoval ho - jeho laskavost, bezednou studnu odpuštění a pochopení, z níž čerpal. Co tě tak změnilo, Dardalione, uvažoval. Odpověď však znal, spočívala na jeho duši těžká, jak jenom může vina být.

Před deseti lety našel mladého Dardaliona v rukou lupičů, kteří ho mučili. Proti zdravému rozumu ho tenkrát zachránil a tím byl zatažen do vagrijské války, pomohl Danjal a dětem, našel Bronzovou zbroj, bojoval s dlaky a démonickými válečníky. Mnich však změnil svůj způsob života. Když se setkali, Dardalion byl čistý, vyznavač Pramene, neschopen bojovat ani proto, aby zůstal naživu, odmítal dokonce jíst maso. Nedokázal ani nenávidět muže, kteří ho mučili, ani zlotřilého nepřítele, jenž se hnal zemí a tisícům lidí přinášel krev a smrt.

Tulák ho však změnil. Když byl mnich v tranzu a jeho ducha pronásledovali Prázdnotou, Tulák se řízl do ruky a podržel ji nad Dardalionovým obličejem. A krev, která mnichovi skápla na tvář, mu stekla na rty a do úst. Bezvědomý Dardalion reagoval divoce, dostal tenkrát málem epileptický záchvat.

A zabil démonického ducha, jenž ho pronásledoval.

Aby Dardalionovi zachránil život, Tulák poskvrnil jeho duši.

"Tys mě poskvrnil taky," zašeptal Tulák. "Dotkl ses mě svou čistotou. Zažehl jsi světlo na temných místech." Unaveně se zvedl. Odsud viděl městečko dole, malý kamenný kostelík co by kamenem dohodil od zakrváceného medvědince, domky a stáje z kulatiny. Nijak tam netoužil jít. Na jih odsud ležel jeho domov. Na jihu čekala Danjal, tichá mezi květinami a jiskřícími vodopády.

Jakmile se dostal do úkrytu mezi stromy, trochu se uvolnil. Všude kolem sebe cítil věčný tep srdce lesa. Co těmto stromům záleželo na lidských nadějích? Jejich duch byl věčný, vždy se přerodil v listy, dostal se zpátky na zem, spojil se s půdou, nakrmil strom a stal se listím. Nekonečný koloběh narození a znovuzrození trvající celá tisíciletí. Tady nebyly žádné vraždy, ani vina. Tulák mezi lesními velikány cítil tíhu svých zbraní a přál si, aby je mohl zahodit a nahý se vnořit do lesa, cítit měkkou prst pod nohama a v zádech hřejivé slunce.

Po jeho levici se ozval bolestný skřek následovaný nadávkami. Zrychlil krok a s nožem v ruce poodhrnul stěnu křoví. Kousek před ústím jeskyně, asi o padesát kroků dál, na úpatí mírného svahu, spatřil čtyři muže. Tři měli dřevěné kyje, čtvrtý krátký meč, na němž Tulák i na tuto vzdálenost viděl rez.

"Ten všivák mi málem urval ruku," stěžoval si mohutný plešatějící muž, jemuž z rány na předloktí kapala krev.

"Potřebujeme luky nebo kopí," řekl jiný.

"Nechejte tu potvoru plavat. Je to démon," ozval se třetí a couval, "a stejně chcípne."

Jeden po druhém muži odcházeli od jeskyně, jen poslední se ještě zastavil a hodil do temného ústí velký kámen. Ozvalo se hluboké zavrčení a ve vchodu se objevil veliký pes se zakrvácenými tesáky. Muži náhle zpanikařili a rozběhli se nahoru do kopce. První z nich, ten olysalý s poraněnou rukou, zahlédl Tuláka a zastavil se.

"Nechoď tam, příteli," varoval ho. "Ten pes je zabiják."

"Má vzteklinu?" vyzvídal Tulák.

"Ne. Je to jeden z těch psů z medvědince. Ráno se pořádaly medvědí zápasy, a zatraceně dobrý. Ale jeden z těch Jezelových hafanů utekl. Je z nich nejhorší, poloviční vlk. Mysleli jsme si, že ho medvěd zabil, a tahali jsme těla ven, ale on ještě nezdechl. Ten všivák se zvedl a rozerval Jezelovi hrdlo. Strašná věc. Strašná. Pak utekl. Jenom bohové vědí, jak se mu to podařilo. Když je celej potrhanej od toho medvěda a tak."

"Jen málokterý pes by se obrátil proti svýmu pánovi," podotkl Tulák.

"Psi z medvědince to dělávají," prohlásil druhý muž, vysoký a hubený jako tyčka. "To je tím výcvikem, víš, tlučou je a nechávají je hladem a tak. Jezel je... byl... zatraceně dobrej cvičitel. Ten nejlepší."

"Díky za varování," řekl Tulák.

"Není zač," opáčil hubeňour. "Hledáš nocleh? Mám hostinec. Máme dobrý pokoje."

"Děkuju, ne. Nemám peníze."

Zájem hostinského okamžitě vyprchal a on se jen usmál a prošel kolem Tuláka za ostatními, až všichni zmizeli směrem k městu. Tulák se obrátil pohledem ke psu, jenž se vyčerpaně složil do trávy a nyní ležel na pravém boku, namáhavě lapal po dechu a krví pokryté boky se mu trhaně zdvihaly.

Tulák pomalu sešel po stráni a zastavil se asi deset kroků od zraněného zvířete. Odsud viděl, že je psisko dost potrhané a na šedých bocích má další starší jizvy od drápů, špičáků a biče. Pes si ho prohlížel zlověstnýma očima, ale síly ho opustily, a když se Tulák zvedl a přistoupil k němu, podařilo se mu jen slabě zavrčet.

"Už toho můžeš nechat," řekl Tulák a jemně hafana pohladil po velké šedé hlavě. Podle tržných ran a škrábanců viděl, že pes na medvěda zaútočil nejméně třikrát. Ze čtyř rovnoběžných ran na zadku mu crčela krev, kůže byla odchlípnutá a v ranách byly viděl svaly a kost. Podle velikosti ran musel být medvěd vskutku veliký. Tulák vrátil nůž do pochvy a prohlédl psovi zranění. Zvíře mělo potrhané svaly, ale pokud Tulák viděl, nemělo polámané žádné kosti.

Když Tulák převracel ohrnutý kus kůže na místo, pes znovu tiše zavrčel a snažil se otočit hlavu, maje vyceněné tesáky. "Lež klidně," nařídil mu Tulák. "Uvidíme, co se dá dělat." Z koženého váčku u pasu vytáhl dlouhou jehlu a nit a největší rány sešil ve snaze zastavit proud krve. Když byl konečně spokojen, podrbal psa za ušima. "Musíš se pokusit vstát," řekl mu tichým, uklidňujícím hlasem. "Musím se ti podívat i na levý bok. No tak. Chlapče, zvedej se!" Pes se snažil, ale zase se sesul na zem a z otevřené tlamy mu visel jazyk.

Tulák vstal, došel k padlému stromu a odřízl kus kůry, kterou stočil do misky. Nedaleko tekl potůček a Tulák nabral vodu, zanesl ji zraněnému psovi a podržel mu misku s vodou pod čumákem. Pes zavětřil a znovu se pokusil zvednout. Tulák mu podložil ruce pod mohutné plece a pomohl mu na nohy. Pes sklonil hlavu a pomalu chlemtal vodu. "Hodný," pochválil ho Tulák. "Hodný. Tak, to už stačí." Na levém boku měl hafan čtyři další hluboké klikaté škrábance, navíc zanesené hlínou a pískem, které aspoň zastavily krvácení.

Pes dopil vodu, zase si vyčerpaně lehl a velkou hlavu položil na pracky. Tulák si sedl vedle něj a zvíře k němu vzhlédlo. Tulák si všiml mnoha jizev, starých i novějších, které se psovi křižovaly na bocích a na hlavě. Pravé ucho mu už před lety někdo utrhl a od ramene k pravé přední tlapě se mu táhla široká jizva. "U všech bohů, ty jsi ale bojovník, chlapče," poznamenal muž obdivně. "A nejsi žádný mladík. Kolik ti může být? Osm? Deset? No, ti zbabělci udělali chybu. Ty neumřeš, viď? Ty jim tu radost neuděláš, že ne?"

Tulák si sáhl za košili a vytáhl šrůtku uzeného zabalenou ve lněném plátýnku. "Tohle mi mělo vydržet aspoň na dva dny," prohodil Tulák, "ale chvíli se bez masa obejdu. Ty bys ale nemusel." Rozbalil plátno, vytáhl nůž a odřízl kus masa, který pak položil na zem před psa. Ten maso očichal a obrátil zrak k muži. "Žer, ty troubo," zabručel Tulák, zvedl maso a dotkl se jím psových dlouhých špičáků. Ten vyplázl jazyk, a Tulák se díval, jak pes unaveně žvýká. Pomalu, jak míjely hodiny, psovi postupně dal i zbytek masa. Stmívalo se, když zvířeti naposled prohlédl rány. Většinou se již zavřely, i když z nejhlubšího škrábance na pravém boku ještě prosakovala krev.

"To je všechno, co pro tebe můžu udělat, chlapče," řekl Tulák a vstal. "Hodně štěstí. Kdybych byl tebou, nezůstával bych tady dlouho. Ti tupci by se mohli rozhodnout a vrátit se, aby si zacvičili - a navíc by si mohli přivíst ještě lučištníka." Bez ohlédnutí nechal psa na mýtině a vydal se do lesa.

Když si ve skryté jeskyňce, kde jeho oheň nebude vidět, našel místo k táboření, měsíc už stál vysoko na obloze. Tulák seděl dlouho do noci zabalený do pláště. Pro psa udělal, co bylo v jeho silách, ale zvíře stejně nemělo moc velkou naději na přežití. Bude si muset hledat jídlo a v jeho oslabeném stavu se nedostane moc daleko. Kdyby byl pes býval o trochu silnější, byl by ho Tulák vybídl, aby šel s ním, a vzal by si ho do srubu. Miriel by si ho zamilovala. Vzpomněl si na malé osiřelé liščátko, kterému jako děcko dělala mámu. Jak se vlastně jmenovalo? Draha. Tak to bylo. Skoro rok se liška držela kolem srubu. Pak jednoho dne odběhla a už se nevrátila. Miriel tehdy bylo dvanáct. Bylo to těsně před...

Vzpomínka na padajícího koně, jak se převaluje, strašlivý výkřik...

Tulák zavřel oči, zatlačil vzpomínku do pozadí a soustředil se na obrázek malé Miriel krmící liščátko chlebem namočeným v mléce.

Těsně před rozbřeskem zaslechl, jak se k jeskyni kdosi blíží. Překulil se na nohy a tasil meč. Do jeskyně vkulhal šedý vlčák a sedl si. Tulák se uchechtl a vrátil meč do pochvy. Dřepl si před psa a natáhl ruku, aby ho mohl podrbat. Pes tiše, varovně zavrčel a ohrnul pysky.

"Teda, ty se mi líbíš, pse," prohlásil Tulák. "Připomínáš mi mě."

***

Miriel sledovala ošklivého bojovníka při cvičení. Silnýma rukama svíral větev a tělo měl zalité potem. "Vidíš," řekl a hladce se vytáhl nahoru, "pohyb musí být plynulý, nohy musíš držet u sebe. Dotkni se bradou větve a spusť se - nezapomeň, že to nesmí být rychle. Žádný napětí. Uvolni mysl." Mluvil vyrovnaným hlasem, v němž nebylo ani stopy po námaze.

Byl mohutněji stavěný než její otec, na ramenou a pažích se mu rýsovaly svaly, a Miriel zahlédla čůrek potu, který mu přes rameno stékal na bok. Jako maličký potůček stékající po kopcích a údolích jeho těla. Bronzová pleť se mu leskla ve slunci a bílé jizvy na prsou a na pažích zářily jako slonovina. Miriel zvedla oči k jeho obličeji, rozbitému nosu a pořezaným, pokřiveným rtům a dál, k naběhlým, poničeným uším. Srovnání ji zamrazilo. Měl nádherné tělo.

Ale obličej...

Anděl se spustil na zem a zakřenil se. "Bývaly doby, kdy jsem jich zvládl sto. Padesát ale taky není špatný. Na co myslíš?"

Miriel, kterou přistihl, když se zrovna nesoustředila, se zapýřila. "U tebe to vypadá tak jednoduše," zamumlala a odvrátila zrak.

Za ty tři dny, co cvičila, se dostala na patnáct shybů, a to byla ještě ráda. Anděl pokrčil rameny. "Taky to zvládneš, Miriel. Jenom na sobě potřebuješ trochu pracovat." Prošel kolem ní, ze země zvedl ručník a přehodil si ho kolem krku.

"Co se stalo s tvou ženou?" zeptala se Miriel náhle.

"S kterou?"

"Kolik jsi jich vlastně měl?"

"Tři."

"To je trochu nestřídmé, ne?" vybuchla dívka.

Anděl se zařehtal. "Vidíš, teď mi to tak taky připadá," souhlasil.

"Co ta první?"

Zápasník si povzdechl. "Byla to dračice. Ta teda uměla bojovat. Byla z poloviny démon - a to z tý mírnější. Jenom bohové vědí, odkud pocházela ta druhá půlka. Přísahala, že její otec byl Drenajec - ale já jí to ani na chvilku nevěřil. Měli jsme se ale dobře. Aspoň na chvíli."

"Zemřela?"

Anděl kývl. "Mor. Víš, bojovala s tím. Všechny otoky už zmizely, i ty barevný skvrny. Dokonce jí zase začaly růst vlasy. Ale pak se nachladila a už neměla sílu, aby s tím bojovala. Umřela v noci. Klidně."

"Tehdy už jsi byl gladiátorem?"

"Ne. Byl jsem účetním u jednoho kupce."

"Tomu nevěřím! Kde ses s ní potkal?"

"Tancovala v taverně. Jednou v noci kdosi natáhl ruku a popadl ji za nohu. Kopla ho do pusy. On vytáhl dýku. Já ho zastavil."

"Jenom tak? Účetní?"

"Nesmíš dělat tu chybu a soudit odvahu nebo schopnosti člověka podle práce, kterou musí dělat," varoval ji Anděl. "Znal jsem jednoho doktora, který dokázal prostřelit zlatý prstýnek na čtyřicet kroků. A v Drenanu jednoho zametače, co jednou zadržel dvacet sathulských válečníků, tři zabil, a pak odnesl svýho raněnýho důstojníka zpátky do tábora. Člověka suď podle jeho činů, ne podle jeho zaměstnání. A teď zpátky do práce."

"A co ty druhé dvě ženy?"

"Tobě se ještě nechce pracovat, co? V pořádku. No tak, co bych mohl říct o Kalle? Byla to další tanečnice. Pracovala v jižní čtvrti v Drenanu. Holka z Ventrie. Sladká - ale měla jednu slabost. Milovala chlapy. Neuměla říct ne. To manželství trvalo osm měsíců. Utekla s jedním kupcem z Mašrápůru. Naposled jsem si vzal Vorii. Byla starší než já, ale ne o moc. Tehdy jsem byl mladý zápasník a ona byla patronkou Šestý arény. Zalíbil jsem se jí a ona mě zahrnovala dárky. Vzal jsem si ji pro peníze, to musím přiznat, ale naučil jsem se ji milovat, teda svým vlastním způsobem."

"Ona taky umřela?"

"Ne. Přistihla mě se dvěma služkama a vyhodila mě. Udělala mi ze života peklo. Tři roky se mě v aréně snažila zabít. Jednou mě dokonce opila speciálním vínem s uspávadlem. Když jsem šel bojovat, skoro jsem spal vestoje. Pak najala dva vrahy. Musel jsem na nějakou dobu opustit Drenan. Zápasil jsem ve Vagrii a Gothiru, dokonce také v Mašrápůru."

"Ještě pořád tě nenávidí?"

Anděl zavrtěl hlavou. "Vdala se za jednoho mladýho šlechtice a pak najednou umřela a nechala mu všechny svý peníze. Vypadla z okna - tvrdili, že to byla nehoda, ale já mluvil s jedním sloužícím, a ten říkal, že těsně před tím, než vypadla, strašně se pohádala s manželem."

"Myslíš, že ji zabil?"

"Jsem si tím jistej."

"A on teď žije z jejích peněz?"

"Ne. Zvláštní, vypadl z toho stejnýho okna jako ona o dvě noci později. Při pádu si zlomil krk."

"A tys s tím neměl ale vůbec nic společnýho, co?"

"Já? Jak tě něco takovýho mohlo napadnout? A teď do práce, prosím. Vezmem si meče, myslím."

Avšak právě když Miriel tasila meč, zahlédla v podrostu severně od srubu jakýsi pohyb. Nejdřív si myslela, že se vrací otec, protože první muž, který se z lesa vynořil, byl celý v černém. Ale přes rameno nesl dlouhý luk a měl tmavý plnovous. Za ním šel menší, podsaditější muž v rezavě hnědé kožené kazajce.

"Dělej, co já," zašeptal Anděl. "A neříkej nic, i kdyby na tebe mluvili."

Obrátil se a čekal, až se muži přiblíží. "Dobrý den," pozdravil černě oděný lučištník.

"Tobě taky, příteli. Na lovu?"

"Jo. Mysleli jsme, že bychom mohli najít jelena."

"Na jih odsud jich jsou spousty. Taky divočáci, jestli máte rádi maso."

"Hezkej srub. Tvůj?"

"Ano," řekl Anděl. Muž pokýval hlavou.

"Takže ty budeš Dakeyras."

"Pravda, to jsem já. A tohle je moje dcera, Moriae. Odkud nás znáte?"

"V horách jsme potkali pár lidí. Vykládali nám, že tu máte srub."

"Takže jste se zastavili na návštěvu?"

"Ne tak přesně. Mysleli jsme, že bys mohl být můj starej přítel. Taky se jmenoval Dakeyras, ale byl vyšší než ty, a tmavší."

"Není to zrovna neobvyklý jméno," podotkl Anděl. "Jestli ulovíte nějakýho jelena, odkoupil bych kus masa. Jakmile nadejde zima, kořist bude hrozně vzácná."

"Budu si to pamatovat," řekl lučištník.

Oba muži odešli směrem k jihu. Anděl se za nimi díval, dokud mu nezmizeli z dohledu.

"Vrahové?" zeptala se Miriel.

"Stopaři, lovci. Budou asi pracovat pro Sentu, nebo možná pro Moraka."

"Hodně jsi riskoval, když ses vydával za Dakeyrase."

"Ani ne," odtušil Anděl. "Tuláka jim určitě dobře popsali - a já jeho popisu rozhodně neodpovídám."

"Ale co kdyby ne? Co kdyby tě rovnou napadli?"

"Tak bych je zabil. A teď do práce."

***

Kesa Chán zachmuřeně upíral uhlově černé oči do zelených plamenů. Naklonil se a plivl do ohně. Tvářil se vyrovnaně, ale srdce mu prudce bušilo.

"Co vidíš, šamane?" zeptal se Anši Čen. Vyzáblý čaroděj zvedl ruku na znamení ticha a spory náčelník poslechl. Na jeho zavolání by přišlo tři sta bojovníků, ale malého mužíka se bál, jako se nebál ničeho jiného na světě, dokonce ani vyhlídky na blížící se smrt.

Kesa Chán již viděl vše, co potřeboval, ale šikmé oči dál upíral do tančících plamenů. Natáhl kostnatou ruku k jedné ze čtyř hliněných nádobek před sebou, nabral špetku žlutého prášku a hodil ji do ohně. Vylétly plameny, oranžové a červené, a na stěně jeskyně zatančily stíny a poskakovaly jako démoni. Anši Čen si odkašlal a hlasitě začichal. Tmavýma očima nervózně přelétl doleva a doprava.

Kesa se slabě usmál. "Ve snu jsem viděl draka," vykládal šeplavým hlasem.

Anšimu z tváře zmizela všechna barva. "Takže je po všem? Jsme všichni mrtví?"

"Možná," připustil Kesa, kterému se velice líbil strach, který z nadirského válečníka vyzařoval.

"Co můžeme dělat?"

"Co Nadirové dělali vždycky. Budeme bojovat."

"Gothirové mají tisíce válečníků, skvělou zbroj, meče z oceli, které se neztupí. Lučištníky. Kopiníky. Jak s nimi máme bojovat?"

Kesa zavrtěl hlavou. "Já nejsem válečný náčelník Vlků. Tím jsi ty."

"Ale ty přece můžeš číst v srdcích našich nepřátel! Ty můžeš poslat démony, aby je rozpárali. Nebo je snad Žu Čao mocnější kouzelník než Kesa Chán?" Chvíli bylo ticho, pak se Anši Čen poklonil. "Odpusť, Keso. Mluvil jsem v hněvu."

Šaman moudře kývl. "Já vím. Ale tvůj strach je oprávněný. Žu Čao je mocnější. Může povolat krev mnoha duší. Císař má tisíce otroků a na oltář Temného boha může položit mnoho srdcí. A co mám já?" Mužík se otočil a ukázal na tři mrtvé slepice. Suše se uchechtl. "S tímhle mnoha démonům přikazovat nemůžu, Anši Čene."

"Mohli bychom napadnout Zelené opice a ukrást jim nějaké děti," navrhl Anši.

"Ne! Já žádné nadirské děti obětovat nebudu."

"Ale jsou to nepřátelé."

"Dnes jsou to nepřátelé, ale jednoho dne budou všichni Nadirové jednotní - tak stojí psáno. To je zpráva, kterou Žu Čao podal císaři. Proto je ve snu drak."

"Takže nám nemůžeš pomoci?"

"Nebuď hlupák, Anši Čene. Pomáhám vám právě teď. Brzy na nás zaútočí Gothirové. Na ten den se musíme připravit. Zimní tábor musíme postavit u Měsíčních hor a musíme se připravit tam uprchnout."

"Do hor?" zašeptal Anši. "Ale démoni..."

"Buď to, nebo všichni zemřete. Vaše ženy a děti, i děti jejich dětí."

"Proč neutečeme na jih? Mohli bychom se od Gulgothiru dostat na stovky leguí. Mohli bychom se spojit s jinými kmeny. Jak by nás pak našli?"

"Žu Čao by vás našel," podotkl Kesa. "Buď silný, náčelníku. Protože z našeho kmene vzejde vůdce, po němž Nadirové tak dlouho touží. Rozumíš tomu? Sjednotitel! On zakončí gothirskou nadvládu. On nám dá svět."

"Dožiju se toho?"

Kesa zavrtěl hlavou. "Ale já taky ne," řekl náčelníkovi.

"Stane se, jak říkáš," slíbil Anši. "Přestěhujeme tábor."

"A pošli pro Belaše."

"Nevím, kde je."

"Jižně od té nové drenajské pevnosti, v horách, kterým říkají Skelnské. Pošli Šiu, aby ho přivedla."

"Belaš mě zrovna nemiluje, šamane. To přece víš."

"Já znám mnoho věcí, Anši. Vím, že v nadcházejících dnech budeme záviset na tvém rozhodnutí a tvých schopnostech. Ty jsi známý a vážený jako Lstivá liška. Ale já vím, že budeme potřebovat i sílu Belaše, Bílého tygra za noci. A on přivede dalšího. On nám dá Dračí stín."

***

Ekodas se zastavil před opálovou pracovnou a uspořádal si myšlenky. Miloval život při chrámu, jeho klid a přátelství, hodiny studia a meditace, dokonce i tělesná cvičení, běh, střelbu z luku a šerm. V každém směru se cítil součástí Třicítky.

Až na jeden.

Zaklepal na dveře a otevřel. Místnost byla zalitá zlatavým světlem tří lamp se skleněnými stínítky a Ekodas spatřil Dardaliona. Opat seděl u stolu a probíral se nějakou mapou namalovanou na kozince. Teď vzhlédl. V jemném světle vypadal mladší, stříbrné skráně se mu nazlátle leskly.

"Vítej, chlapče. Pojď dál a posaď se." Ekodas se poklonil a pak došel k židli. "Budeme sdílet své myšlenky, nebo chceš mluvit nahlas?" zeptal se Dardalion.

"Mluvit, pane."

"Nuže dobrá. Višna s Magnikem mi řekli, že máš pořád starosti."

"Nemám starosti, otče. Vím, co vím."

"Nepovažuješ to za pýchu?"

"Ne. Já věřím pouze v to, v co jsi věřil i ty, než ses setkal s tím zabijákem, s tím Tulákem. Copak ses tehdy mýlil?"

"To nemyslím," opáčil Dardalion. "Ale já už taky nevěřím, že existuje pouze jediná cesta k Prameni. Egel byl člověk, který měl svou vizi a byl věřící. Třikrát za den se modlil a žádal o radu. A přesto to byl voják, a skrze něj - ano, a skrze Karnaka - byly země Drenaje zachráněny před nepřítelem. Teď je Egel mrtvý. Myslíš, že Pramen odmítl přijmout jeho duši do ráje?"

"Odpověď na tuto otázku neznám," řekl mladík, "ale co vím je, že mě učili, ty i mnoho jiných, že láska je největší dar Pramene. Láska ke všemu živému, ke všemu Jeho stvoření. A ty teď chceš, abych zvedl meč a bral život. To nemůže být správné."

Dardalion se předklonil a opřel se lokty o stůl. Ruce měl sepjaté před sebou jako k modlitbě. "Přijímáš, že Pramen stvořil lva?"

"Jistě."

"A jelena?"

"Ano - a lev zabíjí jeleny. To vím. Nechápu to, ale přijímám to."

"Potřebuji vzlétnout," prohlásil Dardalion. "Připoj se ke mně."

Opat zavřel oči. Ekodas se pohodlněji usadil, položil ruce na čalouněné lenochy a zhluboka se nadechl. Dardalion svou duši zřejmě uvolňoval bez nejmenší námahy, ale Ekodovi to vždycky připadalo nesmírně složité, jako by se jeho duše držela těla množstvím háčků. Řídil se tím, co se za posledních deset let naučil, opakoval si mantry, čistil mysl.

***

Holubice v chrámu,
otvor dveří,
kruh zlata na modrém poli,
rozepjatá křídla v pozlacené kleci,
pád řetězů na chrámovou podlahu.

***

Cítil první uvolnění z těla, jako by plul v teplých tekutinách v děloze. Byl tu v bezpečí, spokojený. Náhle se mu však opět vrátilo vnímání, cítil tvrdé dřevo opěradla, nohy v sandálech na studené podlaze. Ne, ne, vyhuboval si. Ztrácíš to! Znovu se plně soustředil. Ale nedokázal se vznést.

V hlavě zaslechl šepot Dardalionova hlasu. "Vezmi mě za ruku, Ekode."

Zazářilo zlaté, hřejivé světlo a Ekodas přijal spojení. Okamžitě se uvolnil a jeho duch se odlepil od chrámu jeho těla, proletěl druhým chrámem z kamene a plul noční oblohou vysoko nad drenajskou zemí.

"Proč je to pro mě tak složité?" zeptal se opata. Dardalion, opět mladý, s hladkou tváří, natáhl ruku a položil ji svému žáku na rameno.

"Pochyby znamenají strach, chlapče. A sny těla. Malá provinění, bezvýznamná, ale způsobující starosti."

"Kam jdeme, otče?"

"Následuj mne a dívej se." Pluli na východ, přes třpytící se, hvězdami poseté Ventrijské moře. Zuřila tu bouře a hluboko dole bojovala se živly maličká triréma, které se přes palubu valily veliké vlny. Ekodas viděl, jak to jednoho námořníka smetlo z paluby, a díval se, jak padá do vzedmutých vln, spatřil, jak jiskřička jeho duše vyplouvá nahoru a mizí.

Objevila se pod nimi tmavá pevnina, hory a k východu se táhnoucí pláně Ventrie, a na pobřeží jasně osvětlená města a přístavy připomínající šperky na černém plášti. Dardalion plul dolů... Mniši zůstali viset asi sto stop nad zemí a Ekodas viděl zakotvené desítky lodí, slyšel bušení kovářských kladiv ve městě.

"Ventrijská bojová flotila," vysvětlil mu Dardalion. "Do týdne vypluje. Napadnou Purdol, Erekban a Lentrum a vylodí vojska ke vpádu do Drenaje. Válka a ničení."

Vydal se na další cestu, přelétl vysoké hory a snesl se dolů nad město z mramoru, jehož domy vytvářely síť širokých tříd a spleti menších uliček. Na nejvyšším kopci stál palác obklopený vysokou zdí, na níž hlídkovali strážní se zlatem vykládanou bílou a stříbrnou zbrojí. Dardalion vplul do paláce, skrz zdi a drapérie z hedvábného sametu, až nakonec dorazil do ložnice, kde spal muž s tmavým vousem. Nad ním se vznášel jeho duch, beztvarý a nejasný, nevědomý, netušící.

"Teď bychom mohli tu válku zastavit," řekl Dardalion a v ruce se mu objevil stříbrný meč. "Mohl bych zabít jeho duši. Pak by byly tisíce drenajských sedláků, vojáků, žen a dětí v bezpečí."

"Ne!" vyjekl Ekodas a rychle se postavil mezi opata a beztvarého ducha ventrijského krále.

"Myslel sis, že bych to udělal?" zeptal se Dardalion smutně.

"Já... velice mě to mrzí, otče. Uviděl jsem meč a..." odmlčel se.

"Já nejsem vrah, Ekode. A neznám celou vůli Pramene. Žádný člověk ji nezná. A žádný člověk ji nikdy nepozná, i když mnozí to o sobě budou tvrdit. Podej mi ruku, synu." Stěny paláce zmizely a oba duchové se ohromnou rychlostí vydali znovu nad moře, tentokrát míříce k severovýchodu. Ekodovi se před očima míhaly barvy, a nebýt pevného stisku Dardalionovy ruky, byl by se ztratil ve vířících světlech. Po chvíli zpomalili a Ekodas zamrkal a snažil se uspořádat myšlenky.

Pod sebou měli další město s mnoha mramorovými paláci. Obrovský amfiteátr na západě a závodiště pro závody spřežení uprostřed znamenaly, že se nalézají nad Gulgothirem, hlavním městem gothirského císařství.

"Co je tu k vidění, otče?" zeptal se Ekodas.

"Dva muži," odvětil Dardalion. "Abychom se sem dostali, museli jsme překonat brány času. Scéna pod tebou se odehrála před pěti dny."

Dardalion, stále pevně svíraje ruku mladšího mnicha, se snesl nad vysoké zdi paláce a prošel jimi až do úzkého pokojíku za trůnním sálem. Gothirský císař tu seděl na hedvábím potažené pohovce. Byl to mladý muž těsně po dvacítce, měl velké vypoulené oči a ustupující bradu, kterou částečně zakrýval řídký vous. Před ním seděl na nízké stoličce druhý muž v dlouhém tmavém rouše z lesklého, stříbrem vyšívaného hedvábí. Vlasy měl tmavé a navoskované, takže mu přiléhaly těsně lebce, a licousy měl nepřirozeně dlouhé a spletené mu visely až na ramena. Oči měl pod vysokým klenutým obočím šikmé a rty jako tenkou čárku.

"Říkáš, že říše je v nebezpečí, Žu Čao," promluvil císař hlubokým, silným a zvučným hlasem, který popíral jeho slabošský vzhled.

"To je, sire. Pokud něco neuděláš, tvé nástupce nakonec přemohou a zničí tvá města. Četl jsem znamení. Nadirové čekají pouze na den, kdy přijde Sjednotitel. A ten přichází, vzejde z Vlčích hlav."

"A jak to mohu změnit?"

"Když někomu vlci zabíjejí ovce, tak on zase musí zabít vlky."

"Mluvíš o celém kmeni Nadirů."

"Vskutku, sire. O osmi stech čtyřiceti čtyřech divoších. To nejsou lidé, jak je chápeme my dva. Jejich životy jsou bezvýznamné, ale jejich budoucí synové by mohli ukončit gothirskou civilizaci."

Císař kývl. "Bude to chtít čas sebrat dost mužů na ten úkol. Jak víš, Ventriánci hodlají napadnout Drenaj a já mám své vlastní plány."

"To chápu, sire. Budeš chtít prohlásit Sentranskou planinu za součást Gothiru, což je jenom spravedlivé, ale na to bude stačit jen deset tisíc mužů. Ty jich máš pod svým velením desetkrát tolik."

"A potřebuji je, čaroději. Vždycky se najdou tací, kteří chtějí vladaře svrhnout. Na ten malý úkol nemůžu postrádat víc než pět tisíc mužů. Za měsíc se ti dostane masakru, po němž tolik toužíš."

"Špatně mě soudíš, sire," namítal Žu Čao, hluboce se poklonil a rozpřáhl ruce jako pokorný žadatel. "Já myslím jen na budoucí dobro Gothiru."

"Ó, já na to proroctví nezapomínám, čaroději. Už jsem tu měl jiné kouzelníky a několik šamanů, a ti mi vykládali stejný příběh, i když nikdo z nich nejmenoval nějaký kmen. Jenže ty máš jiné důvody, proč chceš, aby byli Vlci zničeni, jinak bys vysledoval Sjednotitelovu linii až k jednomu muži. Pak by byl úkol mnohem snazší. Stačil by jeden nůž za noci. Nesmíš mě považovat za hlupáka, Žu Čao. Chceš je mít všechny mrtvé ze svých vlastních sobeckých důvodů."

"Jsi moudrý, sire, a vševědoucí," zašeptal čaroděj, padl na kolena a čelem se dotkl podlahy.

"Ne, to nejsem. A v tom, že to vím, je moje síla. Ale dám ti mrtvé, po nichž tolik toužíš. Dobře jsi mi sloužil a nikdy jsi mi ani slovíčkem nezalhal. Jak říkáš, jsou to jenom Nadirové. Vojáci potřebují procvičit, aby před vpádem do Drenaje získali ostří. Mám za to, že jsi do střetu vyslal i rytíře bratrstva."

"Jistě, sire. Bude jich třeba v boji proti zlým silám Kesa Chána."

Scéna vybledla a Ekodas znovu ucítil hřejivé vězení svého těla. Otevřel oči a viděl, že ho Dardalion pozoruje.

"Asi jsem se z toho měl poučit, otče opate. Viděl jsem však jenom zlé muže, pyšné a nelítostné. Svět je plný takových lidí."

"Ano, to je," souhlasil Dardalion. "A kdybychom směli trávit náš čas poutí po zemi a pobíjením takových lidí, stejně by jich na konci naší cesty bylo víc, než jich bylo na začátku."

"To je ale moje námitka, kněze opate," namítal překvapeně Ekodas.

"Přesně. To taky musíme zvažovat. Oceňuji tvoji námitku a přijímám předpoklad, na němž je založena, a přesto věřím ve věc Třicítky. Pořád věřím, že musíme být chrámem Mečů. Chtěl bych, abys ty, Ekode, vedl zítřejší večerní debatu. Přednesu tvé námitky, jako by byly mé vlastní. Ty předneseš moje."

"Ale... to nedává smysl, otče. Já tvoje stanovisko vůbec nechápu."

"Uděláš, co půjde. Tato debata bude vlastně jako volby. Budoucnost Třicítky bude záviset na výsledku. Udělám, co budu moci, abych naše bratry naklonil tvým námitkám. Ty musíš udělat totéž. Jestli zvítězím, pak se meče a zbroje vrátí do skladiště a my budeme pokračovat jako řád modlitby. Jestli zvítězíš ty, budeme očekávat vedení Pramene a vyjedeme vstříc svému osudu."

"Proč nemůžu podporovat své přesvědčení?"

"Myslíš, že ho nejsem hoden podporovat?"

"Ne, ovšem, že ne, ale..."

"Tedy ujednáno."

5.Kapitola

MORAK PO NÁVRATU VYSLECHL ZPRÁVY lovců a byl stále podrážděnější. Po Tulákovi nebylo nikde ani stopy a navíc se ukázalo, že muž jménem Dakeyras je plešatějící zrzek s tváří, po níž jako by mu přeběhlo stádo volů z podsvětí.

Nenávidím lesy, pomyslel si Morak sedě zády opřený o kmen vrby. Nenávidím pach plísně, studený vítr, bláto a sliz. Mrkl na Belaše sedícího stranou od ostatních a brousícího nůž. Skřípání brousku Morakovi rozhodně na náladě nepřidalo.

"No, někdo zabil Kreega," prohlásil nakonec. "Někdo mu vrazil nůž, nebo ho střelil, do oka." Nikdo nepromluvil. Jeho tělo našli včera v rákosí u břehu řeky Earidy.

"Mohli to být lupiči," řekl Wardal, vysoký hubený lučištník z lesa Hrobenu daleko na jihu.

"Lupiči?" prskl Morak. "Čertovy zuby! Měl jsem štěnice, co měly víc mozku než vy! Kdyby to byli lupiči, tak by snad bojovník, jako byl Kreeg, měl víc ran, ne? Copak si myslíte, že tady se vůbec bojovalo? Někdo velice zručný mu prohnal okem šíp. Zabili chlapa, co byl velice nadaný - to mi říká, že ho zabil někdo, kdo byl ještě nadanější. Pochopili jste, co tu říkám?"

"Myslíš, že to byl Tulák?" zamumlal Wardal.

"Ohromný skok v představivosti. Blahopřeju. Otázka je, kde, k čertu, je."

"Proč by mělo být snadné ho najít?" zeptal se najednou Belaš. "On přece ví, že jsme tady."

"A jaký záblesk logiky tě dovedl k tomuto závěru?"

"Zabil Kreega. Ví to."

Moraka zamrazilo a on se zachvěl. "Wardale, s Tharikem si vezmeš první hlídku."

"A před čím budem hlídat?" vyzvídal Tharik.

Morak zavřel oči a zhluboka se nadechl. "No," prohlásil nakonec, "mohli byste dávat pozor na obrovský slony, co by nám mohli rozdupat zásoby. Ale kdybych byl váma, dával bych bacha na velkýho chlapa v černým, co je docela

dobrý ve střílení ostrých předmětů do očí." V té chvíli se z podrostu vynořila vysoká postava. Morakovi se na okamžik zastavilo srdce, ale pak poznal Barida. "Obvykle se zařve: Ahoj, tábore," poznamenal. "Že ti to ale trvalo."

Plavovlasý zálesák si dřepl k ohni. "Kasyra není zrovna malá, ale našel jsem tu rajdu, co s ní žil Kreeg. Vykládala mu o chlapovi jménem Dakeyras, co tady nedaleko bydlí. Řekla mi, kudy se tam jde."

"To je špatný chlap," zavrčel Morak. "Wardal s Tharikem už s ním mluvili. Co jsi ještě zjistil?"

"Nic zajímavýho," opáčil Baris a vytáhl z váčku u pasu poslední kousek chleba. "Mimochodem, odkdy je Anděl členem Cechu?"

"Anděl? Neslyšel jsem, že by se dal k Cechu," řekl Morak. "Proč?"

"Tak před týdnem byl v Kasyře. Hostinský ho poznal. Senta je tu taky. Mám ti vyřídit, že až najde tvý tělo, hrozně rád ti poskytne slušnej pohřeb."

Ale Morak už neposlouchal. Zasmál se a zavrtěl hlavou. "Wardale, byl jsi někdy v aréně?"

"Jo. Viděl jsem bojovat Sentu. Porazil jednoho Vagriánce jménem... jménem..."

"Zapomeň na to! Viděl jsi někdy bojovat Anděla?"

"To jo. Je dost tvrdej. Jednou jsem na něj vyhrál nějaký peníze."

"Vzpomněl by sis, jak vypadal?"

"Nebyl zrzavěj?" zeptal se Wardal.

"Správně, ty tupá hlavo. Zrzek. A má obličej, že by ho matka odložila. Rád bych věděl, jestli se někdy aspoň maličká myšlenka pokusila prodrat tou spoustou kostí, co v nich máš obalený mozek. Jestli jo, poděl se o ni s náma."

Wardal hlasitě zaprskal. "Ten chlap ve srubu!"

"Ten chlap, co tvrdil, že je Dakeyras, ano," řekl Morak, "Byl to správný srub, ale špatný muž. Zítra se tam vrátíš. Vezmeš si Barida a Tharika. Ne, to by nemuselo stačit. Taky Jonáše a Seerida. Anděla zabijete a tu holku přivedete sem."

"On je gladiátor," namítal Jonáš, podsaditý plešatějící válečník s rozdělenou bradkou.

"Neřekl jsem, že s ním máte bojovat," podotkl šeptem Morak. "Říkal jsem, že ho máte zabít."

"O gladiátorech nebyla řeč," trval na svém Jonáš. "Stopovat, jsi říkal. Najít toho Dakeyrase. Já taky viděl Anděla bojovat. Jeho nic nezastaví. Bodneš ho, sekneš ho, praštíš ho... on se pořád pere dál."

"Ano, ano, ano! Jsem si jistý, že ho potěší, že patříš mezi jeho největší obdivovatele. Ale teď už je starý. Odešel na odpočinek. Prostě tam běžte, zabavte ho a pak ho zabijte. Jestli je to na vás moc složitý, tak padejte do Kasyry - a rozlučte se i s pomyšlením na deset tisíc ve zlatě."

"Proč ho nezabiješ ty?" zeptal se podrážděně Jonáš. "Ty jsi tady šermíř."

"Naznačuješ snad, že se ho bojím?" prohodil Morak hrozivě tichým hlasem.

"Ne, to vůbec ne," pospíšil si Jonáš a zrudl. "Všichni víme, jak... jsi zručný. Jenom mě to tak napadlo, to je všechno."

"Viděl jsi někdy šlechtický hon, Jonáši?"

"Jasně."

"Všiml sis, že když jdou urození pánové na kance, berou si s sebou psy?"

Muž ponuře kývl. "Dobrá," řekl Morak. "Tak si do toho svýho slepičino mozečku vtluč tohle: Já jsem šlechtic na lovu a vy jste moji psi. Je to jasný? Já nejsem placený za zabití Anděla. Za to platím vás."

"Klidně bychom ho mohli zastřelit zdálky, ne?" navrhoval Jonáš. "Wardal to s tím lukem umí docela dobře."

"Skvělý," zabručel Morak. "Hlavně aby to bylo hotový. Ale tu holku mi přiveďte sem, zdravou a v pořádku. Rozumíte? Ona je klíč k Tulákovi."

"To je proti pravidlům Cechu," ozval se Belaš. "Žádní nevinní nesmí být použiti..."

"Já znám pravidla Cechu!" vyštěkl Morak. "A až budu chtít lekci správnýho chování, tak ti určitě dám vědět. Koneckonců, Nadirové jsou vyhlášený pro svý pevný dodržování pravidel civilizovanýho chování."

"Vím, co od toho děvčete chceš," pokračoval klidně Belaš. "A to není klíč k jejímu otci."

"Muž má právo na jistý potěšení, Belaši. Pro to stojí za to žít."

Nadir kývl. "Znal jsem mezi Nadiry pár mužů, co holdovali stejné... zábavě... jako ty. Když jsme je chytili, usekli jsme jim ruce a přivázali je do mraveniště. Ale, jak říkáš, my civilizovaným lidem nerozumíme."

***

Obličej byl velký a bílý jako rybí bříško, oční důlky prázdné, víčka měla tvar tesáku a při zavření cvakala. Ústa neměla rty a jazyk byl obrovský a posetý krátery maličkých tlamiček.

Miriel vzala Kryllu za ruku a holčičky se pokusily uprchnout - ale démon byl rychlejší, silnější. Šupinatou rukou popadl Miriel za ruku a jeho dotyk pálil.

"Přiveď je ke mně!" ozval se tichý hlas a Miriel spatřila opodál stát člověka s obličejem stejně bílým a kůží stejně šupinatou, jako má nádherný bílý had. Ale na tom muži nebylo nic hezkého. Krylla se rozplakala.

Obluda, která je držela, se naklonila k dětem a obrovskou tlamou se dotkla Mirieliny tvářičky. Dívenku to bolelo, hrozně to bolelo. A ona vykřikla.

A křičela...

***

"Probuď se, děvče," řekl démon s rukou zase položenou na jejím rameni. Miriel mávla rukou a snažila se ho poškrábat na obličeji, ale on ji popadl za zápěstí. "Přestaň. To jsem já, Anděl!"

Miriel prudce otevřela oči a spatřila stropní trámy srubu, měsíční světlo pronikající jako vlas tenkými mezerami v

okenicích, a na nahém těle cítila hrubou vlněnou pokrývku. Otřásla se a položila se zpátky. Anděl ji pohladil po čele a odhrnul potem zmáčené vlasy. "Byl to jenom sen, děvče. Jenom sen," šeptal. Miriel se chvíli nezmohla ani na slovo, snažila se uspořádat si myšlenky. V ústech měla sucho. Posadila se a natáhla se pro sklenici vody, kterou měla u postele.

"Byla to noční můra. Vždycky ta stejná," vysvětlovala mezi doušky. "S Kryllou nás pronásledují po takovém temném, zlém místě. Jsou tam údolí bez stromů, obloha bez slunce a měsíce, šedá, bezduchá." Zachvěla se. "Chytí nás démoni a hrozní muži..."

"Už je po všem," ujišťoval ji klidným hlasem Anděl. "Už jsi vzhůru."

"Nikdy není po všem. Teď je to sen - ale tenkrát nebyl." Znovu se otřásla. Anděl natáhl ruku, přitáhl si ji k sobě, objal ji a poplácal ji po zádech. Miriel mu sklonila hlavu na rameno a hned se cítila o něco lépe. Vzpomínka na chlad Prázdnoty byla pořád silná a teplo jeho těla ji zahánělo.

"Pověz mi o tom," vyzval ji Anděl.

"To bylo po tom, co máma umřela. Byly jsme s Kryllou hrozně vyděšené. Táta se choval divně, křičel a plakal. My jsme o opilých lidech nic nevěděly. A pohled na to, jak se táta potácí a padá, byl strašný. Sedávaly jsme s Kryllou v našem pokojíčku a držely se za ruce. V duchu jsme létaly vysoko po obloze. Tehdy jsme byly svobodné. V bezpečí - to jsme si myslely. Ale jedné noci, když jsme si hrály pod hvězdami, jsme si uvědomily, že nejsme samy. Na obloze s námi byli i další duchové. Snažili se nás chytit a my jsme utíkaly. Letěly jsme tak rychle a byly jsme tak vyděšené, že jsme nakonec neměly ani ponětí, kde vlastně jsme. Ale obloha tam byla šedá a země opuštěná. Pak přišli démoni. Povolali je lidé."

"Vy jste jim však utekly."

"Ano. Ne. Objevil se jiný muž, měl stříbrnou zbroj. Znaly jsme ho. Bojoval s démony, všechny je pobil a odvedl nás domů. Byl to náš přítel. Teď už se mi ale ve snu neobjevuje."

"Lehni si," řekl Anděl. "Trochu se prospi."

"Ne. Nechci, aby se mi to zase zdálo." Anděl odhrnul pokrývku, vklouzl vedle dívky a její hlavu si položil na rameno.

"Žádní démoni, Miriel. Budu tady, a jestli se objeví, přivedu tě zpátky." Přetáhl přes oba pokrývku. Miriel cítila pomalý, pravidelný tep jeho srdce, a zavřela oči.

Spala něco přes hodinu, ale probudila se osvěžená. Anděl vedle ní spal hlubokým spánkem. Ve slabém předjitřním světle nebyl tak ošklivý, a Miriel se snažila představit si, jak vypadal před všemi těmi lety, když jí přinesl šaty. Nepodařilo se jí to. Ruku měla přehozenou přes jeho hruď a teď ji pomaloučku odtáhla, cítíc přitom jeho hebkou pleť a zřetelně se rýsující pletence svalů na břiše. Anděl se neprobudil a Miriel si náhle ostře uvědomila svou vlastní nahotu. Sklouzla rukou dolů a konečky prstů se dotkla chomáčku kudrnatých chloupků, které měl pod pupkem. Anděl se zavrtěl. Miriel se zarazila uprostřed pohybu a jasně si uvědomila, jak jí rychle tluče srdce. Polekala se, ale byl to nádherný strach. Ve vesnici bylo pár chlapců, kteří v ní vzbudili touhu, a ona pak tajně snila o zakázaných schůzkách. Ještě nikdy se však necítila jako teď, kdy byl její strach propojen s touhou. Potřebou. Anděl začal znovu zhluboka dýchat. Miriel sjela rukou ještě níž, prsty ho zlehka pohladila, objala a cítila, jak nabývá na objemu.

Náhle ji zachvátily pochyby následované panikou. Co kdyby otevřel oči? Mohl by se na ni rozzlobit pro její drzost, mohl by ji považovat za nějakou poběhlici. Což taky jsem, napadlo ji a náhle sama nad sebou pocítila opovržení. Pustila ho a vstala z postele. Večer se sice koupala, ale pomyšlení na ledově chladnou vodu na kůži jí bylo nejen příjemné, ale koupel vlastně byla nezbytná. Dávajíc pozor, aby ho nevzbudila, otevřela dveře ložnice a vyšla do obývacího pokoje.

Zvedla závoru, otevřela dveře a vystoupila na sluncem zalitou mýtinu před srubem. Keře a stromy byly pořád ještě postříbřené rosou a podzimní slunce již příliš nehřálo. Jak se tak mohla chovat, uvažovala cestou k potoku. Miriel často snívala o milencích, ale v jejích představách nikdy nebyli tak ošklivi. Nikdy nebyli tak staří. A taky věděla, že bývalého gladiátora nemiluje. Ne, uvědomila si, a to z tebe dělá povětrnou ženskou. Chceš se jenom pářit jako zvíře.

Došla k potoku, posadila se do trávy a nohama šplouchala ve vodě. Potok pramenil vysoko v horách a na jeho hladině pluly kousky ledu jako zmrzlé lilie. A voda byla velice studená.

Zaslechla za sebou pohyb, ale jak byla zabrána v myšlenkách, nebyla dost rychlá, a jak se zvedala, jakýsi chlap ji popadl za rameno a odhodil ji do trávy. Miriel se prudce ohnala loktem a zasáhla ho do břicha. Muž zavrčel bolestí a zhroutil se na ni. Do nosu ji udeřil pach kouře, naolejované kůže a zatuchlého potu a na tváři ucítila vousy. Otočila se a spodní hranou dlaně muže udeřila do nosu, až mu odskočila hlava. Vyškrábala se na nohy a pokusila se utéci, ale ten muž ji popadl za kotník a ze skrýše vyskočil další. Miriel nově příchozího udeřila pěstí do brady, ale jeho váha ho nesla dál, takže ji srazil na zem a ruce jí přitiskl pod sebou.

"Opravdová dračice," zavrčel druhý muž, vysoký světlovlasý zálesák. "Jseš v pořádku, Jonáši?" První muž se zoufale snažil zvednout a z nosu mu do černého vousu tekla krev.

"Drž ji pořádně, Baride. Mám přesně tu zbraň, co ji zkrotí." Plešatějící válečník si začal rozvazovat tkanice od poklopce a postavil se nad Miriel.

"Slyšel jsi, co říkal Morak. Neubližovat," protestoval Baris.

"Ještě nikdy jsem nepoznal ženskou, který by to ublížilo," odtušil Jonáš.

Miriel, s rukama a rameny přitisknutými k zemi, prohnula záda a pravou nohou zálesáka kopla mezi nohy. Jonáš zavrčel a svezl se na kolena. Baris dal Miriel facku, popadl ji za vlasy a zvedl ji. "Ty se nikdy nevzdáš, co?" prskl a znovu ji uhodil, tentokrát hřbetem ruky. Miriel se mu sesula do náručí.

"To už je lepší," prohlásil. Miriel prudce zvedla hlavu a temenem ho udeřila zespodu do brady. Baris se zapotácel dozadu, vytáhl nůž a napřáhl ruku k vrhu. Miriel, stále napůl omráčená, se vrhla doprava a překulila se na kolena. Zvedla se a vyrazila.

Do cesty jí skočil další muž, ale ona se kolem něj prosmýkla a málem se dostala na mýtinu, když ji do spánku udeřil kamínek z praku. Padajíc na kolena se ještě pokusila protáhnout do podrostu, ale zaslechla za sebou dupot nohou, a poznala, že je s ní konec. Bolela ji hlava a točila se jí. Pak zaslechla Andělův hlas. "Přišel čas umřít, hoši."

***

Miriel se probudila ve vlastní posteli, na čele měla namočený hadřík a v hlavě jí bolestivě bušilo. Pokusila se posadit, ale dostala závrať a udělalo se jí špatně. "Lež klidně," nařídil jí Anděl. "Byla to pěkně ošklivá rána. Máš bouli jako husí vejce."

"Zabil jsi je?" zašeptala slabě.

"Ne. Ještě nikdy jsem neviděl nikoho utíkat tak rychle. Až se jim prášilo za patama. Mám dojem, že mě znali - vážně mě to potěšilo."

Miriel zavřela oči. "Neříkej tátovi, že jsem šla ven beze zbraní."

"Neřeknu. Ale byla to pěkná hloupost. Na cos myslela - na ten sen?"

"Ne, na ten sen ne. Jenom... Byla jsem prostě hloupá, jak říkáš."

"Chlap, který nikdy neudělá chybu, nikdy ničeho nedosáhne," řekl jí.

"Já nejsem chlap!"

"Všiml jsem si. Jsem si jistý, že to platí i o ženských. Dva z těch chlapů krváceli, takže bych řekl, že než tě dostali, musela jsi jim trochu pocuchat peří. Dobrá práce, Miriel."

"To bylo poprvé, cos mě pochválil. Buď opatrný. Mohlo by mi to stoupnout do hlavy."

Anděl ji poplácal po ruce. "Umím být pěknej parchant, to vím. Ale ty jsi dobrá holka - tvrdá, silná a odhodlaná. Nerad bych viděl, jak se lámeš na duchu - a nerad bych viděl i to, kdyby se ti mělo něco stát. A znám jen jeden způsob, jak učit. A ani tak si nejsem jistej, že to dělám dobře."

Miriel se pokusila usmát, ale zase ji přemohla bolest, a ona usnula.

"Děkuju," podařilo se jí ze sebe ještě vypravit. "Děkuju, že jsi tu byl."

***

Z vysokého okna své studovny Dardalion viděl, jak se do kopce pomalu šplhá oddíl kopiníků, pětadvacet válečníků ve stříbřité zbroji a karmínových pláštích, jedoucích na uhlově černých koních s boky pokrytými kroužkovým brněním. V jejich čele jel muž, kterého Dardalion dobře znal. Proti štíhlé vojenské dokonalosti svých mužů by Karnak mohl působit skoro komicky. Měl nadváhu a byl oblečený do jasných barev, které se navzájem tloukly - plášť měl rudý, košili oranžovou, zelené spodky překryté modrými kamašemi a vysoké černé jezdecké boty se stříbrným lemováním. Jeho výstřednímu odění se však nikdo nesmál, protože tento muž byl hrdina od Dros Purdolu, zachránce Drenaje.

Karnak Jednooký.

Jeho tělesná síla byla pověstná, ale bledla před kolosální silou jeho osobnosti. Jediným proslovem uměl změnit skupinku různorodých sedláků v hrdiny, kteří mečem dokážou porazit celé vojsko. Dardalionovi zmizel úsměv ze rtů. Ano, zemřeli by pro něj, umírali pro něj - po celých tisícovkách. A budou pro něj umírat dál.

Do studovny vstoupil Višna a jeho duchovní hlas zašeptal Dardalionovi v hlavě: "Oddálí nějak jejich příjezd debatu, otče?"

"Ne."

"Bylo moudré nařídit Ekodovi, aby večer obhajoval správnou věc?"

"A je ta věc správná?" opáčil Dardalion nahlas a otočil se k tmavému gothirskému šlechtici čelem.

"Vždycky jsi mě tak učil."

"Uvidíme, chlapče. Teď zajdi dolů a doprovoď ke mně lorda Karnaka. Zařiď, ať jeho muži dostanou najíst a někdo ať se postará o koně. Mají za sebou dlouhou jízdu."

"Ano, otče."

Dardalion se vrátil k oknu, ale neviděl vzdálené hory, ani bouřková mračna sbírající se na severu. Znovu uviděl srub na horském úbočí, dvě vyděšené děti a dva muže, kteří je přišli zabít. A v rukou ucítil váhu smrtících zbraní. Povzdechl si. Správná věc? To ví jenom Pramen.

Ze schodiště před svou komnatou zaslechl bujarý smích a nesmírnou sílu Karnakovy osobnosti ucítil dřív, než ten vůbec přešel přes práh.

"Bohové, ale že tě rád vidím, kamaráde!" zaburácel Karnak, přešel přes místnost a obrovskou rukou stiskl Dardalionovi rameno. Široce, upřímně se usmíval a Dardalion jeho úsměv opětoval.

"Já vás taky, můj pane. Vidím, že se váš vkus vůbec nezměnil."

"Líbí se ti moje šaty? Ten plášť je z Mašrápůru a košile z jedné malé tkalcovny v Drenanu."

"Padnou vám skvěle."

"U všech všudy, ale že je z tebe hrozný lhář, Dardalione. Předpokládám, že se za to bude tvoje duše smažit v pekle. Teď se posaď a promluvíme si o důležitějších věcech." Drenajský vůdce přešel kolem stolu k Dardalionovu křeslu a nechal útlého opata stát naproti. Odepjal si opasek s mečem, položil jej vedle sebe na podlahu a nacpal velké tělo do křesla. "Zatraceně nepohodlný nábytek," zavrčel. "Tak kde jsme to přestali? Aha, ano! Co mi povíš o Ventriáncích?"

"Vyplují do týdne, přistanou v Purdolu, Erekbanu a v ústí Earidy," odpověděl Dardalion.

"Kolik lodí?"

"Přes čtyři sta."

"Tolik, hm? Asi neuvažuješ o tom, že bys na ně mohl seslat bouři a ty parchanty potopit, že?"

"I kdybych to mohl udělat - jako že nemůžu - takovou žádost bych odmítl."

"Jistě," řekl Karnak a široce se zazubil. "Láska, mír, Pramen, morálka a tak dál. Někteří by ale mohli, ne?"

"Říká se to," souhlasil ponuře Dardalion, "mezi Nadiry a Kiatzany. Ale Ventriánci mají vlastní čaroděje, pane, a já nepochybuji, že učiní oběti a přivolají kouzla, která zajistí dobré počasí."

"Vykašli se na jejich problémy," štěkl Karnak. "Mohl bys mi říct, kde bych sehnal člověka, co umí přivolávat démony?"

Teď se pro změnu zasmál Dardalion. "Vy jste úžasný, pane. A já vám prokážu laskavost a budu vaši žádost pokládat za žert."

"Což samozřejmě nebyla," podotkl Karnak. "Přesto jsem pochopil. A teď, co Gothir?"

"Dosáhli smlouvy se sathulskými kmeny, takže Sathulové, jakmile Ventriánci přistanou, dovolí útočícímu vojsku projít bez potíží přes Sentranskou planinu. Bude jich asi deset tisíc."

"To jsem věděl!" vybuchl Karnak stále podrážděnější. "Které legie?"

"První, druhá a pátá. Navíc dvě legie žoldnéřů vytvořené z vagrijských běženců."

"Nádhera. Druhá a pátá mi starosti nedělají - naši špehové říkají, že to jsou skoro úplní zelenáči s mizernou disciplínou. Ale první je císařova nejlepší a Vagriánci bojují jako rozzuření tygři. Říkáš, že mám tak týden, hmm. Za tu dobu se toho může stát hodně. Uvidíme. Pověz mi o tom vůdci Sathulů."

Asi hodinu se Karnak vyptával Dardaliona, až byl nakonec spokojen a vstal. Dardalion zvedl ruku. "Musíme probrat ještě jednu věc, můj pane."

"A to?"

"Tulák, pane."

Karnakovi potemněla tvář. "Do toho tobě nic není, mnichu. Nepřeju si, abys mě špehoval."

"Je to můj přítel, Karnaku. A vy jste to byl, kdo nařídil jeho vraždu."

"To jsou státní záležitosti, Dardalione. Zatraceně, chlape, zabil přece krále. Na jeho hlavu musí být vypsaná cena celé roky."

"To ale není ten důvod, proč jste najal Cech, můj pane. Já ten důvod znám, a je to pěkná hloupost. Větší hloupost, než si vůbec umíte představit."

"A pročpak to? Vysvětli mi to."

"Před dvěma lety, když byla vojenská pokladnice prázdná a vy jste měl před sebou vzpouru, získal jste dar od jednoho bohatého kupce z Mašrápůru, jmenoval se Gamalian. Bylo to sto tisíc ve zlatě. A to vás zachránilo. Mám pravdu?"

"A co z toho?"

"Ty peníze pocházely od Tuláka. Stejně jako letošní dar osmdesáti tisíc raqů od kupce Perlisida pocházel od Tuláka. Celá léta vás podporuje. Bez něj by bylo po vás."

Karnak zaklel, zase se posadil a velkou rukou si přejel přes obličej. "Nemám na vybranou, Dardalione. Copak to nevidíš? Myslíš, že se chci dívat, jak ho zabijí? Myslíš, že mě to uspokojuje?"

"Jsem si jistý, že nikoliv. Ale když jste ho nechal pronásledovat, vypustil jste strašlivou sílu. On si žil klidně v horách a oplakával svou ženu. Už to nebyl Tulák Zabíječ, už to nebyl muž, jehož je třeba se obávat, ale den za dnem se z něj opět stává Tulák. A brzy začne uvažovat o tom, že půjde po člověku, který tu cenu na jeho hlavu vypsal."

"To budu raději riskovat tohle, než tu druhou možnost," odvětil unaveně Karnak. "Ale slyšel jsem, co jsi mi pověděl, mnichu, a budu o tom přemýšlet."

"Odvolejte je, Karnaku," zaprosil Dardalion. "V Tulákovi dřímá síla, jíž se žádná nepodobá, skoro živelná, jako bouře. Možná je to jenom jeden muž, ale není možné ho zastavit."

"Smrt může zastavit každého člověka," namítl Karnak.

"Tak na to nezapomínejte, můj pane," radil Dardalion.

***

Byl to pes, kdo našel pozůstatky starého dráteníka. Tulák právě ostražitě putoval lesem, když pes zvedl hlavu a velký černý čenich se mu chvěl. Pak odběhl doleva. Tulák ho následoval a našel psa, jak trhá hnijící maso ze starcovy nohy.

Pes však nebyl první, kdo mrtvolu našel, a tělo již bylo dosti poničené.

Tulák se nesnažil psa odvolat. Bývaly doby, kdy by se mu z takové podívané obrátil žaludek, ale viděl již příliš mnoho mrtvých, vzpomínky měl plné mrtvol. Vzpomněl si, jak s ním jednou jeho otec šel lesem kousek od jejich domova v údolí, a cestou našli mrtvého jestřába. Chlapce ten pohled rozlítostnil. "To není pták, " vykládal mu tenkrát otec. "To je jenom plášť, který nosíval." Pak ukázal k obloze. "Jestřáb je tam, Dakeyrasi. Letí vstříc slunci."

Starý Ralis byl pryč. Co z něj zbylo byla pouze potrava pro mrchožrouty, přesto se však v Tulákovi zvedl hněv. Dráteník byl neškodný a vždycky cestoval beze zbraně. Takové zbytečné mučení vůbec nemělo smysl. Byl to však Morakův způsob. Ten člověk rád působil bolest.

Stopy bylo snadné přečíst a Tulák nechal psa žrát a vydal se za zabijáky. Cestou si prohlížel otisky. Ve skupině bylo jedenáct mužů, ale brzy se rozdělili. Jeden - Morak? - k nim promluvil a muži se rozdělili do dvojic a odešli. Osamělá stopa mířila k východu, snad směrem ke Kasyře. Ostatní se rozešli různými směry. Prohledávali les a to znamenalo, že o srubu nevěděli. Stařec jim nic neprozradil.

Tulák rozpoznal Morakovu stopu, boty s úzkými špičkami a vysokými podpatky, a rozhodl se Ventriánce sledovat. Morak se nebude potulovat lesem a hledat. Najde si vhodné místo a bude čekat. Tulák se znovu vydal na cestu, postupoval opatrně a často se zastavoval, aby si prohlédl stromy a kopce, a neustále se držel v úkrytu.

Za soumraku se zastavil a natáhl kuši. Před sebou měl úzkou stezku vinoucí se vzhůru do mírného vršku. Změnil se vítr a Tulák od jihozápadu ucítil kouř. Dřepl si pod mohutným pokrouceným dubem a čekal, až slunce zapadne. Hlavou se mu honily neveselé myšlenky. Tito muži přišli do lesa, aby ho zabili. To by ještě pochopil, bylo to povolání, které si vybrali. Ale mučení a vražda starého muže v Tulákově srdci zažehly oheň.

Za to zaplatí.

A zaplatí stejně.

Do šera vzlétla sova pálená hledajíc nějakého hlodavce k večeři a po stezce přímo před čekajícím mužem přecupitala stříbrná liška. Tulák se však nehýbal a liška si ho nevšímala. Slunce pomalu zapadlo a noc zcela proměnila osobnost lesa. Šepot větru se změnil v přízračné hadí syčení, a urostlé stromy tu stály zachmuřené a ponuré. Vyšel měsíc v první čtvrti, srpek zakřivený jako sathulský tulvar. Měsíc zlodějů a vrahů.

Tulák vstal, stáhl si plášť, složil ho a položil na balvan. Pak se s kuší v ruce tiše vydal do kopce. Pod vysokou borovicí seděla hlídka. Aby muže nebylo možné překvapit, rozházel v širokém kruhu kolem stromu suché větvičky a teď s mečem v ruce seděl na padlém kmeni. Měl světlé vlasy, v měsíčním světle skoro stříbrné.

Tulák položil kuši na zem a dostal se za sedícího muže. Botami z měkké kůže cestou jemně odstrkoval větvičky. Popadl hlídkujícího muže za vlasy, strhl mu hlavu dozadu a druhou rukou s nožem mu přejel po krku a černou čepelí mu prořízl krční žílu i hlasivky. Muž sice kopal nohama, ale z hrdla mu tryskala krev a on se ve chvilce přestal hýbat úplně. Tulák položil tělo na zem a vrátil se k místu, kde ležela jeho kuše. Táborový oheň plápolal o nějakých třicet kroků dál na sever a Tulák viděl skupinku mužů rozesazených kolem něj. Došel blíž a spočítal je. Sedm. Tři chyběli. Tichounce obešel tábor a našel dva další vrahouny stojící na hlídce. Oba zemřeli dřív, než si uvědomili hrozící nebezpečí.

Tulák se znovu přiblížil k ohni a přemýšlel o chybějícím muži. Byl to ten, kterého poslali do Kasyry? Nebo tu byla ještě jedna hlídka, kterou nenašel? Prohlížel si skupinku u ohně. Támhle byl Morak, seděl na protější straně a halil se do svého zeleného pláště. Ale kdo chybí? Belaš! Nadirský bojovník s nožem.

Tulák, drže se nízko u země, se přesunul hlouběji do stínu lesa, a zastavil se, jen aby si přetřel obličej blátem. Plášť měl černý, a tak dokonale splýval s temnotou. Kde, k čertu, je ten Nadir? Zavřel oči a zaposlouchal se do tichých zvuků lesa. Nic.

Pak se usmál. Proč si dělat starosti s něčím, co nemůžeš změnit, řekl si v duchu. Ať si Belaš dělá starosti se mnou! Vyklouzl ze skrýše a zamířil k táboru. Bylo třeba je trochu zmást.

Severně od tábora rostlo nízké křoví. Tulák se svezl na všechny čtyři a protáhl se za keř, načež se zvedl s namířenou kuší. První střela se jednomu muži zaryla do spánku a druhá probodla srdce vousatého válečníka ve chvíli, kdy vyskakoval.

Tulák se sehnul a odběhl na jih, přešel svah a znovu se přiblížil od severu. Tábor byl, jak ostatně čekal, prázdný až na dvě mrtvá těla. Tulák znovu nasadil střely, dřepl si do stínu a čekal. Netrvalo dlouho, když napravo zaslechl pohyb. Zazubil se a lehl si na břicho.

"Nějaká stopa?" zašeptal Tulák.

"Ne," zazněla kousek od něj odpověď. Tulák tím směrem poslal obě střely. Náraz šipek následovalo zachrčení a pád těla.

Hlupák! pomyslel si Tulák a tiše se protáhl do podrostu.

Měsíc zmizel za hustou hradbou mraků a na les se snesla naprostá temnota. Tulák vyňal dvě střely z toulce a čekal, až v listí nad ním zašustí větřík. Pak, když zvuky lesa překryly slabý zvuk, jak střely zapadly na místo, natáhl tětivy a nabil zbraň. Raněný krátce vykřikl bolestí a prosil o pomoc. Žádná však nepřicházela.

Tulák se odkradl hlouběji do lesa. Utekli, nebo ho hledají? Nadir by neutekl. A Morak? Kdo mohl vědět, co se tomu kruťasovi honí hlavou.

Po levici měl starý buk s rozštípnutým kmenem. Tulák se podíval na oblohu. Měsíc byl pořád schovaný za mraky, ale ty se už trhaly. Došel ke kmeni, natáhl levou ruku a rychle se vytáhl na nejnižší větev. Vylezl asi dvacet stop nahoru.

Měsíc jasně zazářil a Tulák se sklonil. Pod sebou měl les zalitý strašidelným světlem. Tulák si prohlédl podrost. Jeden muž se krčil za hlodašovým houštím. Druhý byl nedaleko a měl krátký vagrijský luk s ozubeným šípem nasazeným na tětivě. Tulák odložil kuši, přelezl po kmeni a hledal ostatní. Ale nikoho dalšího nezahlédl.

Vrátil se zpátky a chvíli oba schované muže sledoval. Ani jeden se nepohnul, jen se kolem sebe ustrašeně rozhlíželi. A ani jeden se nepokusil nějak domluvit s tím druhým. Tuláka napadlo, jestli o sobě navzájem vůbec vědí.

Sáhl do váčku, vytáhl velkou trojúhelníkovou měděnou minci a hodil ji do křoví nedaleko prvního vraha. Muž zaklel a vyskočil. Druhý se okamžitě otočil a vypustil šíp, který prvního muže zasáhl do ramene.

"Ty mizernej všiváku!" zařval raněný.

"Je mi to líto!" omlouval se lučištník, pustil luk a došel ke svému druhovi. "Je to zlý?"

Tulák se tiše spustil na zem na druhé straně stromu.

"Zatraceně, málem jsi mě zabil!" stěžoval si první muž.

"Omyl," řekl Tulák. "On tě zabil."

Muži se do lebky těsně nad kořenem nosu zarazila šipka. Lučištník odskočil doprava vrhaje se do úkrytu, ale Tulákova druhá střela mu skončila v krku. Tulákovi před obličejem prolétl šíp a zarazil se do kmene stařičkého buku. Tulák se rozběhl schovat, přeskočil padlý strom a po krátkém příkrém svahu se vyškrábal do houštiny.

Zůstali tři.

A jeden z nich byl Nadir!

***

Morak se s mečem v ruce schovával za velkým balvanem a dával pozor, zda neuslyší nějaký pohyb. Byl sám a k smrti vystrašený.

Kolik jich už zemřelo?

Ten chlap je démon! Jílec meče měl vrah kluzký potem, a tak ho otřel do pláště. Oděv měl špinavý a ruce od bláta. Tohle nebylo místo, kde by měl zemřít šlechtic, obklopen špínou, červy a tlejícím listím. Bojoval s mnoha muži, čepel proti čepeli, a věděl, že není žádný zbabělec, ale tmavý les, sykot větru, šustot listoví a vědomí, že se k němu blíží Tulák jako stín smrti, ho úplně vyděsilo.

Za jeho zády se cosi pohnulo a Morakovi se málem zastavilo srdce. Otočil se snaže se vytáhnout meč, ale Belaš ho silnou rukou popadl za zápěstí. "Pojď za mnou," zašeptal Nadir a protáhl se do podrostu. Morak velice ochotně poslechl a oba muži se prodírali směrem k jihu. Belaš v čele sestoupil ze svahu k místu, kde na kameni ležel Tulákův plášť.

"Vrátí se sem," řekl Belaš tlumeným hlasem.

Morak si všiml, že Nadir drží krátký lovecký luk z vagrijské rohoviny a přes rameno mu visí toulec se šípy. "A co ostatní?" zeptal se.

"Mrtví - všichni až na Jonáše. Střelil po Tulákovi, ale chybil. Pak Jonáš pustil luk a utekl."

"Ten zbabělej zmetek!"

Belaš se zazubil. "Větší podíl pro nás, ne?"

"Myslel jsem, že tebe peníze nezajímají. Myslel jsem, že pro tebe je to jen cvičení v udatnosti. Víš, otcovy kosti a to všechno kolem."

"Není čas na řeči, Moraku. Sedni si tady a odpočívej. Já budu blízko."

"Sednout si tady? Vždyť mě uvidí."

"Jistě. Je to malá kuše - přijde hodně blízko. Pak ho zabiju."

Morak sprostě zaklel. "A co jestli se sem připlíží a vystřelí dřív, než ho uvidíš?"

"Tak zemřeš," řekl Belaš.

"Máš teda zvláštní smysl pro humor. Proč si sem nesedneš sám? Luk si vezmu já."

"Jak si přeješ," procedil pohrdavě Belaš a tmavé oči mu pobaveně zářily. Podal Morakovi zbraň, založil si ruce na prsou a sedl si s pohledem upřeným k jihu. Morak se stáhl do podrostu a nasadil šíp na tětivu.

Na mýtinku, kde čekal Belaš, vrhalo měsíční světlo strašidelné stíny a Morak se zachvěl. Co jestli Tulák přijde z jiné strany? Co jestli se, třeba právě teď, tiše krade lesem za ním? Morak otočil hlavu, ale nic podezřelého neviděl. Kdo by ale něco v tomhle zatraceném šeru viděl?

Nadirův plán byl prostý, zrodila ho prostá mysl. Ale tady neměli co dělat s nějakým prosťáčkem. Jestli tu Morak zůstane, mohl by zemřít. Na tom plánu nebylo nic jistého. A přesto, jestli tu Nadira nechá, Belaš se bude cítit zrazen. A jestli přežije, půjde po Morakovi. Morak si pohrával s myšlenkou, že to riskne a tiše se odplíží, ale Belaš byl zálesák s téměř tajemnými schopnostmi. Určitě by ho zaslechl - a okamžitě by za ním vyrazil. Takže šíp - rovnou do zad. Ne. Nadir byl silný. Co kdyby nezemřel na místě? Morak věděl, že by Belaše s mečem porazil, ale Nadir byl nesmírně silný a mohl by se dostat dost blízko, aby použil tu ošklivou dýku... A to nebyla představa, která by Moraka právě dvakrát těšila.

Mysli, člověče!

Morak pustil luk a hmatal po měkké hlíně, až našel kámen o velikosti mužské pěsti. To byla odpověď. Vstal a vrátil se na mýtinu. Belaš se otočil.

"Co se děje?"

"Mám jiný plán," odvětil Morak.

"Jaký?"

"Není to on?" sykl Morak a ukázal k severu. Belaš obrátil hlavu.

"Kde?"

Kámen Nadira udeřil do šíje. Belaš se sesul dopředu. Morak ho udeřil ještě jednou. A znovu. Nadir se zhroutil na zem. Morak pustil kámen a tasil dýku. Vždycky je lepší mít jistotu. Z houštiny však zaslechl nějaký zvuk. Tu se Morak otočil a vyrazil dolů po stezce.

Neviděl, jak se z křoví vynořil ošklivý pes.

***

Belaš vyplul z temnoty do bolestného probuzení. Pod tváří měl měkkou prsť a hlava ho bolela jako střep. Pokusil se zvednout, ale obrátil se mu žaludek. Zvedl ruku a ohmatal si zátylek. Krev se už začínala srážet. Sáhl k pasu. Nůž měl pořád v pochvě. Chvíli se snažil rozpomenout na to, co se stalo. Dostal se k němu Tulák?

Ne. To už by byl mrtev.

V ústech měl sucho. Cosi studeného ho strčilo do tváře. Otočil hlavu a zjistil, že hledí do zlověstných oči velkého zjizveného hafana. Belaš zůstal ležet úplně nehybně, jen ruku kradmo posouval k noži.

"To by nebylo moudrý," ozval se chladný hlas.

Belaš si zprvu myslel, že snad promluvil pes. Ďábelský pes, který si přišel pro jeho duši?

"Pojď sem, pse!" ozval se ten hlas znovu. Pes odklusal stranou. Belaš se s námahou zvedl na kolena a na balvanu uviděl sedět černě oděného muže. Kuši měl ten muž pověšenou u pasu a nože v pochvách.

"Jak se ti povedlo mě překvapit?" zeptal se Belaš.

"Já to nebyl. Ten tvůj přítel - Morak? - tě zezadu praštil kamenem."

Belaš se pokusil vstát, ale měl příliš slabé nohy a zase se zhroutil. Pomalu se převalil na záda, zachytil se vyčnívající větve padlého stromu a vytáhl se do sedu. "Proč ještě žiju?" zeptal se.

"Zajímáš mě," řekl mu ten v černém.

Způsoby jižanů jsou opravdu záhadné, pomyslel si Belaš a opřel si hlavu o drsnou kůru stromu. "Nechal jsi mi zbraně. Proč?"

"Neviděl jsem důvod, proč bych ti je měl brát."

"To mě považuješ za tak ubohého protivníka, že se mě ani nemusíš bát?"

Muž se uchechtl. "Ještě jsem nepotkal Nadira, kterého by bylo možné popsat jako ubohýho protivníka, ale viděl jsem hodně zranění hlavy - a s tím, co máš ty, budeš pár dní, jestli ne dýl, slabý jako moucha."

Belaš neodpověděl. Ohnul nohy pod sebe a nejistě vstal, ale zase si sedl na kmen. Točila se mu hlava, ale dával přednost tomu být na nohou. Byl od Tuláka jen na tři kroky a uvažoval, jestli dokáže vytáhnout nůž a dostat ho nepřipraveného. Nebylo to příliš pravděpodobné, ale byla to jediná možnost, jak zůstat naživu.

"Ani na to nemysli," upozornil ho tiše Tulák.

"Ty umíš číst myšlenky?"

"Na to nepotřebuju nějaký zvláštní schopnosti, abych poznal, co se honí hlavou Nadirovi, ne když přijde na boj. Ale nezvládl bys to - věř mi. Ty jsi ze Žaků?"

Belaše to překvapilo. Jen pár jižanů rozumělo složité struktuře vládnoucí mezi nadirskými kmeny a jejím složkám. Žakové znamenalo žádný kmen, vyhnance. "Ne. Já jsem z Vlků."

"Tak to jsi daleko od Měsíčních hor."

"Ty jsi pobýval mezi Stanovým lidem?"

"Mnohokrát. Jako přítel i jako nepřítel."

"Jaké jméno ti dali Nadirové?" vyzvídal Belaš.

Tulák se slabě usmál. "Říkali mi Zloděj duší. A jeden starý náčelník Žaků mě nazval Dubovou hlavou."

Belaš kývl. "Ty jsi jezdil s tím obrem, s Ledookým. Zpívají se o vás písně - smutné písně, o smutných skutcích."

"A jsou pravdivé," přiznal Tulák.

"Co bude teď?"

"Ještě jsem se nerozhodl. Vezmu tě k nám domů. Tam si můžeš odpočinout."

"Proč myslíš, že tě nezabiju hned, jak se mi vrátí síly?"

"Cech nepřijímá žádný nadirský členy. Proto tě musel platit Morak. Podle tý boule, co máš na hlavě, bych řekl, že Morak tvoje zaměstnání ukončil. Co bys získal tím, kdybys mě zabil?"

"Nic," souhlasil Belaš. Až na to, že by se mi dostalo cti stát se mužem, který zabil Zloděje duší. A v Měsíčních horách by všichni nadšeně pohlíželi na muže, který by pomstil krádež pokladu. Rozhodně by mu zaručili pomstu, již hledal.

Tulák vykročil. "Můžeš jít?"

"Ano."

"Tak pojď za mnou." Dlouhán se otočil k odchodu a jeho široká záda byla vítaným cílem.

Zatím ještě ne, říkal si v duchu Belaš. Nejdřív musím nabýt sil.

6.Kapitola

STŮL BYL ČTYŘICET STOP DLOUHÝ A TŘI široký a kdysi býval pokrytý jemným lněným plátnem a vyzdobený zlatými talíři a číšemi. Na talířích se podávaly ty nejvybranější krmě a šlechtici si maso krájeli zlatými nože. Teď tu žádný jemný len nebyl a talíře byly cínové a číše hliněné. Na talířích ležel chléb a sýr a v číších byla studená pramenitá voda. A u stolu sedělo osmadvacet mnichů v bílých rouších. Za každým mnichem se ve světle luceren třpytila zbroj, vyleštěná stříbrná přilbice, zářící kyrys a meč v pochvě. A vedle každé zbroje stála opřená dlouhá dřevěná hůl.

Do čela stolu se usadil Ekodas s Dardalionem po boku.

"Dovol mi obhajovat vlastní argumenty," prosil Ekodas.

"Ne, můj synu. Já je přednesu se ctí, to ti slibuji."

"O tom nepochybuji, pane. Ale já nemohu se ctí přednést ty tvoje."

"Udělej, co půjde, Ekode. Nikdo nemůže žádat více." Dardalion zvedl prst ke rtům a zavřel oči. Všechny hlavy se okamžitě sklonily a začalo spojení. Ekodas cítil, jak se vznáší. Nebylo nic vidět, nic slyšet, nic cítit. Jen teplo. Vycítil Višnu a Magnika, Palistu, Sereda... všichni ostatní se vznášeli kolem něj.

"Jsme Jeden," vyslal Dardalion.

"Jsme Jeden," odpověděla Třicítka.

A zpívaná modlitba začala, velký hymnus k Prameni, pronášený v mysli v jazyce všem zúčastněným, dokonce i Dardalionovi, neznámém. Slova písně byla nepostižitelná, ale výsledkem vytvářeným těmito zvuky bylo sladké kouzlo plnící duši světlem.

Ekodas byl dopraven zpět do svého dětství, aby znovu viděl vytáhlého hubeného tmavovlasého mladíka s fialkovýma očima, jak pracuje s otcem na poli a seje a sbírá úrodu. To byly dobré časy, i když to v té chvíli nevěděl. Ostatní mládež z vesnice se ho stranila, neměl žádné přátele, nikoho, s kým by se dělil o radost a své objevy. Avšak teď, když se nesl na tónech hymnu, viděl lásku, jíž ho i přes obavy z jeho nadání zahrnovali rodiče. Cítil hřejivé objetí matky a mozolnatou ruku otce ve vlasech.

A taková byla síla hymnu, že dokonce bez nenávisti pohlížel na vagrijské vojáky, kteří přepadli jeho domov, díval se, jak sekera vyráží otci mozek na podlahu, jak bodající nůž bere život matce. Když Vagriánci přijeli, byl Ekodas ve

stodole. Rodiče byli zabiti hned v prvních okamžicích nájezdu. Ekodas seskočil z vysokého seníku a rozběhl se k vojákům. Jeden se otočil a ohnal se prudce mečem. Čepel chlapce zasáhla do ramene a do krku a vylétla nahoru, kde mu rozsekla obočí.

Když se Ekodas probudil, byl na míle daleko jediným žijícím Drenajcem. Vagriánci pobili dokonce i hospodářská zvířata. Všechna stavení spálili a nad zemí visel velký oblak dýmu. Třetího dne po nájezdu Ekodas ušel dvě míle do další vesnice. Všude ležela těla, a i když se kouř už rozptýlil, po obloze kroužila hejna vran. Chlapec posbíral jídlo, které ještě zbylo - napůl ohořelou šunku a pytlík ovesných vloček - a našel lopatu, kterou odnesl zpátky domů, kde vykopal hluboký hrob pro své rodiče.

Celý rok žil sám, sbíral zrní, jedlé kořínky a květiny, z nichž se dala uvařit polévka. A za ten rok nespatřil živou duši. Ve dne pracoval, v noci snil. Snil o tom, že letí noční oblohou, že se v jasném světle hvězd vznáší nad horami. Takové nádherné sny!

Jedné noci, když kroužil a poletoval nad krajem, zhmotnil se před ním jakýsi tmavý stín. Byla to hlava muže s černými vlasy navoskovanými tak, že mu těsně přiléhaly k hlavě, šikmýma očima a dlouhými spletenými licousy, které mu visely pod bradu.

"Odkud jsi, chlapče?" zeptal se ten muž.

Ekodas byl vyděšený. Ucouvl, ale obličej se zvětšil, objevilo se i tělo a natáhly se po něm dlouhé ruce. Ty ruce byly celé pokryté šupinami a měly ostré drápy a Ekodas uprchl. Objevily se další tmavé stíny, jako vrány nad vesnicí, a volaly na něj. Hluboko pod sebou zahlédl malý přístřešek, který si vybudoval z neohořelých klád stodoly. Letěl dolů, pořád níž, až se spojil s tělem a náhle se probudil s prudce bušícím srdcem. Byl si jist, že v té chvilce mezi snem a probuzením zaslechl vítězoslavný smích.

O dva dny později procházel krajem poutník, štíhlý muž s laskavou tváří. Šel pomalu, a když se posadil, zamrkal bolestí, protože měl na zádech sešitou ránu.

"Dobré ráno, Ekode," řekl tehdy. "Jmenuji se Dardalion - a ty odsud musíš odejít."

"Proč? Je to můj domov."

"Myslím, že víš proč. Žu Čao viděl létat tvého ducha. Pošle sem muže, aby tě přivedli."

"Proč bych měl věřit tobě?"

Muž se lehce pousmál a napřáhl ruku. "Máš nadání, dar Pramene. Dotkni se mne. Najdi, jestli můžeš, třebas jiskřičku zla."

Ekodas mu stiskl ruku a v té chvíli do něj začaly proudit Dardalionovy vzpomínky, velké obléhání Purdolu, bitvy s bratrstvem, cesta s Tulákem, strašlivé vzpomínky na krveprolití a zabíjení.

"Půjdu s tebou, pane."

"Nebudeš sám, chlapče. Zatím je takových, jako jsi ty, devět. Další přibudou."

"Kolik dalších?"

"Bude nás třicet."

Modlitební hymnus skončil. Ekodas ucítil chlad odloučení a uvědomil si své svaly a šlachy, studený průvan z otevřeného okna kolem holých nohou. Otřásl se a otevřel oči.

Dardalion vstal. Ekodas vzhlédl k opatově útlé, asketické tváři.

"Bratři," začal Dardalion, "za vámi stojí brnění Třicítky. Vedle je hůl kněze Pramene. Dnes v noci se rozhodneme, kde leží náš osud. Budeme nosit zbroj a nalezneme Pramen v bitvě na život a na smrt proti silám zla, nebo se rozdělíme a odejdeme po stezkách klidu a míru? Dnes v noci budu obhajovat to druhé. Ekodas to první. Na konci se každý postaví a oznámí své rozhodnutí. Buď si vyberete hůl, nebo meč. Nechť vás při vašem rozhodování provází Pramen."

Na chvíli se odmlčel a pak začal mluvit o svazující moci lásky a změnách, které vnáší do lidských srdcí. Mluvil o zlu nenávisti, chtíče a nenasytnosti, důrazně poukazoval na to, jak je hloupé věřit, že meče a kopí mohou vymýtit zlo. Mluvil o vzteku a démonech, kteří číhají v každé lidské duši. O démonech s ohnivými biči, kteří mohou dobrého člověka dohnat k násilí a vraždě. Ekodas naslouchal s rostoucím úžasem. Z opata se řinuly všechny jeho argumenty, ba víc.

"Ano, láska," pokračoval Dardalion, "může vyléčit rány zasazené nenávistí. Láska může vymýtit nenasytnost a chtíč. Díky lásce se ze špatného člověka může stát kajícník a může dojít odpuštění. Protože Pramen neopustí žádného člověka.

Každému z nás tady se dostalo požehnání Pramene. Máme nadání. Můžeme číst myšlenky, můžeme létat. Někteří mohou dotekem léčit rány. Jsme nadáni. Můžeme odsud odejít a šířit lásku celou říší.

Před mnoha lety jsem se sám ocitl před hrozným dilematem. Tvořilo se temné bratrstvo vyhledávající nadané děti, jež pak stahovalo na stezky zla. Ty, které odmítly, obětovali silám temnot. Rozhodl jsem se, že já také vyhledám ty, kteří mají nadání, vycvičím je a vytvořím novou Třicítku, aby se postavila proti zlu a špatnosti. Cestou jsem narazil na dvě sestry, děti, které zažily tragédii. Žily s vdovcem, silným mužem, neohroženým a smrtelně nebezpečným. Ale holčičky se ztratily v bezduché šedi Prázdnoty, pronásledovali je démoni a dva členové bratrstva. Já je zahnal a duše těch dětí zachránil a přivedl jsem je domů. A pak jsem se vrátil do těla a zajel k jejich srubu. Zabijáci bratrstva věděli, kde je hledat, a já chtěl varovat jejich otce.

Když jsem však dorazil, muž byl v bezvědomí, neboť si ve snaze zapomenout na žal ze smrti své ženy naplnil břich silným vínem. Děti byly samy. Ve srubu jsem vycítil brzký příchod dvou mužů. Cítil jsem jejich touhu po násilí a smrti, která putovala před nimi jako rudá mlha. Nebylo kam utéci. Nebylo kde se skrýt.

Udělal jsem něco, čeho jsem nikdy nepřestal litovat. Vzal jsem tomu muži malou dvojitou kuši a nasadil střely. Pak jsem vyšel ven a čekal na ty zabijáky. Přísahal jsem, že nikdy nevezmu jinému člověku život. Jak jsem čekal, modlil jsem se, aby ty muže od jejich úmyslu odvrátila už samotná hrozba zbraně.

Ale oni šli dál a vysmívali se mi, protože o mně věděli. Byl jsem mnichem Pramene, kazatelem lásky. Posmívali se mi

a tasili meče. Kuše, kterou jsem držel, zabila mnoho lidí a ve své ebenové rukojeti měla moc, strašlivou moc. Muži se blížili. Zvedl jsem ruku. A první šipka vylétla. První muž zemřel. Druhý muž se otočil, chtěl uprchnout. Bez přemýšlení jsem ho zezadu střelil do krku. Chtělo se mi tančit radostí. Zachránil jsem ty holčičky. Pak mi došla ohavnost mého činu, a já padl na kolena a kuši odhodil.

V Dros Purdolu první Třicítka bojovala proti démonům a zlým duchům. Ale žádný z jejích členů - kromě mne - nikdy nezvedl meč proti lidskému nepříteli. A zemřeli bez odporu, když nepřítel prorazil přes hradby. A přesto jsem v jediném okamžiku zradil vše, za čím jsme stáli.

Nejenže jsem vzal jiné lidské bytosti život, taky jsem oloupil dva muže o jakoukoliv naději na vykoupení.

Vrátil jsem se zpátky k dětem a objal je. Můj duch k nim vyšel, uzavřel dveře jejich nadání a oloupil je o dar, kterým je obdařil Pramen, takže je bratrstvo už nemohlo najít. Uložil jsem je do postýlek a uspal je. Potom jsem odtáhl těla z mýtiny a pohřbil je v mělkém hrobě.

Od toho dne mne to pronásleduje a není dne ani hodiny, kdy bych si na to nevzpomněl. Nechci, aby některý z vás někdy musel litovat něčeho podobného. A nejjistější způsob, jak se takové bolesti vyhnout, je, že si každý z vás vybere hůl Pramene." Dardalion se posadil a Ekodas viděl, jak se mu třesou ruce.

Mladý mnich se zhluboka nadechl a vstal. "Bratři, opat nepronesl jediné slovo, s nímž bych z celého srdce nesouhlasil. Ale to samo o sobě ještě nedokazuje, že jeho námitky jsou správné. Mluvil o lásce dávající zrod lásce, o nenávisti vyvolávající další nenávist. S tím všichni souhlasíme - a kdyby to bylo to jediné, co tu musíme probrat, nebylo by nutné, abych promluvil. Problém však je mnohem, mnohem složitější. Byl jsem požádán, abych přednesl námitky, s nimiž od základu nesouhlasím. Má Ekodas pravdu a jeho argumenty jsou nesprávné? Jsou argumenty správné a Ekodův úsudek chybný? Jak to mám poznat? Jak to může někdo z nás poznat? Zkoumejme to tedy v širších souvislostech.

Sedíme si tu v bezpečí, v kruhu mečů, které drží jiní muži. Rekruti v Delnochu, kopiníci ve Skelnském průsmyku, pěšáci v Erekbanu. Ti všichni se připravují k boji a jsou odhodláni i zemřít, aby chránili své rodiny, svou zemi a, ano, i nás všechny tady. Jsou ti muži zlí? Odepře jim Pramen dar věčnosti? Doufám, že ne. Tento svět vytvořil Pramen, každičké zvíře, každého brouka, bylinu i strom. Ale aby jeden mohl přežít, musí obvykle někdo jiný zemřít. Tak už to ve světě chodí. Když roste růže, zabraňuje menším rostlinkách v přístupu ke světlu a ničí je. Aby mohl lev prospívat, musí jelen zemřít. Celý svět je bojištěm.

Ano, my si tu sedíme v bezpečí. A proč? Protože dovolujeme, aby zodpovědnost - ano, i hřích - spočívaly na bedrech jiných lidí." Ekodas se odmlčel a zahleděl se na pozorně poslouchající mnichy, hrdého Višnu, bývalého gothirského šlechtice, divokého Magnika, v jehož očích bylo vidět překvapení nad očividnou změnou v chování řečníka, štíhlého, duchaplného Palistu, který ho na oplátku pozoroval s výrazem suchého pobavení.

Ekodas se usmál. "Á, bratři moji, kdyby se debata týkala pouze toho, máme-li se stát mnichy válečníky, bylo by mnohem snazší najít námitky. Ale tak tomu není. Jsme tu, protože temné bratrstvo opět řádí ve světě, připraveno přinést chaos a zoufalství této i dalším zemím. A my víme, skrze vzpomínky našeho otce opata, čeho jsou tito muži schopni. Víme, že obyčejní válečníci se jejich příšerným silám prostě nemohou postavit."

Znovu se odmlčel a usrkl vody. "Opat hovořil o zabití dvou mužů, kteří si přišli pro děti - ale jakou měl jinou možnost? Nechat obětovat dvě nevinné holčičky? Čemu by to posloužilo? A co se týče těch mužů a jejich naděje na vykoupení, kdo může vědět, kam putovaly jejich duše a jaká je naděje na vykoupení tam?

Ne, opat může litovat jen jediné věci, jež se toho dne udála - radosti ze zabití, kterou pocítil. Protože to je ústřední bod naší debaty. Jako mniši válečníci musíme bojovat - když už to musí být - bez nenávisti. Musíme se stát obránci Světla.

Tento Pramenem stvořený svět je ve velice jemné rovnováze, a jestli na něm zlo převáží nad dobrem, co budeme dělat? Od Pramene se nám dostalo daru, daru, jenž nám umožňuje postavit se bratrstvu. Odmítneme tento dar? Mnoho je takových, kteří si mohou vybrat hůl. Mnoho je kněží, kteří mohou - a budou - putovat světem a hlásat čistou lásku.

Ale kde jsou válečníci Světla, kteří se postaví bratrstvu? Kde jsou rytíři Pramene, kteří odvrátí kouzla a čáry zla?" Ekodas rozhodil rukama. "Kde, kromě zde? Jediný z nás nemůže s jistotou říci, která cesta, již si vybereme, je ta správná. Ale růži soudíme podle jejího květu a vůně. Bratrstvo chce vládnout a tím zavést nový věk krve. My chceme vidět lidi žít v míru a lásce, volné, aby se mohli milovat, volné, aby mohli plodit syny a dcery, volné, aby se mohli za večera posadit a pozorovat nádheru slunce západu, u vědomí, že zlo je od nich daleko.

Víme, kde to zlo leží, a s čistým srdcem se mu postavíme. Jestli je možné je zahnat láskou, budiž! Ale pokud přijde hledaje zabíjení a bolest, tehdy se mu postavíme s mečem v ruce. Protože to je smysl nás tady. Protože my jsme Třicítka!" Ekodas se posadil a zavřel oči. Svářely se v něm různé pocity a náhle byl velice popletený.

"Pomodleme se," vyzval shromáždění Dardalion, "a potom si každý z nás vybere svou cestu."

Chvíli bylo ticho, pak Ekodas viděl, jak vstává Višna a tasí stříbrný meč, jejž pokládá na stůl před sebe. Magnik ho následoval a skřípění ocelové čepele o ocelovou pochvu porušilo ticho. Jeden po druhém si mniši vytahovali meče, až zůstali pouze Dardalion s Ekodem. Dardalion vyčkával a Ekodas se usmál. Vstal a zrak upíral do vyrovnaných očí opatových.

"Ty jsi mě obelstil, otče?" vyslal Ekodas.

"Ne, můj synu. Přesvědčil ses?"

"Ne, Dardalione. Pořád věřím, že bojovat se zlem jeho vlastními zbraněmi je hloupost a povede to jen k další nenávisti, k dalšímu umírání."

"Tak proč jsi své námitky přednášel s takovým důrazem?"

"Protože jsi mne o to požádal. A tobě dlužím všechno."

"Tak vyber hůl, synu."

"Na to už je pozdě, otče." Ekodas natáhl ruku a sevřel jílec dlouhého stříbrného meče. Čepel zasvištěla vzduchem a zachytila světlo luceren.

"Jsme Jeden!" vzkřikl Višna.

A třicet mečů vylétlo vysoko do vzduchu a zatřpytilo se jako pochodně.

***

Karnak procházel mezi jásajícími oddíly, usmíval se a mával. Třikrát se zastavil, aby si vyměnil pár slov s vojáky, jejichž jména si pamatoval. To právě díky tomuto obyčejnému přístupu ho muži tolik milovali, a on to velmi dobře věděl.

Za ním šli dva důstojníci generálního štábu. Gan Asten, dříve nižší důstojník, jehož Karnak povýšil během občanské války, byl nyní jedním z nejmocnějších velitelů drenajského vojska. Vedle něj šel dun Galen, formálně Karnakův pobočník, ale ve skutečnosti muž, jehož síť špehů udržovala Karnakovi v rukou otěže moci.

Karnak došel na konec řady a sklonil se, aby mohl vstoupit do stanu. Asten s Galenem ho následovali. Dva strážní zkřížili před vchodem kopí, čímž naznačili, že lord protektor si nepřeje býti rušen, a vojáci se odebrali zpátky ke svým ohňům.

Ve stanu Karnakovi zmizel úsměv ze rtů. "Kde k čertu je?" vyštěkl.

Na kost vyhublý Galen pokrčil rameny. "Byl v paláci a podle našich zpráv řekl svým strážným, že navštíví přítele. To bylo naposledy, co ho někdo viděl. Později, když mu prohledali pokoj, zjistili, že si vzal několik kusů šatstva na převlečení, a také ukradl nějaké zlato z Varačekovy pokladnice - asi dva tisíce raqů. Od té doby po něm není ani stopy."

"Žil ve strachu z Tuláka," ozval se Asten. "V noci nadskakoval při každém zvuku, dokonce i když jenom práskly okenice."

"Tulák je mrtvola!" vybuchl Karnak. "Copak mi aspoň v tomhle nemohl věřit? U Šemakovejch koulí, je to jenom jeden muž. Jeden!"

"A pořád naživu," poznamenal Asten.

"Neříkej to!" vypěnil Karnak. "Vím, žes mi radil, abych na něj Cech neposílal, ale jak jsme se, u všeho, co je svatý, dostali do týhle šlamastyky? Zemře nějaká holka - je to nehoda. A přesto už mě to stálo skoro dvacet tisíc ve zlatě - a ty peníze si nemůžu dovolit ztratit - a můj syn utíká jako vyděšený králík!"

"Jak tu spolu mluvíme, pane, jde za ním oddíl kopiníků," řekl černě oděný Galen. "Ti ho přivedou zpátky."

"Tomu uvěřím, starý brachu, až to uvidím," zavrčel Karnak.

"Cech se ukázal jako zklamání," ozval se tiše Asten.

Karnak se zazubil. "No, až bude po válce, zruším je a ty peníze dostanu zpátky. To je jedna z výhod moci." Úsměv zmizel. "Tři ženy, desítky ochotných ženských, a co z toho mám? Bodalena. Co jsem jenom udělal, že jsem si zasloužil takovýho syna, co, Astene?"

Gan Asten se moudře rozhodl na tuto otázku neodpovídat, promluvil však rychle Galen. "Má různá nadání, pane. Lidé si o něm myslí jen dobré. Je jenom mladý a umíněný. Jsem si jistý, že nechtěl, aby to děvče umřelo. Byla to jenom hra, mladí muži honili zajíčka."

"Až to děvče upadlo a zlomilo si vaz," zabručel Asten a ruměný obličej měl zcela bez výrazu.

"Nehoda!" pospíšil si hned Galen a vrhl na generála vražedný pohled.

"Když zabili jejího manžela, to žádná nehoda nebyla."

"Ten muž se na ně hnal s mečem. Jenom se bránili. Co jiného bys čekal od drenajských šlechticů?"

"Já způsoby drenajských šlechticů neznám, Galene. Můj otec byl sedlák. Ale asi máš pravdu. Když se opilí mladí šlechtici vydají hledat nějakou vhodnou oběť znásilnění, člověka by nemělo překvapit, když přejdou k vraždě."

"Už dost," vyjel Karnak. "Co se stalo, stalo se. Usekl bych si pravou ruku, abych tu holku přivedl zpátky - ale je mrtvá. A její dřívější ochránce je naživu. Ani jeden z vás Tuláka nezná. Já ano. Rozhodně byste nechtěli, aby vám šel po krku - nebo po krku vašich synů."

"Jak jste říkal, pane, je to jenom jeden muž," uklidňoval ho Galen, i když měl hlas stále poněkud šeplavý. "A Bodalen dokonce ani není v říši."

Karnak se posadil na plátnem potaženou stoličku. "Měl jsem Tuláka dost rád, víte," řekl tiše. "Postavil se mi." Uchechtl se. "Vydal se do zemí Nadirů, kde bojoval s kočovníky, démonickými bestiemi a vagrijským bratrstvem. Úžasný!" Vzhlédl ke Galenovi. "Ale musí zemřít. Nemůžu ho nechat zabít mýho syna."

"Na mě se můžete spolehnout, pane," odpověděl Galen s hlubokou úklonou.

Karnak se obrátil na Astena. "Co se stalo s tou čarodějnicí, s Hewlou?"

"Ona proti Tulákovi své síly odmítá použít," odpověděl generál.

"Proč?"

"To mi neřekla, pane. Ale říkala, že pouvažuje o tom, jestli by se proti ventrijské flotile přece jen nedala zvednout bouře. Řekl jsem jí, aby toho nechala."

"Nechala?" zuřil Karnak a vymrštil se na nohy. "Nechala? Pro to bys měl mít zatraceně dobrý důvod, Astene."

"Chtěla na to obětovat sto dětí. Říkala něco o tom, že musí zaplatit démonům za pomoc."

Karnak zaklel. "Jestli prohrajeme, bude trpět mnohem víc než stovka děcek. Spíš tak deset tisíc."

"Chcete, abych za ní zašel znovu?"

"Ovšemže nechci, abys za ní znova chodil! Zatraceně, proč musí mít nepřítel vždycky větší vojsko? Vsadil bych se, že ventrijský král by se kvůli pár vychrtlým spratkům dvakrát nerozmýšlel."

"Mohli bychom použít zajaté sathulské děti," nabídl Galen. "Provedeme rychlý nájezd do hor. Koneckonců, spojili se s Gothirem proti nám."

Karnak zavrtěl hlavou. "Něco takovýho by mi poškodilo reputaci, poštvalo by to lidi proti mně. Tohle by se nedalo

ututlat. Ne, přátelé, myslím, že se musíme spolehnout na chrabrá srdce a ostré meče. A na štěstí, na to nesmíme zapomínat! Zatím ale najděte Bodalena."

"Možná si myslí, že když se schová, bude v bezpečí," podotkl Asten.

"Najdi ho a přesvědč ho o opaku," nařídil Karnak.

***

Tulák ohradil oheň kameny a opřel se o balvan. Zadíval se na spícího Nadira. Belaš se snažil udržet s ním krok, ale několikrát upadl a zvracel. Rány do hlavy nadirského válečníka oslabily a Tulák mu nakonec pomohl do zastíněného dolíku.

"Můžeš mít prasklou lebku," poznamenal Tulák, když se Nadir roztřeseně uložil vedle ohně.

"Ne."

"Ani ta tvoje není z kamene, Belaši."

"Zítra budu zase silný," sliboval Nadir. Ve slábnoucím slunečním světle měl šedivý obličej a pod šikmýma očima měl tmavé kruhy.

Tulák mu sáhl na hrdlo. Tep měl válečník silný, ale nepravidelný. "Vyspi se," vybídl ho a zakryl ho svým pláštěm. Plameny hladově olizovaly suché dřevo a Tulák natáhl ruce a těšil se z tepla ohně. Pes ležel vedle něj a velkou hlavu měl položenou na silných tlapách. Tulák ho bezmyšlenkovitě podrbal za potrhanýma ušima. Pes tiše, dunivě zavrčel. "Ticho," řekl Tulák a usmál se. "Víš, že se ti to líbí, tak si přestaň stěžovat."

Zahleděl se na spícího Nadira. Měl jsem tě zabít, pomyslel si nepřítomně, ale nelitoval, že muže nechal naživu. Na Belašovi bylo něco, co v Tulákově nitru uhodilo na správnou strunu. Koutkem oka zahlédl jakýsi pohyb. Tulák se ohlédl nalevo. U ohně seděla zahalená stařena a její obličej byl zajímavou ukázkou staroby a ošklivosti, zuby měla zkažené, zduřelý nos pokrytý modrými žilkami a z očí se zažloutlými bělmy jí teklo.

"Chodíš potichu, Hewlo," zašeptal Tulák.

"Ne, to nechodím. Chodím jako stará bába a klouby mi praskají jako suchý větvičky."

"Neslyšel jsem tě."

"To proto, že tady nejsem, dítě," sdělila mu, natáhla ruku a strčila ji do plamenů, které tančily a mihotaly se skrze náhle průhlednou kůži a kosti. "Sedím u svýho vlastního ohně ve svým vlastním srubu."

"Co ode mě chceš?"

Oči se jí pobaveně zaleskly a rty se jí zkřivily v parodii na úsměv. "Na tebe moje kouzla neudělala dojem? To je hloupý. Nemáš ani ponětí o tom, jaký soustředění vyžaduje vytvoření tohohle obrazu. Ale copak se ti oči rozšíří úžasem? Sedíš tu snad ohromeně s otevřenou pusou? Ne. Zeptáš se mě, co chci. Proč si myslíš, že po tobě něco chci, dítě? Třeba jenom potřebuju společnost."

"Řekl bych, že ne," odtušil Tulák se suchým úsměvem. "Ale stejně jsi tu vítaná. Máš se dobře?"

"Když je ti čtyři sta jedenáct let, je už tahle otázka bezpředmětná. Nebylo mi dobře od chvíle, kdy byl děd starýho krále ještě děcko. Jenom se mi ještě nechce umřít." Ohlédla se ke spícímu Nadirovi. "Sní o tom, že tě zabije," podotkla.

Tulák pokrčil rameny. "Jeho sny jsou jeho věc."

"Jsi zvláštní člověk, Tuláku. Ale to psisko tě má rádo."

Tulák se uchechtl. "Je to lepší přítel než většina lidí."

"No jo." Stařena se odmlčela, ale pohled dál upírala na válečníka v černém. "Vždycky jsem tě měla ráda, dítě," prohlásila nakonec tiše. "Nikdy ses mě nebál. Bylo mi líto tvé paní."

Tulák odvrátil zrak. "Život jde dál," řekl.

"To vskutku jde. Morak se vrátí. Není to zbabělec, ale rád hraje na jistotu. A Senta se právě teď blíží k tvýmu srubu. Co uděláš?"

"Co myslíš?" opáčil.

"Budeš s nima bojovat, dokud tě nezabijí. To není právě vychytralý plán, co?"

"Já na vychytralost nikdy moc nebyl."

"Nesmysl. To jenom že jsi byl vždycky trochu zamilovaný do smrti. Možná by ti pomohlo, kdybys věděl, proč tě vlastně honí."

"Záleží na tom?"

"To se nedozvíš, dokud ti to neřeknu!" prskla Hewla.

"Tak mi to pověz."

"Karnak má syna. Jmenuje se Bodalen. Je ve spojení s bratrstvem. S pár přáteli si vyjeli do jedný vesnice kousek na jih od Drenanu. Uviděli tam mladou ženu sbírat bylinky. Muži hodně pili a ona v nich vzbudila chtíč. Začali ji honit. Ona se obrátila a bojovala. Jednomu muži zlomila čelist. Pak utekla. Bodalen ji pronásledoval. Jak utíkala, ohlédla se, klopýtla a upadla. Přepadla přes okraj útesu. Při pádu si zlomila vaz. Na scénu se dostal její manžel. Nebyl ozbrojený. Ti muži ho zabili a nechali ho ležet vedle ní. Slyšel jsi, co ti vykládám?"

"Slyšel, ale nevím, co to má společného se mnou," namítl Tulák.

"Viděli je odtamtud odjíždět a Bodalena povolali k soudu. Dostal rok ve vyhnanství a Karnak zaplatil hotový jmění jako krevní dluh otci toho mrtvýho."

Tulákovi vyschlo v ústech. "Co to bylo za vesnici?"

"Zmijí Most."

"Chceš říct, že zabil moji Kryllu?" zasyčel Tulák.

"Ano. Karnak zjistil, že jsi byl jejím ochráncem. Bojí se, že půjdeš po Bodalenovi. Proto tě Cech honí."

Tulákovi se hlavou honily o překot myšlenky a on jen nepřítomně zíral do temnoty. Hlavou mu táhly vzpomínky na

minulost: Krylla s Miriel se ráchají v potůčku u srubu, smějí se a pokřikují ve slunci. Krylle tečou slzičky, když jí umřela oblíbená husa. Štěstí, když ji Nualin požádal o ruku. Svatební veselí a tanec. Uviděl její rozesmátou tvář, dvojče Mirieliny, ale se rty, které se ochotněji usmívaly, a chováním, kterým hned získala srdce každého člověka. S námahou vzpomínky zatlačil do pozadí a náhle chladné oči obrátil k obrazu čarodějky.

"Proč jsi sem přišla, Hewlo?" zeptal se ledově.

"Už jsem ti to přece říkala. Mám tě ráda. Vždycky jsem měla."

"To může a nemusí být pravda. Ale ptám se tě znovu, proč jsi přišla?"

"Hmmm, tolik tě obdivuju, dítě. Tebe neoblafnu, co?" Její zlovolné oči se ve světle ohně zaleskly. "Ano, je toho víc než jen Bodalen."

"O tom nepochybuju."

"Už jsi někdy slyšel o Žu Čaovi?"

Tulák zavrtěl hlavou. "Nadir?"

"Ne. Kiatzan. On se zabývá temnými uměními. Víc nic, i když on sám by se určitě popsal jako čaroděj. Je mladý - ještě mu není šedesát, a pořád má sílu povolat si k sobě démony. Znovu vybudoval bratrstvo a - formálně, no jen si to představ! - slouží gothirskýmu císaři."

"A Bodalen?"

"Karnakův synáček ho zbožňuje. Za těmi nadcházejícími válkami je bratrstvo. Vetřeli se do každýho šlechtickýho domu ve Ventrii, Gothiru a Drenaji. Chtějí vládnout a možná uspějí - kdo ví?"

"A ty po mně chceš, abych Žu Čaa zabil."

"Jak jsi vnímavý. Ano, chci, aby zemřel."

"Já už nejsem nájemný vrah, Hewlo. Kdyby tě ten člověk ohrožoval, tak bych si to s ním vyřídil. Ale nebudu ho kvůli tobě pronásledovat."

"Ale budeš pronásledovat Bodalena," prohodila šeptem stařena.

"To ano. Já ho najdu. A on pozná spravedlnost."

"Dobrá. Najdeš ho s Žu Čaem," řekla Hewla. "A jestli ten mrňavej čaroděj náhodou vleze do cesty jedny z tvých střel, dobře mu tak."

"Je v Gulgothiru?"

"To je. Myslím, že se tam cítí bezpečněji. No, už půjdu. V mým věku je těžký udržet takový kouzlo." Tulák neříkal nic. Stará čarodějka zavrtěla hlavou. "To starušce Hewle ani nepoděkuješ?"

"Zač bych ti měl děkovat?" opáčil Tulák. "Přinesla jsi mi jenom bolest."

"Ne, ne, dítě. Zachránila jsem ti život. Nahlídni do svýho nitra. Už nechceš jenom sedět a čekat, až umřeš vedle svý milovaný Danjal. Ne. Vlk se vrátil. Tulák je zase mezi náma."

Tulák už už chtěl vybuchnout, ale Hewla zmizela.

7.Kapitola

MIRIEL BOLELA HLAVA, ALE OSTRÁ BOLEST předchozí noci se změnila v tupou, takže dívka vstala, oblékla se a vyšla ze srubu na mýtinu, kde Anděl sekal dříví. Vysvlečený do pasu se oháněl sekerou na dlouhém toporu a s lehkostí, která prozrazovala dlouhou praxi, zkušeně štípal polínka.

Když ji zahlédl, ustal v práci, zarazil sekeru do špalku, vzal si košili a vyšel Miriel naproti. "Jak se dneska cítíš?" zeptal se.

"Jsem připravená," odpověděla mu.

Anděl zavrtěl hlavou. "Myslím, že bys měla ještě odpočívat. Nemáš moc zdravou barvu."

Vzduch byl mrazivý a Miriel se zachvěla. "Oni se vrátí," řekla.

Anděl pokrčil rameny. "S tím nemůžeme udělat ani ň, Miriel."

"Jenom čekat?"

"Přesně."

"Zdá se, že tobě to starosti nedělá."

"Ale dělá. To jenom že už jsem se dávno naučil, že lámat si hlavu s věcma, co nemůžeš řídit, nemá smysl. Asi bychom mohli utýct, ale kam? Nevíme, kde jsou, a mohli bychom jim vběhnout rovnou do náručí. Tady aspoň máme výhodu domovskýho terénu. A taky tvůj táta čeká, že nás tu najde. Proto budeme čekat."

"Mohla bych je vystopovat," navrhla dívka.

Zápasník zavrtěl hlavou. "Morak s nima nebyl, ani Belaš. A já bych ani jednoho z nich nechtěl stopovat. Mohli postavit hlídky na kopce nebo vylízt na stromy. Uviděli by nás přicházet. Ne, počkáme na Tuláka."

"Nelíbí se mi představa jenom tak posedávat," vzpírala se Miriel.

"Já vím," řekl jí, přistoupil blíž a položil jí ruku na rameno. "To je vždycky ta nejtěžší část. Když jsem čekával na zavolání do arény, býval jsem stejný. Zvenku jsem slyšel řinčení mečů, cítil jsem písek a piliny. Vždycky se mi udělalo špatně."

Miriel přimhouřila oči. "Někdo přichází," řekla.

Anděl se otočil, ale nikdo tam nebyl. "Kde je?" Miriel ukázala k jihu, kde z vysoké borovice vzlétlo hejno holubů. "Mohl by to být tvůj táta."

"To mohl," souhlasila, otočila se na patě a vracela se zpět do srubu. Anděl zůstal stát, kde byl, s jednou rukou na

zábradlí verandy, druhou položenou na kůží ovázaném jílci meče. Miriel se k němu připojila opásaná mečem a přes rameno měla přehozený bandalír s vrhacími noži.

Na okraji lesa se objevil vysoký muž, zahlédl je a vydal se dolů ze svahu a cestou se mu ve vlasech zlatě odráželo slunce. Pohybuje se se zvířecím půvabem, pyšně, jako pán na svém území, napadlo Miriel a okamžitě se rozčílila. Na sobě cizinec měl drahou kazajku z jelenice na ramenou bohatě zdobenou třásněmi. Měl dva meče, krátké šavle v černých kožených pochvách zdobených stříbrem. Spodky měl tmavě hnědé a zastrkané v půli stehen vysokých třídlově hnědých jezdeckých botách s ohrnutými manžetami, takže bylo vidět smetanové hedvábné lemování.

Když došel blíž, poklonil se Miriel a obřadně mávl rukou. "Dobré ráno, Miriel."

"My se známe?"

"Ještě ne, ale chyba je čistě na mé straně." Při řeči se usmíval a Miriel se náhle přistihla, že se červená. "Á, Anděl," pokračoval cizinec, jako by si gladiátora všiml teprve nyní. "Princezna a trol... mám pocit, jako bych vstoupil do pohádky."

"Opravdu?" opáčil Anděl. "Když tě vidím, mám pocit, že jsem vstoupil do něčeho mnohem míň příjemnýho."

Muž se pochichtával s nefalšovaným veselím. "Chyběl jsi mi, staříku. Od té doby, co jsi opustil arénu, už to nestálo za nic. Jak se vede tvému... obchodu?"

"Je pryč, ale to přece víš."

"Ano, mám dojem, že se mi o tom někdo zmínil. Velice mě to rozrušilo, to víš. No, to mi nikdo ani nenabídne snídani? Z Kasyry je to sem daleká cesta."

"Kdo je tenhle... nastrojený hejsek?" zeptala se Miriel.

"Ó ano, představ nás, Anděli, milý brachu."

"Tohle je Senta, jeden z najatých zabijáků, které poslali zavraždit tvého otce."

"Obratně řečeno," řekl Senta. "Ale bylo by vhodné dodat, že nejsem lučištník, ani ten druh vraha, co zabíjí z úkrytu. Já jsem šermíř, paní, možná vůbec ten nejlepší v celé zemi."

Miriel stiskla jílec meče, ale Anděl ji chytil za ruku. "Možná je domýšlivý a sebevědomý, ale má docela pravdu," prohlásil Anděl s očima upřenýma do Sentových. "On je skvělý šermíř. Takže klid, ano? Připrav něco k jídlu, Miriel."

"Pro něj? Ne!"

"Věř mi," požádal ji tiše, "a udělej, co říkám."

Miriel se podívala do jeho jakoby pazourkových očí. "Tohle opravdu chceš?"

"Ano," pravil prostě.

Když krájela studenou pečeni, třásly se Miriel ruce. Cítila se zmatená, nejistá. Anděl sám byl úžasně silný a Miriel věděla, že není žádný zbabělec. Tak proč se tomuto muži tak podbízí? Copak se ho bojí?

Když se dívka vrátila, oba muži seděli u stolu. Senta při jejím příchodu vstal. "Na tebe je opravdu radost pohledět!" prohlásil. Mirielina odpověď byla krátká a neslušná. Sentovi se rozšířily oči. "Taková slova z úst dámy?"

Rozzuřená a v rozpacích, Miriel položila podnos s jídlem a hněvivou odpověď raději spolkla.

"Nezahlédl jsi Moraka?" zeptal se Anděl, odlomil si kousek chleba a podal bochník Sentovi.

"Ještě ne - ale poslal jsem mu zprávu. Má s sebou Belaše, věděl jsi to?"

"To mě nepřekvapuje. Co mě ale překvapuje je, že necestuješ s Morakem," řekl Anděl. "Vy dva jako byste si z oka vypadli - stejně se pohotově usmíváte a jste stejně poťouchle mazaní."

"A tady taky veškerá podobnost končí," prohlásil Senta. "On má zkažené srdce, Anděli, a jeho touhy jsou mrzké. Mrzí mě, že nás takhle spojuješ." Ohlédl se po Miriel. "Tohle je skvělý chléb. Moje poklona."

Miriel si ho nevšímala, ale jemu to zřejmě nevadilo. "Tohle je nádherný kraj," pokračoval šermíř. "Blízko moře a přesto není zamořený lidmi a jejich špínou. Jednoho dne si musím v horách najít taky takový domov." Rozhlédl se kolem sebe. "A dům je dobře postavený. Spousta lásky a dřiny." Jeho pohled přitáhly zbraně na stěně. "Támhleto je Kreegův samostříl, že? No tedy! Té jeho holčici v Kasyře moc chybí. Něco mi říká, že už se k ní asi nevrátí."

"Byl jako ty," řekla Miriel tiše. "Myslel si, že to bude snadné, ale když se postavíš Tulákovi, jediná snadná věc je umřít."

Senta se zasmál. "Každý jednou zemře, krásko. Každý. A jestli to umí s mečem, mohl bych to tentokrát být já."

Teď se uchechtl Anděl. "Jsi zvláštní člověk, Sento. Proč si, pro všechno na světě, myslíš, že se ti Tulák postaví s mečem? Ani ho neuvidíš. Jediný, co ucítíš, bude střela, z kuše, která se ti zaryje do srdce. A to nebudeš cítit moc dlouho."

"No, to by ale nebylo moc sportovní, ne?" namítl Senta a jeho úsměv pohasl.

"Nemyslím, že by Tulák tohle považoval za sport," podotkl Anděl.

"To je ale zklamání. Možná jsem ho špatně odhadl. Podle všeho, co jsem o něm slyšel, neměl by být zbabělý." Pokrčil rameny. "Ale tyhle příběhy bývávají hodně přehnané, co?"

"Máš zvláštní představy o tom, co znamená být zbabělý," řekla Miriel. "Když se ti do domu dostane had, taky si nelehneš na břicho, abys s ním bojoval zub proti zubu. Prostě mu šlápneš na hlavu, a pak mrtvolu vyhodíš ven. Muž s červem nejedná stejně, jako by jednal s mužem!"

Senta zatleskal, pomalu a strojeně, ale v modrých očích mu zableskl hněv.

"Dojez snídani," vyzval ho Anděl tiše.

"A pak mám nejspíš odejít, co?" opáčil Senta, ukrojil si kus pečeně, napíchl ho na nůž a zvedl si ho k ústům.

"Ne, Sento, pak zemřeš."

Nůž ztuhl v půli cesty. Senta potřásl hlavou. "Nejsem placený za to, abych tě zabil, staříku."

"To nevadí," odtušil zachmuřeně Anděl. "Nebudeš tu tak dlouho, aby sis vybral jakoukoliv odměnu. Počkám na tebe venku."

Bývalý gladiátor vstal a vyšel z místnosti. Senta vzhlédl k Miriel. "Ta snídaně je i dobrá. Směl bych zůstat na večeři?"

"Nezabíjej ho!"

"Cože?" Senta vypadal skutečně překvapeně. "Já přece nemám na vybranou, krásko. On mě vyzval." Zadíval se na Miriel. "Nejste snad...? Ne, to určitě ne." Vstal. "Mrzí mě to. Vážně. Mám toho stařík rád."

"Není tak starý."

"Je dvakrát starší než já, Miriel, a vzhledem k tomu, že je šermíř, je starší než tyhle hory."

"Jestli ho zabiješ, budeš muset zabít i mě. Přijdu si pro tebe. To přísahám."

Senta si povzdechl a pak se jí vybraně uklonil. V jeho očích však nebylo ani stopy po výsměchu. Otočil se na patě a vyšel do světla. Anděl stál asi třicet kroků ode dveří s mečem v ruce.

"Pravidla arény?" zavolal Senta.

"Jak si přeješ."

"Jsi si tímhle jistý, Anděli? My dva spolu přece bojovat nemusíme. A ty moc dobře víš, že prohraješ."

"To mi nevykládej, chlapče, předveď mi to!"

Senta tasil šavli a vykročil.

***

Tulák se vynořil z lesa a uviděl, jak kolem sebe obcházejí dva šermíři.

"Hej, Anděli!" zavolal. Válečníci se zarazili a ohlédli se po něm. Tulák se vydal dolů a podsaditý Nadir ho následoval. Podle Ralidova popisu Tulák usoudil, že šermíř bude Senta.

"Nechej ho mně!" hlásil se Anděl, když Tulák s Belašem došli.

"Za mě nikdo jiný bojovat nebude," opáčil Tulák s očima upřenýma na Sentu. Všiml si, jak je vyrovnaný, i jeho blahosklonného úsměvu. Nebyla v něm ani stopa po strachu, jen chladná sebedůvěra hraničící s pýchou. Tulák přišel blíž. Pořád netasil zbraň a všiml si, že Senta mrkl na jeho meč v pochvě. "Ty mě chceš zabít?" zeptal se Tulák a došel ještě blíž. Teď oba muže dělilo jen několik kroků.

"Mám objednávku od Cechu," řekl Senta a o krok ustoupil.

Tulák šel dál. Senta teď byl napjatý, protože Tulák se zastavil těsně před ním. "Pravidla arény?" optal se vrah.

Tulák se usmál. Prudce sklonil hlavu a udeřil plavovlasého šermíře do kořene nosu. Senta se zapotácel. Tulák udělal další krok a loktem ho praštil do brady. Senta tvrdě dopadl na zem a meč mu vypadl z prstů. Tulák ho popadl za dlouhé zlaté vlasy a trhnutím ho zvedl na kolena. "Já nebojuju v soubojích," řekl a vytáhl z bandalíru nůž ostrý jako břitva.

"Nezabíjej ho!" zařval Anděl.

"Jak si přeješ," odvětil Tulák a šermíře, který byl jen napůl při vědomí, pustil. Senta se sesul na zem. Tulák vrátil nůž do pochvy a vešel do srubu.

"Vítej zpátky, tati," řekla Miriel a objala ho. Tulák ji pohladil po zádech a obličej vtiskl do jejích vlasů.

"Musíme odejít," šeptl rozechvěle. "Jdeme na sever."

"Co se stalo?" vyptávala se hned Miriel.

Tulák zavrtěl hlavou. "Promluvíme si později. Připrav dva vaky - jídlo na tři dny a oblečení na zimu. Víš, co je potřeba." Dívka kývla a podívala se za něj. On se ohlédl a uviděl ve dveřích stát nadirského bojovníka. "Setkali jsme se v horách," vysvětlil. "Tohle je Belaš."

"Ale on je..."

"Ano, byl. Ale Morak ho zradil. Chtěl ho nechat umřít." Tulák na Belaše kývl, aby šel dál. "Tohle je moje dcera Miriel." Z Belašovy tváře se nedalo vyčíst, co si myslí, ale jeho pohled přitáhly zbraně, které měla Miriel u sebe. Nadir neříkal nic, prostě zašel do kuchyně, kde si ulomil kus chleba a ukrojil si sýr.

"Můžeš mu věřit?" zeptala se šeptem Miriel.

Tulák se usmál. "Ovšemže ne. Ale tam, kam jdeme, ho budeme potřebovat."

"Do Gothiru?"

"Ano."

"Proč ses rozhodl jinak?"

"Je tam jeden člověk, kterýho musím najít. Teď připrav ty vaky."

Miriel se již otočila, ale ještě se ohlédla. "Proč jsi ušetřil Sentu?"

Tulák pokrčil rameny. "Anděl mě o to požádal."

"To není moc dobrý důvod."

"Je stejně dobrý, jako kterýkoliv jiný."

Miriel odešla. Tulák došel k vyhaslému ohni a posadil se do širokého koženého křesla. Vstoupil Anděl podpírající Sentu. Tomu ze zlomeného nosu tekla krev a oči měl oteklé, až je skoro nemohl otevřít. Anděl ho posadil na lavici u stolu. Senta přepadl dopředu a na stůl začala kapat krev. Anděl našel kus látky, který šermíři podal. Senta si jej přidržel na obličeji.

Anděl došel k Tulákovi a šeptem se vyptával: "Proč je Belaš pořád ještě naživu?"

"Jen takový rozmar," odtušil Tulák.

"Takovýhle rozmary by tě mohly zabít. Oni nejsou jako lidi, jsou to démonama zplození divoši. Myslím, žes udělal hroznou chybu."

"Už jsem udělal pár chyb i dřív. Je čas promluvit si o tomhle." Přistoupil k Sentovi. "Lehni si na lavici," nařídil mu. "Tak se krev rychleji zastaví."

"Děkuju za zájem," zamumlal šermíř nezřetelně.

Tulák si k němu přisedl. "Dám ti jednu radu. Už se mnou nikdy nechtěj bojovat."

Senta položil zakrvácený klůcek a prudce se nadechl. "Dal jsi mi dobrou lekci," řekl a přinutil se usmát. "Nezapomenu ji."

Tulák vstal a vyšel ze srubu. Anděl ho následoval. "Nezeptal ses mě, proč chci, aby zůstal naživu."

"Mně je to jedno," podotkl Tulák, klekl si a poplácal po hlavě psa, který se zatím natáhl ve stínu. Pes tiše zavrčel a nahrbil se. Tulák ho pohladil po čenichu. "Není to důležité, Anděli."

"Pro mě je. Jsem tvým dlužníkem."

"Jak pokračuje Miriel?"

"Je lepší, než bývala. A těch tvých deset tisíc nechci."

Tulák nedbale pokrčil rameny. "Vezmi si je. Mně chybět nebudou."

"Tak jsem to zatraceně nemyslel!"

"Proč se tak zlobíš?"

"Kam odsud půjdete?" zeptal se místo odpovědi bývalý gladiátor.

"Na sever."

"Můžu jít s váma?"

"Proč?" podivil se Tulák, jehož to skutečně překvapilo.

"Stejně nemám kam jít. A pořád můžu učit Miriel."

Tulák kývl a chvíli nic neříkal. "Stalo se něco, když jsem tu nebyl - myslím mezi vámi dvěma?"

Anděl zrudl. "Nic! Bohové, člověče, mám starší boty, než je ona."

"Mohla by dopadnout mnohem hůř, Anděli. A já jí musím najít manžela."

"To ti nebude trvat dlouho. Je to milá holka a podle mě bude dobrý vědět, že je v bezpečí jako její sestra."

"Její sestra je mrtvá," řekl Tulák a násilím se přinutil ke klidu, takže jeho hlas zněl skoro jako šepot. Znovu uviděl Kryllinu tvář a cítil, jak v něm roste chladný vztek berserkra. "Proto po mně jdou," pokračoval. "Zabil ji Karnakův syn. Lord protektor zaplatil vrahům, protože se bojí, že půjdu po tom klukovi."

"Milosrdní bohové! Nevěděl jsem, že to byla Krylla," vydechl Anděl. "Konal se soud, ale oběť nikdy nejmenovali. Bodalena poslali na rok do vyhnanství."

"To je opravdu tvrdý trest."

"Ale ty po něm půjdeš, ne?"

Tulák se zhluboka nadechl, aby se uklidnil. "Půjdu na sever," odpověděl. "Do Gulgothiru."

"To je asi moudrý," souhlasil Anděl. "Nemůžeš se sám postavit celýmu drenajskýmu vojsku. Ale překvapuješ mě - myslel jsem, že pomstu kladeš nade všecko."

"Možná začínám s věkem měknout."

Anděl se zazubil. "Mně jsi nepřipadal moc měkkej, když jsi složil Sentu. A kde jsi, k čertu, přišel k tomu psovi? Je to to nejšerednější zvíře, jaký jsem kdy viděl. Koukni na ty jizvy!"

"Bojovník s medvědy," vysvětlil Tulák. "Na odpočinku - právě jako ty."

Právě když Anděl poklekal, aby mohl psa pohladit, na mýtinu vyšel Senta s nateklým nosem a nosními dírkami stále ještě od krve.

"Víš, Anděli," řekl šermíř, "ta podoba je přímo úžasná. Kdyby se tu náhle objevila tvoje matka, nevěděla by, kterého z vás dvou pozvat na večeři."

"Ten nos tě rozhodně dost vylepšil - a zase ti teče červená," utrousil Anděl, otočil se a natáhl ruku k psovi. Zvíře vycenilo zuby a tiše zavrčelo. Anděl ucukl rukou a vstal.

Senta se nadechl a vyplivl krev, načež prošel kolem obou mužů a zvedl svou šavli, která pořád ještě ležela v prachu. Se zbraní v ruce se vrátil k Tulákovi. "Slitování je vzácný tvor," poznamenal. "Myslíš, že bylo moudré, nechat mě naživu?"

"Jestli se to ukáže jako chyba, zabiju tě," oznámil mu Tulák.

"Ty jsi dost neobvyklý muž. Jak jsi věděl, že tě nerozpářu hned, jak dojdeš dost blízko?"

Tulák pokrčil rameny. "To jsem nevěděl."

Šermíř kývl. "Myslím, že půjdu s vámi," prohlásil. "Slyšel jsem, jak říkáš Andělovi, že míříš na sever. Vždycky jsem se chtěl vrátit do Gothiru. Kdysi jsem tam zažil skvělé časy."

"Možná po tvé společnosti netoužím," podotkl Tulák.

"Je mi jasné, že by tomu tak mohlo být. Ale Andělovi jsi řekl něco, co mě velice zajímá."

"Poslouchám."

"Hledáš manžela pro Miriel."

"Ty víš, kde bych nějakýho mohl najít?"

"Vidím, že jsi šprýmař. Jsem bohatý a i přes tvou snahu nejsem ošklivý. A můj otec mi neustále vyčítá, že jsem mu zatím nedal vnuka. Sejmu ti to břímě z ramen."

"U Šemakovejch koulí, ty máš nervy!" vybuchl Anděl.

"Mám rád odvážný chlapy," řekl Tulák. "Ještě si to promyslím."

"To nemyslíš vážně!" rozkřikl se Anděl. "Před pár minutama se tě snažil zabít za peníze. Je to nájemnej vrah."

"Čímž se samozřejmě dostávám níž na společenském žebříčku, než stojí zabiják z arény," poznamenal Senta.

"To je šílenství!" zabručel Anděl a odkráčel zpátky do srubu.

Senta vrátil šavli do pochvy. "Proč vlastně jdeme na sever?" zeptal se.

"Musím v Gulgothiru někoho najít."

***

Miriel si k místu, kde seděl Senta, přinesla misku ohřáté vody a čisté plátýnko. Jeho rozhovor s otcem neslyšela, ale viděla, že má opět svou šavli. Plavovlasý válečník k ní vzhlédl skrze oteklá víčka. Usmál se. "Milosrdná péče o padlého hrdinu?"

"Ty nejsi žádný hrdina," prohlásila Miriel, namočila látku do vody a jemně mu omyla krev z obličeje. Senta natáhl ruku a vzal ji za zápěstí.

"Sice mi šlápl na hlavu, ale neužitečnou mrtvolu ven nevyhodil."

"Tak mu za to buď vděčný," poradila mu Miriel a ruku odtáhla.

"Zajímavý člověk. Měl mě dobře přečteného. Věděl, že bych ho nezabil, dokud netasí zbraň."

"Co uděláš teď?" otázala se dívka.

Senta se zakřenil a hned sebou trhl, jak mu zlomeným nosem projela bolest. "Vstoupím do kláštera a zasvětím život práci."

"Ptala jsem se vážně."

"A jsi taky vážná žena, krásko. Velice vážná. Zasměješ se někdy? Tancuješ? Scházíš se s mladými muži?"

"Do toho ti nic není! A přestaň mi říkat krásko. Nelíbí se mi to."

"Ale ano, líbí. Jenže tě to znervózňuje."

"Pořád chceš zabít mého otce?"

"Ne."

"A tomu mám věřit?"

"Můžeš věřit, čemu chceš, krásko. Kolik je ti let?"

"V létě mi bude osmnáct."

"Jsi panna?"

"To se ty nikdy nedozvíš!" prskla Miriel. Zvedla misku a vrátila se do kuchyně, kde se pořád ještě cpal Belaš. Už v něm zmizela většina šunky a půlka sýra. "Tohle je tvoje první jídlo za měsíc? " vyštěkla Miriel.

Nadir vzhlédl, ale z jeho výrazu se nedalo nic vyčíst. "Dones mi vodu," nařídil jí.

"Dones si ji sám, troubo!" Nadirovi potemněla tvář a on se začal zvedat. Ve vzduchu se zableskla Mirielina dýka. "Jeden špatný pohyb, ty nadirský pse, a ta snídaně, co jsi právě shltal, skončí na podlaze." Belaš se zazubil, došel ke džbánu s vodou a nalil si pohár. "Co tě tak pobavilo?" vyptávala se rozzlobená Miriel.

"Ty, kol-išo" odpověděl Belaš, vytáhl vlastní nůž a odřízl si poslední kousek šunky od kosti. Zavrtěl hlavou a zachechtal se.

"Co to mělo znamenat?" naléhala Miriel.

"Kde jsou tvoje děti?" opáčil Belaš. "Kde je tvůj muž? Proč jsi oblečená do války? Ženská a nože a meče - taková hloupost."

"Myslíš, že ženy tyhle zbraně nemůžou používat?"

"Ovšemže můžou. Měla bys vidět moji Šiu - s nožem, s mečem nebo se sekerou. Ale není to přirozené. Válka je pro muže, pro čest a slávu."

"A smrt," poukázala dívka.

"Ovšem, a pro smrt. Proto je třeba ženy chránit. Musí se narodit hodně dětí, aby nahradily zabité válečníky."

"Možná by bylo lepší prostě přestat válčit."

"Pche! Mluvit se ženami je vždycky k ničemu. Ony to prostě nedokážou pochopit."

Miriel se zhluboka nadechla, ale další hádky se vzdala. Nechala Nadira jeho nekonečné snídani, vrátila se do svého pokojíku a začala balit.

8.Kapitola

HEWLA SE ZVEDLA Z PROUTĚNÉHO KŘESLA a zamrkala, jak jí artritidou postiženými klouby projela bolest. Oheň vyhasínal a ona se pomalu sehnula, aby mohla přiložit polínko do žhavých uhlíků. Bývaly doby, kdy její ohně nepotřebovaly dřevo vůbec, kdy nemusela chodit po lese a sbírat větve a chroští.

"Buď zatracen, Žu Čao," zašeptala, ale jenom ji to víc rozzlobilo, protože kdysi by taková kletba byla provázena tlukotem démonických křídel a drsným chraplavým křikem vanšiů ženoucích se za svou obětí.

Jak jsem jenom mohla být tak hloupá? pomyslela si.

Byla jsem osamělá.

Ano, ale to jsi pořád, a grimoáry jsou pryč.

Zachvěla se a přiložila další polínko, které plameny hladově pozřely. Malou útěchou jí bylo, že Kniha ohnivých kouzel nebude Žu Čaovi k ničemu. Protože kouzla v ní obsažená dávala Hewle život dávno poté, co mělo být její tělo obráceno v prach, a zabraňovala bolestem, které by obyčejné smrtelnici způsobily zanícené klouby. Šest knih Moray Sen. Bezcenné. Vzpomínala si na den, kdy mu je ukázala. Otevřela tajnou skrýš za ohništěm. Tehdy mu věřila, mladému Kiatzanovi. Milovala ho. Otřásla se. Stará hlupačko.

A on jí sebral grimoáry, kvůli nimž kula pikle, zabíjela pro ně, prodala za ně svou duši.

Teď jí kynula Prázdnota.

Tulák ho určitě zabije, pomyslela si s ponurým uspokojením.

V místnosti se udělalo teplo a Hewla konečně pocítila úlevu. Ale na zádech ucítila ledový závan mrazivého větru. Stařena se otočila. Protější stěna se mihotala a skrze ni sem vál studený vítr, který rozfoukával svitky a papíry. Hliněná číše na stole se otřásla a spadla na podlahu, kde se rozbila. Vítr zesílil. Hewle uletěl šál, spadl do ohně. Stařena se snažila zůstat stát v kouzelném větru.

U stěny se objevil tmavý stín zezadu ozářený ledovými plameny.

Hewla zvedla ruku a z prstů jí vylétlo jasné světlo a démona obklopilo. Vítr utichl, ale stařena cítila, jak se do jejího světla opírají démonovy živelné síly. Hrábl po ní pařátem zakončeným drápy. Kolem něj se vzňaly plameny a pařát se stáhl.

Po Hewlině levici se objevila mihotavá postava a ona viděla, jak se před ní zjevuje obraz Žu Čaa.

"Přivedl jsem ti na návštěvu starého přítele, Hewlo," řekl černokněžník.

"Shnij v pekle," zasyčela Hewla.

Žu Čao se jí vysmál. "Vidím, že sis ještě uchovala zbytečky moci. Pověz mi, babo, jak dlouho si myslíš, že ho od sebe udržíš?"

"Co ode mě chceš?"

"Nedokážu zvládnout první z pěti kouzel. Něco z grimoárů chybí. Pověz mi co a můžeš žít dál."

Světlem se znovu prodrala démonova pracka. Plameny ji ožehly, ale ne tak silně jako předtím. Tehdy se Hewla poprvé začala bát, a kdyby byla ochotná věřit Žu Čaovým slibům, možná by mu to byla prozradila. Jenomže ona mu nevěřila.

"To, co chybí, je něco, co nikdy nenajdeš - odvaha!" prohlásila. "Zestárneš a síly tě opustí. A až budeš umírat, tvoji duši s křikem odnesou do Prázdnoty."

"Ty hloupá stará babice," zašeptal čaroděj. "Všechny knihy mluví o Měsíčních horách. Odpovědi leží tam. A já je najdu."

Světlo rozervaly drápy a ono se rozdělilo jako roztržená opona. Do místnosti se hrnula temná postava. Hewla, jak nejrychleji mohla, vytáhla z pochvy u pasu malou zakřivenou dýku.

"Počkám na tebe v Prázdnotě," slíbila.

Zvedla dýku k hrudi a bodla.

***

Senta seděl tiše na roubení studny a pozoroval Tuláka s Miriel o kus dál. Muž dívce položil ruku na rameno. Ona sklonila hlavu. Senta nemusel hádat, o čem že se to baví. Slyšel, jak Tulák Andělovi vykládá o smrti Mirieliny sestry.

Senta odvrátil zrak. Od zlomeného nosu ho bolelo až za očima a bylo mu špatně. Za celé čtyři roky v aréně ho nikdy nic takhle nebolelo. Menší sečné rány a jednou vyvrknutý kotník bylo vše, co kdy šermíř utrpěl. Jenže to byly souboje řízené pravidly. Muž jako Tulák žádná pravidla neuznával. Jedině přežití.

Přes tu bolest Senta cítil úlevu. Nepochyboval o tom, že v souboji by staršího muže zabil, i když pokud by to musel udělat, potom by musel čelit ještě Andělovi. A kdyby musel starého gladiátora zabít, neměl by z toho pražádnou radost. A víc než to, zničil by si veškeré vyhlídky u Miriel.

Miriel...

Když ji uviděl poprvé, šokovalo ho to, a on pořád nevěděl proč. Ta šlechtična, Gilaray, měla mnohem krásnější tvář. Nexiar byla nekonečně lépe stavěná. Suriny zlaté vlasy a výmluvné oči byly mnohem vyzývavější. A přesto na této horské dívce bylo něco, po čem zahořel. Ale co? A proč hned sňatek? Pořád nedokázal uvěřit, že tu nabídku udělal. Jak by ji mohl přivést do města? Znovu se na ni zadíval a představil si ji v dlouhé róbě ze stříbrného saténu a perlami vpletenými do dlouhých tmavých vlasů. A uchechtl se.

"Co je tady tak zábavného?" ozval se Anděl a došel k místu, kde seděl Senta.

"Představoval jsem si Miriel na bále lorda protektora v rozevlátých šatech a s těmi noži přivázanými k předloktím."

"Pro takového, jako jseš ty, je moc dobrá, Sento. Až moc dobrá."

"To je věc názoru. Copak bys ji raději viděl za pluhem, předčasně zestárlou, s plochými prsy visícími jako dva oběšenci?"

"Ne," přiznal Anděl, "ale raději bych ji viděl s mužem, který ji bude milovat. Ona není jako Nexiar, nebo ty ostatní. Je jako hříbě - rychlá, štíhlá a nezlomená."

Senta kývl. "Myslím, že máš pravdu." Vzhlédl gladiátorovi do očí. "Jak jsi všímavý, příteli. Překvapuješ mě."

"Občas překvapím i sám sebe. Jako když jsem požádal Tuláka, aby tě nezabíjel. Už toho lituju."

"Ne, to tedy nelituješ," podotkl Senta s blahosklonným úsměvem.

Anděl zavrčel krátkou neslušnou nadávku a posadil se vedle šermíře na roubení. "Proč jsi mluvil o sňatku?"

"Myslíš, že bych měl raději navrhnout, že se s ní spářím pod keřem?"

"Bylo by to mnohem poctivější."

"To nemyslím," namítl Senta tiše. Náhle si uvědomil, že se na něj Anděl upřeně dívá a cítil, jak mu do tváří stoupá červeň.

"No teda," usmál se Anděl. "Nikdy by mě nenapadlo, že někdy uvidím, jak je velký Senta beznadějně zamilovaný. Co by na to řekli v Drenanu?"

Senta se zazubil. "Neřekli by nic. Celé město by smetl oceán slz."

"Myslel jsem, že se chceš oženit s Nexiar. Nebo to snad byla Suri?"

"Hezká děvčata," souhlasil Senta.

"Nexiar by tě zabila. Zatraceně, vždyť to málem udělala mně."

"Slyšel jsem, že jste si vy dva byli kdysi blízcí. Je to pravda, že jí tvoje ošklivost tak odpuzovala, že když jste byli v

posteli, trvala na tom, abys měl nasazenou přilbu?"

Anděl se zasmál. "Skoro. Nechala mi udělat sametovou masku."

"Ale že tě mám rád, Anděli. Vždycky jsem měl. Proč jsi ho požádal, aby mě ušetřil?"

"Proč jsi ho nezabil, když přicházel?" opáčil Anděl.

Senta jen pokrčil rameny. "Můj praděd byl od narození idiot. Můj otec byl přesvědčený, že jsem se zvrhl po něm. Myslím, že měl pravdu."

"Odpověz mi na otázku, zatraceně!"

"Neměl v ruce zbraň. Ještě nikdy jsem nezabil neozbrojeného člověka. Prostě to v sobě nemám. Spokojen?"

"Ano, jsem spokojený," připustil Anděl. Zvedl hlavu a rozšířily se mu nozdry. Beze slova odešel do srubu a o chvíli později se vynořil opásán mečem. Senta konečně zaslechl zvuk koňských kopyt a uvolnil si šavle v pochvách, ale zůstal, kde byl. Ve dveřích srubu se objevil Belaš s nožem v jedné ruce a brouskem v druhé. Tulák cosi řekl Miriel a ta zmizela ve srubu. Pak černě oděný válečník rychle natáhl tětivy kuše a nasadil dvě střely.

Na dohled se objevil první jezdec. Na sobě měl přilbici z lesklého černého kovu s hledím, které mu dokonale zakrývalo obličej, černý prsní plát a krvavě červený plášť. Za ním jelo osm stejných válečníků, a jeden každý seděl na černém valachovi ne méně než šestnáct pěstí vysokém. Senta se zvedl a došel k místu, kde stál Tulák s ostatními.

Jezdci zastavili před srubem a koně kolem čekajících mužů vytvořili půlkruh. Nikdo nepromluvil a Senta při pohledu na jezdce cítil, jak mu naskakuje husí kůže. Štěrbinami v hledí černých přilbic byly rytířům vidět pouze oči. A všechny ty oči měly stejný výraz - chladný, vyčkávavý, sebevědomý.

Konečně jeden z jezdců promluvil. Senta nepoznal, který z nich to byl, protože jeho hlas ztlumila přílba.

"Který z vás je ta vlčí hlava Dakeyras?"

"To jsem já," odpověděl Tulák mluvě k jezdci přímo před sebou.

"Pán tě odsoudil k smrti. Odvolání není možné."

Rytíř rukou v černé kovové rukavici sáhl po jílci a pomaloučku vytáhl meč. Tulák začal zvedat kuši - ale ruka mu ztuhla, když zbraň ještě mířila k zemi. Senta se na něj překvapeně podíval a viděl, jak válečník zatíná zuby a tvář mu rudne námahou.

Senta tasil jednu ze šavlí a hotovil se zaútočit na jezdce, ale když čepel už už opouštěla pochvu, uviděl, jak se po něm ohlíží jeden z jezdců, a cítil, jak na něj jeho studený pohled působí jako ledová voda. Sentovi ztuhly údy a obrovská tíha ho tlačila k zemi. Šavle byla k neunesení.

Černý rytíř sesedl a Senta zaslechl sykot ocelových mečů tažených z pochev. Něco mu dopadlo k nohám a odkulilo se pryč. Byl to brousek, který předtím držel Belaš.

Senta se zoufale snažil pohnout, ale jeho ruce byly jako z olova.

A uviděl, jak se mu k hrdlu blíží černý meč.

***

Ve srubu Miriel sundala ze stěny Kreegovu kuši, rozevřela zahnutá ramena, rychle je otočila a natáhla tětivu až k bronzovému háčku. Vybrala si střelu, vtiskla ji na místo a otočila se ke dveřím.

Ve dveřích se právě objevil vysoký rytíř a zastínil vchod. Miriel na chvíli ztuhla. Pak zvedla kuši.

"Ne," zašeptal jí v hlavě syčivý hlas.

Do údů se jí vlévala strašlivá únava a Miriel cítila, jak jí do hlavy stoupá proud teplé, tmavé vody, vysává jí duši a vyprazdňuje její vzpomínky. Voda byla téměř vítaná, odplavovala strach a starosti, přinášela s sebou touhu po prázdnotě smrti. Pak jí hluboko v mysli vzplálo jasné světlo a zadrželo černý příliv hřejivého zoufalství. A ona v tom světle zahlédla siluetu, stříbrného válečníka, který ji zachránil, když byla malá.

"Bojuj s nimi!" nařídil jí. "Bojuj s nimi, Miriel! Otevřel jsem dveře tvého nadání. Najdi ho! A žij!"

Miriel zamrkala a pokusila se namířit kuši, ale byla tak těžká, tak strašně těžká...

Černý válečník došel blíž. "Dej mi tu zbraň," vyzval ji hlasem ztlumeným přilbicí. "A já ti poskytnu potěšení, o jakém se ti nikdy ani nesnilo."

Jak se přiblížil ještě o kousek, zahlédla za ním Miriel v prachu na mýtině klečet Tuláka a nad jeho hlavou pozvednutý černý meč.

"Ne!" vykřikla. Kuše se sklonila doprava. Miriel stiskla bronzovou spoušť. Střela zahvízdla vzduchem a prorazila černou přilbici a zarazila se až po opeření. Černý rytíř se zhroutil na zem.

Venku Tulák náhle pocítil, jak z něj otupující kouzlo opadá, a vrhl se nalevo právě ve chvíli, kdy meč sletěl dolů. Válečník dopadl na rameno, překulil se a vypustil první šipku. Ta zasáhla muže s mečem do podpaždí a skončila mu v plicích.

Padl na něj stín. Tulák se znovu převalil - ale ne dost rychle! Do tváře mu mířil černý meč. Pes se vrhl přes padlého rytíře a dlouhými tesáky popadl šermíře za zápěstí. Belaš si naběhl, nohama napřed se vrhl na dalšího rytíře a srazil ho k zemi. Nadir přistál lehce a hned po padlém rytíři skočil a vrazil mu pod černý lícní chránič nůž, který prošel až do mozku. Psovo rozzuřené zavrčení splašilo koně. Ti se začali vzpínat a - až na jednoho valacha - utekli.

Senta, když ho přestalo svazovat kouzlo, tasil šavli a jen tak tak odrazil výpad mířící mu na hrdlo. Vykryl druhý úder, otočil zápěstí a provedl ošklivý protivýpad, který zazvonil o rytířovo okruží ze zdvojených kroužků. Senta do válečníka vzápětí vrazil ramenem a odhodil ho stranou. Zaútočil na něj další rytíř, ale tentokrát se Senta před vražedným bodnutím uhnul a svou šavli zarazil muži pod přilbu, takže hrotem prorazil jemnou kůží pod bradou nahoru do ústní dutiny. Rytíř ucouvl. Sentovi vyklouzl jílec z ruky a on tasil druhou šavli.

Anděl, zády ke srubu, bojoval se dvěma rytíři. Bývalý gladiátor zoufale odrážel jejich výpady. Tulák střelil jednoho z útočníků do stehna. Ten zachrčel bolestí a napůl se otočil. Anděl ho udeřil mečem do přilbice a prosekl mu lícnici.

Přilbice rytíři spadla z hlavy. Tulák mu vzápětí mečem rozťal lebku. Anděl se úkrokem vyhnul bodnutí druhého rytíře, popadl ho za paži a škubl s ním, takže muž hlavou narazil do stěny srubu. Anděl se postavil za něj, popadl ho za hlavu a prudce mu s ní trhl dozadu a doleva. Rytíři praskl vaz s nechutným křupnutím.

"Dávej pozor!" zařval Senta. Tulák se okamžitě svezl na koleno. Vzduch nad jeho hlavou prosekl meč. Tulák se vrhl dozadu a narazil do útočníka, čímž ho shodil na zem. Vzápětí po něm skočil Senta. Rytíř se narovnal a zaútočil. Senta ukročil a vrazil mu loket do přilby. Rytíř se zapotácel. Senta se zaklonil a kopl muže do kolena. Kloub povolil. Rytíř při pádu ječel bolestí. Po zhrouceném válečníkovi skočil Belaš, odhrnul mu okruží a hluboko do hrdla mu vrazil nůž.

Ze srubu vyšla Miriel, která zatím znovu natáhla kuši. Poslední rytíř se hnal k tomu jedinému koni, který neutekl, vrhl se po sedle a stačil se zachytit hrušky. Kůň se vzepjal a rozběhl se, táhnouc rytíře za sebou. Za nimi se rozběhl pes. Miriel si opřela pažbu kuše o rameno a zacílila. Střela prolétla přes mýtinu a zarazila se rytíři do přilby. Ten se ještě chvíli držel sedlové hrušky, ale když kůň dorazil ke svahu, muži povolily prsty a on upadl na zem. Okamžitě u něj byl pes a skočil mu po hrdle, ale nedokázal protrhnout kroužkovou zbroj. Tulák psa odvolal a ten se rozběhl zpátky na mýtinu, kde se postavil k Tulákovi tak těsně, že se mu bokem otíral o ruku.

Zvířený prach na mýtině se pomalu usadil.

Jeden z rytířů zasténal, ale Belaš k němu doběhl, serval mu helmici a podřízl mu hrdlo. Další - první, jenž zaútočil na Sentu - se postavil a rozběhl se k lesu. Za ním vyrazil pes, ale Tulák na něj zavolal a pes se zastavil a ohlédl se na svého pána.

Miriel pomalu obrátila ohnutá ramena kuše a pak, když byla kuše natažená, zašla do srubu pro střelu.

"Uteče!" volal Senta.

"To nemyslím," odtušil Tulák tiše.

Miriel se znovu vynořila ze srubu a podala kuši Tulákovi. Ten zavrtěl hlavou. Rytíř dorazil ke svahu a začal se škrábat nahoru.

"Přidej na náměru, protože střílíš nahoru do kopce," radil Tulák.

Miriel kývla. Zvedla kuši a zřejmě bez míření vypustila střelu. Zasáhla rytíře nízko do zad. Ten se prohnul a pak se svalil ze stráně dolů. Belaš, se zakrváceným nožem v ruce, se k padlému muži rozběhl, strhl mu přilbici a připravoval se zasadit smrtící úder.

"Mrtvý!" zavolal.

"Hezká práce," podotkl Tulák.

"Co, k čertu, byli zač?" zeptal se Anděl.

"Bratrstvo," řekl mu Tulák. "Už po mně jednou šli. Rytíři čarodějové."

Belaš se vrátil k ostatním. Zadíval se na Miriel. "Jsi zatraceně dobrý lučištník," prohlásil. "Na kol-išu," dodal po chvíli. "Seženu koně." Vrátil nůž do pochvy a vydal se k jihu.

Miriel pustila kuši a protřela si oči. Všude kolem slyšela bzukot hmyzu, ale nic neviděla. Snažila se soustředit na zvuky a oddělit je.

"...udělat to... čarovná... moc... bratrstvo... Kaj... bolest... uniknout... Durmast... Danjal... A uvědomila si, že slyší útržky myšlenek mužů kolem sebe. Belaš si myslel, že je posedlá. Tulák znovu prožíval svůj poslední souboj s bratrstvem, když obr Durmast zemřel, aby ho zachránil. Senta ji upřeně pozoroval a jeho vášeň hořela plamenem.

Miriel cítila, jak se za ni postavil Anděl a zavalila ji vlna citů, hřejivá a bezpečná, silná a vytrvalá. Anděl jí položil ruku na rameno.

"Nedělej si starosti. Nic mi není," uklidňovala ho. Vycítila jeho zmatek a otočila se k němu. "Vzpomínáš si na moje nadání, Anděli?"

"Ano."

"Mám ho zpátky!"

***

"Máš vskutku mocné nepřátele," řekl Senta, když Tulák sbíral své střely od dvou padlých rytířů.

"Pořád jsem naživu," poukázal Tulák a prošel kolem něj do srubu, kde se složil do širokého koženého křesla. V hlavě mu bušilo a on si protřel oči. Nijak se mu neulevilo. Připojila se k němu Miriel.

"Dovol, pomůžu ti," řekla tiše. Položila mu ruku na šíji. Bolest okamžitě zmizela. Tulák si povzdechl a zvedl tmavé oči k jejím.

"Zachránila jsi nás. Zničila jsi jejich kouzlo."

"Narušilo to jejich soustředění, když jsem zabila vůdce," poznamenala Miriel, klekla si před něj a položila mu ruce na kolena. "Proč jsi mi lhal?" zeptala se.

"Lhal v čem?" opáčil a odvrátil zrak.

"Říkal jsi, že jdeme na sever, abychom unikli vrahům."

"To taky jdeme."

"Ne. Ty hledáš Bodalena. Hewla ti řekla, kde ho najít."

"Co ještě víš?" zeptal se unaveně.

"Až moc," odvětila.

Tulák si povzdechl. "Našla jsi své nadání. Myslel jsem, že je pryč už navždy."

"Vrátil mi ho muž, který mi ho vzal. Vzpomínáš si, když matka zemřela a ty jsi začal pít silné víno? A jak ses jednou ráno probudil a na mýtině byly stopy od krve a mělký hrob se dvěma mrtvolami? Myslel sis, žes je zabil, když jsi byl opilý. Nemohl sis na to ale vzpomenout. Ptal ses na to mne a Krylly. My jsme řekly, že nic nevíme. A taky jsme nic nevěděly. Udělal to tvůj přítel Dardalion. Ti muži nás přišli zajmout, možná i zabít, protože jsme měly nadání. Dardalion

je zastavil - zabil je tvou kuší."

"Přísahal, že už nikdy nikoho nezabije," zašeptal Tulák.

"Neměl moc na vybranou. Ty jsi byl zpitý do bezvědomí a v té zbrani bylo nashromážděno tolik smrti a násilí, že ho to přemohlo." Tulák svěsil hlavu a už nechtěl nic slyšet, ale nedokázal Miriel zastavit. "On pak uzavřel naše nadání. A odnesl s sebou vzpomínky na démony a toho muže, který se snažil polapit naše duše. Udělal to, aby nás chránil."

"A teď si na všechno vzpomínáš?"

"Ano."

"Dělal jsem, co jsem mohl, Miriel... A nečti mi myšlenky... můj život."

"Už je pozdě."

Tulák pokýval hlavou a vstal. "Tak na mě nepohlížej s příliš velkým opovržením."

"Ó, tati!" Miriel ho objala. "Jak bych tebou mohla opovrhovat? Já tě miluji. Vždycky jsem tě milovala."

Tulák pocítil úlevu, pevně ji objal a zavřel oči. "Chtěl jsem, abys byla šťastná - jako Krylla. Chtěl jsem, aby ses měla dobře."

"Já jsem se měla dobře. A byla jsem šťastná," řekla mu. Odtáhla se a usmála se na něj a pak zvedla ruku a pohladila ho po tváři. "Vaky už jsou sbalené, měli bychom vyrazit." Zavřela oči. "Belaš našel koně a brzy bude zpátky."

Tulák ji objal kolem ramen a znovu ji k sobě přitáhl. "Mohla by ses vydat na jih s Andělem," prohlásil. "Mám v Drenanu peníze."

Miriel zavrtěla hlavou. "Ty mě potřebuješ."

"Nechci vidět, jak... ti někdo ublíží."

"Každý jednou zemře, otče," namítala Miriel. "Ale tohle už není jen soukromá válka mezi tebou a Karnakem. Ráda bych věděla, jestli vůbec někdy byla."

"Tak co tedy?"

"To ještě nevím, ale Karnak bratrstvo neposlal. Když jsi zabil posledního z nich, mihla se mu hlavou představa. Myslel na vysokého muže s naolejovanými černými vlasy přihlazenými k hlavě. Měl šikmé oči a dlouhé purpurové roucho. To on je poslal. A je to ten stejný člověk, který se nám s Kryllou snažil ublížit. Ten, který povolal démony."

"Víš, odkud ti temní rytíři přišli?"

"Z Dros Delnochu, předtím z Gulgothiru."

"Tak odpovědi leží tam," prohlásil Tulák.

"Ano," souhlasila smutně jeho dcera.

***

Anděl pozoroval Nadira vedoucího přes mýtinu pětici koní. Odporný malý divoch, pomyslel si. Ze všeho na Belašovi mu bylo špatně. Z jeho šikmých bezduchých očí, krutých úst, z jeho barbarských způsobů zabíjení. Andělovi z toho naskakovala husí kůže. Bývalý gladiátor pohlédl k severu ke vzdáleným horám. Za nimi se tihle Nadirové množili jako vši a prožívali své krátké životy plné násilí bojujíce v jedné válce za druhou. Nikdy se mezi nimi neobjevil jediný básník, ani malíř nebo sochař. A nikdy se žádný neobjeví! Jací to jsou příšerní lidé, přemítal Anděl.

"Ten nůž používá dobře," poznamenal Senta.

"Nadirskej parchant," zavrčel Anděl.

"Myslel jsem, že tvoje první žena byla napůl Nadirka."

"To nebyla!" vybuchl Anděl. "Byla... z Kiatze. Tam jsou jiní. Nadirové nejsou lidi. Jsou to ďáblové, všichni do jednoho."

"Ale jsou to mazaní bojovníci."

"Mluvme o něčem jiným!" dožadoval se Anděl.

Senta se uchechtl. "Jak jsi věděl, že přijdou? Šel sis do srubu pro meč."

Anděl se zamračil a pak se usmál a nálada se mu značně zvedla. "Ucítil jsem koňskej trus - vítr ho přinesl z jihu. Myslel jsem, že by to mohli být další nájemný vrahouni. Přál bych si, aby byli. U Šemakovejch koulí, ale že jsem se vyděsil, když na mě seslali to kouzlo. Pořád jsem se z toho ještě nevzpamatoval. Jenom tak stát, nemoct se pohnout, když se ke mně blížil ten chlap s mečem..." Anděl se otřásl. "Bylo to jako moje nejhorší noční můra."

"Taky bych si to nerad zopakoval," souhlasil Senta. "Tulák říkal, že to byli členové bratrstva. Myslel jsem, že je za vagrijských válek zničili."

Anděl si světlýma očima prohlédl těla. "No, zřejmě ne."

"Co o nich víš?"

"V podstatě nic. Vypráví se různý báchorky o kouzelníkovi, který ten řád založil, ale nemůžu si vzpomenout, jak se jmenoval, ani kde to začalo. Myslím, že ve Ventrii. Nebo to bylo ještě dál na východ? Jednu dobu se jim kvůli obětem říkalo Krvaví rytíři. Nebo to snad byli Karmínoví rytíři?"

"Zapomeň na to, Anděli. Myslím, že ‚v podstatě nic' odpovídá."

"Já na studium dějepravy nikdy moc nebyl."

Přistoupil k nim Belaš. "Jsou to Rytíři krve," poznamenal. "První z jejich chrámů postavili v Kiatze před třemi sty lety, založil ho čaroděj jménem Ži Žen. Stali se příliš mocní a pokusili se svrhnout samotného císaře. Ži Žena po mnoha bitvách lapili a nabodli ho na zlatý kůl. Ale řád nevymizel. Rozšířil se na západ. Vagrijský generál Kaem použil mnichy bratrstva při obléhání Purdolu. Teď jejich řád obnovil v Gothiru jeden čaroděj, jmenuje se Žu Čao."

"Máš dobré zprávy," prohodil Senta.

"Jeden z nich zabil mého otce."

"No, tak to nemůžou bejt všichni až tak špatní," zabručel Anděl.

Belaš chvíli stál, obličej měl bezvýrazný, a tmavé oči upíral na Anděla. Pak pomalu kývl a odešel.

"Tos neměl říkat," vynadal mu Senta.

"Nemám ho rád."

"To není omluva pro špatné způsoby, Anděli. Urážej živé, ne mrtvé."

"Co na srdci, to na jazyku," vrčel Anděl, ale věděl, že má Senta pravdu, a urážka mu v ústech zanechala nepříjemnou pachuť.

"Proč je tak nenávidíš?"

"Jednou jsem viděl masakr. Šedesát mil severně od Delnošského průsmyku. Vraceli jsme se s otcem z Namibu. Byli jsme v kopcích a viděli jsme, jak Nadirové přepadli konvoj vozů. Nikdy na to nezapomenu. Mučení pokračovalo dlouho do noci. Proklouzli jsme kolem, ale ten křik nás pronásledoval. Ještě pořád mě pronásleduje."

"Chvíli jsem bydlel v Gulgothiru," řekl Senta. "Mám tam příbuzné a jezdívali jsme na lov. Jednou, bylo plné léto, naše lovecká družina zahlédla, jak se kolem potoka procházejí tři nadirští chlapci. Hlavní lovec cosi vykřikl a jezdci vyrazili cvalem. Dva z chlapců probodli kopími, jak tam tak stáli. Třetí začal utíkat. Při pronásledování ho mnohokrát zasáhli, ale nikdy ne tak, aby přestal utíkat. Nakonec padl na zem, byl zcela vyčerpaný a, podle mne, umíral. Lovci, všichni vysoce urození gothirští šlechtici, seskočili z koní a rozsekali ho na kusy. Pak mu uřízli uši jako trofeje."

"Kde je v tom příběhu pointa?" chtěl vědět Anděl.

"Divoši plodí další divochy," odpověděl Senta.

"To má bejt dnešní kázání, jo?"

"U nebes, ale že máš špatnou náladu, Anděli. Myslím, že tě opustím, aby sis ji mohl plně vychutnat sám."

Anděl neříkal nic a Senta se vrátil do srubu.

Brzy vyrazí na sever. Na území Nadirů. Andělovi při tom pomyšlení vyschlo v ústech a v žaludku se mu rozhořely plameny strachu.

9.Kapitola

EKODAS MILOVAL LES, VZNEŠENÉ STROMY žijící v tichém společenství, zemi pokrytou rostlinami a květy, vážnost zrozenou z věčného života. Když byl svět mladý a země ještě teplá, vyrostly tu první stromy, žily a dýchaly. A jejich potomci tu byli pořád, neustále sledujíce maličké, prchavé životy lidí.

Mladý mnich, s bílým rouchem nyní ušpiněným od bláta, přistoupil k mohutnému dubu, natáhl ruku, položil dlaň na drsnou kůru a zavřel oči. Strom neměl srdce, jehož tlukot by bylo možné zaslechnout, a přesto v kmeni tepal život, byl cítit pomalý tok mízy kapilárami, napětí rostoucího nového dřeva.

Ekodas se tu cítil skvěle.

Šel dál a mysl měl otevřenou zvukům lesa, pozdnímu zpěvu ptáků, cupitání menších zvířat v podrostu. Nedaleko vycítil tlukot srdce lišky a ucítil pižmovou vůni srsti starého jezevce. Zastavil se a usmál se. Liška i jezevec se spolu dělili o noru.

Zahoukala sova. Ekodas vzhlédl. Světlo pomalu sláblo a slunce se nořilo do moře na západě.

Ekodas se obrátil a vydal se na dlouhou cestu do kopce k chrámu. Vzpomněl si na rozhovor, povzdechl si a zalitoval slabosti, která ho dohnala ke zradě vlastních zásad.

Hluboko v nitru věděl, že sám Dardalion si není jist cestou, po níž se vydal. Opat skoro chtěl být osvobozen od osudu, který tak dlouho plánoval. Skoro.

A přesto, kdyby byla tehdy zvítězila láska, tak by všechno, oč Dardalion usiloval, přišlo vniveč. Tragické zmarnění života a nadání. To bych ti nemohl udělat, Dardalione, říkal si v duchu Ekodas. Nemohl bych z celého tvého života učinit pouhý výsměch.

Mladý mnich se zhluboka nadechl znovu hledaje klid lesa. Místo toho přišlo ostré, zubaté bodnutí v mysli. Hněv. Strach. Vzrušení. Chtíč. Ekodas soustředil své nadání a prohlížel les. A vycítil dva muže... a... ano, ženu.

"Buď rozumná, ženská. My ti neublížíme. Dokonce ti zaplatíme!"

Ozval se další hlas, drsný a hluboký. "Dost řečí! Chytni tu čubku."

Ekodas prošel poslední zatáčkou a spatřil dva muže, podle oděvu to byli zálesáci, jak s tasenými noži stojí proti mladé Nadirce. Ona také držela nůž a čekala, připravená, zády ke skále.

"Dobrý večer, přátelé," pozdravil Ekodas. První z mužů, vysoký a hubený, v zelené haleně z doma tkaného sukna, hnědých kožených nohavicích a vysokých botách, se obrátil. Byl to mladý muž s pískově hnědými vlasy svázanými do culíku.

"Tohle není místo pro mnicha," prohlásil.

Ekodas šel dál a zastavil se až těsně před mužem. "Les je nádherné místo pro meditaci, bratře." Vycítil mužův zmatek. Ten člověk nebyl příliš zlý, ale vášně byly probuzeny a jeho mysl byla plná erotických nápadů a divokých představ.

Otočil se i druhý muž. Byl menší, podsaditější, s malýma kulatýma očkama. "Vrať se, odkud jsi přišel!" nařídil Ekodovi. "Takoví, jako ty, mi nebudou vykládat, co mám dělat!"

"To, co máte v plánu, je špatné," podotkl Ekodas tiše. "To nemohu dovolit. Jestli se budete držet téhle průrvy, nakonec narazíte na cestu do Estri. Je to malá vesnička, a v ní je, jak jsem vyrozuměl, žena, která má úsměv pro každého muže s penězi."

"Vím, kde je Estri," zasyčel druhý muž. "A až budu chtít tvou ubohou radu, řeknu si o ni. Víš, co je tohle?" Zvedl

nůž a podržel ho Ekodovi před očima.

"Vím, co to je, bratře. Jaký má smysl mi to ukazovat?"

"Ty jseš snad natvrdlej?"

První muž uchopil přítele za loket. "Nech to plavat, Caane. Vždyť na tom nezáleží."

"Mně jo. Chci tu ženskou."

"Nemůžeš zabít mnicha!"

"Jen se koukni!" Nůž vyletěl vzhůru. Ekodas se uhnul, zachytil muže za zápěstí a zkroutil mu ruku nahoru a dozadu. Napřáhl nohu a zahákl ji útočníkovi za koleno. Zálesák přepadl dozadu. Ekodas ho pustil a muž tvrdě dopadl na zem.

"Nechci ti způsobit bolest," řekl Ekodas. Muž se vyškrábal na nohy a zaútočil. Ekodas odstrčil ruku s nožem a loktem muže prudce udeřil do brady. Ten se bez hlesu zhroutil. Ekodas se obrátil k prvnímu muži. "Odveď svého přítele do Estri," poradil mu. "A jakmile tam dorazíte, rozluč se s ním. On v tobě vyvolává to nejhorší." Prošel kolem něj a přistoupil k Nadirce. "Zdravím tě, sestro. Když půjdeš se mnou, zavedu tě do noclehárny. Je v chrámu a lůžka jsou tvrdá, ale bude se ti tam spát dobře a spát budeš beze strachu."

"Já spím beze strachu tam, kde se uložím," prohlásila žena. "Ale půjdu s tebou."

Měla nádherné tmavé oči a pleť sice světlou, ale s nazlátlým nádechem. Měla plné rty, velká ústa a Ekodas si připomněl představy v zálesákově mysli. Zrudl a vydal se do kopce.

"Bojuješ dobře," řekla Nadirka kráčející vedle něj, nůž zatím vrátila do kozinkové pochvy a přes ramena si přehodila malou tornu.

"Jsi zdaleka, sestro?"

"Nejsem tvoje sestra," poukázala Nadirka.

"Všechny ženy jsou mými sestrami. Všichni muži jsou mými bratry. Jsem mnich Pramene."

"Tvůj bratr tam dole má zlomenou čelist."

"Toho lituji."

"Já ne. Já bych ho byla zabila."

"Jmenuji se Ekodas," řekl a podal jí ruku. Ona si toho nevšímala a šla dál.

"Já jsem Šia." Došli k vinuté stezce k chrámu a Nadirka vzhlédla k vysokým kamenným hradbám. "Tohle je pevnost," podotkla.

"Kdysi byla. Teď je to místo k modlitbám."

"Pořád je to pevnost."

Otevřela se brána a Ekodas ji vpustil dovnitř. Višna s několika dalšími mnichy vytahovali vodu ze studny. Šia se zastavila a zadívala se na ně. "Vy na tuhle práci nemáte ženy?" zeptala se Ekoda.

"Tady žádné ženy nejsou. Říkal jsem ti přece, že jsme mniši."

"A mniši nemají ženy?"

"Právě tak."

"Jenom sestry?"

"Ano."

"Váš malý kmen dlouho nevydrží," prohlásila potutelně Šia s hrdelním uchechtnutím.

***

Výkřiky utichly a otrok ze sebe dostal už jen chraplavé zachrčení. Paže mu povolily a zavěsily se do řetězů a nohy se mu stáhly křečí. Žu Čao mu nožem prořízl hrudní koš, přeťal srdeční tepny a vytrhl srdce ven. Zanesl orgán doprostřed kruhu a cestou pečlivě překračoval křídou namalované čáry na kamenech, které se klikaté vinuly mezi svícemi, i zlatý drátek spojující kalich a krystal. Položil srdce do kalichu, poodstoupil a postavil se do dvojitých kruhů Šemakových.

Na bronzovém pultu ležel otevřený Čtvrtý grimoár a Žu Čao obrátil stránku a začal nahlas číst v jazyce, který byl pro svět lidí ztracen již sto tisíciletí.

Vzduch kolem něj zapraskal a po zlatém drátku se rozběhl oheň a v ohnivých prstencích obklopil kalich. Srdce zabublalo a začal z něj stoupat tmavý kouř, který se rozvlnil do tvaru postavy. Objevila se mohutná ramena a veliká hlava s obrovskou tlamou. Otevřely se oči, žluté a šikmé. Z ramen vyrostly dlouhé svalnaté paže.

Žu Čao se začal třást a cítil, jak ho opouští odvaha. Kouřový tvor zvrátil hlavu a místnost naplnil jeho syčivý šepot.

"Co ode mne chceš?" zeptal se.

"Smrt," odpověděl Žu Čao.

"Kesa Chána?"

"Přesně tak."

Kouřový tvor vydal jakýsi zvuk - pomalé, dunivé syčení, které Žu Čao považoval za smích. "On zase chce tvoji smrt," řekl démon.

"Může ti zaplatit krví a bolestí?" opáčil Žu Čao a jasně si uvědomoval, jak mu po obličeji stéká pramínek potu a jak se mu třesou ruce.

"Sloužil dobře mému pánu."

"Jakož i já."

"To ano. Ale já tvoji žádost nesplním."

"Proč?"

"Podívej se na čáry svého života, Žu Čao."

Kouř se rozptýlil, jako by místností zavál vítr. Kalich byl prázdný, srdce zmizelo beze stopy. Žu Čao se obrátil k místu, kde před chviličkou viselo v řetězech tělo mladého otroka. To také zmizelo.

Kouzelník vyklopýtal z kruhu. Teď mu na křídových čarách nezáleželo a sandály je stíral a ničil. Sebral Třetí grimoár, odnesl ho ke kůží potaženému stolu a začal hledat. Kouzlo, které potřeboval, nebylo nijak velké a nebyla k němu potřeba krev. Pronesl příslušná slova a do vzduchu namaloval vzor. Kudy prošel jeho prst, objevila se zářící linka tvořící postupně pavučinu. Když byl nakonec spokojen, ukázal na různá překřížení. V každém takovém místě se objevila malá koule, některé byly modré, jiné zelené, jedna zlatá a dvě černé. Žu Čao se zhluboka nadechl a soustředil se. Síť se začala posouvat, koule se otáčely, až obkroužily zlatou kouli uprostřed. Kouzelník zvedl brk a namočil ho do kalamáře. Našel velký kus papyru a začal psát, přičemž občas vzhlédl k vířícímu vzoru ve vzduchu.

Po hodině měl celou stránku zaplněnou symboly. Unaveně si promnul oči a protáhl se. Vířící síť zmizela. Žu Čao zvedl papyrus, vrátil se ke kalichu, pronesl Šest kouzelných slov a hodil papyrus do zlatého kalichu.

Papyrus se vzňal a plameny vytvořily velikou hořící kouli, která se zvedla z kalichu a zůstala mu viset před obličejem. Koule se pak roztáhla a zploštila, plameny pohasly a Žu Čao spatřil muže celého oděného v černém. Ten muž se pohyboval po vysoké hradbě jeho paláce. A v ruce držel malou kuši.

Scéna se zamihotala a proměnila se. Ted' byla vidět starobylá pevnost s vysokými pokřivenými hradbami a naklánějícími se věžemi. Pod hradbami bylo shromážděno vojsko s připravenými žebříky a provazy. Na hradbách, na nejvyšší věži, stál Kesa Chán. Vedle sebe měl ženu, která byla také oblečená celá v černém.

Vize se znovu proměnila a Žu Čao spatřil vysoko nad pevností kroužit draka. Drak se však otočil a vyrazil směrem ke Gulgothiru, přeletěl nad tichými domy a mířil jako šíp rovnou k Žu Čaovu paláci. Jeho stín se pohyboval po zemi jako černý démon, přeletěl palácové hradby a zamířil na nádvoří. Tady stín ztuhl na dlažebních kamenech, černější než noc, a zvedl se a stal se z něj muž.

Ten muž s kuší.

Nyní již méně zřetelný se obraz znovu zavlnil a Žu Čao zjistil, že hledí na srub v horách. Byl tu opět ten muž - a těla devíti rytířů. Kouzelníka to vyděsilo. Jak dokázal Tulák přemoci jeho rytíře? Neznal žádná kouzla. V Žu Čaově srdci se zrodil strach. Drak ze sna přiletěl do jeho paláce jako příslib smrti a zoufalství.

Ne mého, říkal si v duchu Žu Čao a snažil se potlačit začínající paniku. Ne, mého ne.

Na únavu úplně zapomněl a vyběhl po točitém schodišti nahoru do svých komnat. Tam se na pohovce rozvaloval Bodalen a nohu obutou ve vysoké botě měl nedbale položenou na stříbrem vykládaném stolku.

"Co jsi mi ještě o Tulákovi neřekl?" chtěl vědět od prince kouzelník.

Bodalen se zvedl. Byl to vysoký muž se širokými rameny, hranatou bradou, modrýma očima pod hustým obočím a velkými ústy s plnými rty. Byl věrným obrazem mladého Karnaka a jeho hlas měl stejnou zvučnou sílu. "Nic, můj pane. Je to jenom nájemný vrah - to je všechno."

"Ten vrah zabil devět z mých rytířů. Chápeš? Muže s velikou mocí."

Bodalen si olízl rty. "Neumím to vysvětlit, můj pane. Můj otec s ním často rozmlouval. Ale o kouzlech se nikdy nezmiňoval."

Žu Čao se odmlčel. Jaký by měl Tulák jiný důvod přijít do paláce, než zabít Bodalena? Kdyby tu už Karnakův syn nebyl... Kouzelník se na mladého Drenajce usmál. "Nám plány nezkříží," prohlásil. "Ale je tu něco, co bys pro mě mohl udělat, chlapče."

"Rád, můj pane."

"Chci, abys jel do Měsíčních hor. Dám ti mapu, kterou se budeš řídit. Je tam velice stará pevnost, je to zvláštní místo. Říká se, že pod ní leží množství tunelů a komnat plných zlata a drahokamů. Vezmi si deset mužů a zásoby a zajeď do té pevnosti. V těch podzemních jeskyních si najdeš vhodnou skrýš. Za několik týdnů tam dorazí Kesa Chán. Až tam bude, můžeš se vynořit a zabít ho."

"Bude mít s sebou spoustu nadirských válečníků," namítal mladší muž.

Žu Čao se pousmál. "Život je plný nebezpečí, Bodalene, a chrabrý muž je všechny překoná. Byl bych rád, kdybys souhlasil, že pro mě tu maličkost uděláš."

"Víš, že bych za naši věc položil i život, můj pane. To jenom..."

"Ano, ano," vyštěkl Žu Čao, "chápu. Narodil ses jako obraz svého otce, ale nezdědil jsi ani kapku jeho odvahy. No, uvědom si tohle, Bodalene. Po jeho boku jsi mi byl velice užitečný. Tady, jako uprchlík, jsi bezcenný. Takže neudělej tu chybu, že bys mě rozzlobil."

Bodalen zbledl. "Ovšemže ne, můj pane. Já... budu šťasten... mapa, říkáš?"

"Dostaneš mapu a deset spolehlivých mužů. Velice spolehlivých. A jestli uspěješ, Bodalene, dostane se ti odměny, po níž toužíš. Staneš se králem všech Drenajců."

Bodalen kývl a usmál se. "Budu ti dobře sloužit, můj pane. A mýlíš se, já nepostrádám odvahu. A dokážu ti to."

"Ovšem, chlapče. Odpusť mi, mluvil jsem v hněvu. Teď jdi a připrav se na cestu."

***

Ekodas provedl Šiu jídelnou nahoru až na třetí poschodí, kde ve studovně seděl Dardalion. Mladý mnich zaťukal na dveře.

"Vstupte," zavolal opat. Ekodas otevřel dveře a uvedl mladou Nadirku do komnaty.

Dardalion vstal a uklonil se jí. "Vítej, má milá. Mrzí mne, že tvoje návštěva Drenaje měla takový znepokojující začátek."

"Copak jsem říkala, že byl znepokojující?" opáčila Šia, popošla dopředu a prohlédla si studovnu. Posměšným pohledem přelétla přeplněné police a otevřené skříně nacpané svitky, pergameny a knihami.

"Umíš číst?" zeptal se Dardalion.

Šia zavrtěla hlavou. "K čemu by mi to bylo?"

"Abychom pochopili vlastní potřeby a touhy, musíme pochopit potřeby a touhy našich předků."

"Ani bych neřekla," odtušila Šia. "Touhy našich předků jsou zřejmé - proto jsme tady. A ty touhy se nemění, proto my taky máme děti."

"Myslíš, že nás historie nemůže ničemu naučit?" zeptal se Ekodas.

"Historie může," připustila Šia, "ale tohle není historie, jsou to jenom spisky. Ty to tady vedeš?" zeptala se obracejíc se na Dardaliona.

"Já jsem opat. Mniši, které jsi tady viděla, jsou mými žáky."

"Bojuje dobře," prohlásila Šia a ukázala na Ekoda. "Neměl by být tady, mezi muži modlitby."

"Používáš to slovo jako urážku," obvinil ji Ekodas a zapýřil se.

"Jestli se tím cítíš uražený, tak to musela být urážka," řekla mu.

Dardalion se uchechtl a obešel stůl. "Jsi tu vítána, Šio, dcero Nosta Vrena. A ráno ti ukážu cestu k tvému bratru Belašovi."

V tmavých očích se jí zajiskřilo a ona se zasmála. "Tvoje moc mě nepřekvapuje, Stříbrovlasý. Věděla jsem, že jsi mystik."

"Jak?" chtěl vědět Ekodas.

Dardalion došel k udivenému mnichovi a položil mu ruku na rameno. "Jak jinak bych věděl o tom... znepokojujícím jsem říkal?... útoku," usmál se Dardalion. "Máš bystrou mysl, Šio. A jsi odvážná žena."

Nadirka pokrčila rameny. "Nemusíš mi vykládat, jaká jsem. Ale poklony slýchávám ráda. Teď bych se chtěla vyspat. Ten bojující muž modlitby mi nabídl postel."

"Ekode, zaveď našeho hosta do západního křídla. Nechal jsem v ložnici v jižní části zapálit oheň." Otočil se k Šie a znovu se jí zdvořile uklonil. "Přeji ti sladké sny, mladá dámo."

"Buď přijdou, nebo ne," odtušila Šia a pořád se tvářila trochu posměšně. "Může se tvůj muž se mnou vyspat?"

"Obávám se, že nikoliv," řekl Dardalion. "My tady žijeme v celibátu."

Nadirka nevěřícně zavrtěla hlavou. "Proč muži pořád hrají takové hry?" zeptala se. "Nedostatek dobrého milování způsobuje nemoci břicha a zad. A taky ošklivé bolení hlavy."

"Proti tomu však," podotkl Dardalion a jen tak tak potlačil úsměv, "stojí osvobození ducha do takové míry, kterou zřídka najdeš při pozemských radostech."

"Víš to jistě, nebo to tak stojí v těch spisech?" opáčila.

"Je to jenom ve spisech," přiznal. "Ale víra je nedílnou součástí našeho života tady. Spi sladce."

Ekodas, s hořícími tvářemi, odvedl Nadirku západní chodbou a opatův smích, který se za nimi nesl, ho ještě víc znejistěl.

Místnost byla malá, ale v krbu hořel oheň a na úzkém lůžku ležela čistá pokrývka.

"Doufám, že tu budeš mít pohodlí," řekl škrobeně Ekodas. "Ráno ti donesu malou snídani - chléb, sýr a jablečný mošt."

"Míváš sny, muži modlitby?"

"Ano. Často."

"Tak ať se ti zdá o mně," popřála mu Šia.

10.Kapitola

MAČKALI SE V MALÉ ZASTÍNĚNÉ DOLINCE v lese a v kruhu kamenů hořel malý ohýnek. Senta, Anděl a Belaš spali u ohně a Tulák držel třetí hlídku. Seděl na vrcholku kopce, zády ke stromu a jeho černé šaty splývaly s nočními stíny. Vedle něj ležel pes, kterého pojmenoval Jizva.

Miriel ležela zády k ohni zabalená do pláště, ramena měla v teple a nohy jí mrzly. Podzim už pomalu ustupoval zimě a ve vzduchu byl cítit sníh. Miriel nemohla usnout. Jízda od srubu proběhla mlčky, ale Miriel se spojila s myšlenkami jezdců. Belaš myslel na domov a na pomstu, a kdykoliv v myšlenkách zabloudil k Tulákovi, představil si ostrý nůž. Anděl byl zmaten. Nechtěl jet na sever, a taky je nechtěl opustit. Jeho myšlenky týkající se Miriel byly podobně protikladné. Měl ji rád, chvíli na ni myslel jako na dceru, chvíli byl vzrušený. Senta rozhodně zmatený nebyl. Jemu táhly hlavou erotické představy, které mladou dívku z hor pobízely i děsily zároveň.

Tuláka nechávala na pokoji, protože se obávala té nově nalezené temnoty v něm.

Teď se posadila, přiložila na oheň a přesunula se, takže si u malého ohýnku hřála nohy. V hlavě se jí ozval šepot tak slabý, že si zprvu myslela, že si to jenom představuje.

Hlas se ozval znovu, ale Miriel nedokázala rozeznat slova. Soustředila své nadání a zaostřila na ten šepot veškerou svou moc. Pořád nic. Rozčilovalo ji to. Lehla si, zavřela oči a její duch opustil tělo. Teď byl šepot zřetelnější, ale pořád jako by přicházel z neuvěřitelné dálky. "Kdo jsi?" zeptala se.

"Věř mi!"

"Ne."

"Na tvé důvěře závisí mnoho životů. Žen, dětí, starých lidí."

"Ukaž se!" požádala.

"To nemohu - vzdálenost je příliš velká a moje síla slábne."

"Tak co chceš, abych udělala?"

"Vrať se do svého těla a probuď Belaše. Řekni mu, aby podržel ruku nad ohněm a řízl se do dlaně. Ať jeho krev stéká do plamenů. Řekni mu, že to nařizuje Kesa Chán."

"A pak co?"

"A pak za tebou přijdu a promluvíme si."

"Čí životy na tom závisí?" zeptala se a okamžitě vycítila podráždění.

"Už nemůžu mluvit. Udělej to rychle, nebo bude spojení přerušeno. Už jsem velice vyčerpaný."

Miriel se vrátila do těla, vstala a přistoupila k Belašovi. Když k němu došla blíž, nadirský válečník se překulil na nohy, v ruce držel nůž a oči měl ostražité. Miriel ho seznámila se zprávou, kterou obdržela od Kesa Chána, a čekala, že se jí bude dál vyptávat, nebo že o jejích slovech bude aspoň pochybovat. Ale Nadir okamžitě došel k ohni a řízl se do dlaně. Z rány se okamžitě vyřinula krev a cákla do plamenů.

Miriel v hlavě zahřměl hlas Kesa Chána, až uskočila. "Teď za mnou můžeš přijít," řekl jí.

"Můžu tomu Kesa Chánovi věřit?" zeptala se Miriel Belaše.

"Řekl, že můžeš?" opáčil on.

"Ano."

"Tak ho poslechni," poradil jí Nadir. Miriel se nespolehla jen na jeho slova, přečetla si také obrazy za nimi. Belaš se Kesa Chána bál, ale nebylo pochyb, že ho také obdivuje a že by mu bez váhání svěřil svůj život.

Miriel si zase lehla a nechala svého ducha vzlétnout. Okamžitě ji to zatáhlo do úžasného bludiště světel a barev. Smysly měla zahlcené a ztratila kontrolu nad svým letem. Jen se tak divoce točila skrze tisíce jasných duhových pásů, až se ocitla v temnotě hlubší než smrt. Ale než se její strach změnil v úplnou paniku, temnota se zvedla a ona zjistila, že sedí u vesnice postavené na břehu jakéhosi jezera. Stály tu domy, hrubě přitesána, ale bezpečné před zimními vichry a sněhem. Na břehu si hrály děti a Miriel rozpoznala sebe s Kryllou. Na dnem vzhůru obráceném člunu seděl muž, vysoký a štíhlý, s očima posazenýma daleko od sebe a kudrnatými vlasy.

Miriel poskočilo srdce a ona si poprvé po dvanácti letech vzpomněla na tvář svého skutečného otce. Tohle byla zima před vagrijským vpádem, zima před tím, než jí zabili rodiče i všechny přátele. Byla to mírumilovná doba, plná tiché radosti.

"Jsi s touto představou spokojená?" zeptal se vyhublý stařec sedící vedle ní.

"Ano," řekla Miriel. "Moc." Obrátila svou pozornost ke starci. Na výšku neměl víc než čtyři a půl stopy, hrudník měl křehký jako ptáček a pod napjatou kůží mu ostře vystupovaly kosti. Hlavu měl na tak malou, tělo příliš velké a zbývající vlasy mu spadaly až na ramena. Vepředu mu chyběly dva zuby a následkem toho trochu šišlal. Na sobě měl potrhané kamaše a vysoké měkké boty po kolena převázané řemínky z černé kůže.

"Jsem Kesa Chán."

"To mi nic neříká."

"Jen počkej," sliboval stařec. "Máme stejného nepřítele. Žu Čaa." To jméno skoro vyplivl.

"Toho muže neznám."

"To on poslal temné rytíře, aby zabili tvého otce, právě jako posílá gothirské vojsko, aby zničilo můj lid. A ty ho znáš, Miriel. Podívej." Scéna se zamihotala a vesnice zmizela. Teď seděli na vysoké zdi obklopující květinovou zahradu. V zahradě seděl muž v tmavém rouše s navoskovanými vlasy přičesanými těsně k hlavě a spletenými licousy, které mu spadaly až k bradě. Miriel se napjala. Toto byl šupinatý lovec, který se ji před pěti lety snažil s Kryllou chytit, než je zachránil onen stříbrný rytíř. Ale teď žádné šupiny neměl. Byl to prostě muž jenom sedící v zahradě.

"Nenechej se zmást," varoval ji Kesa Chán. "Díváš se na špatného člověka."

"Proč chce zabít mého... otce?" Při řeči zaváhala, v duchu pořád jasně viděla svého skutečného otce.

"Slouží mu Bodalen. Myslel si, že bude jednoduché Tuláka prostě vysledovat a zabít. Pak by mohl Bodalena vrátit do Drenaje a vyčkat, až syn zradí otce." Stařec se zachichotal a ten zvuk zněl suše a nepříjemně. "Měl by znát Tuláka, jako ho znám já. Ha! Kdysi jsem se ho snažil vysledovat. Poslal jsem za ním šest zkřížených bestií, aby ho zničily, a dvacet skvělých lovců. Ani jeden nepřežil. On má pro smrt dar."

"Ty jsi nepřítelem mého otce?"

"Teď už ne!" pospíšil si Kesa Chán s ujištěním. "Teď bych ho chtěl mít za přítele."

"Proč?"

"Protože můj lid je v ohrožení. Ty nemůžeš mít ani ponětí, co to je, žít pod gothirským jhem. Podle jejich zákonů nemáme žádná práva. Můžou nás lovit jako prašivé psy. Nikdo ani prstem nepohne na protest - a už to je dost zlé. Ale teď Žu Čao přesvědčil císaře, že můj kmen - nejstarší ze Stanového lidu - musí být vyhlazen. Vyhlazen! Brzy proti nám vypochodují vojáci."

"Jak by ti mohl můj otec pomoct? Je to jenom jeden muž."

"On je Dračí stín, naděje mého lidu. A má s sebou Bílého tygra za noci a starého Těžko-ho-zabít. A je tu taky Senta. A, což je možná ještě důležitější, jsi tu ty."

"To je pořád pět lidí. Nejsme žádné vojsko."

"Uvidíme. Požádej Tuláka, aby přišel do Měsíčních hor. Požádej ho, aby nám pomohl."

"Proč by to dělal? Přece ses ho pokoušel zabít."

"Řekni mu, že jich je desetkrát víc než nás. Řekni mu, že jsme odsouzení k záhubě. Řekni mu, že máme přes dvě stě dětí, které mají být zabity."

"Ty nerozumíš... tohle nejsou jeho děti. Žádáš ho, aby riskoval život pro lidi, které ani nezná. Proč by o tom měl vůbec uvažovat?"

"Na to nemůžu odpovědět, Miriel. Prostě mu vyřiď, co jsem říkal."

Znovu zavířily barvy, a když se její duch opět spojil s tělem, Miriel ucítila trhnutí, z něhož se jí málem obrátil žaludek. Vedle ní seděl v trávě Tulák a slunce stálo vysoko na obloze.

***

Když Miriel otevřela oči, Tulákovi se nesmírně ulevilo. Pohladil ji po vlasech. "Co se stalo?" chtěl vědět.

Miriel se ho přidržela a posadila se. Hlava ji bolela a v ústech měla sucho. "Trochu vody," zachraptěla. Anděl vytáhl zátku a podal jí kůží potaženou lahvici. Miriel se dychtivě napila. "Musíme si promluvit," obrátila se dívka na Tuláka. "Sami dva."

Anděl, Belaš a Senta poodešli stranou a Miriel Tulákovi převyprávěla své setkání s Kesa Chánem. Tulák mlčky poslouchal, dokud nedomluvila.

"Ty mu věříš?"

"Ano. Neřekl mi všechno, ale to, co říkal, byla určitě pravda. Nebo aspoň věřil, že to je pravda. Jeho lid čeká vyhlazení."

"Co myslel tím Dračím stínem?"

"To nevím. Půjdeš?"

Tulák se usmál. "Myslíš, že bych měl?"

Miriel odvrátila zrak. "Když jsme byly s Kryllou malé, milovaly jsme pohádky, které nám vyprávěla máma... Danjal. Víš, ty, kde hrdina překoná moře plamenů, aby zachránil princeznu." Usmála se. "Cítily jsme se jako princezny, protože jsi nás zachránil. Ty jsi byl mužem, který pomohl zachránit Drenaj. A za to jsme tě hrozně milovaly."

"Já to nedělal pro Drenaj," namítl Tulák. "Dělal jsem to pro sebe."

"To vím," podotkla Miriel. "A nechci tě přemlouvat. Vím, že bys za mě položil život, jako bys ho riskoval kvůli mámě nebo Krylle. A taky vím, proč míříš na sever. Chceš pomstu."

"Jsem, jaký jsem, Miriel."

"Vždycky jsi byl lepší, než sis o sobě myslel," řekla Miriel, zvedla ruku a pohladila ho po hubené tváři. "A jakkoliv se rozhodneš, já tě za to odsuzovat nebudu."

Muž kývl. "Kam bys chtěla jít ty?"

"S tebou," odvětila prostě dívka.

"Ještě mi jednou řekni, jak to vykládal." Miriel mu zopakovala Kesa Chánova slova. "Je to mazaný stařík," podotkl Tulák.

"Souhlasím s tebou. Proč to ale říkáš?"

"Ty děti. Chtěl, abych se dozvěděl o dětech. Zná mě až moc dobře. U nebes, ale že nenávidím kouzelníky!" Tulák se zhluboka nadechl. A znovu uviděl květy kolem mrtvé tvářičky svého syna. Kolik by mu bylo teď? Byl by o něco starší než Senta.

Vzpomněl si na Bodalena. A na Karnaka.

Senta, Belaš a Anděl stáli u spoutaných koní. Tulák si je zavolal a požádal Miriel, aby svůj příběh zopakovala ještě jednou.

"Musí si myslet, že nejsme normální," vyhrkl Anděl, když Miriel dokončila svůj příběh.

"Ne," ozval se tiše Senta, "na to nás zná moc dobře."

"Co to má znamenat?"

"No tak, Anděli, copak přímo nemiluješ pomyšlení na nepřekonatelné překážky?" zeptal se Senta a zazubil se.

"Ne, to teda nemiluju. Tenhle druh pitomosti přenechávám mladým mužům, jako jseš ty. Přiveď ho k rozumu, Dakeyrasi."

"Můžeš si jet, kam se ti zlíbí," podotkl Tulák. "Tady tě nic nedrží."

"Ty snad do těch hor nepojedeš?"

"Ale pojedu," prohlásil Tulák.

"Jak zastavíš to zabíjení? Copak vyjedeš na vysokým koni a pobiješ celý gothirský vojsko? Řekneš jim, že jseš Tulák Zabíječ a že jim nedovolíš zabíjet Nadiry?"

"Jak jsem říkal, můžeš si dělat, co se ti zlíbí," zopakoval Tulák.

"A co Miriel?" zeptal se ještě Anděl.

"Ta za sebe umí mluvit sama," prskla Miriel. "A pojede do Měsíčních hor."

"Jenom mi řekněte proč," zaprosil Anděl. "Proč tohle všichni děláte?"

Tulák chvíli neříkal nic. Pak pokrčil rameny. "Nemám rád vraždění," řekl.

***

Višna mluvil klidně, ale Dardalion vycítil jeho napětí. "Nechápu, jak si můžeš být tak jistý, že tu ženu poslal Pramen. Všichni jsme souhlasili, že budeme riskovat život v boji proti zlu. O tomto rozhodnutí v nejmenším nepochybuji. Kdybychom se postavili na hradby Purdolu při ventrijském obležení, pomohli Karnakovi udržet drenajskou obranu, stejně jako kdybychom pomohli generálovi v Delnochu. Ale vyjet do stepí a riskovat život kvůli malému nadirskému kmeni...?" Zavrtěl hlavou. "Čemu to poslouží, otče?"

Dardalion neodpověděl, ale obrátil se k ostatním, plavovlasému Magnikovi, útlému Palistovi a tichému, upjatému Ekodovi. "Jaký je tvůj názor, bratře?" zeptal se Magnika.

"Souhlasím s Višnou. Co nabízejí Nadirové světu? Nic. Nemají žádnou kulturu ani filosofii, kromě válečné. Zemřít pro ně by nebylo k ničemu." Mladý mnich pokrčil rameny. "Ale budu se řídit tvými rozkazy, otče."

Dardalion kývl na Palistu. "A ty, chlapče?"

"Je to složitá otázka," odvětil Palista na tak útlé tělo neuvěřitelně hlubokým hlasem. "Mně se zdá, že odpověď závisí na tom, jak se díváme na příchod té ženy. Pokud její kroky vedl Pramen, tak je naše cesta jasná. Pokud ne..." Palista rozhodil rukama.

Promluvil Ekodas. "Souhlasím s Palistou. Ústředním problémem je příchod té ženy. Protože i když si Višny a Magnika vážím, věřím, že námitka, již použili, nebyla správná. Kdo nám zaručil právo posuzovat cenu či význam Nadirů? I kdybychom měli svými činy zachránit jediný život, je pouze na Prameni, aby posoudil, zač ten život stojí. A ten zachráněný může být budoucí nadirský prorok, nebo se jím stane třeba jeho syn či jeho vnuk. Jak to můžeme vědět? Ale řídil kroky té ženy Pramen? Ona nás o nic nežádala. To by měl být klíč."

"Chápu," řekl Dardalion. "Ty si myslíš, že měla třeba ve snu získat vědomost a přijít rovnou k nám?"

"Existuje přece mnoho takových případů," prohlásil Ekodas.

"Kdyby to byl tento případ, kde by začínala víra?" namítl opat.

"Tomu nerozumím, otče."

"Můj milý Ekode, mluvíme tady o víře. Kde je třeba víry, máme-li důkazy?"

"Vskutku další nevhodná námitka," vložil se do hovoru Palista. "Podle tohoto důkazu by bylo nutné každého, kdo přijde a bude tvrdit, že je poslán Pramenem, považovat za lháře."

Dardalion se rozesmál. "Výtečně, milý Palisto! Ale tím se od jednoho extrému dostáváme k opačnému. Co chci říci je, že tu vždycky musí být prvek víry. Ne důkaz, ale víra je důležitá. Kdyby sem přišla a tvrdila, že ji sem nasměroval Pramen, vstoupili bychom do jejích myšlenek a poznali bychom pravdu. Pak bychom žádnou víru nepotřebovali. Konali bychom podle jistého vědění. Ale my jsme se modlili o znamení. Kam by měla Třicítka vyjet? A jaká byla odpověď? Ekodas zachránil nadirskou ženu. Proč je tady? Přišla najít bratra, aby ho přivedla domů na pomoc proti strašlivému nepříteli. Kdo je tím nepřítelem? Nikdo jiný než Žu Čao, muž, jehož zlo mne přimělo dát znovu dohromady Třicítku. Copak pro vás tyto skutečnosti nic neznamenají? Vy necítíte, jak se tu splétají vlákna osudu?"

"Tohle je na mě trochu složité," řekl Višna s povzdechem. "Jsem tu mezi Třicítkou jediný Gothiřan. Moje rodina a přátelé zaujímají vysoká postavení v císařské radě. Je dost pravděpodobné, že proti těm stejným Nadirům vyjedou i moji staří přátelé. Vědomí, že bych proti nim mohl být nucen tasit meč, mě právě netěší."

"To chápu," řekl Dardalion. "Ale já věřím, že k nám Šia byla poslána a že nám Měsíční hory kynou. Co jiného mohu říci?"

"Myslím, že se všichni potřebujeme pomodlit - o radu," poznamenal Ekodas. Ostatní souhlasně přikyvovali.

"Víra je nezbytná," dodal Višna. "Ale musí tu být další znamení."

"Je dost nepravděpodobné, že by přišlo v ohnivých písmenech na obloze," podotkl tiše Dardalion.

"I tak," namítal Ekodas, "jestli je naším osudem zemřít v zemích Nadirů, tak nás tam Pramen zavede."

Dardalion si každého z mužů před sebou pozorně prohlédl a pak vstal. "Nuže dobrá, bratři, vyčkáme. A budeme se modlit."

***

Ekodas spal neklidným spánkem, neboť ho Šiina slova pronásledovala jako kletba. Zdálo se mu o ní a často se budil. Byl celý napjatý potlačovanou touhou. Snažil se modlit, a když ani to nepomohlo, začal si opakovat ty nejdelší a nejsložitější meditační mantry. Na chvíli se dokázal soustředit. Pak si představil její slonovinovou pleť se zlatavým nádechem, její tmavé oči mandlového tvaru...

Hodinu před svítáním tiše vstal z lože a pohyboval se opatrně, aby nevzbudil některého z pěti bratří, s nimiž se dělil o malou ložnici. Z truhlice pod svou postelí vytáhl čisté bílé roucho, rychle se oblékl a vydal se dolů do kuchyně.

Tlustý Merlon už tam byl a sundával hrubé plátno z několika velkých homolí sýra. V protějším rohu dohlížel Glendrin na pečení a místností se nesla vůně čerstvého chleba.

"Vstáváš brzy," poznamenal Merlon, když Ekodas vstoupil.

"Nemohl jsem spát," přiznal Ekodas.

"Já bych si zase moc rád o hodinku déle pospal, bratře," řekl Merlon s nadějí v hlase.

"Jistě," pochopil Ekodas. "Převezmu tvoje povinnosti."

"Řeknu za tebe deset požehnání, Ekode," rozzářil se Merlon a menšího muže objal a poplácal ho po zádech. Merlon byl velký muž, v šestadvaceti již plešatěl, a jeho síla byla věhlasná. Ostatní mniši si ho jemně dobírali kvůli neukojitelné chuti k jídlu, ale ve skutečnosti nebyl nijak tlustý, pouze v pase byl trochu silnější, a Ekodas cítil, jak mu v objetí málem praskají kosti.

"To stačí, Merlone!" vydechl.

"Uvidíme se u snídaně," zívl Merlon a odšoural se k ložnicím.

Glendrin se ohlédl. "Podej mi podnos a tyč, Ekode," zavolal a otevřel západku na dvířkách od pece. Tyč s vidlicí visela na háčcích na protější stěně. Ekodas ji zvedl, zasunul vidlici do úchytů ve zvlněném kovovém plátu a podal nástroj Glendrinovi. Ten si ruce obalil utěrkou, otevřel doširoka dvířka pece a vsunul tyč dovnitř. Podnos obratně zasunul pod tři zlatavé, křupavé bochníky. Když chléb vytáhl, Ekodas si natáhl bílé vlněné rukavice, bochníky sundal z podnosu a položil je na dlouhý kuchyňský stůl. Celkem bylo bochníků dvanáct a voněly tak, až měl Ekodas pocit, že už týden nepozřel ani sousto.

"Merlon stloukl máslo," řekl Glendrin a posadil se ke stolu. "Ale vsadil bych se, že ho půlku snědl."

"Máš ve vousech mouku," poukázal Ekodas. "Teď vypadáš starý jako svět."

Glendrin se zakřenil a přejel si rukou rezavé kníry a bradku. "Myslíš, že ta žena byla poslána?" zeptal se.

Ekodas pokrčil rameny. "Jestli byla, tak ji poslali, aby mě pronásledovala," odtušil.

Glendrin se uchechtl. "Těch deset požehnání, která ti slíbil Merlon, nejspíš budeš potřebovat," poznamenal a

zahrozil příteli prstem. "Myšlenky na sex jsou hřích!"

"Jak se s nimi vyrovnáváš ty?" zeptal se na oplátku Ekodas.

Glendrinův úsměv pohasl. "Zatím nijak," přiznal. "Tak zase do práce."

Spolu připravili sýr, přinesli od studny čerstvou vodu a zanesli jídlo do jídelny, kde nachystali talíře a příbory, džbánky a poháry.

Ekodas pak na tác přichystal chléb a sýr pro Šiu. Při vyhlídce na to, že ji znovu spatří, pocítil vzrušení. "Nemůžu najít jablečný mošt," obrátil se ke Glendrinovi.

"Včera jsme ho dobrali."

"Ale já jí ho slíbil."

Glendrin zavrtěl hlavou. "Tak to tě podle všeho bude po zbytek života nenávidět," prohlásil zrzavý mnich.

"Troubo!" utrousil Ekodas a položil na podnos džbánek s vodou a číši.

"Nezůstávej tam dlouho," radil mu Glendrin. Ekodas neodpověděl.

Vyšel z rozpálené kuchyně a po studeném schodišti vystoupal k Šiinu pokojíku. Vyrovnávaje tác na levé ruce otevřel dveře. Nadirka spala na podlaze u vyhaslého krbu, hlavu měla položenou na ohnutém lokti, nohy přitažené k tělu, a její tělo zalévaly poslední měsíční paprsky.

"Dobré ráno," pozdravil Ekodas. Šia tise zaúpěla, protáhla se a posadila se. Vlasy měla rozpletené a jako lesklá tmavá záplava jí visely na ramena. "Přinesl jsem ti něco ke snídani."

"Zdálo se ti o mně?" zeptala se Šia hlasem ještě ochraptělým, jak byla rozespalá.

"Jablečný mošt už došel," řekl jí Ekodas. "Ale voda je čerstvá a studená."

"Takže zdálo, muži modlitby. Byly ty sny hezké?"

"Takhle bys s mnichem mluvit neměla," huboval ji rozpačitě Ekodas.

Šia se mu vysmála a on zrudl. "Vy kol-iša jste zvláštní lidi." Ladně se zvedla, došla k lůžku a se zkříženýma nohama se na ně posadila. Zvedla krajíc chleba, kus utrhla a ochutnala. "Chtělo by to sůl," podotkla. Ekodas jí nalil vodu do číše a podal jí ji. Jejich ruce se setkaly a ona ho zlehka pohladila po hřbetu ruky. "Měkké ruce," zašeptala. "Hebká kůže. Jako u děcka." Pak si vzala číši a napila se vody.

"Proč jsi sem přišla?" zeptal se jí Ekodas.

"Tys mě sem přivedl," odtušila Šia, zabořila prsty do misky s máslem a olízla si je.

"Byla jsi sem poslána?"

"Ano. Poslal mě můj šaman, Kesa Chán. Abych odvedla bratra domů. To ale víš."

"Ano, jenom mě napadlo..."

"Co tě napadlo?"

"Ale, na tom nezáleží. Ať ti chutná snídaně. Opat tě před odchodem ještě přijme. Poví ti, kde najít Belaše."

"Ještě je pořád čas, muži modlitby," zašeptala Nadirka, natáhla se a uchopila Ekoda za ruku. Ten ucukl.

"Prosím tě, nemluv takhle," prosil. "Je to pro mne... velice mě to zneklidňuje."

"Toužíš po mně." To nebyla otázka, ale prohlášení doprovázené úsměvem.

Ekodas zavřel na chvíli oči a snažil se uspořádat si myšlenky. "Ano. Ale to, myslím, samo o sobě není hřích."

"Hřích?"

"Něco špatného... jako zločin."

"Jako když svému bratrovi ukradneš koníka?" chtěla vědět Šia.

"Ano, přesně tak. To by byl hřích. Vlastně každá krádež, lež nebo zlý skutek je hřích."

Šia pomalu kývla. "A proč je milování hřích? Kde je v tom krádež? Lež? Nebo zlý skutek?"

"Nemusí to být jenom tyhle věci." Ekodas skoro koktal. "Taky porušení pravidel nebo přísahy je hříchem. Každý z nás tady složil slib čistoty Prameni. A já bych tak tento slib porušil."

"Tvůj bůh tě požádal, abys ten slib složil?"

"Ne, ale..."

"Tak kdo?"

Ekodas rozhodil rukama. "Je to součást našich tradic. Chápeš? Pravidel, která před stovkami let vytvořili svatí muži."

"Aha, tak je to v těch spisech."

"Právě."

"My žádné spisy nemáme," podotkla vesele. "Takže žijeme a smějeme se, milujeme se a bojujeme. Nebolí nás břicho ani hlava, a ani nemáme špatné sny. Náš bůh k nám hovoří ze země, ne ze spisů."

"Je to ten samý bůh," ujišťoval ji Ekodas.

Šia zavrtěla hlavou. "Ne, muži modlitby, to nemyslím. Náš bůh je silný."

"A zachrání tvůj lid před Gothiry?" vyštěkl Ekodas dřív, než si to uvědomil. "Promiň! Vůbec jsem nepřemýšlel. Prosím tě, odpusť mi to."

"Není co odpouštět, protože ty to nechápeš, Ekode. Náš bůh je země a země nás činí silnými. Budeme bojovat. A buď přežijeme, nebo zemřeme. Zemi nezáleží, jestli vyhrajeme, nebo prohrajeme, protože ať živí, či mrtví, budeme s ní jedno. Nadirové jsou země."

"Můžete vyhrát?" zeptal se Ekodas tiše.

"Bude ti líto, když umřu?" opáčila Šia.

"Ano," přiznal Ekodas bez váhání.

Šia se plavně zvedla, přistoupila těsně k mnichovi a objala ho kolem krku. Rty se mu otřela o líci. "Hloupý Ekode," zašeptala. Potom ho pustila.

"Proč hloupý?" podivil se Ekodas.
"Zaveď mě za opatem. Chtěla bych odejít."

***

Tulák přitáhl otěže černému valachovi a sesedl. Došel na hřeben kopce, kde si lehl na břicho a prohlížel si hory táhnoucí se od východu na západ přes velkou Sentranskou planinu. Pes Jizva se došoural k němu a lehl si.

K severu vedly tři cesty, ale kterou by měl vybrat? Na severovýchodě ležel Delnošský průsmyk s novou pevností se šesti hradbami. To byla přímá cesta do Gulgothiru a k Měsíčním horám, ale bylo možné, že velící důstojník pevnosti byl na Tulákův příchod upozorněn.

Tulák si povzdechl a zalétl pohledem k severu a vysoko položeným osamělým průsmykům obydleným kmeny Sathulů, dávných nepřátel Drenaje. Přes jejich území neprošel jediný vůz, jediný konvoj ani poutník. Sathulové, zuřiví bojovníci, žili daleko od civilizace zemí Gothiru i Drenaje.

A konečně tu byl, daleko na východě, Dros Purdol, přístavní pevnost. Ale před ní ležela velká Namibská poušť. Tulák ji už přešel. Dvakrát. Rozhodně ji netoužil spatřit potřetí.

Ne. Raději bude riskovat v Delnochu.

Právě když se chtěl stáhnout z vrcholku, zahlédl na východě záblesk světla. Zůstal, kde byl, a čekal s očima upřenýma na vzdálený okraj lesa. Objevil se zástup jezdců s pozvednutými kopími a od jejich vyleštěných železných přilbic a zbraní se odráželo slunce. Kopiníků bylo asi třicet, jeli pomalu a šetřili síly svých ořů.

Tulák se stáhl dolů, vstal a došel k místu, kde čekali ostatní. Jizva ho následoval a držel se Tulákovi u boku. "Počkáme tady asi hodinu," řekl, "pak se vydáme k Delnochu."

"Viděl jsi něco?" zeptal se Anděl.

"Kopiníky. Míří k pevnosti."

"Myslíš, že by nás mohli hledat?" ozval se Senta.

Tulák pokrčil rameny. "Kdo ví? Karnak mě chce mermomocí vidět mrtvýho. Teď už se můj popis dostal ke každý vojenský jednotce na padesát mil kolem."

Miriel vstala, došla na kopec a přikrčila se za keř hlodaše, aby si mohla kopiníky lépe prohlédnout. Chvíli se nehýbala, pak se vrátila ke skupince. "Vede je dun Egan," oznámila Tulákovi. "Je unavený a hladový a myslí na jednu ženu, kterou zná v taverně u druhé hradby. A má tvůj popis. Dvacet jeho mužů je za námi směrem k jihozápadu. Mají rozkaz tě zadržet."

"Co teď?" zeptal se Anděl.

Tulák se tvářil zachmuřeně. "Přes hory," prohlásil nakonec.

"Sathulové jsou skvělí bojovníci a nemají rádi cizince," namítl Senta.

"Už jsem tamtudy prošel. Na to, aby mě zabili, by mě nejdřív museli chytit."

"To chceš jít sám?" zeptala se tiše Miriel.

"To bude nejlepší," odvětil. "Vy to vezmete přes Delnoch. Najdu si vás za horama."

"Ne. Měli bychom zůstat pohromadě. Moje nadání nám zaručí bezpečí."

"V tom má jistou pravdu," podotkl Anděl.

"Dost možná," připustil Tulák, "ale pět jezdců zvedne víc prachu než jeden. Pět koní je hlučnějších než jeden. V průsmycích, co jsou hodně vysoko, zvuk ještě zesílí. Třeba padající kámen je někdy slyšet na celý míle. Ne. Půjdu sám." Miriel chtěla promluvit, ale on jí položil prst na rty. "Už žádný další dohadování, Miriel," řekl s úsměvem. "Víc než polovinu života jsem lovil sám. Když jsem sám, jsem nejsilnější. Jděte do Delnochu, a jak se dostanete přes pevnost, zamiřte k severu. Já si vás najdu."

"Budu s tebou," zašeptala dívka, naklonila se k němu a políbila ho na tvář.

"Pořád," souhlasil.

Tulák došel ke svému koni, vyhoupl se do sedla a pobídl valacha do kroku. Když černě oděný jezdec sjížděl z kopce, doběhl k němu pes. Kopiníci se již změnili v pouhé tečky v dálce a Tulák jim cestou k tyčícím se delnošských štítům nevěnoval jedinou myšlenku.

Sám.

V duchu zajásal. I když Miriel hluboce miloval, cítil teď úlevu, cítil se osvobozený od břemene společnosti. Zadíval se na psa a uchechtl se. "Tak úplně sám ne, co, Jizvo?" Pes naklonil hlavu a rozběhl se s čenichem u země, hledaje králičí stopy. Tulák se zhluboka nadechl. Vzduch byl chladný a svěží, dul od sněhem pokrytých vrcholků. Sathulové si touto dobou budou chystat zásoby na zimu a na nájezdy a války nebudou mít pomyšlení. Se zkušenostmi a trochou štěstí by měl projet přes průsmyky a soutěsky s ozvěnou bez toho, aby si ho všimli.

Trochou štěstí? Zamyslel se nad cestou, která ho čekala - úzké, ledem pokryté stezky, proradné svahy, zamrzlé potoky, říše vlka, medvěda a horského lva.

Sáhl na něj strach - a Tulák se nahlas rozesmál. Protože spolu se strachem se mu rozbušilo srdce, v žilách mu začala rychleji proudit krev, do paží a trupu se mu opět vlévala síla. Ať už měl pravdu, nebo ne, dobře věděl, že právě pro tohle se narodil, pro osamělou jízdu vstříc nebezpečí s nepřáteli všude kolem sebe. Protože co jiného byl strach než víno života, jehož opojná chuť ho znovu uchvátila.

V těch posledních pěti letech jsem vůbec nežil, uvědomil si. Byl jsem jen chodící mrtvola, byť jsem to nevěděl. Vzpomněl si na Danjal a připomněl si radost jejich společného života, ale bez oné ostré, nahořklé bolesti z jejího odchodu. A před ním se tyčily vysoké hory, šedivé a hrozivé.

A muž jel dál.

***

Miriel mlčky seděla v zahradě krčmy a prohlížela si obrovské hradby Dros Delnochu. Cesta do pevnosti proběhla bez příhod, pouze Anděl s Belašem se trochu štěkali. Nejdřív Miriel nenávisti, bující v gladiátorově srdci, nerozuměla, pak však použila nadání. Při jeho vzpomínkách se roztřásla a změnila tok myšlenek. Její otec teď nejspíš projíždí územím Sathulů. Sathulové, divocí, nezávislí lidé, přišli před třemi sty lety přes moře z ventrijských pouští a usadili se v Delnošských horách. Miriel o jejich dějinách věděla jen málo, pouze to, že věří ve slova jakéhosi dávného proroka a že za tuto svou víru byli ve své domovině pronásledováni. Sathulové žili osaměle, v boji byli tvrdí a zuřiví a neustále válčili s Drenaji. Dívka si povzdechla. Věděla, že Tulák se přes jejich území nedostane bez boje, a modlila se, aby aspoň prošel ve zdraví.

Za třemi budovami hostince se v úžině Delnošského průsmyku zvedala starobylá tvrz. Působivá a silná, ale vedle nové pevnosti, která nyní zaplňovala údolí, byla maličká. Miriel si tu ohromnou stavbu prohlížela, její hradební ochozy s cimbuřím z vyztužené žuly, její masivní věžové brány a bašty.

"Říkají tomu Egelova pošetilost," poznamenal Anděl, přisedl si k ní a podal jí číši ředěného vína. Senta s Belašem za ním přišli z krčmy a usadili se do trávy k Miriel. "Každá hradba je přes šedesát stop vysoká a do kasáren se vejde třicet tisíc mužů. Některý ubytovny ještě vůbec nebyly použitý. A nikdy nebudou."

"Ještě jsem nikdy nic takového neviděla," špitla Miriel. "Hlídky na první hradbě odsud vypadají jako mravenci."

"Ohromné plýtvání penězi," prohodil Senta. "Dvacet tisíc dělníků, tisíc kameníků, padesát stavitelů, stovky tesařů. A všechno to postavili kvůli snu."

"Snu?" podivila se Miriel.

Senta se uchechtl a otočil se k Belašovi. "Ano. Egel tvrdil, že ve snu viděl Belaše a pár jeho bratříčků - opravdové moře válečníků, jak se sbírají proti Drenaji. Proto ta obludnost."

"Oni to postavili, aby zadrželi Nadiry?" zeptala se Miriel, která tomu nemohla uvěřit.

"Přesně tak, Miriel," ujistil ji Senta. "Šest hradeb a donjon. Největší pevnost na světě, aby zastavila nejmenšího z nepřátel. Protože žádný nadirský kmen nečítá víc než tisíc válečníků."

"Jenomže těch kmenů je víc než tisíc," podotkl Belaš. "A Sjednotitel je všechny svede dohromady. Budeme jeden lid. S jedním králem."

"Takové sny mívají všichni chudáci," prohlásil Senta. "Nadirové se nikdy nesjednotí. Sebe navzájem nenávidí stejné - pokud ne víc - jako nás. Pořád spolu válčí. A neberou zajatce."

"To není pravda," zasyčel Anděl. "Oni berou zajatce - a pak je umučí k smrti. Muže, ženy i děti. Nadirové jsou ta nejodpornější rasa."

"To není pravda, že Nadirové mučí děti," namítl Belaš a tmavé oči se mu hněvivě blýskaly. "Ty zabíjíme rychle."

"Vím, co jsem viděl!" vyštěkl Anděl. "A neopovažuj se mě nazvat lhářem."

Belašovi sjela ruka k noži. Anděl hmátl po jílci svého meče. Mezi ně se však postavila Miriel. "Nebudeme bojovat mezi sebou," prohlásila a položila Andělovi ruku na paži. "Zlo se skrývá ve všech rasách, ale pouze hlupák z něj obviňuje všechen lid."

"Tys neviděla to, co já!" vyjel Anděl.

"Ale ano, viděla," odvětila Miriel tiše. "Převrácené vozy, loupení a zabíjení. A vidím i tvého otce, jak tě objímá a drží ti plášť před očima. Byl to ošklivý den, Anděli, ale musíš se s tím vyrovnat. Ta vzpomínka tě stravuje."

"Nelez mi do hlavy!" zařval Anděl najednou, odtáhl se od ní a vyrazil ke krčmě.

"Má v duši démony," ozval se Belaš.

"My všichni je máme," dodal Senta.

Miriel si povzdechla. "Bylo mu teprve devět, když viděl ten útok, a od té doby pořád slyší křik těch lidí. Ale už nevidí pravdu - možná ji nikdy neviděl. Otcův plášť mu zabránil vidět ty nejhorší věci a on si nepamatuje, že při tom útoku byli další lidé, a ti nebyli Nadirové. Ti měli tmavé pláště a zbraně měli ze začerněné oceli."

"Rytíři krve," řekl Belaš.

Miriel kývla. "Myslím, že ano."

Belaš vstal. "Půjdu a prohlédnu si tu pevnost. Rád bych viděl zblízka ty hradby, jejichž stavbu podnítil můj lid."

Odešel a Senta si přisedl k Miriel. "Je hezké být sami," prohodil.

"Představuješ si mě na posteli se saténovými pokrývkami. Mně se to ale nelíbí."

Senta se lehce zazubil. "Není právě zdvořilé číst muži myšlenky."

"Tobě nevadí, že vím, na co myslíš?"

"Ale vůbec ne. Já se nemám za co stydět. Jsi krásná žena. Žádný muž by s tebou nedokázal sedět dlouho, aniž by začal pomýšlet na saténové pokrývky, měkkou trávu nebo seno v létě."

"V životě jsou důležitější věci než páření!" vyhrkla Miriel a cítila, jak se červená.

"Jak to můžeš vědět, krásko? Ty přece s takovými věcmi nemáš zkušenosti."

"Tebe si nikdy nevezmu."

"Soudíš mě rychle, krásko. Jak se můžeš takhle rozhodnout? Ještě mě vůbec neznáš."

"Znám tě dost."

"Nesmysl. Podej mi na chvíli ruku." Natáhl se, jemně ji uchopil za zápěstí a propletl prsty s jejími. "Zapomeň na mé myšlenky. Musíš cítit můj dotyk. Není jemný? Není to příjemné?"

Miriel mu ruku vytrhla. "Ne, to teda není!"

"Aha! Teď ale lžeš, krásko. Možná nemám tvoje nadání, ale vím moc dobře, cos cítila. A to rozhodně nebylo nepříjemné."

"Tvoje nadutost je stejně velká jako tyhle hradby," zuřila dívka.

"Ano, to je," souhlasil klidně Senta. "A mám k tomu dobrý důvod. Jsem opravdu nadaný chlapík."

"Jsi ješitný a nevidíš si dál než na špičku nosu. Řekni mi, Sento, co mi to vlastně nabízíš? A prosím tě, nesnaž se vytahovat ložnicí."

"Krásně říkáš moje jméno."

"Odpověz mi na otázku, zatraceně. A nezapomínej, že poznám, jestli budeš lhát."

Senta se na ni usmál. "Ty jsi pro mě jako stvořená," pravil tiše, "a já zase pro tebe. Co ti nabízím? Všechno, co mám, krásko," šeptal a oči upíral do jejích. "A všechno, co kdy budu mít."

Miriel chvíli neříkala nic. "Vím, že věříš tomu, co říkáš," pravila pak. "Jenomže já nevěřím, že máš sílu podle toho i žít."

"To může být pravda," připustil Senta.

"A byl jsi připravený zabít Anděla a mého otce. Myslíš, že ti to někdy odpustím?"

"To doufám," řekl jí. A v té chvíli Miriel v jeho myšlenkách zahlédla mihnout se obraz, vzpomínku, kterou se snažil skrýt. Šokovalo ji to.

"Tys vůbec nechtěl Anděla zabít! Byl jsi připravený raději umřít."

Sentovi pohasl úsměv na rtech a on pokrčil rameny. "Žádala jsi mě, abych ho ušetřil, krásko. Myslel jsem, že ho snad miluješ."

"Vůbec jsi mě neznal - ani teď mě neznáš. Jak jsi mohl být připravený položit takovým způsobem život?"

"Nemusíš to hned brát tak vážně. Mám toho stařika rád. A byl bych se ho pokusil odzbrojit, možná zranit."

"On by tě byl zabil."

"Mrzelo by tě to?"

"Ne - ne tehdy."

"A teď ano?"

"Já nevím... ano. Ale ne proto, že bych tě milovala. Měl jsi spousty žen - a všem jsi vykládal, že je miluješ. Byl bys zemřel i pro ně?"

"Možná. Vždycky jsem byl romantik. S tebou je to ale jiné. To vím."

"Já nevěřím, že láska může přijít tak rychle," namítla Miriel.

"Láska je zvláštní šelma, Miriel. Občas na tebe skočí z úkrytu a bodne jako oštěp. A jindy se k tobě krade pomalu a obratně."

"Jako úkladný vrah?"

"Přesně tak," souhlasil se zářivým úsměvem.

11.Kapitola

JAHUNDA NASADIL ŠÍP NA TĚTIVU A ČEKAL, až se jezdec vynoří z lesa. Prsty měl studené, ale krev mu vřela vzrušením z lovu. Drenajec si svou cestu vybíral opatrně, vyhýbal se širokým, často používaným stezkám a raději se držel na úzkých stezičkách, kudy chodila vysoká. Přesto ho Jahunda zahlédl, protože pán Sathulů mu nařídil, aby hlídal jižně od hory Chasiky, a nikdo nemohl vstoupit na území Sathulů ze Sentranské planiny, aniž by byl z Chasiky spatřen. Svěřená důvěra byla velikou ctí - zvláště pro čtrnáctiletého chlapce, který se zatím nemohl chlubit žádným zabitím. Ale pán Sathulů ví, že ze mě bude velký válečník a lovec, říkal si v duchu Jahunda. A proto mě pro tento úkol vybral.

Jahunda poslal kouřové znamení a pak sešplhal z hory a opatrně se doplazil k místu vhodnému pro přepadení ze zálohy. Jenomže Drenajec zahnul doprava a zamířil do vysokého průsmyku. Jahunda si přehodil luk přes rameno a rozběhl se k dalšímu místu, kde mohl číhat v záloze a odkud viděl na jelení stezku. Drenajec se tady musí vynořit. Jahunda si přepečlivě vybral šíp a doufal, že se mu povede cizince zabít dřív, než dorazí ostatní. Pak by mu podle práva patřil kůň, a ten vypadal jako dobré zvíře. Jahunda zavřel oči a nastražil uši, zda neuslyší tiché kroky koně ve sněhu. Pod bílým burnusem byl zalitý potem a ze strachu mu vyschlo v ústech. Ten Drenajec nebyl žádný obchodník. Tohle byl opatrný člověk, který věděl, kudy jede, a znal nebezpečí, jež mu hrozilo. To, že tudy putoval, jasně mluvilo o jeho udatnosti a sebedůvěře. Jahunda doufal, že hned prvním šípem zasadí smrtící ránu.

Mezi stromy zapadanými sněhem se nic neozývalo a Jahunda riskoval a vyhlédl zpoza balvanu.

Nic.

Ale ten muž se již musel dostat na dohled. Žádná jiná cesta tu nebyla. Jahunda se opatrně posunul doleva a vyhlédl. Pořád nic. Možná se jezdec vrátil. Možná měl počkat na prvním místě. Nedokázal se rozhodnout. Drenajec si třeba mohl ulevovat pod stromem, přesvědčoval se. Dej mu čas! Srdce mu prudce bušilo a Jahunda se snažil uklidnit. Ale že byl ten kůň nádherný! Mohl by ho prodat a koupit Šoře hedvábný šál a jeden z těch nákotníčků s modrými kameny, které Zaris prodával za tak nehorázně vysoké ceny. Ó, jak by ho Šora milovala, kdyby přišel do stanu jejího otce s takovými dary. Přišel by jako uznávaný válečník, lovec a obránce země. Málo by záleželo na tom, že mu ještě nerostou vousy.

Zaslechl klapot kopyt a ztěžka polkl. Čekej! Buď trpělivý. Natáhl tětivu a zašilhal do slunce. Stíny budou krátké a budou dopadat napravo od jezdce, a Jahunda bude moci svůj útok přesně načasovat. Chlapec si olízl rty a vyhlížel stín koně. Jak se stín dotáhl k balvanu, Jahunda vystoupil s pozvednutým lukem.

Sedlo bylo prázdné. Neseděl v něm žádný jezdec.

Jahunda zamrkal. Cosi tvrdého ho zasáhlo do hlavy a on padl na kolena a luk mu vypadl z prstů. "Umírám!" napadlo ho. A jeho poslední myšlenka patřila překrásné Šoře.

Potom ucítil, jak s ním kdosi třese, a pomalu přicházel k vědomí.

"Co se stalo, chlapče?" zeptal se Jitsan, hlavní zvěd pána Sathulů.

Snažil se to vysvětlit, ale přišel jeden z lovců a poklepal Jitsanovi na rameno. "Drenajec poslal koně dopředu a pak chlapce obešel a udeřil ho klackem. Míří k průsmyku Senak."

"Můžeš jít?" zeptal se Jitsan Jahundy.

"Myslím, že ano."

"Tak běž domů, dítě."

"Je mi hanba," řekl Jahunda a sklopil hlavu.

"Jsi naživu," poukázal Jitsan, zvedl se a rychle vykročil. Šest lovců ho následovalo.

Teď mladý sathulský válečník žádného koně nedostane. Nebude nákotníček. Nebude šál pro Šoru.

Chlapec si povzdechl a zvedl luk.

***

Tulák sesedl a vedl valacha nahoru do příkrého svahu. Jizva klusal vedle něj a studený sníh se mu rozhodně nelíbil. "A bude hůř," upozornil ho muž.

Zahlédl kouřové znamení a se zachmuřeným pobavením sledoval šaškování mladého sathulského strážného. Tomu klukovi nemohlo být víc než čtrnáct. Neotrkaný a nezkušený, příliš rychle se hnal do skrýše a zanechal za sebou stopy, které bylo snadné vysledovat až k balvanu, za nímž se schovával. Bývaly doby, kdy by ho byl Tulák zabil. "Jsi moc měkký," nadával si. Ale svého činu nelitoval.

V sedle se zastavil, zastínil si oči před jiskřícím sněhem a hledal cestu do průsmyku Senak. Bylo tomu již dvanáct let od doby, kdy tudy jel, a navíc to bylo v létě a svahy hory byly pokryté šťavnatou zelení. Nyní mu kousavý vítr zalézal až pod kazajku a Tulák odvázal od sedla kožišinou lemovaný plášť, rozbalil ho a připevnil si ho na ramena bronzovou sponou a koženým řemínkem.

Prohlédl si stezku za sebou a pak se vydal dál veda koně za uzdu. Cesta se teď zúžila a vinula se dolů po sněhem zaváté suti a pokračovala po dlouhé, křivolaké římse ne širší než čtyři stopy. Napravo byla hora a nalevo závratně prudký svah končící v údolí o čtyři sta stop níž. V létě byla cesta po římse již tak dost děsivá, ale teď, když byl zrádný kámen pokrytý ledem...

Musíš být zřejmě blázen, řekl si Tulák. Začal sestupovat, ale valach se vzepřel. Na horském úbočí hvízdal vítr a kůň se takového dobrodružství rozhodně nehodlal účastnit.

"No tak, chlapče!" pobízel ho Tulák a zatahal za otěže. Ale valach se nepohnul. Za koněm hluboce, výhružně zavrčel Jizva. Valach skočil dopředu a málem Tuláka shodil z římsy dolů. Ten se na okraji zakymácel, ale to, že se držel otěží, ho zachránilo a on se vytáhl do bezpečí. Římsa obtáčela čelo hory, až asi po čtvrtině míle, těsně za ohybem, byla přerušena příkrým svahem pokrytým sutí vedoucím až dolů do údolí.

Tulák se zhluboka nadechl a právě chtěl vstoupit na svah, když Jizva znovu zavrčel. Kůň skočil a vytrhl otěže Tulákovi z ruky, po hlavě dopadl do suti a zřítil se dolů. Tulákovi kolem hlavy proletěl šíp. Tulák se otočil a vytáhl dva nože. Jizva se vrhl na prvního Sathula, který se objevil na dohled za ohybem cesty, a zacvakal zuby lučištníkovi před obličejem. Válečník pustil luk a vrhl se dozadu, přičemž vrazil do druhého bojovníka, jenž přepadl přes okraj a jeho křik se odrazil od skály. Jizva se znovu vrhl na prvního muže a zakousl se mu do předloktí.

Když se na dohled objevil třetí sathulský válečník, Tulák se přitiskl blíže k čelu skály. Muž se rozpřáhl tulvarem na psa. Tulák švihl rukou a nůž s černou čepelí se Sathulovi zanořil mezi žebra. Válečník zachrčel, pustil tulvar a padl na kolena, načež se zhroutil do sněhu.

"Ke mně, Jizvo!" křikl Tulák. Pes ještě chvíli trhal prvního Sathula, ale když Tulák znovu zavolal, pustil ho a vycouval. Tulák si od pasu odepjal malou kuši, nasadil střelu a čekal. Muž s poraněnou rukou ležel na okraji srázu a chrčivě lapal po dechu. Druhý válečník byl mrtvý.

"Kdo to tady vede?" zavolal Tulák poněkud lámanou sathulštinou.

"Jitsan," ozvala se odpověď. "A já mluvím tvým jazykem líp než ty mým."

"Sázíš se rád?"

"O co?"

"O to, jak dlouho se tvůj přítel tady udrží naživu, jestli si pro něj nepřijdeš a nezavážeš mu rány."

"Mluv jasně, Drenajče!"

"Jenom tudy procházím. Pro Sathuly nejsem nebezpečný. A taky nejsem voják. Dej mi slovo, že mě přestanete pronásledovat, a já odsud hned odejdu. Pak můžete zachránit svýho kamaráda. Jestli ne, počkám. Budeme bojovat. On zemře."

"Jestli budeš čekat, zemřeš ty," křikl Jitsan.

"I tak," odpověděl Tulák. Zraněný zasténal a snažil se svalit z okraje dolů, kde by ho na skalách čekala jistá smrt. Byl to chrabrý čin a Tulák se přistihl, že válečníka obdivuje. Jitsan však na něj zavolal cosi sathulsky a muž se přestal namáhat.

"No dobře, Drenajče, máš moje slovo." Jitsan se objevil na dohled a meč měl v pochvě.

Tulák vyndal obě střely z kuše a uvolnil tětivy. "Tak pojď, psisko," řekl, skočil na sráz a v podřepu sklouzl dolů. Jizva ho okamžitě následoval a zřítil se kolem svého pána.

Ale Tulák špatně odhadl rychlost sestupu, a když narazil na skrytý kámen, který ho vyhodil do vzduchu, pustil kuši. Povolil svaly, stočil se do klubíčka a modlil se, aby při pádu nenarazil na strom nebo na balvan.

Omračující pád konečně zpomalil a Tulák se zastavil ve sněhové závěji. Byl celý otlučený a bolavý a dva nože mu vypadly z pochev. Kupodivu pořád ještě měl meč. Posadil se. Točila se mu hlava a chtělo se mu zvracet. Po chvíli

nevolnost přešla a Tulák se zvedl na kolena. Stejně jako nože poztrácel i všechny šipky do kuše, kamaše měl rozervané a na pravém stehně měl krvácející tržnou ránu.

Napravo ležel valach se zlomeným vazem. Tulák se dlouze, zhluboka nadechl a opatrně si osahával pohmožděná žebra. Nezdálo se, že by měl něco zlomeného. Došoural se k němu Jizva a olízl mu obličej. Rána na hlavě se mu znovu otevřela a trochu mu tekla krev.

"No, zvládli jsme to, chlapče," řekl Tulák. Pomalu a opatrně vstal. Několik šipek a jeden z nožů ležely opodál, kousek od mrtvého valacha. Tulák je sesbíral a jal se hledat i druhý nůž, ale nenašel ho. Jizva vyběhl nahoru po svahu a vrátil se s černou kuší v zubech.

Když se Tulák kolem porozhlédl i podruhé, získal nakonec celkem dvanáct střel a jeden nůž. Rána na noze nebyla hluboká a nebylo třeba ji sešívat, aspoň si ji tedy převázal obvazem, který vytáhl ze sedlových brašen, a pak si sedl na vyčnívající skálu a rozdělil se se psem o kus sušeného masa.

Vysoko nad sebou zahlédl kouřové znamení. Natáhl ruku a pohladil Jizvu po hlavě. "Sathulům prostě nemůžeš věřit," pravil. Pes otočil hlavu a olízl mu ruku.

Tulák vstal a rozhlédl se po údolí. Sníh tu byl hluboký, ale cesta k průsmyku Senak byla otevřená.

Sundal z mrtvého koně sedlové brašny s jídlem a pak vyrazil k severu.

***

Šest set válečníků v černých pláštích pomalu proudilo do rozlehlé síně a ve dvaceti řadách se rozestavilo před stupínkem, na němž stál Žu Čao a šest jeho kapitánů. Rudé lucerny vydávaly karmínové světlo a na velkých zakřivených trámech vysokého stropu se mihotaly stíny.

Všude bylo ticho. Žu Čao rozhodil ruce a roucho s kápí mu splývalo z ramenou jako křídla démona. "Náš den nadešel, přátelé!" křičel. "Zítra Ventriánci napadnou Purdol a průsmyky ve Skelnu. Gothirské oddíly pak vpochodují na Sentranskou planinu. A pět tisíc vojáků zničí nadirské Vlky do posledního a přinese nám poklady Kar-Barzaku.

Do měsíce budou všechny tři velké státy ovládány bratrstvem. A my budeme mít moc, jakou si naše síla a víra zaslouží. Dny krve jsou tady! Dny, kdy pro nás jediným zákonem bude konat podle své vůle, kdykoliv se nám zachce." Z řad válečníků se ozval mohutný řev, ale Žu Čao muže rychlým pohybem ruky utišil. "Mluvíme tady o moci, přátelé. Starší rasy moci, již měly v rukou, nerozuměly. Jejich města spolkly oceány a jejich kultury jsou pro nás ztraceny.

Ale jedno velké středisko jejich moci, zmiňované ve všech grimoárech, přece jen existuje. V Měsíčních horách leží citadela Kar-Barzak. Tam stále ještě proudí tajuplná síla Starších a s ní získáme nejen nástroje k udržení naší vlády, ale také tajemství nesmrtelnosti. Vyhrajte tuto válku a budeme žít věčně, uskuteční se všechny naše sny, budou ukojeny všechny naše touhy a naplněna všechna naše přání." Tentokrát je nechal jásat a sám stál se zkříženýma rukama a těšil se ze všeho toho pochlebování. Hluk postupně utichl. Žu Čao opět promluvil.

"Těm, kteříž jsou vybráni, aby se vypravili proti Vlkům, řeknu toto: pobijte je všechny i s jejich děvkami a parchanty. Nikoho nenechávejte při životě. Spalte jejich těla a jejich kosti rozemelte na prášek. Přidejte jejich sny k prachu dějin!"

Když obnovený jásot znovu utichl, kouzelník sestoupil ze stupínku a ze síně vyšel bočními dvířky. S kapitány v patách došel do svých komnat v západním křídle paláce. Tady se natáhl na lůžko a vybídl důstojníky, aby se rozesadili kolem.

"Všechno je připraveno podle plánu?" zeptal se prvního ze svých důstojníků, Innika, širokoplecího albína kolem čtyřicítky s rozdělenou bílou bradkou a klikatou jizvou na čele. Dlouhé vlasy měl Innicas spletené do copu a růžové, nemrkající oči mu zářily chladným světlem.

"Ano, pane. Galen zařídí, aby nám Karnaka v pořádku předali. Přesvědčil ho, aby souhlasil se schůzkou s náčelníkem Sathulů. Bude jat a živý dopraven do Gulgothiru. Řekni mi ale jedno, pane, k čemu ho potřebujeme? Proč mu prostě nepodřízneme krk a neskoncujeme s ním?"

Žu Čao se usmál. "Muži jako Karnak jsou skutečně vzácní. Mají moc, hluboko založenou živelnou sílu. On bude hodnotným darem pro Šemaka, stejně jako císař. Dva vladaři pod obětním nožem. Kdy se našemu pánu dostalo takové oběti? A já se budu s potěšením dívat, jak budou oba žebrat o svůj život."

"A mniši Pramene?" optal se další důstojník, štíhlý muž s řídnoucími prošedivělými vlasy po ramena.

"Dardalion a ten jeho směšný oddíl?" Žu Čao se suše zachechtal. "Dnes v noci, Casto. Vezmi si šedesát mužů. Znič jejich duše ve spánku."

"Můj pane," ozval se ještě Innicas, "dělá mi starosti ten muž, Tulák. Nebyl on před mnoha lety Dardalionovým spojencem?"

"Je to zabiják. Nic víc, nic míň. On mystickým uměnám nerozumí."

"Zabil devět našich válečníků," poukázal Casta.

"Má nevlastní dceru Miriel. To ona má nadání. A byli s ním dva bojovníci z arény, jmenují se Senta a Anděl. Taky s ním byl ten odpadlík Belaš. Náš útok byl vskutku špatně načasovaný, ale druhý výpad už nepřežijí - na to ti dávám své slovo."

"Nechci být neuctivý, pane, ale tenhle Tulák vykazuje úžasné nadání pro přežití," podotkl Innicas. "Víme, kde je teď?"

"V této chvíli ho pronásledují zeměmi Sathulů. Je zraněný a sám - až na jednoho prašivého psa - má málo jídla a nemá vodu. Lovci už se k němu blíží. Uvidíme, kam až jeho nadání pro přežití sahá."

"A to děvče?" zeptal se šedovlasý Casta.

"Je v Dros Delnochu. Ale ona se připojí ke Kesa Chánovi. Bude v Kar-Barzaku."

"Chceš ji zajmout živou?" chtěl vědět Melchidak.

"V podstatě je mi to jedno," odpověděl Žu Čao, "ale kdyby k tomu došlo, dejte ji mužům. Ať se trochu pobaví. Až s ní skončí, obětujte ji pánovi."

"Mluvil jsi, pane, o moci Starších a nesmrtelnosti," řekl Casta. "Co nás v Kar-Barzaku vlastně čeká?"

Žu Čao se zlovolně usmál. "Hezky jedno po druhém, Casto. Až budou ti nadirští Vlci mrtví, ukážu vám Křišťálovou komnatu."

***

Ekodas ležel na palandě a naslouchal zvukům noci, pleskání netopýřích křídel za otevřeným oknem, syčivý šepot zimního větru. Byla zima a jediná pokrývka příliš tělesného tepla nezachytila.

Na vedlejší posteli pochrupoval Duris. Ekodas ležel zcela probuzený, nevšímal si zimy a soustředil se na tu nadirskou ženu, na Šiu. Přemítal, kde asi může být a jestli našla svého bratra. Povzdechl si a otevřel oči. Hrubě přitesaný krov vrhal v měsíčním světle stíny a mezi trámy se třepotala chladnomilná můra.

Ekodas znovu zavřel oči a hledal svobodu letu. Jako obvykle to nešlo nijak snadno, ale konečně opustil své tělo, vylétl k můře a zadíval se dolů na své spící druhy. Když opouštěl chrám, na bezmračné obloze jasně svítil měsíc a krajina byla zalitá přízračným světlem.

"Nemůžeš spát, bratře?" zeptal se Magnik, který se náhle objevil po Ekodově boku.

"Je to tak," odpověděl Ekodas.

"Stejně jako já. Tady je však klid a jsme tu osvobozeni od těla." Byla to pravda a Ekodas to uznal. Svět byl úplně jiné místo, když na něj nahlížel duchovníma očima, byl klidný a překrásný, věčný a téměř jako by byl schopen sám vnímat. "Mluvil jsi dobře, Ekode. Překvapil jsi mě."

"Sebe jsem taky překvapil," přiznal mnich. "I když, jak jistě víš, nejsem zcela přesvědčen - ani svými vlastními námitkami."

"Myslím, že nikdo z nás si není doopravdy jistý," podotkl Magnik tiše, "ale musí existovat nějaká rovnováha. Bez ní by nebylo možné najít soulad. Bojím se bratrstva a nenávidím a opovrhuji vším, za čím stojí. Víš proč?"

"Povídej."

"Protože po takových potěšeních sám toužím. Hluboko v sobě vidím náklonnost ke zlu, Ekode. Jsme silnější než obyčejní lidé. Naše nadání by nám mohlo přinést slávu, bohatství a všechny lidem známé radosti. A já si v klidných chvilkách uvědomuji, že po těchto věcech toužím."

"Za své touhy nejsi zodpovědný," poznamenal Ekodas. "Ty jsou prapůvodní, je to součást každé lidské bytosti. Teprve když jim podlehneš, zhřešíš."

"To vím, a právě proto si nemohu vybrat hůl. Nikdy bych nemohl být mnichem lásky, nikdy. Někdy v budoucnosti bych svým touhám podlehl. Proto je pro mě Třicítka to správné místo. Nemám žádnou budoucnost, kromě té, jež mne očekává v Prameni. Ty jsi jiný, příteli. Jsi silný. Jako byl kdysi Dardalion."

"Považoval jsi mě za zbabělce," poukázal Ekodas.

Magnik se usmál. "To ano, ale vlastně jsem viděl jen vlastní nedostatek odvahy. Přenesený na tebe." Mnich si povzdechl. "Nyní, když je směr naší cesty určen, vidím všechno jinak. A teď se musím vrátit na hlídku." Magnik zmizel a Ekodas se sám vznášel nocí. Chrám pod ním byl šedý a hrůzostrašný, jeho věže se tyčily k obloze jako zdvižené pěsti.

"Pořád je to pevnost," řekla tehdy Šia. A také byla. Právě jako my, uvědomil si Ekodas. Modlitba uvnitř, moc navenek. To pomyšlení ho uklidnilo, protože pevnost, bez ohledu na to, kolik v ní bylo oštěpů, mečů a šípů, se nikdy nemohla stát útočnou zbraní.

Vyletěl ještě výš a zamířil na sever. Prolétával řídkými mraky, jež se tvořily nad horami a spíš připomínaly ranní opar. Pod sebou měl přes průsmyk roztaženou mocnou pevnost Dros Delnoch.

Slétl dolů. Na poslední hradbě zahlédl vysokou tmavovlasou ženu. Seděla vedle hezkého zlatovlasého muže. Muž se natáhl, aby mohl ženu uchopit za ruku, ale ona ucukla a zvedla zrak k Ekodovi.

"Kdo jsi?" zeptala se ho a její duchovní hlas mu zněl jako zahřmění. Ekodas byl ohromen a náhle byl celý nesvůj. Rychle vylétl výš a zamířil pryč od pevnosti. Taková moc! Úplně se mu zatočila hlava.

V té chvíli uslyšel strašlivý výkřik. Krátký, bolestný, náhle skončil. Ekodas chvátal k chrámu.

Po jeho boku se objevil jakýsi muž s ohnivou čepelí v ruce. Ekodas se ve vzduchu otočil a meč zasvištěl kolem něj. Zareagoval podvědomě, dlouhá léta výcviku a Dardalionova nekonečně trpělivého učení v té chvíli přinesla své ovoce a zachránila mu život. "V duchovní formě," vykládal jim Dardalion, "jsme nazí a neozbrojení. Ale já vás naučím, jak si pomocí víry vytvořit zbroj, meč pochází z odvahy a štít z víry. Pak se můžete postavit démonům temnot a lidem, kteří se jim chtějí podobat."

Ekodas se vyzbrojil zářícím stříbrným prsním plátem a na levém předloktí se mu objevil třpytný štít. Další výpad odrazil mečem ukutým ze stříbrného světla.

Jeho protivníka chránila černá zbroj a přilba s hledím. Ekodas odrazil bodnutí a vlastní čepelí zamířil válečníkovi na hrdlo. Světelný meč prorazil tmavou zbroj jako sluneční paprsek pronikající bouřkovým mrakem. Žádná krev se neobjevila. Ani výkřik bolesti. Ekodův protivník prostě bez hlesu zmizel. Ale Ekodas věděl, že ať už jeho tělo leží kdekoliv, právě mu přestalo bít srdce, a jako svědek souboje pod hvězdami zůstane jen tichá mrtvola bez nejmenšího škrábnutí.

Ekodas letěl k chrámu. "Dardalione!" volal používaje veškerou sílu. "Dardalione!"

Objevili se před ním tři nepřátelé. Prvního prostě rozpáral a stříbrný meč prorazil tmavou zbroj se strašlivou lehkostí. Druhého zabil Ekodas ranou na hlavu. Třetí se však dostal za něj a pozvedl meč.

Objevil se Višna a prohnal svůj meč muži zády. Nad chrámem se objevili další temní válečníci a Třicítka se shromáždila proti nim, stříbro proti černi, světelné meče proti ohnivým.

Ekodas bojoval dál a jeho meč, jak se zakusoval do nepřátel, vytvářel třpytivé oblouky bílého světla. Vedle něj bojoval s ovládaným vztekem Višna. Všude kolem zuřila bitva v hrůzném tichu.

A pak bylo po všem.

Ekodas, vyčerpaný jako nikdy v životě, se vrátil do svého těla a posadil se. Natáhl se k Duridovi, ten však byl mrtev. Také Braník na posledním lůžku.

Ekodas vyklopýtal z pokoje do chodby. Jeden po druhém se tam shromáždili členové Třicítky. Útok přežilo třiadvacet mnichů a Ekodas si prohlížel jejich tváře hledaje své nejbližší přátele. Glendrin byl naživu. Také Višna přežil. Ale Magnik byl pryč. Ekodovi to připadalo jako pouhá chvilička, co s plavovlasým mnichem rozmlouval o životě a toužení. Teď zůstalo jen tělo k pohřbení a na tomto světě už si nikdy nepopovídají.

Na Ekoda padla plná tíže žalu a on se posadil na lavici a lokty se opřel o stůl. Přistoupil k němu Višna a položil mu ruku na rameno.

"Tvoje varování nás zachránilo, Ekode," řekl mu.

"Moje varování?"

"Probudil jsi Dardaliona. On svolal shromáždění."

Než mohl Ekodas odpovědět, promluvil z protějšího konce síně Dardalion. "Bratři, nastal čas k modlitbě za duše našich zemřelých přátel." Jednoho po druhém je vyjmenoval, a jak o nich hovořil, bylo prolito mnoho slz. "Nyní jsou s Pramenem a jsou šťastni. My jsme však zůstali. Před několika dny jsme žádali o znamení. Myslím, že jsme ho právě viděli. Bratrstvo se připravuje vyrazit proti Nadirům. Já jsem přesvědčen, že bychom měli být v Měsíčních horách, abychom je mohli přijmout jak se patří. Ale je to jenom můj názor. Jaký je názor Třicítky?"

Ekodas vstal. "Měsíční hory," řekl.

Višna jeho slova zopakoval, stejně jako Glendrin, Palista, silnější Merlon a všichni přeživší mniši.

"Tedy zítra," pravil Dardalion. "A teď připravíme těla našich přátel k pohřbu."

12.Kapitola

ANDĚLOVI BUŠILO V HLAVĚ, A KDYŽ MIRIEL platila pokutu profousovi, neovladatelně zuřil.

"My tady nemáme výtržníky rádi," vykládal profous Miriel. "Jen jeho pověst ho zachránila před bičováním, které si zaslouží."

"Dneska odjíždíme z Delnochu," odvětila s úsměvem dívka, zatímco si voják přepočítával dvacet stříbrňáků.

"Chci říct, kdo si myslí, že je?" naléhal.

"Proč se nezeptáš rovnou mě, ty nafoukanej čubčí synu?" vybuchl Anděl a svíral mříže na dveřích cely.

"Vidíš?" prohlásil profous a zavrtěl hlavou.

"Obvykle není moc popudlivý," odpověděla Miriel a na bývalého gladiátora vrhla varovný pohled.

"Myslím, že by měl být zbičován," ozval se Senta se širokým úsměvem. "Takový nepořádek. Šenk vypadá, jako by se tamtudy prohnala povodeň. Ostudné chování."

Anděl se jenom mračil. Profous pomalu vstal a z háčku u dveří zvedl těžký kroužek s klíči. "Bude vyveden z Delnochu. Bez zastávek. Máte venku koně?"

"Máme," přitakala Miriel.

"Dobrá." Voják otevřel dveře a mračící se Anděl vstoupil do místnosti. Jedno oko měl modré a napůl zavřené a spodní ret měl rozseknutý.

"Řekl bych, že je to vylepšení," prohodil Senta.

Anděl se protáhl kolem něj a vykročil do slunce. Belaš už čekal a tvářil se nevyzpytatelně.

"Opovaž se něco říct!" varoval ho Anděl, strhl otěže svého koně z uvazovacího sloupku a vyšplhal se do sedla. Venku se objevila Miriel se Sentou a za nimi profous.

"Rovnou ven, bez zastávek," zopakoval ještě voják.

Miriel se vyšvihla do sedla a odvedla skupinku k tunelu vedoucímu pod čtvrtou hradbou. Strážní pečlivě prohlédli pasy, které Miriel získala, a nechali je projít bránou v tunelu. Přes otevřené prostranství se dostali k dalšímu tunelu a ještě k jednomu. Konečně vyjeli do samotného průsmyku.

Senta navedl svého koně vedle Andělova. "Jak se cítíš?" zeptal se.

"Proč nejdeš do..." Miriel přitáhla koni otěže a zařadila se k nim a Anděl včas zavřel ústa.

"Co se stalo, Anděli?" zeptala se dívka.

"Proč si nepřečteš mý myšlenky a nezjistíš si to sama?" vyštěkl bývalý gladiátor.

"Ne," řekla. "Máte se Sentou pravdu - je to nevychované. Už to neudělám, slibuju. Tak mi řekni, jak ta rvačka začala."

"Byla to jenom rvačka," pokrčil Anděl rameny. "Není co vykládat."

Miriel se obrátila k Belašovi. "Byl jsi tam?"

Nadir kývl. "Jakýsi chlap se starého Těžko-ho-zabít zeptal, jaké to je, mít obličej, který mu podupala kráva."

"Aha. A pak?"

"On řekl: 'Takovýhle!' a zlomil mu nos." Belaš napodobil přímý úder levačkou.

Senta se rozesmál a jeho smích se odrážel od stěn soutěsky. "Na tom není nic směšného," namítla Miriel. "Jeden muž se zlomeným nosem a čelistí, dva další se zlámanýma rukama. Jeden si dokonce zlomil nohu."

"To byl ten, co ho prohodil oknem," vykládal Belaš. "A to dokonce ani nebylo otevřené."

"Proč ses tak rozzlobil?" zeptala se Miriel Anděla. "U nás ve srubu jsi byl vždycky tak... tolik ses ovládal."

Anděl se uvolnil a sklesle se opřel o sedlovou hrušku. "No jo, to bylo tenkrát," zabručel nevrle a pobídl valacha k rychlejšímu kroku.

Senta se ohlédl na Miriel. "Bez svého nadání toho moc nevidíš, co?" poznamenal, pobídl koně do klusu a opět se připojil k Andělovi.

"Co teď?" zeptal se gladiátor.

"Dostal jsi šest chlapů holýma rukama. To je působivé, Anděli."

"To je úvod k nějakýmu vtipu?"

"Ne. Mrzí mě, že jsem u toho nebyl."

"O nic nešlo. Banda lidí z města. Nebylo tam vidět jedinýho vazouna."

"Jsem rád, že ses rozhodl s námi zůstat. Tvoje společnost by mi chyběla."

"Mně tvoje ne, chlapče."

"Ale ano, taky bych ti chyběl. Pověz mi, jak dlouho jsi do ní zamilovaný?"

"Co je to za pitomou otázku?" vypěnil Anděl. "Já nejsem zamilovanej. U Šemakovejch koulí, Sento, koukni na mě! Jsem skoro tak starej, jako její táta, a z pohledu na můj obličej by i mlíko zkyslo. Ne, bude jí líp s někým mladším. Dokonce i s tebou, ať mi jazyk zčerná, že jsem to řek."

Senta už už chtěl promluvit, když vtom zahlédl, jak se zpoza skal nalevo vynořuje jezdec. Byla to mladá Nadirka s vlasy jako uhel černými, oděná do kozinkové haleny a hnědých kamaší. Kolem nich procválal Belaš a seskočil ze sedla. Žena sesedla také a objala ho. Zatímco dva Nadirové rozmlouvali rodným jazykem, Miriel, Senta a Anděl mlčky zůstali sedět v sedlech. Po chvíli Belaš dovedl dívku k čekající trojici.

"Tohle je Šia, moje sestra. Poslali ji, aby mě našla," oznámil jim.

"Rád tě vidím," řekl Senta.

"Proč? Neznáš mě."

"To je tradiční pozdrav," vysvětloval Senta.

"Aha. A jaká je tradiční odpověď?"

"Záleží na okolnostech," nerozváděl to plavovlasý šermíř. "A tohle je Miriel." Šia vzhlédla na vysokou horalku a všimla si nožů v černém bandalíru a šavle po jejím boku.

"Jací zvláštní lidé," poznamenala. "Muži, kteří žijí jako ženy, a ženy, které se ozbrojují jako muži. To tedy opravdu nechápu."

"A tohle je Anděl."

"Ano," přikývla Šia. "Starý Těžko-ho-zabít. Ráda tě vidím." Anděl zavrtěl hlavou a cosi zavrčel. Zatahal za otěže a vydal se dál do průsmyku. "Copak to nebyl správný pozdrav?" zeptala se Šia Senty.

"Má dneska špatný den," prohodil šermíř.

***

Bodalen se snažil svést roztřesené ruce na studený vítr dující od vysoko položeného průsmyku Měsíčních hor, ale znal pravdu. Gulgothir opustili před sedmi dny a teď byli hluboko v území Nadirů. Bodalen svůj strach už málem neovládal. Jedenáct jezdců se vyhnulo třem malým stanovým vesnicím a nesetkalo se s žádným nepřátelským jednáním, ale Bodalen měl hlavu plnou mučení a mrzačení. O Nadirech už slyšel mnoho příběhů a pomyšlení na divochy ho prostě zbavovalo odvahy.

Co tady vlastně dělám, ptal se sám sebe. Jedu do nepřátelské země s lumpy jako je Gracus a jeho muži. Je to tvoje chyba, otče. Vždycky jsi mě postrkoval, přemlouval a nutil! Já nejsem jako ty. Nikdy jsem nebyl, a doufám, že nikdy nebudu! To tys ze mě udělal to, čím jsem.

Vzpomněl si na den, kdy za ním poprvé přišel Galen a přinesl mu čistý lístek loraše, a s potěšením si připomínal jeho chuť na jazyku, hořkou a otupující. A s tím přišlo i nádherné vzrušení, jež mu proudilo žilami. Všechny jeho obavy zmizely a všechny jeho sny rostly. Smysly mu zaplavila radost mimo veškeré chápání. Ó, ano. Vzpomínky na orgie, které následovaly, ho vzrušovaly ještě teď, když se jeho kůň pomalu ploužil horskou stezkou. Vášeň a troufalé vzrušení z bolesti způsobené ochotným - ano, i neochotným - partnerkám, svistot biče a prosebný křik.

Pak ho Galen představil Žu Čaovi. A přišly sliby. Až bude Karnak - ten odulý a do sebe zahleděný tyran - mrtvý, bude to Bodalen, kdo povládne nad Drenaji. A pak si bude moci zaplnit palác konkubínami a otrokyněmi. Život plný radostí, bez jakýchkoliv omezení. A jakou cenu měly ty sliby nyní?

Bodalen se otřásl a otočil se. Hned za sebou spatřil tmavého Graka, jenž něčím trochu připomínal jestřába. Ostatní jezdci ho tiše následovali. "Už jsme skoro tam, lorde Bodalene," oznámil Gracus bez úsměvu.

Bodalen kývl, ale neodpověděl. Věděl, že postrádá otcovu odvahu, avšak nepostrádal nic z jeho inteligence. Žu Čao si myslel, že už nemá žádnou cenu. Teď ho používal jako úkladného vraha.

Kde se to všechno zvrtlo? Bodalen si olízl rty. Na to byla snadná odpověď. Když zemřela ta zatracená holka.

Tulákova dcera.

Jaký to byl proklatý úskok osudu!

Jeho kůň dorazil na vrchol stoupání a Bodalen se zadíval na zelené údolí s třpytícími se bystřinami. Mělo asi dvě míle na šířku a zhruba čtyři na délku. Uprostřed se zvedala prastará pevnost se čtyřmi věžemi a bránou s padací mříží. Bodalen zamrkal a promnul si oči. Věže se nakláněly a kroutily a hradby byly nerovné, jako by se země pod stavbou zvedla. A přesto tu pevnost pořád stála.

Dojel ho Gracus. "Kar-Barzak," řekl.

"Vypadá to jako něco, co postavil člověk zpitý pod obraz," podotkl Bodalen.

Gracus s nezájmem jenom pokrčil rameny. "Můžeme se tam usadit," řekl.

Jedenáct jezdců pomalu sjíždělo dolů do údolí. Bodalen nedokázal odtrhnout zrak od citadely. Okna ani střílny nebyly rovné, ale pokřivené, každé v jiné výšce, některé zešikmené, jiné protažené. "Takhle to přece nemohli postavit, že ne?" zeptal se Graka. Jedna z věží se nakláněla v nemožném úhlu, a přesto na velkých kamenných kvádrech nebyla ani prasklinka. Jak dojížděli blíž, Bodalen si vzpomněl na jednu návštěvu ve zbrojnici, když byl ještě malý. Karnak mu tam ukazoval velkou výheň. Do ohně hodili železnou helmici a chlapec se díval, jak se kus kovu pomalu roztéká. Kar-Barzak byl jako ta přílba.

Vjeli do údolí a Gracus ukázal na nedaleký strom. Kmen byl rozdělený a obě části se obtáčely jedna kolem druhé, vytvářejíce tak podivný uzel. A listy na tom stromě byly ostré, dlouhé, pětilaločné a rudé jako krev. Bodalen ještě nikdy podobný strom neviděl.

Když se přiblížili k citadele, spatřili napůl pozřenou mrtvolu tlustorohé ovce. Gracus navedl koně blíž k tělu. Bodalen ho následoval. Ovce už sice neměla oči, ale hlava zůstala s otevřenou tlamou.

"Pro krev Missaele!" zašeptal Bodalen. Ovce měla krátké špičaté tesáky.

"Tohle údolí je začarované!" vyjekl jeden z mužů.

"Drž zobák!" zařval Gracus a sesedl. Poklekl vedle mrtvoly. "Vypadá to, jako by ji ohlodaly krysy," prohlásil. "Kousance jsou dost malé." Vstal a vyhoupl se do sedla.

Bodalen se cítil stále nepříjemněji. Všechno v tomhle údolí vypadalo nepřirozeně. Po zádech mu čůrkem stékal pot. Zadíval se na Graka a všiml si kapek potu na jeho čele. "Je to jenom strach, nebo je tu větší teplo?" zeptal se válečníka.

"Je tu horko," odtušil Gracus. "Ale to není v horských údolích žádná výjimka."

"Ale takhle horko přece nebývá?"

"Jedeme do hradu," zavrčel Gracus.

Jeden z koní zařičel a vzepjal se, přičemž shodil jezdce na zem. Z vysoké trávy se okamžitě vyřítila tlupa krysám podobných tvorečků, vrhla se na muže a zakryla ho jako pokrývka z šedé pruhované srsti. Válečníkovi začala téci krev z desítek ran. Gracus zaklel a pobídl koně do cvalu. Bodalen ho následoval.

Ani jeden z mužů se neohlédl.

Před nimi se zvedala pobořená hradní brána a deset zbývajících jezdců docválalo na nádvoří za ní. Samotné nádvoří bylo taktéž zvlněné, ale na mramorových dlažebních kamenech nebyla jediná puklina ani štěrbina. Bodalen sesedl, rozběhl se ke schodům na ochoz a rychle vyběhl na cimbuří. V údolí se až na vrtící se šedou huňatou hromádku, kde kdysi ležel kůň a člověk, nic nehýbalo.

"Tady zůstat nemůžeme!" řekl Bodalen, když se k němu na hradbách připojil Gracus.

"Pán nám to nařídil. Tím končí veškeré debaty."

"Co to bylo zač?"

"Nevím. Asi nějaké malé kočky."

"Kočky takhle neloví," namítal Bodalen.

"Krysy! Kočky! Jaký je v tom rozdíl? Pán řekl, že se tu máme schovat a zabít Kesa Chána. A to taky uděláme."

"Ale co jestli někteří takoví tvorové žijí pod hradem? Co pak, Graku?"

"Pak zemřeme," odvětil válečník s ponurým úsměvem. "Takže raději doufejme, že tam nic takového není."

***

Tulák ležel na břiše a s Jizvou byli částečně zakrytí pláštěm obráceným naruby, takže ovčinová podšívka splývala se sněhem kolem. Pravou rukou hladil psa po velké hlavě.

"Klid, chlapče," šeptal. "Závisejí na tom naše životy."

O necelých šedesát kroků zpátky po stezce zkoumalo jejich stopy sedm sathulských válečníků. Rána na noze se Tulákovi rychle hojila, ale rána na levé paži ho stále pobolívala. Přede dvěma dny se jim skoro podařilo ho překvapit, když číhali na úzké stezce. Při útoku zahynuli čtyři Sathulové, pátý byl smrtelně zraněný a z roztržené velké tepny ve slabinách se mu řinula krev. Jizva zabil dva, ale kdyby se byl náhle nezměnil vítr, takže pes ucítil pach nepřátel, Tulák by teď již byl mrtev. Zatím ho bolela ruka a z rány neustále prosakovala krev. Navíc byla rána příliš daleko, aby si ji mohl zašít, a příliš blízko k rameni, aby si ji mohl ovázat. Jizva tichounce zavrčel, ale Tulák ho poplácal a šeptem ho uklidňoval.

Sedm Sathulů se snažilo vyznat ve stopách mířících na kopec. Tulák věděl, nač myslí. Lidské stopy mířily na sever, ale stopy psa vedly nahoru i dolů. Sathulové byli zmatení. Na vrcholku kopce se stezka zužovala a obrovský balvan na okraji lesa byl dokonalou skrýší. Ani jednomu z válečníků se nechtělo jít do kopce, neboť se obávali schovaného střelce. Tulák sice jejich debatu neslyšel, ale viděl, jak dva z nich gestikulují a ukazují k východu. Tulák se chopil šance, opatrně vyšel po svahu a couvaje se vrátil po vlastních stopách, přičemž pečlivě kladl nohy do stop, které udělal cestou nahoru. Pak zvedl Jizvu a hodil štěkajícího psa do závěje nalevo od stezky. Nad stezku tu přesahovala dlouhá větev a Tulák vyskočil, zachytil se jí a přeručkoval až ke kmeni, kde seskočil na zem. Pak se s hafanem po boku přikrčil a čekal na Sathuly.

Byla mu zima a byl celý promočený. Tím, že obrátil plášť, se sice stal skoro neviditelným, ale zároveň tím obrátil směr, kterým plášť uchovával teplo, a nyní se začínal třást zimou.

Sathulové domluvili. Tři se vydali do kopce, dva uhnuli napravo a dva nalevo od stopy.

Tulák sebou trhl, když si připravoval kuši, a z rány na paži mu opět začala téci krev. Tiše se stáhl zpátky, až se dostal za sněhem pokryté houští, přelezl po svahu a vyšplhal se k místu, kde několik spadlých stromů vytvořilo na úbočí kopce jakousi mřížovou stěnu. Jizva se plahočil vedle něj a z velké tlamy mu visel jazyk.

Na dohled se objevili dva Sathulové. Oba měli krátké lovecké luky s nasazenými šípy. Tulák položil ruku Jizvovi na

rameno a jemně ho přitlačil k zemi. "Teď tiše!"

Bíle odění válečníci se brodili sněhem na okraji stromového mřížoví. Tulák vstal s nataženou rukou. První střela prorazila vedoucímu válečníkovi spánek. Muž se bez hlesu zhroutil. Druhý bojovník se otočil, pustil luk a tasil tulvar.

"Postav se mi jako muž, čepel proti čepeli!" dožadoval se válečník.

"Ne," odtušil Tulák. Druhá střela muži proletěla oděvem a skončila mu v srdci. Válečník otevřel ústa. Tulvar mu vypadl z ruky. Udělal dva klopýtavé kroky směrem k Tulákovi a pak se zřítil na břicho do sněhu.

Tulák vytáhl střely, první mrtvole stáhl bílé šaty a druhé burnus. Ve chvilce z něj byl sathulský válečník. Jizva došel blíž a postavil se před něj, hlavu měl nakloněnou na stranu a chvěly se mu nozdry. "Jsem to pořád já," uklidňoval ho muž, poklekl do sněhu a natáhl ruku. Jizva opatrně popošel a očichal natažené prsty. Když byl konečně spokojen, sedl si. Tulák ho poplácal po hlavě.

"Je čas jít," prohlásil. Znovu natáhl kuši, nasadil střely a opatrně přešel svah.

Touto dobou už ostatní lovci jistě našli místo, kde končily stopy, a teď se sešli a promýšlejí si, co dál. Pak jim dojde, že dva členové jejich skupiny chybějí, a poznají, že se Tulák dostal za ně. Pak budou mít dvě možnosti, buď počkají, až přijde on k nim, nebo budou pokračovat ve štvanici. Tulák už se Sathuly bojoval, jako voják v čele oddílu, i jako osamocený poutník. Sathulové byli trpěliví lidé, zároveň však nelítostní a odvážní. Ale Tulák si nemyslel, že na něj budou čekat. Věřili tomu, že v přesile jsou ve výhodě, a tak se určitě vydali hledat své chybějící druhy a pak půjdou po jeho stopách. A jelikož Tulák nemohl zakrýt své stopy, bude muset zařídit, aby jim nebyly k ničemu.

Když dorazil na vrchol kopce, tiše zašel do zasněženého boru. Tady se neozývaly téměř žádné zvuky, jen tu tiše šeptal horský větérek a občas nějaká větev zasténala pod tíží sněhové pokrývky. Tulák se zhluboka nadechl, pomalu vydechl a v širokém kruhu se vrátil na východ, až dorazil na vrcholek kopce kousek nad místem, kde předtím číhal na ty dva Sathuly. Teď si klekl za balvan a zadíval se dolů na dvě těla ve sněhu. Mrtvoly tam pořád ještě ležely, ale byly obrácené na záda, ruce měly zkřížené na prsou a v nich tulvary.

"Počkej tady, Jizvo," nařídil psovi a protáhl se na okraj srázu. Pes klusal za ním. Ještě dvakrát se pokusil přimět psa, aby ho poslechl. Nakonec se vzdal. "Potřebuješ výcvik, ty šeredný čubčí synu!"

Opatrně se dostal na okraj mřížoví ze stromů, a šel dál, až narazil na stopy, které udělal asi před hodinou. Nyní je překrývaly stopy lovců. Tulák se usmál. Stopy teď vytvářely velký kruh, který neměl ani začátek, ani konec. Tulák přivolal psa, klekl si a se zaúpěním si zvedl Jizvu na ramena. "Jsou s tebou jenom potíže, chlapče!" zabručel. Dovlekl se ke stromům a pomalu se dral podél stěny. Slezl do vývratu největšího padlého stromu, kde sníh překrýval kořeny trčící k obloze. Tady jeho stopy zakrylo husté křoví a Tulák vylezl zpátky na hřeben a usadil se tu.

Téměř se stmívalo, když se na dohled objevili první stopaři. Tulák se přikrčil za balvan a počkal, dokud nezaslechl, jak se muži škrábou z kopce dolů. Když byli dole u mrtvých těl, začali se mezi sebou dohadovat. Tulák sice jejich slovům příliš nerozuměl, ale přinejmenším jeden z nich použil sathulský výraz pro kruh. Byli rozzlobení a unavení a jeden si sedl na padlý strom a odhodil luk.

Tulák je nevzrušeně pozoroval. Opět měli dvě možnosti. Buď mohli pokračovat v kruhu k jihu, nebo se vrátit po svých stopách zpátky na kopec. Pokud se vydají k jihu, zkusí se Tulák dostat do otevřených údolí na území Gothiru.

Jestli však vyrazí k severu, bude je muset zabít.

Dohadovali se skoro hodinu. Světla rychle ubývalo. Válečník, který odhodil luk, nyní odhrnul sníh a zapálil oheň. Ostatní si k němu přidřepli. Jakmile plameny vyšlehly, přiložili vlhké borové jehličí a k temnějící obloze začal stoupat hustý mastný kouř.

Tulák zaklel a stáhl se z hřebene. "Volají si další pomocníky," řekl nechápajícímu psovi. "Ale odkud - od severu, nebo od jihu? Nebo z obou stran?" Jizva naklonil hlavu a olízl Tulákovi ruku. "Musíme utíkat, chlapče, a zkusit štěstí."

Vstal a tiše vykročil k severu. Pes se mu držel po boku.

***

"Nedává to smysl," řekl Asten a hlas se mu i přes snahu zůstat klidný třásl.

Karnak se uchechtl a poklepal rozzlobeného generála po rameni. "Pořád si děláš starosti, starý brachu. Podívej, Gothirové jsou připravení vpadnout sem, jakmile se Ventriánci vylodí. Nehodlají ale riskovat a napadnout Delnoch - uzavřeli smlouvu s pánem Sathulů. No, já můžu taky uzavírat smlouvy. A jestli zastavíme Gothiry, tak potom můžeme použít všechny síly proti Ventriáncům a rozdrtit je v jediný bitvě."

"To je všechno v pořádku, Karnaku, ale proč musíte jezdit na území Sathulů právě vy? To je šílenství!"

"Galen mě ujistil, že budu mít zaručený bezpečný průchod."

"Pche!" odfrkl si Asten. "Tomu chodícímu hadovi bych nevěřil, ani kdyby mi řekl, že v létě svítí slunce. Proč to nechcete pochopit?"

"Pochopit co?" opáčil Karnak. "Pochopit, že nejste zrovna důvěrní přátelé? Na tom nezáleží. Ty jsi skvělý vůdce lidí, kdežto jeho talent na podvody a lsti je nedocenitelný. Nepotřebuju, aby se moji důstojníci měli navzájem rádi, jenomže ty, Astene, dovádíš svoji nechuť až k hranicím, kde to ovlivňuje tvůj úsudek."

Asten zrudl, ale zhluboka se nadechl a odpověděl. "Jak říkáte, já jsem dobrý vůdce - nejsem nijak falešně skromný - ale nejsem a nikdy ze mě nebude charismatický vůdce. Nedokážu zvednout morálku víc než vy. Vy jste pro nás životně důležitý a teď chcete vjet na území Sathulů jen s dvaceti muži! Oni nás nenávidí, Karnaku - a vás ze všech nejvíc. Před vagrijskou válkou jste na jejich území vyvedl dvě legie a rozdrtil jejich vojsko. U Kaštiho zubů, pane, zabil jste stávajícímu pánovi otce!"

"To je stará historie!" štěkl Karnak. "Je to rasa válečníků. Oni chápou podstatu boje."

"Riziko je příliš velké," prohlásil Asten unaveně věda, že prohrál.

Karnak se zazubil. "Riziko? Bohové, člověče, pro to přece žiju! Abych se mohl bestii podívat do očí, abych cítil její

dech ve tváři. Co by z nás bylo, kdybychom nemuseli čelit nebezpečí? Měli bychom chatrné zdraví, zestárli bychom a zemřeli. Pojedu do těch hor se svými dvaceti muži, popadnu samotného pána všech Sathulů za chřtán v jeho vlastním doupěti a zvítězím nad ním. Gothiřané se na Sentranskou planinu nikdy nedostanou a Drenaj bude v bezpečí. Nestojí to za trochu rizika?"

"No jo," vybuchl Asten. "Je to riziko, které bych já ochotně podstoupil. Ale Drenaj si taky může dovolit ztratit Astena, syna sedláka. Máte spoustu schopných důstojníků, kteří by mohli zaujmout jeho místo. Kdo ale zaujme vaše, až vás Sathulové zradí a přibijí vaši hlavu na pilíř u palácové brány?"

Karnak chvíli mlčel. "Jestli... zemřu," řekl tiše, "ty nám to vyhraješ, Astene. Ty jsi ten, kdo všechno přežije, starý brachu. Muži to vědí."

"Tedy vězte tohle, Karnaku. Jestli se Galen z nějakého důvodu vrátí bez vás, hodlám mu podříznout hrdlo."

Karnak se uchechtl. "To klidně udělej," řekl a úsměv mu pomalu mizel ze rtů. "Udělej přesně tohle!"

13.Kapitola

PO PLANINĚ POSKAKOVALI ČERNÍ A ŠEDÍ supové s plnými břichy. Někteří se ještě pořád hašteřili nad mrtvolami, které ležely kolem poničených stanů. Vrány se sem slétly také a nyní uskakovaly mezi supy a ostrými zobáky klovaly do nepoddajného masa. Z hořících stanů líně stoupal kouř a nad scénou s mrtvými vytvářel šedivý příkrov.

Anděl zavedl koně dolů na planinu. Přecpaní supové nejblíže jezdcům jenom poodešli stranou, ostatní si jich nevšímali vůbec.

Belaš se Šiou jeli vedle Anděla. "Tohle byl kmen Zelených opic," řekl Belaš. "Ne Vlci." Seskočil ze sedla a začal prohlížet těla.

Anděl zůstal v sedle. Po levici měl malý kruh těl, muži na okraji, ženy a děti uvnitř. Poslední válečníci očividně zahynuli při obraně svých rodin. Jedna žena vlastním tělem zakryla děcko, ale zlomené kopí, které jí trčelo ze zad, probodlo i nemluvně, jež chránila.

"Musí tu být přes stovku mrtvých," ozval se Senta. Anděl kývl. Po jeho pravici ležela těla pěti malých dětí na místě, kde jimi mrštili o stěnu vozu a rozbili jim hlavičky. Obruč kola byla potřísněná krví a bylo až příliš zřejmé, jak byly děti zabity.

Belaš se vrátil k místu, kde Anděl stále seděl na koni. "Víc než tisíc vojáků," pravil. "Míří k horám."

"Zbytečné zabíjení, jen tak pro radost," zašeptal Anděl.

"Ano," souhlasil Belaš. "Takže všichni nemůžou být až tak špatní, co?"

Když Anděl uslyšel, jak Nadir opakuje jeho vlastní slova, prudce se zastyděl. Nic však neříkal, jen pobídl koně do cvalu do kopce k místu, kde stála Miriel.

Dívka měla popelavou barvu a tak pevně tiskla sedlovou hrušku, až měla úplně bílé klouby na rukou. "Cítím jejich bolest," řekla. "Pořád ji cítím, Anděli. A nemůžu se toho zbavit."

"Tak to nezkoušej," poradil jí.

Miriel roztřeseně vydechla a z očí jí vyhrkly slzy jako hrachy. Anděl sesedl, sundal ji z koně a pevně ji k sobě přitiskl, dokud nepřestala vzlykat. "Je to všechno tady v zemi," vykládala. "Všechny vzpomínky. Nasáklé krví. A země to ví."

Anděl ji hladil po zádech. "Ta už viděla hodně krve, Miriel. A jim už nemůže nic ublížit."

"Jací lidé mohli tohle udělat?" vybuchla dívka a hněv nahradil lítost.

Na to Anděl odpověď neměl. Zabít muže v boji, tomu rozuměl, ale zvednout nemluvně za patičky a... otřásl se. To se vymykalo veškerému jeho chápání.

Na kopec došel Belaš se Šiou a Sentou. Miriel si utřela oči a vzhlédla k Belašovi. "Ti vojáci jsou mezi námi a horami," řekla. "Tohle je tvoje země. Co navrhuješ?"

"Jsou tady stezky, o kterých nebudou vědět," řekl jí. "Povedu vás - jestli ještě pořád chcete jít."

"Proč bychom neměli?" podivila se Miriel.

"Tam, kam pojedeme, nebude na slzy čas, ženo. Jenom na meče a udatná srdce."

Tehdy se na něj Miriel chladně usmála a nasedla. "Ty vedeš, Belaši. My půjdeme za tebou."

"Proč tohle vlastně děláte?" zeptala se Šia. "My nejsme vaši lidé a starý Těžko-ho-zabít Nadiry nenávidí. Tak mi řekni, proč."

"Protože mě o to Kesa Chán požádal, tak proto," odpověděla Miriel.

"To mi stačí," prohlásila dívka po chvíli. "Ale co vy?" Otočila se k Andělovi se Sentou.

Senta se uchechtl a tasil meč. "Tuhle čepel," řekl, "vyrobil mistr zbrojíř zvlášť pro mě. Byl to dar, miláčku. Jednou za mnou přišel a daroval mi ji. S mečem mě ještě nikdy nikdo neporazil. Jsem na to docela hrdý. Ale víš, já se toho zbrojíře neptal na to, z jaké oceli tu čepel vyrobil, ani kolik péče do její výroby vložil. Prostě jsem přijal dar a poděkoval mu za něj. Rozumíš?"

"Ne," odvětila Šia. "Co má tvůj meč společného s mou otázkou?"

"To je jako snažit se naučit rybu matematiku," potřásl Senta hlavou.

Anděl pobídl koně dopředu a ze sedla naklonil k Šie. "Řekněme to takhle, dámo. My dva jsme nejlepší šermíři, jaké jsi kdy viděla, ale do toho, proč jsme tady, ti zatraceně nic není!"

Šia vážně kývla. "To je pravda," připustila a v jejím hlase nebylo ani stopy po jedovatosti.

Senta se rozesmál. "Tys měl být diplomatem, Anděli." Gladiátor jenom zavrčel.

Belaš je vedl k východu a ke vzdáleným horám. Za ním jela Miriel se Šiou a Anděl se Sentou skupinku uzavírali. Nad horskými štíty nízko visela tmavá mračna a od země k obloze občas vylétl blesk jako klikatý oštěp. Téměř vzápětí k nim dolehlo zahřmění.

"Hory se zlobí," řekl Belaš Miriel.

"Já taky," utrousila dívka. Vyjící východní vítr hnal přes pustou, beztvarou krajinu liják a jezdci se brzy začali choulit v sedlech promočení až na kůži.

Takhle jeli několik hodin, až se jen kousek před nimi zvedala příkrá stěna Měsíčních hor. Přestalo pršet a Belaš vyjel dopředu a zamířil trochu zpátky k jihu, aby si mohl prohlédnout hrůzu nahánějící štíty a drsné otevřené stepi na severu. Žádné vojáky zatím nespatřili, ale teď, když se mraky protrhávaly, bylo v dálce vidět kouř z mnoha táborových ohňů, který stoupal vzhůru a splýval s šedivou oblohou.

"Tohle je tajná stezka," vysvětloval Belaš a ukázal na čelo skály.

"Tudy žádná cesta skrz nevede," zavrčel Anděl s pohledem upřeným na černou čedičovou skalní stěnu. Ale Belaš vyjel příkrou stráni nahoru - a zmizel. Anděl zamrkal. "U Šemakovejch koulí!" zašeptal.

Miriel pobídla svého oře nahoru a ostatní ji následovali. Ve skále byla přibližně čtyři stopy široká puklina, zvenčí neviditelná, ústící do zářícího tunelu. Miriel jela dál a Anděl se držel těsně za ní. Mezi kolenem a skalní stěnou byla mezera jen asi na šířku prstu a několikrát museli jezdci dokonce zvednout nohy, aby se jejich koně protáhli dál. Kolem se zvedaly stěny a Anděl cítil, jak se mu zrychluje tep. Nad hlavou měli obrovské balvany, které se při pádu nepříliš pevně zaklínily.

Promluvil Senta. "Kdyby si na tu masu sedl motýl, celé by se to zřítilo." Jeho hlas se rozléhal puklinou. Shora se ozvalo tiché zaskřípění a mezi kameny začal padat jemný černý prach.

"Drž zobák!" zašeptala Šia.

Jeli dál a nakonec se vynořili na široké římse shlížející do mísovitého kráteru. Tady bylo vztyčeno víc než sto stanů. Belaš pobídl koně a secválal dolů z kopce.

"Myslím, že jsme doma," prohodil Senta.

Z tohoto výhodně vysoko položeného místa Anděl viděl rozlehlou step za horami, hnědou a vyprahlou, a napříč stepí se, kam až oko dohlédlo, zvedaly velké ostrožny, vlnící se pahorky i ostré hřbety. Byla to tvrdá, suchá krajina, a přesto, když slunce zapadalo za bouřková mračna, Anděl v ní spatřil i neklidnou krásu, která promlouvala k válečníkově duši. Byla to krása nabroušené čepele meče, silná a neústupná. Nebyla tu žádná pole nebo louky, nezurčel tu jediný stříbrný potůček. Dokonce i kopce byly ostré a nepoddajné. A hlas země k němu tiše hovořil.

Buď silný, nebo zemři, říkal.

Hory se kolem zvedaly jako černá koruna a stany Nadirů vypadaly před věčnou mocí skal, na nichž stály, křehké, skoro nehmotné.

Anděl se otřásl. Senta měl pravdu.

Byli doma.

***

Altharin byl rozzlobený. Byl rozzlobený už od chvíle, kdy mu císař svěřil toto velení. Kde byla sláva ve zničení červů? Kde tu čekal postup? V několika dnech bude hlavní část vojska procházet zeměmi Sathulů do Drenaje, přežene se Sentranskou planinou a střetne se s Drenajci meč proti meči, kopí proti kopí.

Ale on ne. Altharin u toho nebude. Voják vzhlédl k vysokým černým horským štítům a přitáhl si kožišinou podšitý plášť těsněji k hubenému tělu.

Jaké to bylo místo!

Čedičová skaliska, rozeklaná a ostrá. Tudy neprojel žádný kůň - lávová pole zvířatům rozdírala kopyta na cáry. A lidé se pěšky museli šplhat do kopců, při čemž jim málem praskaly plíce, než se vůbec dostali k nepříteli. Altharin se podíval nalevo, kde stál lazaretní stan. Zatím osmdesát sedm mrtvých, za pět mizerných dní.

Altharin se vrátil do svého stanu, kde v železném ohřívadle žhnuly uhlíky. Rozepjal si plášť a přehodil ho přes židli s plátěným opěradlem. Jeho sluha, Becca, se mu hluboce poklonil.

"Svařené víno, pane?"

"Ne. Pošli pro Powida." Sluha vyběhl ze stanu.

Altharin tušil, že tento úkol nebude tak snadný, jak si císař myslel. Obklíčit a zlikvidovat pár set Nadirů, pak se v jižním táboře spojit s hlavním vojskem. Altharin zavrtěl hlavou. První útok se vydařil. Zelené opice seděly a dívaly se, jak se gothirští kopiníci blíží, a teprve když začalo zabíjení, uvědomily si, že je čeká smrt. Ale když zvědové dorazili do tábora Vlků, našli ho opuštěný a stopy vedly do těchto prokletých hor.

Altharin si povzdechl. Zítra dorazí bratrstvo, takže každý jeho pohyb bude zaznamenán a budou o něm podávány zprávy, jeho činy budou rozebírány a jeho plány zesměšňovány. Tady nemůžu zvítězit, říkal si v duchu.

Stanová chlopeň se odhrnula a dovnitř vstoupil Powis. "Volal jsi mě, pane?"

Altharin kývl. "Získal jsi zprávy?"

"Všechny ještě ne, pane," odpověděl mladý muž. "Bernas je u ranhojičů. Má na obličeji a na rameni ošklivé rány. A Gallis je pořád na tom kopci a snaží se vynutit si průchod od severu."

"Co jsi zjistil od ostatních?"

"No, pane, našli jsme jenom tři cesty dovnitř. Všechny hlídají lučištníci a šermíři. První průchod je moc úzký, naráz tamtudy projdou jenom dva muži. To z nich činí snadný cíl nejen pro šípy, ale i pro kameny shazované shora. Druhý je asi o tři sta kroků dál na sever. Je docela široký, ale Nadirové do něj navalili spousty kamení i větších balvanů, takže

vystavěli sice hrubou, ale účinnou přehradu. Ráno jsme tam ztratili čtrnáct mužů. Poslední cesta je ta, kudy se snaží projít Gallis. Má s sebou tři sta mužů. Zatím nevím, čeho dosáhl."

"A čísla?" vyštěkl Altharin.

"Dneska jedenadvacet zabitých a něco přes čtyřicet zraněných."

"Nepřátelské ztráty?"

"To se dá těžko říct, pane." Mladý muž pokrčil rameny. "Vojáci v takových věcech rádi přehánějí. Tvrdí, že zabili stovku Nadirů. Já bych to odhadoval na méně než polovinu, spíš čtvrtinu."

Do stanu vklouzl Becca a poklonil se. "Lord Gallis se vrací, pane."

"Pošli ho za mnou," přikázal Altharin.

O chvíli později vstoupil do stanu vysoký širokoplecí muž. Bylo mu asi čtyřicet, měl tmavé oči a černý vous. Obličej měl zalitý potem a měl na něm šmouhy od černého sopečného prachu. Šedý plášť měl potrhaný a ušpiněný mourem a na vykládaném železném pancíři měl několik zubů.

"Podej zprávu, bratranče," řekl Altharin.

Gallis si odkašlal, sňal si železnou přilbu s bílým chocholem a došel ke skládacímu stolku, na němž stál džbánek s červeným vínem a několik měděných a stříbrných pohárů. "S dovolením?" zachraptěl.

"Jen si posluž."

Důstojník si nalil pohár a naráz ho vyprázdnil. "Ten zatracený prach je všude," postěžoval si. Pak se zhluboka nadechl. "Ztratili jsme čtyřicet čtyři muže. Ta soutěska je dole úzká, ale nahoře se rozšiřuje. Vynutili jsme si cestu asi dvě stě kroků k jejich táboru." Promnul si oči a rozmazal si černý popel po čele. "Odpor byl silný, ale já myslel, že prorazíme." Zavrtěl hlavou. "Pak, v nejužším místě, zaútočili ti odpadlíci."

"Odpadlíci?" podivil se Altharin.

"Ano, bratránku. Drenajští nebo gothirští zrádci. Dva šermíři, byli neuvěřitelně schopní. Za nimi, trochu výš a napravo, stála mladá žena s lukem. Byla celá oblečená v černém. A každým šípem se trefila. Díky ní a těm šermířům jsem na tom místě ztratil patnáct mužů. A vysoko nad námi byli na obou stranách Nadirové a házeli na nás kamení. Nařídil jsem mužům, aby se stáhli a připravili se ke druhému útoku. Pak ztratil Jarvik trpělivost, rozběhl se k těm šermířům a vyzval je. Snažil jsem se ho zarazit." Gallis pokrčil rameny.

"Zabili ho?"

"Ano, bratránku. Ale přál bych si, aby ho byli zastřelili. Takhle jeden z těch s mečem, nejšerednější chlap, jakého jsem kdy viděl, vystoupil a jeho výzvu přijal."

"Nechceš mi říct, že Jarvika porazil v souboji?"

"Přesně to říkám, bratránku. Jarvik ho ťal, ale ten muž se nedal zastavit."

"Tomu nevěřím!" vybuchl Powis a vystoupil dopředu. "Jarvik loni na jaře vyhrál soutěž o stříbrnou šavli."

"Věř tomu, chlapče," štěkl Gallis. Obrátil se k Altharinovi a znovu zavrtěl hlavou. "Po tom už nikdo neměl náladu pokračovat v útoku. Nechal jsem stovku chlapů, aby udrželi pozice, a zbytek jsem přivedl zpátky."

Altharin zaklel a pak přistoupil k druhému rozkládacímu stolku, na němž byly rozložené mapy. "Tohle je většinou neprozkoumané území," řekl, "ale víme, že v horách je jen pár zdrojů potravy - zvláště v zimě. Za normálních okolností bychom je vyhladověli k smrti, ale to nám císař nenařídil. Nějaké návrhy, pánové?"

Gallis pokrčil rameny. "Je nás dost na to, abychom je nakonec utahali. Musíme prostě útočit na všech třech frontách. Nakonec musíme prorazit."

"Kolik mužů tak ztratíme?" zeptal se Altharin.

"Stovky," přiznal Gallis.

"A jak to bude vypadat v Gulgothiru? Císař tohle považuje za krátkou trestnou výpravu. A všichni víme, kdo dorazí zítra."

"Až sem bratrstvo dorazí, pošli je dovnitř," navrhl Gallis. "Uvidíme, kam až je ta jejich kouzla dovedou."

"Já nad bratrstvem naneštěstí nemám žádnou kontrolu. Co ale vím je, že tady leží na vážkách naše pověsti i naše budoucnost."

"S tím souhlasím, bratránku. Nařídím, aby útoky pokračovaly celou noc."

***

"Přestaň brblat," řekl Senta a ohnutou jehlou znovu zajel Andělovi do masa na rameni, jak mu sešíval ránu.

"Tobě se to snad líbí, ty parchante!" odsekl Anděl.

"Jaká krutost!" uchechtl se Senta. "Ale je to legrace, nechat se oblafnout protivýpadem nějakého gothirského sedláčka."

"Byl dobrej, zatraceně!"

"Pohyboval se s půvabem nemocné krávy. Měl by ses stydět, staříku." Senta došil poslední steh a ukousl nit. "Tak. Jako nové."

Anděl zašilhal dolů na svraštělou ránu. "Z tebe měla být švadlena," zamumlal.

"Jenom jedna z mnoha mých předností," opáčil Senta, vstal a vyšel před jeskyni, kde se zahleděl na pohoří. Z ústí jeskyně slyšel vzdálený křik raněných, ozvěnu válečného střetu. Na bezmračné obloze jasně zářily hvězdy a mezi vrcholky a skalními převisy hvízdal studený vítr. "Tohle místo nemůžeme udržet," prohlásil, když se k němu připojil i Anděl.

"Zatím si vedeme docela dobře."

Senta kývl. "Je jich tu moc, Anděli. A Nadirové se spoléhají na tu hradbu přes střed soutěsky. Jakmile tamtudy vojáci prorazí, tak..." Válečník rozhodil rukama.

Přes otevřené prostranství k nim došly dvě Nadirky a přinášely misky s hustou kysanou smetanou. S odvrácenými zraky se zastavily před drenajskými válečníky a položily misky na zem před nimi, načež stejně tiše jako přišly, zase odešly.

"Jsme tady opravdu vítaní, což?" poznamenal Senta.

Anděl pokrčil rameny. Po obrovském kráteru bylo rozestavěno na dvě stovky stanů a z vysoko položené jeskyně viděli na nadirské děti hrající si v měsíčním světle. Drobotina pobíhala kolem a zvedala oblaka černého sopečného prachu. Nalevo se řada žen s dřevěnými vědry ubírala do hlubokých jeskyní, aby nabrala vodu z artéské studně hluboko v hoře.

"Kam zítra?" zeptal se Anděl, posadil se a opřel se zády o skálu.

"K valu, myslím," řekl Senta. "Ty druhé dva průsmyky by nemělo být těžké ubránit. Přijdou k valu." Napravo se pohnul jakýsi stín a Senta se zařehtal. "Je zpátky, Anděli."

Gladiátor zaklel a ohlédl se. Dřepěl tam malý chlapec, mohlo mu být tak devět let, a pozoroval je. "Běž pryč!" zařval Anděl, ale hoch si ho nevšímal. "Nenávidím to, jak jenom zírá," vztekal se Anděl. Chlapec byl hubený, skoro kost a kůže, a šaty měl silně obnošené. Měl na sobě starou kazajku z kozinky, která už byla úplně vypelichaná, a tmavé kamaše, rozedrané na kolenou a v pase vydřené. Měl šikmé černé oči a bez mrkání je upíral na oba muže. Anděl se snažil nevšímat si ho. Zvedl misku se zákysem, namočil do sražené hmoty prsty a nabral sousto. "Koňský koblížky by chutnaly líp," vrčel.

"To je přesný popis té chuti," souhlasil Senta.

"Ať jsem zatracenej, jestli to mám jíst." Anděl se obrátil k chlapci. "Chceš trochu?" Hoch se nepohnul. Anděl mu nabídl misku. Děcko si olízlo rty, ale zůstalo, kde bylo. Anděl potřásl hlavou. "Co vlastně chce?" zeptal se a položil misku na zem.

"Nemám tušení - ale očividně ho fascinuješ. Dneska za tebou pořád chodil a napodoboval tě. Je to docela psina, vážně. Předtím jsem si toho nevšiml, ale chodíš jako námořník. Víš, takovou tou kolébavou chůzí."

"Hodláš podrobit kritice ještě nějaký mý zvyky?"

"Je jich příliš, abych je stačil vyjmenovat všechny."

Anděl vstal a protáhl se. Hoch se okamžitě zvedl taky. "Nech toho!" řekl důrazně Anděl a s rukama v bok se předklonil. Chlapec to udělal po něm. Senta se rozesmál.

"Půjdu se trochu prospat," prohlásil Anděl, obrátil se k chlapci zády a vrátil se do jeskyně.

Senta zůstal, kde byl, a naslouchal vzdáleným zvukům bitvy. Hoch se opatrně přiblížil, sebral misku a vycouval do stínu, aby se najedl. Senta si na chvíli zdřímnul, pak na stráni zaslechl nějaký pohyb. Okamžitě byl vzhůru. K ústí jeskyně se šplhal Belaš.

"Stáhli se," oznámil a dřepl si vedle šermíře. "Myslím, že teď počkají do svítání." Senta se ohlédl k místu, kde předtím odpočíval chlapec, ale na místě zůstala jen prázdná miska. "Hodně jsme jich zabili," dodal Nadir s ponurým uspokojením.

"Ale ne dost. Musí jich být přes tři tisíce."

"Mnohem víc," souhlasil Belaš. "A další přicházejí. Bude to chvíli trvat, než je všechny zabijeme."

"Ty jsi byl vždycky optimista."

"Myslíš, že nemůžeme vyhrát? Ty nechápeš Nadiry. My jsme k boji zrození."

"Já o schopnostech tvých lidí v nejmenším nepochybuju, Belaši. Ale tohle místo se v podstatě nedá ubránit. Kolik bojovníků můžeš povolat?"

"Dnes ráno nás bylo tři sta a sedmdesát... tři," dopočítal se konečně Belaš.

"A dnes večer?"

"Ztratili jsme asi patnáct mužů."

"A kolik je raněných?"

"Dalších třicet... ale někteří z nich budou moct znovu bojovat."

"Kolik je to dohromady - za poslední čtyři dny?"

Belaš zachmuřeně pokýval hlavou. "Chápu, co chceš říct. Můžeme se udržet tak osm... deset dní. Ale do té doby jich ještě spoustu zabijeme."

"To má ale těžko smysl, příteli. Musíme zřídit druhou obrannou linii. Měla by být dál v horách."

"Tam to nejde."

"Cestou sem jsem na západ odsud zahlédl nějaké údolí. Kam vede?"

"Tam jít nemůžeme. To je zlé místo, tam číhá smrt. To bych raději umřel tady, čistý a se ctí."

"Jsem si jistý, že je to skvělý nápad, Belaši. Já bych ale raději ještě neumíral vůbec."

"Přece tu nemusíš zůstávat," poukázal Belaš.

"To je pravda," souhlasil Senta, "ale jak často říkává můj otec, v naší rodině se často vyskytují hlupáci."

***

Vysoko nad horami, spojena s duchem Kesa Chána, vznášela se Miriel pod hvězdami. Pod sebou na měsíčním světlem zalité pláni měla stany Gothirských, vztyčené v pěti řadách po dvaceti, úhledně do čtverce, s pravidelnými mezerami. Na jih byly dvě desítky provazových ohrad, kde byli uvázáni koně, a na východ latrína přesně třicet stop dlouhá. Stovka táborových ohňů jasně hořela a kolem tábora přecházely hlídky.

"Metodičtí lidé," vyslal k ní Kesa Chán. "Říkají si civilizovaní, protože umějí postavit vysoké hrady a vztyčit stany s geometrickou přesností, ale odsud vidíš skutečnost. Mravenci stavějí podobným způsobem. A jsou snad civilizovaní?"

Miriel neříkala nic. Z velké výšky viděla jak maličký tábor Nadirů, tak mocné gothirské útočníky. Bylo to k uzoufání. Kesa Chán se rozesmál. "Nikdy si nezoufej, Miriel. To je vždycky zbraň nepřítele. Podívej se na ně! Dokonce i odsud můžeš vidět jejich marnivost."

"Jak je můžeme porazit?"

"Jak nemůžeme?" opáčil šaman. "Nás jsou miliony a jich je jenom pár. Až přijde Sjednotitel, smeteme je jako semínka trávy."

"Myslela jsem teď."

"Á, netrpělivost mládí! Podívejme se, co je tu ještě k vidění."

Hvězdy zavířily a Miriel zjistila, že se dívá na malý ohýnek v mělké jeskyni na horském úbočí. U ohýnku spatřila dřepět Tuláka. Pes Jizva ležel natažený vedle něj. Tulák vypadal vyčerpaně a ona vycítila jeho myšlenky. Byl pronásledován, ale lovcům unikl a několik jich zabil. Teď už byl pryč ze sathulského území a přemýšlel o tom, jak v gothirském městečku o tři legue dál na sever ukrást nějakého koně.

"Je to silný muž," ozval se Kesa Chán. "Dračí stín."

"Je unavený," podotkla Miriel a přála si, aby mohla toho osamělého muže u ohně obejmout.

Scéna se změnila, objevilo se kamenné město zbudované v horách a hluboký žalář, kde byl ve vlhké tmavé kobce přikován velký muž. "Jseš zrádnej a podlej mizera, Gale-ne," říkal právě vězeň.

Vysoký hubený válečník v rudém plášti drenajského kopiníka pokročil dopředu, popadl vězně za vlasy a zvrátil mu hlavu dozadu. "Jen si vychutnej své urážky, ty čubčí synu! Tvoje dny jsou sečteny a hrubá slova jsou to jediné, co ti zbylo. Ale nic tím nezískáš. Zítra poputuješ v řetězech do Gulgothiru."

"Přijdu si pro tebe, ty všiváku!" sliboval zajatec. "Oni mě neudrží!" Hubeňour se zasmál a bezmocného muže třikrát udeřil pěstí do obličeje, přičemž mu rozsekl ret. Vězni tekla po bradě krev a jediné vidoucí oko zaostřil na vojáka v červeném plášti. "Hádám, že řekneš Astenovi, že nás zradili, ale tobě se podařilo uniknout, co?"

"Ovšem. Pak, až nastane vhodná chvíle, toho rolníka zabiju. A v Drenanu povládne bratrstvo. Jak se ti to líbí?"

"Bude to zajímavé setkání. Rád bych byl u toho, až budeš Astenovi líčit, jak mě zajali."

"Ó, povyprávím to dobře. Budu mluvit o nesmírném udatenství a o tom, jak jsi byl zabit. Bude z toho úplně slzet."

"Shnij v pekle!" prskl vězeň.

Miriel cítila blízkou přítomnost Kesa Chána a zaslechla jeho tichý hlas. "Víš, kdo to je?"

"Ne."

"Díváš se na Karnaka Jednookého, lorda protektora Drenaje. Teď nevypadá tak mocně, přikovaný v sathulském žaláři. Cítíš jeho pocity?"

Miriel se soustředila a ucítila, jak se přes ni přelévá teplá vlna Karnakova hněvu. "Ano. Cítím to. Představuje si, jak jeho mučitele zabije voják s červenými vlasy."

"Ano. Ale musíš zvážit ještě něco, děvče. Karnak necítí zoufalství, že? Jenom hněv a spalující touhu po pomstě. Je neuvěřitelně domýšlivý, ale i silný. Nemá strach ani z těch řetězů, ani z nepřátel kolem. Už plánuje, dělá si naděje. S takovým člověkem je třeba vždycky počítat."

"Je to zajatec, neozbrojený a bezmocný. Co by mohl udělat?" divila se Miriel.

"Vrátíme se do hor. Už jsem unavený. A zítra se ukáže skutečný nepřítel. Musíme se připravit čelit zlu, které vypustí." V té chvíli pohasla všechna světla a Miriel otevřela tělesné oči a posadila se. Oheň v jeskyni skoro dohořel. Kesa Chán přiložil na skomírající plamínky trochu dřeva a protáhl se. Při tom mu zapraskalo v kostech. "Ajajaj! Stáří není žádné požehnání," zabručel.

"O jakém zlu jsi to mluvil?" zeptala se Miriel.

"Za chviličku! Už jsem starý, dítě, a přechod mezi duchem a tělem chvíli trvá. Musím si posbírat myšlenky. Mluv na mě!"

Dívka se podívala na vyzáblého starce. "O čem chceš, abych mluvila?"

"O čemkoliv!" vyštěkl. "O životě, o lásce, o snech. Pověz mi, s kterým z těch dvou mužů by ses chtěla vyspat?"

Miriel zrudla. "Takové myšlenky se nehodí pro nezávazný rozhovor," prskala rozzlobeně.

Starý šaman se kdákavě zachichotal a upřel na ni pronikavý pohled. "Holka hloupá! Nemůžeš se rozhodnout. Ten mladý je vtipný a hezký, ale víš, že jeho láska je nestálá. Ten starší je jako dub, silný a vytrvalý, ale cítíš, že milování s ním by postrádalo vzrušení."

"Když už moje myšlenky znáš, tak proč se ptáš?"

"Baví mě to. Chtěla bys slyšet mou radu?"

"Ne."

"Dobrá. Mám rád ženy, které umějí myslet samy za sebe." Popotáhl nosem a natáhl se pro jednu z mnoha hliněných misek ležících vedle ohniště, zabořil prsty do světle šedého prášku a vložil si sousto do úst. Zavřel oči a povzdechl si. "Ano... ano..." Zhluboka se nadechl a otevřel oči. Miriel se předklonila. Zorničky mu skoro zmizely a duhovky změnily barvu z tmavohnědé na světle modrou. "Jsem Kesa Chán," zašeptal a hlas měl lehčí, přátelštější. "A jsem Lao Sin, duch hor. A jsem Wu Dejang, Poutník. Jsem Ten-který-vidí-vše."

"Ten prášek má narkotické účinky?" zeptala se Miriel tiše.

"Ovšem. Otevírá okna světů. Teď mě poslouchej, drenajská dívko. Jsi odvážná, o tom není pochyb. Ale zítra budou mrtví opět chodit. Máš dost odvahy, aby ses jim mohla postavit?"

Miriel si olízla rty. "Jsem tady, abych ti pomohla," odpověděla.

"Skvělé. Žádná předstíraná odvaha. Ukážu ti, jak se ozbrojit. Naučím tě povolávat si zbraně podle toho, jak je budeš potřebovat. Ale největší zbraň, kterou máš, je odvaha ve tvém srdci. Doufejme, že tě Dračí stín učil dobře, protože jestli ne, nevyspíš se ani s jedním z těch skvělých bojovníků. Tvoje duše se bude navěky toulat po Šedých stezkách."

"Učil mě dobře," řekla Miriel.
"Uvidíme."

***

Pes, cestou přes balvany posetou pláň, běžel před Tulákem. Rostlo tu jen málo stromů a půda pomalu klesala k vesnici s domky z bílého kamene stojícími na břehu řeky. Na severní straně osady byla ohrazená pastvina pro koně a na jihu se na poslední podzimní trávě pásly ovce. Byla to malá osada a na důkaz dlouhotrvající úmluvy mezi Gothiry a Sathuly neměla žádné hradby. Tady se nekonaly žádné nájezdy. Tulákovi to přišlo zvláštní, že Gothirové se k Sathulům chovají tak dobře a k Nadirům tak špatně. Oba národy se skládaly z kočovných kmenů, které pomalu přicházely od severu a východu. Obě rasy byly rasami válečníků, které uznávaly jiné bohy než Gothirové, a přesto byly brány úplně obráceně. Sathulové byli v gothirských pověstech hrdí, inteligentní a čestní. Nadiry naopak pokládali za hanebné, proradné a lstivé. Tulák se celý dospělý život pohyboval mezi kmeny a pro gothirský názor žádné pádné důkazy nenašel.

Možná až na nesmírný počet Nadirů, kteří se po stepích potulovali. Sathulové neznamenali hrozbu, kdežto Nadirové, v počtu několika milionů, byli budoucím nepřítelem, jehož bylo třeba se obávat.

Tulák takové úvahy s pokrčením ramen zahnal a začal se rozhlížet po Jizvovi. Nebylo ho vidět. Tulák se zastavil a prohlížel stráně. Byla tu spousta balvanů a pes asi hrabal v nějaké králičí noře. Tulák se usmál a šel dál. Byla zima, bezzubé slunce přes kousavý vítr vůbec nehřálo. Tulák si přitáhl kožišinou podšitý plášť úžeji k ramenům.

Sathulové si na štvanici vzpomenou, až budou zpívat Písně odcházejících za lovce, kteří se již nevrátí. Znovu si vzpomněl na chlapce, který se ho jako první pokusil přepadnout ze zálohy, a byl rád, že ho nezabil. Co se týče ostatních, no, ti se sami rozhodli a Tulák jejich odchodu ze světa rozhodně nelitoval.

Viděl, jak se dole ve vesnici pohybují lidé. Do kopce kráčel ovčák s dlouhou holí a psem po boku, několik žen tahalo chladnou vodu z hlavní studně, vedle koňské pastviny si hrály děti. Byla to mírumilovná scéna.

Tulák šel dál. Stezka se stáčela mezi dva velké balvany, které na svahu hory trčely ze země. V dálce zařehtal kůň. Tulák se zarazil. Ten zvuk přišel od východu. Válečník vzhlédl k malému hájku výš ve svahu. Rostlo tam křoví, takže na koně neviděl. Odhodil plášť, zvedl kuši, natáhl tětivy a nasadil střely. Teď už přece není čeho se bát, nadával si. Sathulové by se takhle daleko na sever neodvážili. Nicméně vyčkával.

Kde je Jizva?

Opatrně se přiblížil k balvanům. Na dohled se objevila jakási postava, její zelený plášť povlával ve větru a v rukou držela napjatý luk. Z luku vylétl šíp a Tulák se vrhl doprava, takže mu střela prolétla těsně kolem hlavy. Dopadl na rameno a při pádu se mu zkroutila ruka, takže vypustil obě šipky a ty se zarazily do měkké hlíny na svahu. Překulil se na nohy a tasil šavli.

Muž v zeleném plášti odhodil luk a také tasil. "Takhle by to mělo být, meč proti meči," prohlásil s úsměvem.

Tulák rozvázal tkanice, které mu přidržovaly plášť, a nechal jej sklouznout na zem. "Ty budeš Morak," prohodil.

"Jak uspokojivé, když tě lidi poznávají," odtušil šermíř a zamířil k čekajícímu Tulákovi. "Slyšel jsem, že se šavlí na tom nejsi zrovna nejlíp, proto ti před tím, než tě zabiju, udělím krátkou lekci."

Tulák se vrhl do útoku. Morak ho odrazil a provedl protivýpad. Po úbočí se rozléhalo řinčení oceli a ve slunci se blýskaly šavle. Morak, dokonale vyrovnaný, odrazil každý útok a Tuláka dokonce škrábl na skráni. Tulák se prohnul dozadu a ošklivým sekem mířil Morakovi na břicho. Šermíř v zeleném šatu obratně ukročil.

"Řekl bych, že jsi lepší než průměrný," oznámil Tulákovi. "Máš slušnou rovnováhu, ale v bedrech jsi trochu ztuhlý. To pak ovlivňuje výpady." Tulák švihl rukou a nůž s černou čepelí zamířil Morakovi na hrdlo. Nájemný vrah zvedl šavli a nůž srazil stranou, kde se neškodně odrazil od balvanu. "Vážně dobrý," pochválil ho Morak. "Ale teď máš co do činění s mistrem, Tuláku."

"Kde je můj pes?"

"Tvůj pes? Jak dojemný. Stojíš na prahu smrti a zajímá tě zablešený psisko? Samozřejmě jsem ho zabil."

Tulák neřekl nic. Zacouval na rovnější místo a díval se, jak ho šermíř následuje. Morak se teď usmíval, ale úsměv nedostoupil od rtů až k zářícím zeleným očím. "Zabiju tě velice, převelice pomalu," rozkládal Morak. "Tu a tam pár seků. Začne ti téct krev, čímž ti začnou ubývat síly. Myslíš, že bys mě mohl prosit o život?"

"O tom dost pochybuju," prohlásil Tulák.

"Všichni lidi prosí, víš. I ti nejsilnější. Záleží jedině na tom, kam vrazíš nůž." Morak skočil. Tulák jeho výpad odrazil, a tak to chvíli pokračovalo. Tulákovi se na předloktí objevil další mělký škrábanec. Morak se zasmál. "Pořád se ještě nebojíš - zatím. To se mi líbí. Co se stalo s tou tvou dceruškou? U nebes, ale že si s ní užiju. Dlouhý nohy, pevný svaly. Bude hezky vřískat. Pak ji rozpářu od krku po pupek!"

Tulák se trochu stáhl a nic neříkal.

"Výborně! Nedokážu tě rozzlobit. To je vzácný! Hrozně mě potěší, až najdu tvý slabý místo, Tuláku. Bude to, až ti odříznu prsty? Nebo až se bude tvoje mužství škvařit v plamenech?"

Znovu vyrazil a na boku Tulákovi prořízl koženou kazajku. Tulák se vrhl dopředu a ramenem vrazil vrahovi do tváře. Morak neohrabaně upadl, ale překulil se na nohy dřív, než se Tulák rozpřáhl mečem. Čepele se znovu srazily. Tulák mířil Morakovi na hlavu, ale šermíř se uhnul, výpad odrazil a jeho riposta skončila těsně vedle Tulákova krku. Tulák zacouval k balvanům. Morak zaútočil a přinutil svého protivníka sestoupit dál po stezce. Oba muži se teď přes studené počasí silně potili.

"Jseš lovná zvěř," prohlásil Morak. "Nečekal jsem, že budeš tak houževnatý."

Tulák provedl výpad, Morak ho odrazil a sám zaútočil ohromující řadou bodů a seků, které se Tulák zoufale snažil vykrýt. Dvakrát mu Morak šavlí prosekl kazajku na hrudi, ale pokaždé ho spasil kroužkový chránič. Starší muž však

začínal být unavený a Morak to věděl a o krok ustoupil. "Chtěl bys trochu času, abys mohl popadnout dech?" zeptal se s posměšným úsměvem.

"Jak jsi mě našel?" zeptal se Tulák vděčný za chvilku oddychu.

"Mám mezi Sathuly pár přátel. Po našem... nešťastném... setkání v horách jsem přišel sem, abych sehnal další válečníky. Byl jsem s pánem Sathulů, když dorazily novinky o té štvanici. Pán Sathulů velice touží po tvý smrti. Má pocit, že tvoje cesta přes jeho území je urážkou kmenový cti. Poslal by za tebou víc mužů - ale právě teď má v hlavě jiný záležitosti. Mimochodem, chtěl bys vědět, kdo si najal Cech, aby tě zabil?"

"To už vím," oznámil mu Tulák.

"Ó, to je škoda. Přesto, jsem od přírody laskavý člověk, tak ti aspoň předám pár dobrých zpráv, než tě zabiju. Jak tu spolu mluvíme, leží lord protektor Drenaje přikovaný v sathulským vězení. Za chvíli ho předají gothirskýmu císaři."

"To není možný!"

"Ovšemže je. Přesvědčili ho, aby se setkal se sathulským pánem s nabídkou, že gothirským oddílům nebude dovolený přejít přes kmenový území. Putoval s malým oddílem věrných vojáků a jedním dost nevěrným důstojníkem. Jeho muže pobili a Karnaka zajali živýho. Sám jsem ho viděl. Bylo to docela směšný. Je to úžasnej chlap - nabízel mi hotový jmění, když mu pomůžu utýct."

"Očividně tě neznal dost dobře," utrousil Tulák.

"Naopak, už jsem pro něj pracoval - mockrát. Zaplatil mi, abych zabil Egela."

"Tomu nevěřím!"

"Ale ano, věříš - vidím ti to na očích. Aha, dobře, už ses trochu sebral? No dobrá. Tak se podíváme na kapku tvý krve!" Morak vykročil a pozvedl čepel. Tulák meč odrazil, ale musel couvnout kolem vyčnívajících balvanů. Morak se zasmál. "Lekce skončila," prohlásil. "Teď přišel čas na zábavu."

Za vrahem se zvedl tmavý stín a Tulák spatřil Jizvu, jak se bolestivě vleče kupředu na předních tlapách. Zadní měl úplně bezvládné. Mezi žebry mu trčel šíp a z mohutných čelistí mu kapala krev. Tulák nakročil doleva. Morak se pohnul doprava. Umírajícího psa si zatím nevšiml. Tulák se vrhl dopředu a zuřivým sekem mířil Morakovi do obličeje. Vrah o krok ustoupil - a Jizva se mu zakousl do pravého lýtka a jeho tesáky pronikly kůží, svaly a šlachami. Morak zaječel bolestí. Tulák přikročil, vrazil mu šavli do břicha a zapáčil nahoru, až prosekl plíce.

"To je za toho starce, cos ho umučil!" zasyčel Tulák. Otočil čepelí a vyrval ji tak, že šermíře úplně rozpáral. "A tohle je za mýho psa!"

Morak padl na kolena. "Ne!" sténal. Pak se zhroutil na bok mezi kamení.

Tulák odhodil meč a poklekl k psovi. Pohladil ho po hlavě. Nedalo se nic dělat, šíp Jizvovi probodl páteř. Ale Tulák si k němu sedl, jeho hlavu si položil do klína a tiše na něj mluvil, dokud pes nepřestal trhaně dýchat.

Pak muž vstal, zvedl kuši a došel k hájku, kam Morak schoval koně.

14.Kapitola

HRADBA BYLA POSTAVENÁ SICE HRUBĚ, ale kameny byly pospojovány maltou z černého sopečného prachu z hor. Jakmile byl prach jednou udusán a zalit vodou, ztvrdl jako žula. Od jihu stál nepřítel proti deset stop vysoké stavbě, ale na straně obránců byl ochoz, který mužům umožňoval se vyklonit a vysílat do řad útočníků salvy šípů, načež se mohli schovat dolů z dosahu nepřátelských střel.

Zatím hradba držela. Na několika místech k ní Gothirové přivalili balvany ve snaze najít způsob, jak vztyčit žebříky, a později v předních řadách nosili narychlo sroubené žebříky. Jiní ve snaze dostat se přes hradbu používali provazy se železnými kotvicemi, ale obránci bojovali s obvyklou nadirskou zuřivostí a rozsekali na kusy každého, kdo se nahoře objevil.

Jednou Gothirové téměř vytvořili bojový klín a šest mužů se prodralo až na ochoz, ale zaútočili na ně Anděl, Senta a Belaš - a gothirští válečníci byli ve chvilce mrtví. Gothirové útočili znovu a znovu, vlna za vlnou, a snažili se Nadiry přemoci pouhou početní převahou. Neuspěli.

Zatím.

Teď se však cosi změnilo a každý z obránců ucítil hrozný strach. Anděl si toho všiml první - mrazení v zádech.

Začaly se mu třást ruce. Nadirský válečník vedle něj pustil meč a ze rtů mu uniklo tiché, pronikavé zaúpění. Anděl se podíval na Sentu. Šermíř se opíral o hradbu a vyhlížel ven do soutěsky. Gothirové se stáhli, ale místo aby se přeskupili, zmizeli z dohledu. Nejdřív padesátka nadirských bojovníků na ochoze jásala a vesele pokřikovala. Nyní však na obránce padlo nepříjemné ticho.

Anděl se otřásl. Kolem něj se tyčily černé stěny hor a bývalý gladiátor měl pocit, jako by stál uprostřed svírajících se čelistí obrovitánské obludy. Ruce se mu roztřásly ještě víc. Pokusil se vrátit meč do pochvy, ale čepel jenom zachřestila o pochvu. Anděl zaklel a opřel meč o hradbu.

Tři nadirští válečníci se otočili, pustili zbraně a rozběhli se zpátky do průsmyku. Belaš zařval. Muži se zastavili a nejistě se otočili. Ale strach narůstal.

Anděl došel k Sentovi. Měl dojem, že v nohou nemá žádnou sílu, a musel se opřít o zeď, aby neupadl. "Co se to, k čertu, děje?" zeptal se Senty. Ten neodpověděl. Byl bílý jako plátno a oči měl doširoka rozevřené. V ústí soutěsky se cosi pohnulo. Anděl se otočil a spatřil řadu mužů v černých pláštích a zbroji. Muži mířili k hradbě.

"Krvaví rytíři!" zašeptal Senta roztřeseným hlasem.

Nadir vedle něj vykřikl a upadl, povolil mu svěrač a do kamaší se mu vsákla moč. Anděl uviděl, jak Belaš vrací meč

do pochvy. Pak podsaditý Nadir vytrhl jednomu válečníkovi luk. Nasadil šíp, postavil se na korunu hradby a natáhl tětivu. Anděl slyšel, jak sténá - pak Belaš vykřikl a začal se pomaloučku otáčet.

Anděl se vrhl na Sentu a strhl ho stranou ve chvíli, kdy šíp vyletěl. Proletěl kolem, odrazil se od kamene a zarazil se do ramene jednoho přikrčeného válečníka.

Krvaví rytíři pomalu postupovali.

Nadirové proti nim byli zřejmě bezmocní. Anděl se postavil a zvedl meč. Třásl se tak silně, že mu bylo jasné, že meč stejně nedokáže použít. Obránci začali sestupovat z hradby - dokonce i Belaš ustoupil.

Na dohled se objevil maličký mužík v rozedraném oděvu. Po jeho boku kráčela Miriel. Muž byl vyzáblý a starý, ale Anděl náhle pocítil příliv radostného vzrušení, který prorazil jeho strachem a do žil mu vlil oheň. Nadirové přestali utíkat. Maličký šaman se rozběhl k hradbě a obratně vyšplhal nahoru. Krvaví rytíři už byli na dvacet kroků od zdi.

Kesa Chán zvedl ruce a z dlaně na dlaň mu přeskočil modrý oheň. Anděl cítil, jak z něj strach opadá a nahrazuje ho hněv. Šaman zvedl ruce a kostnatými prsty ukázal na pochodující řadu válečníků v černých pláštích. Do řady udeřil modrý oheň a procházel i skrze pancíře a přilby. Muž uprostřed řady klopýtl. Modrý oheň se změnil v červený, jak mu vzplály vlasy. Muži se vzňal černý plášť i spodky - a řada přestala postupovat, jak se muži snažili utloukat plameny, které jim olizovaly oděvy.

Nadirští obránci se vrátili na hradby, popadli luky a oštěpy a začali do hemžících se mužů posílat jednu střelu za druhou.

Krvaví rytíři se otočili a utekli.

Maličký Nadir seskočil z ochozu a beze slova odešel.

K Andělovi došla Miriel. "Měl by sis sednout. Jsi bílý jako sníh."

"Ještě nikdy jsem se tak nebál," přiznal gladiátor.

"Ale neutekl jsi," poukázala dívka.

Anděl si její poklony nevšímal a díval se za nadirským šamanem. "Předpokládám, že to je Kesa Chán. Ten tedy neplýtvá slovy, co?"

Dívka se usmála. "Je to tvrdý stařík, ale je vyčerpaný. To kouzlo ho oslabilo víc, než si vůbec umíš představit."

Připojil se k nim Senta. "Tohle místo udržet nedokážeme," řekl. "Dneska ráno dvakrát skoro prorazili. Jen Pramen ví, jak jsme je dokázali zadržet." Jeden z obránců vykřikl. Senta se otočil a uviděl, jak se do průsmyku vrhají stovky gothirských válečníků. Tasil meč a rozběhl se na ochoz.

"Má pravdu," řekl Anděl. "Promluv si s tím stařík em! Musíme najít jiný místo." Pak se také rozběhl na pomoc obráncům.

***

Bodalen následoval Graka nesoucího pochodeň hluboko do útrob hradu, nekonečnými chodbami a po kovových schodech. Všechno tu bylo pokřivené a nepřirozené a znělo tu tiché bzučení, až z toho Bodalenovi bušilo v hlavě.

Za vysokým Drenajcem šlo zbylých sedm válečníků bratrstva, zachmuřených mlčenlivých mužů. Poslední odvedl koně do hor a Bodalen tak neměl nejmenší naději, že z tohoto začarovaného místa bude moci uprchnout. Tady dole už stěny nebyly z kamene, ale z lesklého hladkého kovu, který byl na několika místech vyboulený a popraskaný. Za prasklinami bylo vidět měděné, železné, zlaté a stříbrné dráty, často spletené dohromady.

Bodalen hrad nenáviděl a bál se tajemství, jež by mohl uchovávat. Ale přes jeho strach rostla jeho zvědavost. Na jednom poschodí byly ocelové dveře, které Gracus se dvěma dalšími muži násilím otevřeli. Za dveřmi byla malá místnůstka. Nebyl tu žádný nábytek, ale na jedné stěně byl malý ornament připomínající vyřezávanou tabuli. Dvanáct oblých kamenů bylo zasazeno do mosazi a na každém kamenu byl symbol, který Bodalen nedokázal rozluštit.

Kromě ornamentu na stěně tu nic zajímavého nebylo, a tak se válečníci vydali dál hledajíce schody.

Konečně dorazili do velké síně, která jako by byla osvětlená slunečním světlem, jasným a povzbudivým. A přesto tu nebylo jediné okno a Bodalen věděl, že jsou stovky stop pod zemí. Gracus odhodil prskající pochodeň na kovovou podlahu a rozhlížel se kolem sebe. Stály tu stoly a židle, všechen nábytek byl z kovu, a velké železné skříně umně vyzdobené průhlednými drahokamy, které jiskřily, až kolem nich světlo úplně tančilo.

Ve stěnách byly zasazené tabule z matného skla a ty vydávaly bílé světlo. Gracus tasil meč a do jedné tabule udeřil. Ta se rozbila a kolem se rozsypaly střepy. Za tabulí byl dlouhý zářící válec. Druhý válečník přistoupil a bodl do válce mečem. Zablesklo se, rytíře to zvedlo ze země a odhodilo ho to dvacet stop daleko. Polovina světel v místnosti zhasla.

Gracus doběhl k ležícímu muži a klekl si k němu. "Mrtvý," oznámil, vstal a obrátil se k ostatním. "Na nic nesahejte. Počkáme na pána. Ta kouzla jsou mnohem mocnější, než dokážeme pochopit."

Bodalen, jemuž se z hlasitého bzučení dělalo špatně od žaludku, došel přes síň k otevřeným dveřím. Za nimi spatřil velký krystal mající po obvodu asi tři stopy. Jak se krystal otáčel, všude kolem přeskakovaly jiskry. Bodalen vstoupil do místnosti. Stěny tu byly ze zlata, pouze ta protější byla částečně oloupaná a za ní byly vidět otesané žulové kvádry pokřivené tak, že se původní obdélníkový tvar dal poznat jen stěží.

Nebyl to však krystal nebo stěny, co způsobilo, že Bodalenovi zaskočilo.

"Graku!" zařval. Rytíř bratrstva vstoupil - a ztuhl s pohledem upřeným na obrovskou kostru, která ležela natažená u protější zdi.

"Co to, k čertu, je?" zašeptal Bodalen.

Gracus zavrtěl hlavou. "Od čerta to pochází," odpověděl a poklekl vedle dvou lebek. Prstem jel po obratlech až k mohutným ramenům. Obluda, ať už to bylo cokoliv, měla tři paže, přičemž jí jedna vyrůstala zpod hrudního koše. Jeden z rytířů se pokusil zvednout stehenní kost, ale hnijící vazivo drželo ještě příliš pevně.

"Nemůžu tu kost ani obejmout rukama," podotkl. "Ten tvor musel být aspoň dvanáct stop vysoký, možná víc."

Bodalen se ohlédl ke dveřím, které nebyly ani tři stopy široké a šest stop vysoké. "Jak se to sem dostalo?" zeptal se. Gracus došel ke dveřím. V kovu kolem byly hluboké trhliny, takže byl vidět kámen vespod.

"Nevím, jak se to dostalo dovnitř," prohlásil Gracus tiše, "ale odřelo si to prsty až na kost, jak se to snažilo dostat ven. Musí tu být jiný vchod. Tajný."

Chvíli prohlíželi stěny a hledali ukryté dveře. Nic však nenašli. Bodalen cítil, jak na něj padá převeliká únava, a bolest hlavy se zhoršila. Vydal se ke dveřím, ale podlomily se mu nohy a on se zhroutil na podlahu. Únava ho zcela přemohla. Ještě zahlédl, jak před otáčejícím se krystalem padá na kolena Gracus.

"Musíme... ven," řekl Bodalen a snažil se doplazit k zářícím zlatým dveřím. Ale zavřely se mu oči a on upadl do hlubokého a zprvu i bezesného spánku.

Pomalu se mu vracelo vědomí. Uviděl chalupu u potoka, za ní pole s pšenicí a v dálce modré hory zahalené oparem. Za párem volů kráčel nějaký muž. Oral pole.

Otec.

Ne, otec ne. Jeho otcem je Karnak. Ten by pole v životě neoral.

Otec.

Zahalil ho zmatek jako mlha, vířící a neskutečná. Vzhlédl ke slunci, ale žádné slunce tu nebylo, jenom to tu bzučelo jako v obrovském včelím úle.

Muž s pluhem se obrátil k němu. "Nesmíš celý den prolenošit, Graku! " řekl.

Graku? Já nejsem Gracus. Něco se mi zdá. To bude ono! Sen. Probuď se.

Cítil, že se probouzí, začal si uvědomovat své tělo. Pokusil se pohnout rukou, ale jako by mu někde uvázla, nemohl s ní pohnout. Otevřel oči. Vedle něj ležel Gracus. Blízko něj. Musí mi ležet na ruce, napadlo Bodalena. Pokusil se převalit, ale Gracus se pohnul zároveň s ním, hlava se mu svezla na bok a otevřela se mu ústa. Bodalen se pokoušel zvednout. Na pravém boku cítil nezvyklou váhu a otočil hlavu. Tam ležel další muž.

A byl bez hlavy.

Ležím mu na hlavě, pomyslel si Bodalen a začínal se ho zmocňovat strach. Vymrštil se nahoru. Tělo napravo se zvedlo zároveň s ním. Bodalen zaječel hrůzou. To bezhlavé tělo bylo jeho součástí, v rameni bylo připojeno k Bodalenovu tělu.

Dobré nebe! Uklidni se, říkal si. Tohle je pořád jenom sen. Jenom sen.

Jeho levá ruka zmizela, spojila se s Grakovým ramenem. Bodalen se ji pokusil vytáhnout, ale bezvládné tělo rytíře bratrstva se prostě jenom přisunulo blíž. Jejich nohy se dotkly - a spojily se.

Krystal se otáčel dál.

Na druhé straně místnosti Bodalen spatřil těla ostatních rytířů, jak splývají a kroutí se, jako by se účastnila nějakých tichých, nepřirozených orgií. A mezi nimi ležíc nehybně na zlaté podlaze, spočívala mohutná kostra.

Bodalen zaječel znovu.

A ztratil vědomí.

***

Probudil se bez vzpomínek, ale protáhl si mohutné svaly a převalil se na břicho, tři nohy se pod ním narovnaly a dvěma hlavami se málem udeřil o strop. Obludu přemohla zuřivost a jedna z hlav zařvala vzteky. Druhá mlčela a jen šedýma očima mrkala ve světle krystalu.

Dva další netvoři pořád ještě spali.

Krystal se otáčel a mezi modrými miskami tančilo modré světlo.

Obluda se došourala ke krystalu a natáhla tři velké ruce. Silným prstem se dotkla jedné modré jiskry. Ohromnými údy jí projela bolest, obluda se spálila. Teď zařvaly obě hlavy. Stvůra se rozmáchla jednou rukou, udeřila do krystalu a odmrštila ho na protější stěnu. Modré plameny pohasly.

A všechna světla zhasla také.

Téměř naprostá temnota byla příjemná a uklidňující. Bestie si dřepla. Měla hlad. Ze síně za dveřmi se k ní dostal pach spáleného masa. Obluda došla ke dveřím a spatřila na podlaze ležet malého mrtvého tvora. Mrtvola byla oblečená v kůži a v kovu. Maso bylo čerstvé a hlad zesílil. Zrůda se pokusila prodrat dopředu, ale velké tělo mezi dveřmi neprošlo. Postavila se na zadní a pokusila se rozervat obnažené kameny nad kovovým rámem. Ostatní bestie se k ní připojily a všechny tři spojily své síly.

A velké kamenné kvádry začaly pomalu praskat.

***

Kesa Chán otevřel oči a usmál se. Miriel ho pozorovala a viděla, jak mu v očích zazářilo vítězoslavné světélko. "Už můžeme jít," řekl se suchým zachechtáním. "Cesta je volná."

"Říkal jsi ale, že už nemáme kam jít!"

"Taky jsme neměli. Teď máme. Je to pevnost - velice stará pevnost. Jmenuje se Kar-Barzak. Zítra se vydáme na cestu."

"Je toho hodně, co jsi mi neřekl," poznamenala Miriel.

"Je toho hodně, co vědět nepotřebuješ. Odpočiň si, Miriel, budeš potřebovat veškerou svou sílu. Běž - poseď si s přáteli. Nechej mě. Zavolám tě, až přijde čas." Miriel se chtěla zeptat na spoustu věcí, ale malý mužík znovu zavřel oči a se zkříženýma rukama se posadil před malý ohýnek.

Miriel vstala a vyšla do noci. Když došla do malé jeskyňky, Senta spal, ale Anděl seděl pod hvězdami a naslouchal vzdáleným zvukům bitvy, které se sem nesly od soutěsky. Nedaleko něj posedával malý kluk. Miriel se usmála. Obě

postavy zaujímaly stejnou pozici asi dvacet stop od sebe. Anděl i dítě seděli se zkříženýma nohama.

Gladiátor si brousil meč a chlapec držel kus dřeva a opičil se po něm.

"Vidím, že sis udělal přítele," prohodila Miriel. Anděl cosi nesrozumitelně zavrčel. Miriel si k němu přisedla. "Kdo je to?"

"Jak to mám vědět? Nikdy nepromluví. Jenom se po mně pořád opičí."

Miriel se natáhla pomocí svého nadání. Za chvíli se stáhla zpátky. "Je úplně hluchý," řekla. "A sirotek."

Anděl si povzdechl. "Nepotřebuju, abys mi tohle říkala," pravil a vrátil meč do pochvy. Rozedrané dítě si zastrčilo klacek za pás.

Miriel natáhla ruku a pohladila gladiátora po tváři. "Jsi dobrý člověk, Anděli. A to znamená, že prostě neumíš zvládnout situaci, kdy dojde na zakrývání nenávisti."

Anděl ji popadl za zápěstí a zadržel ji. "Neměla by ses mě dotýkat," řekl tiše. "Vhodný muž pro tebe je támhle. Mladý. Hezký. S odporným nedostatkem jizev."

"Svého muže si vyberu, až nadejde vhodná chvíle," oznámila mu Miriel. "Nejsem nějaká drenajská šlechtična, jejíž sňatek přinese spojenectví dvěma rozvaděným rodům. A nemusím si ani lámat hlavu s věnem. Vezmu si muže, kterého budu mít ráda, kterého si budu vážit."

"Nezmínila ses o lásce," poukázal Anděl.

"Slyšela jsem o ní úžasně vyprávět, Anděli, ale nevím, co to je. Miluji svého otce. Miluji tebe. Milovala jsem svou sestru a matku. Jedno slovo. Různé pocity. Mluvíme tu o touze?"

"Částečně," přiznal. "A na tom není nic špatnýho, i když možná spousta lidí věří něčemu jinýmu. Láska je ale víc než jen to. Kdysi jsem se zapletl s jednou tmavovláskou. Byla neuvěřitelná. V posteli ve mně dokázala vzbudit větší touhu než kterákoliv z mých manželek. Ale nezůstal jsem s ní. Nemiloval jsem ji, víš. Zbožňoval jsem ji. Ale nemiloval jsem ji."

"Zase to slovo!" hubovala Miriel.

Anděl se uchechtl. "Já vím. Je to jen kratší způsob, jak popsat někoho, kdo by mi byl přítelkyní, milenkou, sestrou a občas dokonce i matkou. Někoho, kdo ve mně vzbudí touhu, obdiv a úctu. Někoho, kdo, když se proti mně obrátí celej svět, mi bude pořád stát po boku. Ty hledáš někoho takovýho, Miriel." Pustil její ruku a odvrátil zrak.

Dívka se k němu naklonila blíž. "A co ty, Anděli? Byl bys mi přítelem, milencem, bratrem a otcem?"

Gladiátor k ní obrátil svůj zjizvený obličej. "Ano, byl." Zaváhal a ona vycítila jeho nerozhodnost. Nakonec se usmál, vzal ji za ruku a políbil. "Moje boty jsou starší než ty, Miriel. Můžeš si myslet, že to není žádný rozdíl, ale je. Ty potřebuješ muže, který s tebou bude stárnout, ne takovýho, co vedle tebe zesenilní." Zhluboka se nadechl. "Nerad to připouštím, víš."

"Ty nejsi starý," napomenula ho.

"Copak tobě se Senta nelíbí?" opáčil Anděl.

Miriel odvrátila zrak. "Víš, připadá mi... vzrušující... děsivý."

"To je dobře," řekl Anděl. "Takový by měl život být. Já jsem jako starý křeslo. Pohodlný. Holka jako ty potřebuje víc než to. Dej mu šanci. Je v něm hodně dobrýho."

"Proč ho máš tak rád?"

Anděl se zazubil. "Znával jsem jeho mámu," řekl. "Kdysi dávno. Ještě než se narodil."

"Chceš říct...?"

"Nemám tušení, ale mohl by být. Rozhodně se nepodobá jejímu manželovi. Ale tohle je jenom mezi tebou a mnou! Je to jasný?"

"A přesto bys s ním tenkrát u srubu bojoval?"

Anděl kývl a zatvářil se vážně. "Nebyl bych ho porazil. Je vážně moc dobrej. Nejlepší, jakýho jsem kdy viděl." Náhle se Miriel zasmála. "Co je tu k smíchu?" chtěl vědět gladiátor.

"On tě nechtěl zabít. Přečetla jsem si to v jeho myšlenkách. Chtěl tě jenom odzbrojit nebo zranit."

"To by byla velká chyba."

Miriel se mu podívala do očí a její úsměv pohasl. "Ale mohl bys tak zabít vlastního syna!"

"Já vím. Není to moc povzbudivý, co? Jenomže já jsem válečník, Miriel, a když se tasí meče, jdou city stranou. Zůstane jen přežití, nebo smrt." Ohlédl se na nadirského hošíka, který teď spal opřený o skálu, s hlavičkou položenou na jako hůlky tenkých ručkách a kolínky přitaženými k bříšku. Anděl se tiše zvedl, došel k chlapci a zakryl ho vlastním pláštěm. Pak se vrátil k Miriel. "Co má ten stařík v plánu?"

"Nevím, ale půjdeme odsud - zítra. Do nějaké staré pevnosti v horách."

"To jsou dobrý zprávy. Tady už se moc dlouho neudržíme. Měla by ses trochu prospat."

"Nemůžu. Brzy mě bude potřebovat."

"A k čemu?"

"Až vstanou mrtví," odvětila dívka.

***

Kesa Chán seděl u ohýnku, a jak noční vítr rozfoukával plameny, roztřásl se. Teď už nebyl jen unavený, byl k smrti vyčerpaný. Všechno bylo tak složité, tolik čar osudu bylo třeba splést dohromady. Proč, napadlo ho bezmocně, se tohle nemohlo stát, když jsem byl mladý a v plné síle? Proč teď, když jsem starý a unavený a připravený zemřít? Bohové byli opravdu v nejlepším rozmaru.

Plány, nápady, taktika, to všechno mu táhlo hlavou. A každý plán závisel na jiném, aby mohl uspět. Na cestu dlouhou tisíce leguí je také třeba udělat první krok, říkal si v duchu. Soustřeď se jenom na ten krok, který musíš udělat

vzápětí.

Přijdou démoni a s nimi duše mrtvých. Jak s nimi nejlépe bojovat? Ta Drenajka byla silná, silnější než sama věděla, ale ona sama úspěch zaručit nemohla. Kesa Chán zavřel oči a v duchu zavolal Miriel. Času bylo málo.

Šaman sáhl do hliněné misky pro šedý prášek, ale náhle ruku stáhl. Už ho vzal příliš. Á, ale že bohové milují lehkomyslné lidi! Zabořil prsty do prášku a trochu si ho nabral do úst. Srdce mu začalo nepravidelně bušit a do údů se mu vlévala síla. Oheň zazářil žlutě, pak zlatě a purpurově a ze stínů na stěnách se stali tanečníci, kteří vířili a otáčeli se.

Do jeskyně vstoupila Drenajka. Tedy že je to ale šereda, pomyslel si Kesa Chán. Moc vysoká a šlachovitá. Ani za dnů jeho mládí by šamanovi nepřipadala Miriel přitažlivá. Za ní přicházel drenajský válečník se zjizveným obličejem. Kesa Chán na něj upřel tmavé oči. "Tohle není místo pro ty, co nemají moc," podotkl.

"Já mu to říkala," pravila Miriel a sedla si naproti šamanovi, "ale on stejně šel."

"Říkala, že tu budou démoni a nemrtví. Dají se zabít mečem?" zeptal se Anděl.

"Ne," odpověděl šaman.

"Tak holýma rukama?"

"Ne."

"Jak s nima teda může Miriel bojovat?"

"Svojí odvahou a nadáním."

"Tak to jí budu stát po boku. Zatím nikdo nikdy nezpochybnil moji odvahu."

"Tebe je tu potřeba, abys stál na hradbě, abys zastavil lidského nepřítele. Byla by to ta největší hloupost, dovolit ti vstoupit do Prázdnoty. Bylo by to plýtvání."

"Můj život nemůžeš ovládat," zařval Anděl. "Jsem tady kvůli ní. Jestli zemře, odcházím. Ti tvoji zavšivení barbaři mi můžou být ukradení. Rozumíš? Takže jestli je v nebezpečí - jdu s ní."

Kesa Chán měl náhle zastíněné oči a ostražitě si vysokého Drenajce prohlížel. Jak je nenávidím, pomyslel si.

Tu jejich nedbalou nadutost, jejich nesmírnou blahosklonnost. Zvedl zrak a setkal se s pohledem Andělových světlých očí. Kesa Chán válečníkovi ukázal svou nenávist. Anděl se usmál a pomalu přikývl. Kesa Chán vstal. "Jak si přeješ, Těžko-ho-zabít. Půjdeš s tou ženou."

"Dobrá," utrousil gladiátor a posadil se vedle Miriel.

"Ne," zaprskala dívka. "To není moudré. Jestli mám bojovat, nemůžu ještě dávat pozor na Anděla."

"Já nepotřebuju, aby na mě někdo dával pozor!" ohradil se gladiátor.

"Drž zobák!" vyštěkla Miriel. "Nemáš o té cestě ani ponětí - ani o nebezpečí, nebo o tom, co je potřeba, aby ses mohl chránit. Budeš jako kojeňátko. A já rozhodně nemám čas tě kojit!"

Anděl zrudl a vstal. Náhle se ozval Kesa Chán. "Ne, ne!" zarazil ho. "Myslím, že jsi špatně odhadla situaci, Miriel, jako zprvu i já. Prázdnota je smrtelně nebezpečné místo, ale chrabrého člověka nelze jen tak odmítnout. Pošlu vás oba. A ozbrojím Těžko-ho-zabít zbraněmi, kterým rozumí."

"Kde budeš ty?"

"Tady. Budu čekat. Ale budu s vámi ve spojení."

"Sem ale přece přijdou ti démoni, ne?"

"Ne. Oni nepůjdou po mně. Copak to nechápeš? Proto vás potřebuju. Oni budou hledat tvého otce. Žu Čao ví, že pro něj znamená strašlivé nebezpečí. Už se ho snažil zabít na tomhle světě a neuspěl. Teď se pokusí vlákat jeho duši do Prázdnoty. Musíte ho chránit."

"On taky nemá nadání," poznamenala Miriel a náhle se začala bát.

"Oni se mýlí," zašeptal Kesa Chán. "On má to největší nadání ze všech. On ví, jak přežít."

15.Kapitola

KASAJ SE SVÝMI MUŽI BYL NA LOVU PŘES tři hodiny, když spatřil jižana na velkém rezavém hřebci. Kasaj přitáhl otěže svému horskému koníkovi. Bylo to dobré zvíře, čtrnáct pěstí vysoké, ale jižanův kůň měl šestnáct pěstí, možná víc. Vedle Kasaje zastavil jeho bratranec Čulaj. "Zabijeme ho?" zeptal se.

"Počkej," nařídil Kasaj a prohlížel si blížícího se jezdce. Muž byl celý v černém a přes ramena měl přehozený tmavý plášť podšitý kožišinou. Na obličeji měl skvrny od zaschlé krve. Jezdec je také zahlédl a zamířil k čekající skupince. Kasaj viděl, že nejeví nejmenší známky strachu.

"Dobrý kůň," prohodil Kasaj, když muž přitáhl otěže.

"Lepší než muž, co jsem ho kvůli němu zabil," odtušil jezdec a tmavýma očima přejížděl po skupince lovců. Vypadal pobaveně, což Kasaje rozčílilo.

"Je to kůň, kvůli kterému stojí za to zabíjet," podotkl významně s rukou položenou na jílci meče.

"Pravda," připustil jezdec. "Ale musíš se zeptat sám sebe, jestli stojí za to kvůli němu umřít."

"Nás je pět a ty jsi sám."

"Špatně. Je to jeden na jednoho. Ty a já. Protože až to začne, zabiju tě, než řekneš švec." Mluvil s jistotou, která Kasajovu sebedůvěru smetla jako zmíní vichřice.

"To mé bratry bereš na tak lehkou váhu?" zeptal se Kasaj snaže se znovu navodit situaci, kdy by měli nad jižanem navrch.

Jezdec se zasmál a přelétl pohledem ostatní muže. "Nikdy jsem žádného Nadira nebral na lehkou váhu. Už jsem v životě bojoval s příliš mnoha Nadiry. Zřejmě máte dvě možnosti. Buď budete bojovat, nebo zajedeme do vašeho tábora

a najíme se."

"Zabijme ho," radil Čulaj nadirsky.

"To by bylo to poslední, co bys v životě udělal, ty tupá hlavo," prohodil jezdec dokonalou nadirštinou.

Čulaj už napůl vytáhl meč, ale Kasaj ho zarazil. "Jak to, že znáš náš jazyk?" vyzvídal.

"Budeme jíst, nebo bojovat?" opáčil ten muž.

"Jíst. Nabízím ti pohostinnost svého stanu. A teď, odkud znáš náš jazyk?"

"Mnoho let jsem cestoval mezi Nadiry, jako jejich přítel i nepřítel. Jmenuju se Tulák, i když mezi Stanovým lidem mám další jména."

Kasaj kývl. "Slyšel jsem o tobě, Dubová hlavo - jsi mocný válečník. Pojď za mnou a rozdělíme se o jídlo, jak jsi chtěl." Kasaj otočil koníka a cvalem vyrazil k severu. Čulaj na Drenajce vrhl vražedný pohled a následoval svého náčelníka.

O dvě hodiny později seděli kolem ohřívadla ve vysokém kozinkovém stanu. Tulák seděl se zkříženýma nohama na kožešině, Kasaj seděl naproti. Oba muži pojedli ze společné mísy kysanou smetanu a podělili se o hliněný pohár silného alkoholu.

"Co tě přivádí do stepí, Dubová hlavo?"

"Hledám Kesa Chána a Vlky."

Kasaj kývl. "Ten měl už dávno zemřít."

Tulák se uchechtl. "Nejsem tady, abych ho zabil, ale abych mu pomohl přežít."

"To nemůže být pravda!"

"Ujišťuju tě, že je. Teď s ním jsou moje dcera a přátelé - aspoň v to doufám."

Kasaj žasl. "Proč? Co pro tebe znamenají Vlci? U nás si často vyprávíme o Kesa Chánových kouzlech a o dlacích, které za tebou poslal. Proč bys měl jemu pomáhat?"

"Nepřítel mého nepřítele je mým přítelem," odvětil Tulák. "Je tu jeden muž, který slouží císaři. On je tím, koho chci zabít."

"Žu Čao! Kéž bohové zatratí jeho duši, dokud hvězdy neshoří! Ano, je to dobrý nepřítel. Ale na to, abys pomohl Vlkům, jdeš moc pozdě. Gothirové už na horskou pevnost zaútočili. Není cesty skrz."

"Já si cestu najdu."

Kasaj kývl a vypil zbytek alkoholu, načež ze džbánku vedle pohár doplnil. Nabídl Tulákovi a ten se střídmě napil. "Můj lid jsou Dlouhé oštěpy. Vlci jsou našimi nepřáteli. Už celé věky. Ale nechci se dívat, jak je Gothirové zničí. Rád bych byl tím, kdo vrazí čepel do těla Anši Čena. Rád bych usekl hlavu Belašovi. Rád bych vyrval srdce Kesa Chánovi. Takové potěšení není pro nějakého kulatookého vepře žijícího v kamenném obydlí."

"Kolik mužů máš?"

"Bojovníků? Šest set."

"Možná bys mohl pouvažovat o tom, že Vlkům kapku pomůžeš."

"Pche! Jazyk by mi zčernal, a až bych vstoupil do Údolí odpočinku, všichni mí předkové by se ke mně obrátili zády. Ne, jim nepomůžu, ale pomůžu tobě. Dám ti jídlo a jestli chceš, tak i průvodce. Do Měsíčních hor vede víc cest."

"Děkuju, Kasaji."

"Není zač. Jestli najdeš Kesa Chána, řekni mu, proč jsem ti pomohl."

"To udělám. Pověz mi, taky sníš o tom, že přijde Sjednotitel?"

"Ovšem, který Nadir o tom nesní?"

"Jak si ho představuješ?"

"Samozřejmě bude z Dlouhých oštěpů."

"A jak sjednotí Nadiry?"

Kasaj se usmál. "No, nejdřív zničíme Vlky a všechny ostatní zrádné kmeny."

"Dejme tomu, že Sjednotitel nebude z Dlouhých oštěpů. Dejme tomu, že bude z Vlků?"

"To je nemožné."

"Bude to muset být skvělý muž," prohodil Tulák.

"Na to se napijme," řekl Kasaj a podal mu pohár.

***

Zabalený do pláště, s hlavou položenou na sedle, ležel Tulák na kožešině a poslouchal, jak venku vyjí noční větry. Na druhé straně ohřívadla spal Kasaj se dvěma manželkami po boku. Jeho děti ležely opodál. Tulák byl unavený, ale spánek nepřicházel. Převrátil se na záda a pozoroval, jak otvorem ve střeše stanu stoupá kouř a vítr ho odhání pryč. Vysoko na noční obloze viděl tři hvězdy. Zavřel oči.

A vzpomněl si na den, kdy bojoval, aby zachránil Bronzovou zbroj. Šli po něm Nadirové, ale byli pobiti. Pak se k němu dostali poslední vlkodlaci. Dvě střely do mozku tu hrůzu nakonec ukončily. Zraněný a sám se vytáhl z jeskyně - jen aby se ocitl tváří v tvář rytířům bratrstva. Ty porazit nedokázal, ale obr Durmast, proradný Durmast, přišel, aby ho zachránil, a nakonec položil život za člověka, kterého chtěl zradit.

Tulák si povzdechl. Tolik mrtvých. Durmast, Gellan, Danjal, Krylla... A pořád samé války - vpád na cizí území a bitvy, porážky a zoufalství. Kde to jenom skončí, přemítal. V hrobě? Nebo i pak budou boje pokračovat?

Kasaj začal pochrupovat. Tulák slyšel, jak zachrul, když ho jedna z manželek pohladila. Tulák otevřel oči a zadíval se přes stan. Uhlíky v ohřívadle dohasínaly a vnitřek stanu zalévalo měkké narudlé světlo. Kasaj měl rodinu. Měl dar do budoucnosti. Byl milován.

Tulák se obrátil na druhý bok, zády k nadirskému náčelníkovi. Znovu se pokusil usnout, ale tentokrát spatřil

Dardaliona přivázaného ke stromu, pořezaného a celého od krve. Muži kolem něj se mu vysmívali.

To byl den, kdy se Tulákův svět od základů změnil. Zachránil mnicha a pak byl vtažen do nekonečné bitvy Světla proti Temnotě, Řádu proti Chaosu. A potkal Danjal. Zasténal a znovu se obrátil. Byl tolik unavený, že ho bolely svaly.

Přestaň hloubat o minulosti, říkal si. Mysli na zítřek. Jen na zítřek. Najdeš cestu do Měsíčních hor. Postavíš se po bok Miriel a Andělovi a uděláš, co bude v tvých silách. Budeš bojovat.

Budeš zabíjet.

Překvapil ho spánek a jeho duše odplula do temnoty.

***

Hradby byly vlhké a studené, chodby tmavé a stísněné. Tulák zamrkal a snažil se rozpomenout, jak se sem vlastně dostal. Špatně se soustředil. Hledal tu něco? Někoho?

Nebyly tu dveře ani okna, jenom nekonečná chodba. Jak šel dál, měl boty úplně promáčené studenou vodou.

Jsem ztracen, pomyslel si.

Nebyl tu žádný zdroj světla, a přesto viděl.

Hvězdy. Musí hledat hvězdy. Sáhl na něj strach, ale nelítostně ho potlačil. Zachovej klid! Mysli! Šel dál. Koutkem oka zahlédl na protější stěně cosi bílého. Byl tam výklenek. Vodou se dobrodil k výklenku a zahlédl tam kostru, kterou u stěny přidržovaly rezavé řetězy. Šlachy a vazy ještě úplně nezetlely a kostra byla až na levou nohu, která se oddělila v koleni, nedotčená. V hrudním koši se něco pohnulo a Tulák viděl, že si tam udělaly hnízdo dvě krysy.

"Vítej," ozval se čísi hlas. Tulák šokovaně ustoupil. Hlava už nebyla pouhou lebkou, teď to byl hezký obličej lemovaný zlatými vlasy. A hlava se na něj usmála. Tulákovi se prudce rozbušilo srdce a on sáhl pro kuši. V té chvíli si uvědomil, že je beze zbraně. "Vítej v mém domově," řekla ta hezká hlava.

"Já sním?"

"Možná," připustila hlava. Mezerou mezi žebry se protáhla krysa a seskočila na vedlejší kamennou římsu.

"Kde je tohle místo?" zeptal se Tulák.

Hlava se zasmála a ten zvuk se v chodbě odrážel. "Počkej, promyslíme si to... Připadá ti to tady jako ráj?"

"Ne."

"Tak to musí být někde jinde. Člověk si ale nesmí stěžovat, ne? Je milé mít po tak dlouhé době návštěvu. Krysy jsou taky společnost, to jistě, ale jejich obzor je poněkud omezený."

"Jak se odsud dostanu?"

Hlava se usmála a Tulák viděl, jak se světlé oči rozšiřují a vítězoslavně se v nich zablesklo. Tulák se otočil. Na hrdlo mu zamířil meč. Tulák uhnul a vrazil té noční můře jednu pěstí do obličeje. Útočník upadl do vody, ale rychle se zvedl. Až na šupinatou kůži a velké šikmé, jakoby rybí oči po stranách hlavy vypadal netvor jako člověk. Neměl však nos, jen otvory v kůži, a ústa měl ve tvaru obráceného V, lemovaná zubisky.

Netvor se vrhl dopředu. Tulák natáhl ruku, prsty sevřel žebro zavěšené kostry a vyrval ho. Meč slétl dolů. Tulák se seku úkrokem vyhnul a vrazil zlomené žebro tomu stvoření do prsou. Podivný tvor pustil meč, strašlivě zavyl a zmizel.

Tulák sebral meč a obrátil se zpátky ke kostře. Hezká hlava už nebyla vidět. Hnijící lebka klesla na nosič a pak spadla do kalné vody.

Se zbystřenými smysly a s mečem v ruce pokračoval Tulák v cestě.

Chodba se rozšířila a on spatřil kamenný oblouk a cestu vedoucí ke schodišti. Na prvním schodě seděl stařec. Roucho měl staré, pokryté plísní. V rukou držel kouli z průsvitného křišťálu, z jejíhož středu vycházelo bílé světlo.

Tulák se přiblížil.

"Tohle je tvoje duše," řekl stařec a zvedl kouli. "Jestli ji pustím nebo ji rozbiji či rozdrtím, nikdy odsud neodejdeš. Navěky budeš bloudit těmito chodbami. Vrať se zpátky cestou, kterou jsi přišel."

"Hodlám vyjít po těch schodech, stařiku. Uhni."

"Jeden krok ke mně a tvoje duše bude trpět!" varoval ho stařec a vysoko zvedl křišťálovou kouli. Tulák se vrhl dopředu a mečem udeřil do křišťálu. Do vody napadaly třpytivé střepy. Stařec ucouvl. "Jak jsi to věděl?" zaúpěl.

"Moje duše patří mně," odtušil Tulák. Stařec zmizel.

A schody mu kynuly.

Tulák se přiblížil. Stěny schodiště matně poblikávaly slabým nazelenalým světlem a schody se leskly jako naolejované. Tulák se zhluboka nadechl a vstoupil na první schod. Pak na druhý. Ze stěny se rozmáchla ruka s prsty zahnutými jako drápy a mířila mu na hrdlo. Tulák udeřil mečem a usekl ruku v šupinatém zápěstí. Prsty se zachytily jeho tmavé kožené kazajky. Tulák se jim vytrhl a vynutil si cestu nahoru po schodech. Mečem si prosekával cestu kroutícími se tápajícími končetinami.

Na vrcholku schodiště byla čtvercová plošina. Byly tu dvoje dveře, jedny vyložené zlatem a pootevřené, druhé hlídal velký tříhlavý had, jehož smyčky obtáčely rám. V pootevřených dveřích bylo vidět sluneční světlo, hřejivé, lákající. Tulák si toho nevšímal a upřel oči na hada. Všechny tři tlamy byly velké a v každé byla vidět dvojice ostrých zubů přes stopu dlouhých. Ze zubů kapal jed, a když dopadl na kámen, zabublal a zasyčel.

V pootevřených dveřích se objevila postava v rouše utkaném ze samého světla. "Pojď tudy. Rychle!" pobízel Tuláka přátelsky vypadající muž s bílými vlasy a laskavýma modrýma očima. "Pojď ke světlu!" Tulák k němu vykročil, jako by chtěl uposlechnout, ale jakmile se dostal dost blízko, natáhl ruku, vytáhl muže za šaty ze dveří a hodil ho na hada. Dvě hlavy zaútočily, první se muži zahryzla do ramene, druhá mu zabořila jedové zuby do nohy. Vzduchem se rozezněl řev oběti.

Tulák proskočil kolem zmítajícího se muže a dolů se vrhla i třetí hlava. Tulák jí vrazil meč do oka. Z rány se vyhnula černá krev a hlava se stáhla. Tulák se ramenem opřel do dveří a cítil, jak dřevo povoluje. Vpadl do rozlehlé síně. Překulil

se na nohy a uviděl, jak na něj s mečem v ruce kdosi čeká.

Byl to Morak.

"Teď tě žádnej chcípající pes nezachrání!" prohlásil mrtvý vrah.

"Na takový, jako jseš ty, pomoc nepotřebuju," řekl mu Tulák. "Tehdy jsi byl nula. Tady jsi ještě míň než to."

Morak zkřivil tvář a zaútočil. Tulák se mu úkrokem vyhnul, odrazil výpad a provedl ripostu, kterou Morakovi málem srazil hlavu z ramenou. Vrah se zapotácel, ale hned se sebral a hlava mu zůstala viset v ohavném úhlu.

"Jak chceš zabít mrtvýho?" posmíval se a znovu zaútočil. Tulák ho odrazil a znovu ho sekl do krku. Hlava spadla na podlahu, ale tělo pokračovalo v útoku. Tulák odrazil dva výpady a prosekl již narušený hrudní koš. Bezhlavého protivníka to však ani nezpomalilo. Ozval se smích. "Už se začínáš bát?" Morakův hlas se rozléhal síní a vzduch byl plný jeho oplzlých nadávek.

Tulák se sehnul pod zuřivým výpadem, doběhl k hlavě a zvedl ji do vzduchu. Otočil se a hodil hlavu do otevřených dveří. Hlava se odrazila a vykutálela se ven. Had sklonil hlavu a velké čelisti se zavřely. Řev okamžitě utichl.

Bezhlavé tělo se zhroutilo na podlahu.

Tulák se otočil v očekávání dalšího útoku.

"Jak jsi věděl, které dveře vybrat?" zeptal se jiný hlas. Tulák hledal jeho zdroj, ale nikoho nezahlédl.

"Nebylo to těžký," odpověděl a s napřaženým mečem se přikrčil.

"Ano, už chápu. Sluneční světlo a bílé roucho byly trochu moc nápadné. Tu chybu už neudělám. Musím říci, že Morak mě dost zklamal. Zaživa bojoval o hodně lépe."

"Měl oč bojovat," podotkl Tulák. "Kdo jsi? Ukaž se!"

"Ale jistě, jak je to ode mne nezdvořilé." U protější stěny síně se objevila postava. Vysoký muž v šarlatovém rouše. Vlasy měl navoskované a přičesané těsně k hlavě, pouze spletené licousy mu visely k útlým ramenům. "Já jsem Žu Čao."

"To jméno jsem už slyšel."

"Ovšemže jsi ho slyšel. Teď se podíváme, co si můžeme vyčarovat pro radost. Třeba něco z tvé minulosti?" Žu Čao natáhl ruku a ukázal na místo uprostřed síně. Zavířil černý kouř a vytvořil obludu přes osm stop na výšku. Měla vlčí hlavu a tělo obrovského muže. "Taková škoda, že s sebou nemáš tu malou kuši, " prohodil Žu Čao.

Tulák couval před bestií, která upírala krvavě rudé oči na svou kořist. Přes síň přeletěl stříbrný šíp a zabodl se tvorovi do krku. Druhý šíp následoval a skončil obludě v prsou. Bestie se sesula na kolena a pak se po hlavě zhroutila na podlahu.

Tulák se otočil. Ve dveřích stála Miriel s lukem v ruce a Andělem po boku. Anděl se rozběhl k Tulákovi.

"Vrať se!" nařídil mu Tulák a pozvedl meč.

"Co je to, k čertu, s tebou?" zeptal se Anděl.

"Na tomhle místě je všechno divný," řekl mu Tulák. "A já se nenechám obelstít nějakým démonem jenom proto, že vypadá jako můj přítel."

Přiblížila se k nim Miriel. "Suď podle činů, tati," pravila. Tulákovi se v ruce zhmotnila jeho kuše a u pasu se mu objevil toulec plný šipek.

"Jak jste se sem dostali?" chtěl vědět Tulák a stále se měl na pozoru.

"Poslal nás Kesa Chán. Teď se odsud musíme dostat." Tulák natáhl tětivy, nasadil střely a otočil se k místu, kde předtím stál Žu Čao. Ale čaroděj byl pryč.

***

Na obou stranách síně bylo několik dveří a Miriel se rozběhla k těm nejbližším, ale Tulák ji zavolal zpátky.

"Co je tohle za místo?" zeptal se jí.

"Existuje v Prázdnotě. Ten hrad vytvořil Žu Čao jako past na tebe. Musíme pryč, dostat se z jeho moci." Znovu vyrazila ke dveřím, ale Tulák ji popadl za ruku a tmavé oči se mu hněvivě blýskaly.

"Přestaň a zamysli se!" štěkl. "Tohle je jeho výtvor, takže žádný z těch dveří ke svobodě nepovedou. Za nimi čekají jen další hrůzy."

"Co teda navrhuješ?" zeptal se Anděl. "To tady budeme jen tak čekat?"

"Přesně. Jeho moc není nevyčerpatelná. Postavíme se a budeme bojovat. Cokoliv sem přijde, zabijeme."

"Ne," naléhala Miriel. "Ty nemáš ani ponětí, co vše v Prázdnotě existuje. Démoni, příšery, duchové - stvoření nesmírného zla. Kesa Chán mě před nimi varoval."

"Kdyby měl Žu Čao moc takový tvory vytvořit, už bychom byli mrtví," poznamenal Tulák tiše. "Ale ať už má pro nás schovaný jakýkoliv překvapení, číhá za těmi dveřmi. Tady, nebo tam. To jsou naše jediný dvě možnosti. A tady máme dost místa. Pověz mi o tý Prázdnotě víc," vybídl Miriel.

"Je to místo ducha," vysvětlovala dívka, "místo pouti. Je to velká pustina mezi tím, co bylo a tím, co je."

"Tady není nic skutečný?"

"Je to skutečné, a přesto není. Ano."

"Takže tahle kuše není z ebenu a oceli?"

"Ne. Je to vlastně věc ducha - tvého ducha. Rozšíření tvé vůle."

"Takže ji nemusím natahovat?"

"Já... to nevím."

Tulák zvedl kuši a stiskl spoušti. Střely prolétly síní a zarazily se do černých dveří. Tulák se zadíval na zbraň. Tětivy byly uvolněné. Pak znovu zvedl zbraň. Vzduchem okamžité zasvištěly další dvě šipky. "Dobrá," prohlásil Tulák. "Teď ať si přijdou. A chci svý nože." Na hrudi se mu objevil bandalír se třemi noži v pochvách. Zhmotnil se jeho

kroužkový náramenník, ne černý, ale ze zářícího stříbra. "Co ty, Anděli?" zeptal se se širokým úsměvem. "Co si přeješ ty?"

Gladiátor se usmál. "Dva zlaté meče a zbroj vykládanou drahokamy."

"Dostaneš je!"

Objevila se zlatá přilbice a od čela na šíji se na ní táhl bílý chochol. A prsní pancíř a chrániče holení, třpytící se rubíny a démanty. Se zablesknutím se Andělovi u boku objevily dva meče v pochvách.

Všechny dveře se rozlétly a do síně se k čekajícím válečníkům hnal zástup stínů.

"A taky chci mít světlo!" zařval Tulák. Strop zmizel a do síně náhle proudilo sluneční světlo. Paprsky pronikly tmavou hordou a ta zmizela jako mlha v ranním vánku.

Pak se nad nimi vytvořil černý mrak, zastínil světlo a všude kolem nich se rozléhal chladný syčivý hlas. "Učíš se rychle, Tuláku, ale nejsi dost obratný, aby ses mi mohl postavit."

Ještě než ozvěna toho hlasu dozněla, objevilo se devět rytířů v černé zbroji, s nasazenými štíty a černými meči v rukou. Tulák se otočil a vypustil na prvního dvě střely. Šipky se zarazily do rytířova štítu. Miriel vystřelila, ale šíp byl také odražen. A rytíři postupovali.

"Co budeme dělat?" zašeptal Anděl a vytáhl oba meče.

Tulák namířil kuši vysoko nad postupující válečníky a stiskl spoušti. Střely přelétly postupující muže, obrátily se a nejbližšímu rytíři se zarazily do zad. "Tady je možný všecko," řekl Tulák. "Uvolni mysl!"

Rytíři zaútočili držíce před sebou štíty. Na Tulákově paži se objevil bílý štít a jeho kuše se změnila ve světelný meč. Tulák se vrhl dopředu a vrazil štítem do prvního rytíře. Toho náraz vyvedl z rovnováhy, takže Tulák mohl vklouznout do mezery a ohnat se mečem doleva, čímž prorazil jednomu z válečníků bok.

Anděl si naběhl, vrhl se na zem a překulil se do blížících se válečníků. Tři upadli a jejich štíty zařinčely na dlažebních kamenech. Gladiátor se zvedl a první dva zabil, jednoho rozpáral a druhého probodl. Miriel zabila třetího, když ho střelila šípem do oka.

Na Miriel se vrhli dva rytíři. Její luk se okamžitě změnil v zářící šavli. Dívka se sehnula pod zuřivým sekem, vysoko vyskočila a kopla jednoho muže do brady. Toho to srazilo na zem. Druhý jí ťal po obličeji. Miriel se výpadu vyhnula a ošklivým sekem útočníkovi prosekla kroužkový nákrčník a zabořila mu šavli do těla. Muž upadl a ona mu ještě vrazila šavli do nechráněných zad.

Tři zbývající rytíři začali ustupovat. Rozběhl se k nim Anděl. "Ne!" zařval Tulák. "Nechej je jít!"

Anděl zacouval k místu, kde stáli Tulák s Miriel. "Žádný kouzlo už mě nenapadá," zavrčel.

"Žádný taky nebudeš potřebovat," uklidňoval ho Tulák a ukázal na mizející stěny hradu. "Je po všem."

Ve chvilce stáli na široké šedé silnici a hrad byl pouhou vzpomínkou.

"Riskovala jsi pro mě život, Miriel," řekl Tulák a vzal svou dceru za ruku. "Přišla jsi za mnou do pekla. Na to nezapomenu, co živ budu." Pustil ji a obrátil se k Andělovi. "A ty, příteli. Jak ti můžu poděkovat?"

"Můžeš začít tím, že mě s Miriel necháš odsud odejít," navrhl Anděl a nervózně se ohlížel k břidlicově šedé obloze a hrozivým kopcům.

Tulák se zasmál. "Budiž. Tak jak se odsud dostaneme, Miriel?"

Dívka k němu došla a položila mu ruce na oči. "Mysli na své tělo, na místo, kde leží. Pak se uvolni, jako bys usínal. A brzo se uvidíme v horách."

Tulák zvedl ruce, uchopil její a podržel je. "Já do hor nepůjdu," řekl tiše.

"Co tím myslíš?"

"Tam bych byl jenom další šermíř. Musím jít tam, kde bude možný využít mýho nadání co nejlíp."

"Ne do Gulgothiru," zaprosila Miriel.

"Ano. Tohle všechno způsobil Žu Čao. Až bude mrtvý, možná to skončí."

"Ale tati, je to čaroděj. A bude mít stráže. A co je ještě horší, on ví, že přijdeš - proto na tebe nastražil tuhle past. Bude tě čekat. Jak bys mohl uspět?"

"On je Tulák Zabíječ," ozval se Anděl. "Jak by mohl neuspět?"

***

"To je hlupák!" kdákavě se rozchechtal Kesa Chán, vyskočil na nohy a začal křepčit po jeskyni. Na svou únavu docela zapomněl. Miriel na něj ohromeně zírala. Anděl jenom potřásl hlavou. "Jen si to představ," pokračoval šaman, "on se snažil zabít Tuláka přímým útokem. To je skoro nádhera! Jako snažit se udávit lva tím, že mu do tlamy nacpeš svou vlastní hlavu. Nádhera!"

"O čem to mluvíš?" zeptala se Miriel.

Kesa Chán si povzdechl a zase si přisedl k ohni. "Ty jsi jeho dcera a nechápeš to? On je jako oheň. Když ho necháš být, zůstanou jen rezavé uhlíky. Ale když na něj zaútočíš, je to jako bys do plamenů přilila olej. Už tomu rozumíš? Koukni!" Kesa Chán zamával rukama nad plameny a ty se zploštily do ohnivého zrcadla. V něm uviděli Tuláka, jak pomalu kráčí chodbou v Prázdnotě a boty má úplně promáčené. "Tady se bál, protože tu nebyli žádní nepřátelé, jenom temnota. Byl ztracen. Neměl vzpomínky, neměl zbraně." Dívali se, jak maličká postavička dorazila ke kostře, a viděli, jak se zhmotňuje zlatovlasá hlava. "Teď se dívejte!" přikazoval Kesa Chán.

Za Tulákem se zvedla šupinatá obluda a on vyrval kostře žebro a vrazil ho příšeře do prsou. "Teď," řekl šaman, "má meč. Teď má cíl. Všude kolem něj jsou nepřátelé. Teď se má nač soustředit. Vidíte, jak se pohybuje, jako vlk."

Mlčky seděli a přihlíželi, jak maličká postavička ničí kouli a probojovává se schodištěm s rukama. "Tohle miluju," chichotal se šaman, když Tulák hodil bíle oděného mnicha do hadích tlam. "Věděl to, chápete? V temnotě, obklopen nepřáteli, on věděl, že se mu nedostane pomoci. Proto si vybral ty hlídané dveře. Ó, je to úplně dokonalé. Musí v sobě

mít nadirskou krev! A to, jak do Prázdnoty povolal to sluneční světlo! Nádhera. Dokonalost sama! Žu Čao už se musí třást jako osika. U všech bohů, já bych se třásl."

"Nevím, jestli se třese," podotkla Miriel, "ale vím, že můj otec míří do Gulgothiru. A tam si žádné slunce povolat nedokáže. Žu Čao se obklopí ozbrojenými strážemi. Bude čekat."

"To záleží na vůli bohů," prohlásil Kesa Chán a mávl rukou. Oheň znovu vzplál. "Zítra musíme přesunout ženy a děti do Kar-Barzaku. Poslal jsem zprávu Anši Čenovi. Nechá malou zadní stráž, aby hlídala soutěsku. Do setmění tu zůstane padesát mužů, aby hlídali hradbu. To by mělo stačit."

"A co můj otec?" naléhala Miriel.

"Jeho osud spočívá v rukou bohů," odpověděl Kesa Chán. "Buď bude žít, nebo zemře. My pro něj nic udělat nemůžeme."

"Žu Čao použije kouzla, aby ho našel," řekla Miriel. "Můžeš ho ochránit?"

"Ne, takovou moc nemám. V údolí Kar-Barzaku žijí nebezpečné bestie. Potřebuju veškerou sílu, abych je zahnal do hor a pročistil cestu do pevnosti pro své lidi."

"Tak jakou naději bude mít můj otec?"

"Uvidíme. Nepodceňuj ho."

"Musí přece být něco, co můžeme udělat!"

"Ano, ano. Budeme bojovat dál. Zařídíme, aby Žu Čao musel soustředit svou energii na Kar-Barzak. To nakonec taky chce. Jeho sny leží v tom starém hradě."

"Proč?" chtěl vědět Anděl.

"Postavili ho Starší. V něm pak vyvolávali velká kouzla, s jejichž pomocí vytvořili živé démony, říkali jim zkříženci, aby za ně bojovali ve válce. Jsou to šelmy spojené s lidmi. Ta kouzla byla ohromná. Tak mocná, že je nakonec zničila, ale v Kar-Barzaku kouzla žijí dál a vyzařují z hradu do okolí. Uvidíte sami. Údolí je díky čaromoci hradu úplně pokřivené, jsou tam zohýbané stromy a masožravé ovce a kozy. Jednou jsem tam dokonce viděl i králíka se špičáky. V údolí nemůže žít nic, aby to nebylo pokaženo, pokřiveno. Dokonce i samotný hrad teď vypadá hrozně, žulové bloky mění tvar, jako by byly z mokré huny."

"Tak jak tam k čertu můžeme jít?" zavrčel Anděl.

Kesa Chán se usmál a tmavé oči se mu blýskaly. "Někdo byl tak laskav, že kouzlo zastavil," řekl. Odvrátil od nich zrak a znovu se zahleděl do ohně.

"Co jsi nám ještě neřekl?" zeptala se Miriel.

"Je toho hodně," přiznal se šaman. "Ale taky je hodně věcí, které prostě vědět nemusíte. Naši nepřátelé dorazili do Kar-Barzaku před námi. Odstavili zdroj těch kouzel - ano, zemřeli pro to. Teď je tam bezpečno. Budeme bránit hradby a tam také bude pokračovat linie Sjednotitele."

"Jak dlouho musíme tu pevnost udržet?" chtěl vědět Anděl.

"Uvidíme," odtušil Kesa Chán, "ale teď musím vyhnat bestie z údolí. Nechejte mě."

16.Kapitola

PŘED ALTHARINEM SE VZNÁŠEL ŽU ČAŮV obraz. Generál stál ve svém stanu s Powidem po boku, albínský kapitán bratrstva, Innicas, stál nalevo.

"Zklamal jsi císaře," řekl Žu Čao. "Dal ti prostý úkol a ty ses zachoval naprosto neschopně. Měl jsi zabít pár Nadirů a ty jsi při zkoušce neuspěl."

"Těch pár Nadirů," odvětil Altharin chladně, "se vtěsnalo za tři úzké průsmyky. Ztratil jsem přes dvě stě mužů, když jsem se snažil si tudy vynutit průchod, a to tvoje slavné bratrstvo neuspělo o nic víc než já. Jejich útok zhatil jediný stařík."

"Odvažuješ se kritizovat bratrstvo?" sykl Žu Čao. "Jsi horší než neschopný. Jsi zrádce!"

"Sloužím císaři - ne tobě, ty nadutá..." Zasténal a zhroutil se do náručí Powidovi. Z hrudi mu trčel nůž s dlouhou čepelí.

Powis, s očima rozšířenýma, jemně položil umírajícího generála na podlahu. Vzhlédl k bělovlasému Innikovi. "Ty jsi ho zabil!" špitl.

Altharin se snažil promluvit, ale na rtech mu jen zabublala krev a hlava se mu zvrátila. Innicas se předklonil, vytáhl nůž z rány a otřel ho do generálovy hedvábné haleny. Powis vstal. Třásly se mu ruce.

"Jen se neukvapuj, chlapče!" zarazil ho obraz Žu Čaa. "Rozkaz k jeho popravě přišel od samotného císaře. Běž sehnat Gallida. Oznam mu, že ho císař povýšil."

Powis ucouvl, ale zarazil se a zadíval se na mrtvé tělo na podlaze. "Hned!" přikazoval Innicas.

Powis vyklopýtal ze stanu a rozběhl se pryč.

"Je tu ještě jeden průsmyk, pane, třicet mil odsud na sever," řekl Innicas.

"Vezmi si sto mužů - těch nejlepších, co máme. Nadirové se pokusí dostat do Kar-Barzaku. Chytíte je v údolí. Budou hodně roztažení, někteří už budou v pevnosti a ti vzadu se budou snažit bojovat. V zástupu na otevřeném prostranství budou ženy a děti. Zničte je! Uvidíme, jak dobře budou Nadirové bojovat, až nebudou mít proč."

"Jak přikazuješ, pane, tak se stane," uklonil se Innicas.

"Už jsi dosáhl ke Grakovi a ostatním?"

"Ne, pane. Ale Zamon čeká v horách s koňmi. Říkal, že dorazili v pořádku. Hodlali vejít do podzemí. Možná nám

kouzlo Kar-Barzaku brání ve spojení."

"Jsou tam - a to je to, na čem záleží," prohlásil Žu Čao. "Všechno jde podle plánu. Ventriánci přistáli na jihu. Drenajci bez Karnaka v nepořádku ustoupili. Naše vlastní oddíly čekají, aby mohly vtrhnout na Sentranskou planinu. Ale většina toho, co potřebujeme pro budoucí vládu, leží v Kar-Barzaku. Nezklamej mě, Inniku!"

"Na mne se můžeš spolehnout, pane."

"To taky doufám."

***

Gothirové se vlekli, jak nesli své raněné. Jakmile slunce kleslo za hory, stáhli se zpátky. Senta se sesul na zem a Belaš se složil vedle něj. "Hrozně nerad to přiznávám, ale začíná mě to unavovat," prohodil šermíř.

"Mě taky," přiznal Belaš. Nadir se hlavou opřel o černý kámen hradby. "Dneska byly útoky mnohem zuřivější." Protřel si unavené oči. "Za dvě hodiny se stáhneme."

"Jak daleko je to k té pevnosti?"

"Za úsvitu budeme v údolí," řekl Belaš nevesele.

"Nezní to moc nadšeně, příteli."

"To místo je plné zla." Belaš otevřel váček u pasu a vyňal z něj kůstky, které stiskl v dlaních. Povzdechl si. "Myslím, že tam Belaš zemře," dodal.

"Co je to?" vyzvídal Senta ve snaze změnit předmět hovoru.

"Pravá ruka mého otce. Byl zabit, už je to dávno, a já pořád nejsem o nic blíž k pomstě."

"Co se stalo?"

"Měl koníky na prodej a jel na trh v Namibu. Byla to daleká cesta. Jel s mým bratrem a Anši Čenem. Ten útok přežil jen Anši. Když ti lupiči zaútočili, byl právě za stádem, a tak utekl."

"Tak proto se na sebe tolik zlobíte? Protože se zachoval jako zbabělec?"

"On není zbabělý!" vyštěkl Belaš. "Těch lupičů bylo moc, a kdyby byl bojoval, ničemu by tím nepomohl. Ne, Anši a já jsme milovali stejnou ženu. Ona si vybrala jeho. Ale je to skvělý náčelník, ať mi jazyk zčerná, že to musím přiznat. Snažil jsem se ty lupiče vystopovat. Našel jsem tělo svého otce, vzal si tyhle kosti a ostatek pohřbil. Ale stopy byly moc staré. Anši viděl, jak mého otce srazili. Viděl muže, který zasadil smrtící ránu, a popsal mi ho. Od té doby žiju jen v naději, že ho jednou najdu - bělovlasého válečníka s očima barvy krve."

"Pořád ještě máš čas," poznamenal Senta.

"Možná." Belaš se zvedl a vydal se podél hradby. Promlouval k obráncům a občas poklekl k raněnému či umírajícímu.

Senta se natáhl, hlavu si položil na ruce a díval se, jak se na temnějící obloze objevují hvězdy. Vzduch byl chladný a svěží a spojené kameny pod zády mu připadaly skoro měkké. Zavřel oči. Když je otevřel, dřepěla vedle něj Miriel. Světlovlasý šermíř se usmál. "Usnul jsem," řekl. "Ale zdálo se mi o tobě."

"Bezpochyby to bylo něco necudného."

Senta se posadil a protáhl se. "Ne. Seděli jsme na louce u potoka pod smuteční vrbou. Drželi jsme se za ruce. Asi takhle." Natáhl se, vzal Miriel za ruku a políbil ji.

"Ty se nikdy nevzdáš, co?" usmála se dívka a odtáhla se od něho.

"Nikdy! Proč mě nepolíbíš, krásko? Jenom jednou. Abys viděla, jestli se ti to přece jenom nelíbí."

"Ne."

"Ranila jsi mě."

"Myslím, že to přežiješ."

"Ty se bojíš, viď? Bojíš se dávat. Bojíš se žít. Včera v noci jsem tě s Andělem slyšel, jak se mu nabízíš. To byla chyba, krásko, a Anděl měl pravdu, když řekl ne. Bylo to šílené, ale správné. Čeho se tak bojíš?"

"O tom se nechci bavit," vymlouvala se Miriel a pokusila se vstát. Senta natáhl ruku a zlehka jí ji položil na paži.

"Promluv si se mnou," vyzval ji tiše.

"Proč?" zašeptala.

"Protože mi na tobě záleží."

Miriel se zase posadila a chvíli neříkala nic. Senta na ni netlačil, jen vedle ní mlčky seděl. Nakonec Miriel promluvila. "Když někoho miluješ, otevřeš všechny dveře ve svém srdci. Necháš ho vstoupit. Když pak zemře, nemáš proti tomu žádnou obranu. Viděla jsem tátovu bolest, když... když zemřela máma. Tu bolest nechci nikdy zažít. Nikdy."

"Tomu se nevyhneš, Miriel. Nikdo to nedokáže. Všichni jsme jako roční období - na jaře rosteme, v létě dospíváme, na podzim stárneme a v zimě umíráme. Ale je hloupost říkat: ‚Je jaro, ale já nebudu mít žádné květy, protože musí zvadnout.' Co by byl život bez lásky? Věčná zima. Studený a zasněžený. To není pro tebe, krásko. Věř mi."

Pohladil ji po vlasech a naklonil se blíž, až se rty dotkl jejího líčka. Miriel pomalu otočila hlavu a jejich rty se setkaly.

Nad hradbou přelétl šíp a ze soutěsky se ozval dusot běžících nohou.

"Gothirové mají vskutku skvělé načasování," zavrčel Senta vstávaje a tasil meč.

***

Anděl byl neklidný. Stál nad údolím a přehlížel měsícem zalitá luka a mírné vršky. V dálce, nedaleko jezera barvy zašlého železa, viděl věže a hradby Kar-Barzaku. Nadirské ženy a děti scházely do údolí v dlouhé, pomalu se šourající řadě, protože mnoho z nich táhlo vozíky vysoko naložené majetkem. Anděl zalétl pohledem k horám, které se zvedaly kolem údolí, a prohlížel si jejich pokřivené vrcholky. Celé prostranství bylo otevřené a Anděl zavzpomínal na obránce ve třech soutěskách a modlil se, aby zadní oddíl vydržel. Protože kdyby se Gothirové dostali v některém průsmyku

skrz...

Rychle zahnal myšlenky na nevyhnutelná jatka.

Většina nadirských bojovníků jela napřed do pevnosti a většina těch, kteří zůstali, byla v soutěskách. Se ženami a dětmi jelo pouze třicet mužů a popohánělo je ke Kar-Barzaku. Anděl se otočil v sedle a sjel dolů z kopce. Když vedle přeplněného vozíku zahlédl němého nadirského chlapce s Andělovým pláštěm na hubených ramínkách a s kusem dřeva ve tvaru meče v pravé ruce, hned se mu trochu spravila nálada. Dojel k chlapci, sklonil se, zvedl ho do vzduchu a posadil si ho za sebe do sedla. Hošík se zazubil a zamával ve vzduchu dřevěným mečem.

Anděl pobídl valacha patami a kůň nacválal k čelu řady, kde vedle nadirského válečného náčelníka Anši Čena jel Belaš. Oba válečníci byli hluboce zabráni do hovoru. Když je Anděl dojel, Anši vzhlédl. Byl to podsaditý muž s náběhem k tloušťce, a když Drenajec vedle něj přitahoval otěže, měl v očích pouze nepřátelství.

"Postupujeme moc pomalu," vykládal Anděl. "Brzy bude svítat."

Belaš kývl. "Souhlasím, ale mnoho lidí je starých. Nemůžou jít rychleji."

"Mohli by, kdyby ty vozíky nechali plavat."

Anši Čen si hlasitě odfrkl, předklonil se a odplivl si. "Jejich majetek je jejich život," pravil. "To bys nepochopil, Drenajče, protože tvoje země je bohatá. Ale na každém z těch vozíků je mnohem víc, než můžeš vidět pouhým okem. Bronzová lampička může pro tebe být jenom světlem ve tmě, ale taky ji mohl vyrobit praděd před sto lety a jeho potomci ji od té doby chovají ve velké úctě. Každá věc má mnohem větší hodnotu, než dokážeš pochopit. Kdyby ty vozíky nechali tady, bylo by to jako rána nožem do duše každé rodiny."

"Nůž v duši mi starosti nedělá," podotkl Anděl. "Spíš nůž v zádech. Tohle je ale vaše válka." Otočil koně a vrátil se zase dozadu.

Do údolí mířilo přes tři sta lidí a Anděl odhadoval, že bude trvat další dvě hodiny, než poslední z nich dorazí do pevnosti. Vzpomněl si na Sentu a Miriel v soutěsce a na Tuláka na jeho osamělé cestě do Gulgothiru.

Hvězdy začínaly blednout a obloha světlala.

A Andělův neklid vzrůstal.

***

Bělovlasý Innicas vyšel z úkrytu za balvanem, kde čekali jeho bratři ve zbrani. "Teď," oznámil jim. "Ta chvíle nadešla." Zvedl otěže černého hřebce a vyhoupl se do sedla. Pak vytáhl černý meč z pochvy u boku. Stovka válečníků vsedla na koně a čekala na jeho rozkazy. Innicas zavřel oči a hledal krvavé spojení. Cítil splývání duší a zakoušel jejich hněv a potřeby, jejich hořkost a touhy. "Ať jediný Nadir nezůstane naživu," šeptal. "Všichni nechť zemřou. Jako dar Pánu všech přání. Nechť je tu bolest, strach a nejistota. Nechť je tu zoufalství!" Duše rytířů se v jeho mysli zatřepetaly jako černé můry a zakroužily kolem tmavého světla jeho nenávisti. "Co potřebujeme?" zeptal se jich.

"Krev a smrt," zazněla odpověď syčící v jeho mysli jako klubko hadů.

"Krev a smrt," souhlasil. "Teď ať kouzlo působí. Ať strach zaplaví naše nepřátele jako povodeň, dravý proud ať utopí jejich odvahu."

Kouzlo se vyvalilo jako neviditelná mlha, plulo přes skály a doliny, mířilo dolů do údolí, a nabývalo a rostlo.

Stovka Krvavých rytířů skončila spojení a vyjela ze své skrýše. Válečníci se rozestoupili do bojové řady a meče drželi připravené.

***

Anděl pocítil studený dotek strachu a v duchu se vrátil k onomu dni u srubu, kdy se poprvé objevili rytíři bratrstva. Přitáhl koni otěže a otočil ho k jihu. Proti obloze spatřil nepřátele, černé pláště jim povlávaly ve větru a meče drželi vysoko ve vzduchu. Belaš je zahlédl ve stejném okamžiku a zařval na Anši Čena.

Jak se přes ně valilo kouzlo, ženy a děti začaly kvílet a rozutíkaly se po celém údolí. Někteří lidé se vrhali na zem a rukama si zakrývali hlavy. Jiní prostě jenom stáli úplně ztuhlí strachem. Šia šla uprostřed zástupu, když kouzlo udeřilo. S roztřesenýma rukama shodila luk z ramenou a neobratně nasadila šíp na tětivu.

Anděl cítil, jak ho němý chlapec pevněji tiskne. Otočil se v sedle, zvedl děcko ze sedla a opatrně je postavil na zem vedle vozíku. Dítě k němu vzhlédlo s rozšířenýma očima plnýma strachu. Anděl tasil meč a přinutil se usmát. Chlapec vytáhl klacík a zamával jím ve vzduchu.

"Hodnej kluk!" řekl Anděl.

Třicet nadirských jezdců pobídlo koně do cvalu a zamířilo k místu, kde čekali Belaš s Anši Čenem. Anděl se k nim připojil. "Jejich kouzelný strach nevydrží, jakmile začne zabíjení!" snažil se je uklidnit Anděl. "Věřte mi!"

"Je jich tolik," mumlal Anši Čen roztřeseným hlasem.

"Za chvíli jich bude míň," vyprskl Anděl. "Pojďte za mnou!" Pobodl koně do cvalu a zaútočil na černou řadu.

Bratrstvo se hnalo kupředu a hřmění kopyt jejich koní dunělo údolím jako bubny zkázy. Anděla zachvátil hněv. Za ním byly ženy a děti, a pokud se, což bylo nanejvýš pravděpodobné, rytíři dostanou skrz, Anděl nechtěl být naživu, aby ta jatka viděl. Ani se neohlédl, aby se přesvědčil, zda jsou Nadirové s ním. Nezáleželo mu na tom. Zachvátila ho silná bojová horečka.

Černá řada se přiblížila a Anděl zamířil s koněm do jejího středu. Docválal k němu Belaš a vyrážel nadirský válečný pokřik.

K Andělovi se blížili tři jezdci. Gladiátor se sehnul pod zuřivým sekem a vlastním mečem udeřil do přilby druhého rytíře. Toho to vyhodilo ze sedla. Pod Belašem padl kůň, ale Nadir včas odskočil a zvedl se na nohy. Od ramene se mu odrazil meč. Belaš vyskočil a strhl jezdce ze sedla, načež mu vrazil meč do břicha.

Malý nadirský klín teď byl zcela obklíčen a křídla řady rytířů, asi čtyřicet mužů, mířila k ženám a dětem.

Šia se dívala, jak se blíží, a cítila převeliký strach. Nicméně natáhla tětivu. Prvním šípem probodla vedoucímu koni krk. Zvíře upadlo a převalilo se, přičemž nejenže odhodilo stranou svého jezdce, ale ještě srazilo dva následující koně. Ostatní rytíři zabočili, aby se vyhnuli srážce s padlými. Druhá střela se zarazila do krku jednoho z rytířů. Ten se ještě chvíli kymácel v sedle, než se zhroutil na zem.

Šia nasadila třetí šíp - a zaslechla dusot kopyt za sebou! Tak blízko! Otočila se a spatřila dvacítku jezdců ve stříbrné zbroji. Bílé pláště jim povlávaly ve větru. Procválali řadou uprchlíků a vřítili se mezi jezdce bratrstva. Šia nevěřila vlastním očím. Jako stříbrní duchové se jezdci náhle objevili úplně odnikud a za nimi se kouzlo strachu ztrácelo jako led pod slunečními paprsky.

Na protější straně louky se Anděl prosekal masou lidí a spatřil bílé rytíře, jak srážejí válečníky bratrstva. Nyní se Anděl s radostným vzrušením otočil a znovu zavedl koně do šarvátky. Všude kolem něj řinčely meče, ale gladiátor si nebezpečí nevšímal. Padl pod ním kůň a on tvrdě dopadl na zem. Ještě ho do spánku nakopl kůň. Anděl pustil meč a převalil se. Jeden z protivníků se po něm ohnal mečem, ale Anděl se pod čepelí sehnul a sám se vrhl na jezdcova koně. Zvíře, vyvedeno z rovnováhy, upadlo a srazilo rytíře na zem. Anděl padlého koně přelezl. Rytíř se snažil zvednout, když tu ho Anděl kopl do hlavy. Podbradní řemínek povolil a muži spadla přilbice. Rytíř se marně snažil Anděla bodnout, jenomže gladiátor mu uštědřil takovou ránu pěstí do obličeje, že to rytíře otočilo a srazilo na zem. Pak mu Anděl železným stiskem zmáčkl hrdlo. Rytíř pustil meč a popadl Anděla za prsty. Ale síly mu ubývaly.

Anděl pustil mrtvolu a sebral rytířův meč.

Anši Čen zamířil hrotem meče svému protivníkovi na krk, ale ten jeho výpad částečně odrazil, takže ho meč jen škrábl po straně do přilby a urazil mu hledí. Hledí zůstalo viset na jednom nýtku jako zlomené křídlo a Anši poznal albína. "Belaši!" zařval. "To je on, Belaši!"

Innicas se rozmáchl a vrazil meč Anšimu do břicha. Belaš, zaslechnuv výkřik, se otočil a viděl, jak Innicas Anšiho dobíjí. Nadira opustil veškerý zdravý rozum a on se strašlivou nenávistí zařval. Vedle něj se vzepjal kůň. Belaš po jezdci skočil a strhl ho ze sedla. Aniž by se zastavil a toho muže dobil, Belaš se zachytil hrušky a vyhoupl se do sedla. Innicas ho uviděl, vycítil jeho vztek a rychle se rozhlédl po bitevní vřavě.

Bratrstvo bylo poraženo.

Innicas pocítil strach. Surovým kopnutím pobodl koně do cvalu a vyrazil k jihu a skrytému průsmyku. Belaš se vyřítil za ním a skláněl se nízko nad hřebcův krk, aby snížil odpor vzduchu. Innicas, v plné zbroji, byl těžší a jeho hřebec se cestou do kopce brzy unavil. Innicas se ohlédl. Nadir se přibližil.

Rytířův hřebec, vyčerpaný téměř k smrti, na břidlici klopýtl a upadl. Innicas odskočil. To už se na něj ale vrhal Belaš. Jeho hřebec ramenem narazil do rytíře a srazil ho k zemi. Belaš přitáhl oři otěže a zlehka seskočil na zem.

"Tys zabil mého otce," řekl. "A teď mu budeš navěky sloužit."

Innicas, s mečem v ruce, si podsaditého Nadira prohlédl. Belaš byl beze zbroje a měl jenom krátkou šavli. Albínovi se vrátila odvaha. "Proti mně nemáš šanci, ty červe!" prskl. "Rozsekám tě na kusy."

Belaš zaútočil, ale Innicas ho odrazil a vražednou ripostou poslal meč Belašovi do boku a zarazil mu ho pod žebra. Belaš z posledních sil pustil meč a vytáhl zakřivenou dýku. Innicas otočil mečem ve snaze ho vytáhnout z rány. Belaš natáhl ruce, levačkou popadl Innika za přilbici a zahákl prsty za ulomené hledí. Innicas cítil, jak je vtahován do smrtícího objetí. "Ne!" zařval. Belašův nůž se mu vnořil do levého oka a skončil až v mozku. Oba muži upadli.

Innicas se zachvěl a zůstal nehybně ležet. Belaš, s roztřesenýma rukama, otevřel krví nasáklý váček, který měl u pasu, a vysypal kůstky mrtvému rytíři na hruď. "Otče," zašeptal a z úst se mu řinula krev. "Otče..."

***

Ve své panice Innicas výsledek bitvy odhadl špatně. Přes to, že je příjezd bílých rytířů překvapil, bratrstvo mělo pořád početní převahu. Naživu zůstalo již jen sedm nadirských válečníků, a i když se k nim připojilo dvacet rytířů v bílých pláštích, Krvaví rytíři byli v přesile víc než dva na jednoho.

Anděl, krvácející z mnoha ran, cítil, že se bitva už už obrací v neprospěch bratrstva. Jejich vůdce uprchl a příjezd bílých rytířů je ohromil. Ale Anděl také věděl, že nepřítel může pořád ještě zvítězit.

Ne dokud jsem naživu, řekl si.

Kolem obličeje se mu mihl meč a plochá čepel ho udeřila do brady. Anděl upadl a pokusil se zvednout. Všude kolem něj dusala kopyta koní. Gladiátor se postavil, vyhodil čísi nohu ze třmene a strhl jezdce na zem. Zachytil se sedlové hrušky a pokoušel se nasednout, ale kůň se vzepjal a znovu ho shodil na zem.

Anděl zaklel a aspoň sebral ze země svůj meč. Zahlédl, jak na něj míří čepel. Anděl ránu odrazil, a jak jezdec projížděl kolem, natáhl ruku, popadl ho za plášť a strhl ho ze sedla. Rytíř dopadl tvrdě. Anděl vrazil špičku meče do štěrbiny v hledí a vší silou zarazil zbraň do hlavy ležícího muže. Čepel praskla. Anděl zaklel.

Nedaleko ležel cizí meč. Anděl k němu vyrazil a cestou se snažil vyhýbat zmateně pobíhajícím koním, ale do hlavy ho udeřilo kopyto vzepnuvšího se hřebce a gladiátor upadl do trávy.

***

Probral se a strašlivě mu bušilo v hlavě.

"Zdá se, že nedělám nic jiného, než že ti zašívám rány," prohodil Senta.

Anděl zamrkal a snažil se zaostřit na strop nad sebou. Byl posunutý do bláznivého úhlu a okno pod ním bylo nesmyslně zešikmené. "Mám asi něco s očima," zamumlal.

"Ne. To jen tohle místo Kar-Barzak. Nic tu není takové, jako by být mělo. Kesa Chán říká, že bylo před staletími postiženo zlými kouzly."

Anděl se pokusil posadit, ale zatočila se mu hlava a on zase upadl. "Co se stalo?" zachrčel.

"Přišel jsem, abych tě zachránil."

"Jenom ty sám, co?"

"Skoro. Čekali jsme tenkrát do půlnoci, a když se Gothirové stáhli popáté, zaběhli jsme si pro koně. Zůstalo nás jenom třicet, ale stačilo to na to, abychom bratrstvo zahnali z pole."

"Na to se nepamatuji!" přiznal Anděl. "Vůbec mám zmatený myšlenky. Vzpomínám si akorát na to, jak nám na pomoc přijeli nějací duchové v bílý zbroji."

"Mniši," vysvětlil Senta. "Mniši Pramene."

"V brnění?"

"Je to poněkud neobvyklý řád," připustil Senta. "Říkají si Třicítka, i když jich teď zůstalo jenom jedenáct. Vede je opat, jmenuje se Dardalion."

"Ten byl v Purdolu. Pomáhal Karnakovi. Pomoz mi nahoru!"

"Měl bys zůstat ležet. Ztratil jsi hodně krve."

"Díky za péči, mami. Teď mi pomoz, zatraceně!"

"Jak si přeješ, ty starej troubo." Senta vsunul ruku Andělovi pod ramena a zvedl ho do sedu. Gladiátorovi se zvedl žaludek, ale on polkl a zhluboka se nadechl. "Myslel jsem, že je po nás. Kde je Miriel?"

"Je v pořádku. Je s Dardalionem a Kesa Chánem."

"A Gothirové?"

"Táboří snad všude kolem nás, Anděli. Dostali posily. V údolí musí být aspoň sedm osm tisíc mužů."

"Nádhera. Nemáš taky nějaký dobrý zprávy?"

"Právě teď mě vůbec nic nenapadá, ale máš návštěvu. Okouzlujícího malého chlapíka. Teď sedí na chodbě - za chvíli ti ho pošlu. Našel jsem ho, jak sedí u toho, co já považoval jen za tvoje mrtvé tělo. Plakal. Bylo to vskutku dojemné. Vehnalo mi to slzy do očí, to ti tedy povím." Anděl zaklel. Senta se uchechtl. "Věděl jsem, že nejsi mrtvý, Anděli. Na to, abys umřel, jsi moc umíněný."

"Kolik lidí jsme ztratili?"

Sentův úsměv pohasl. "Belaš je mrtvý. Anši Čen taky. Zůstaly asi tři stovky válečníků, ale spousta z nich jsou necvičení kluci. Nemyslím, že bychom tohle místo udrželi nadlouho."

"Ještě nezaútočili?"

"Ne. Mají spoustu práce s kácením stromů. Vyrábějí žebříky a tak."

Anděl se zase položil a zavřel oči. "Jen ať mi dají den dva. Pak budu připravenej. Vždycky se hojím rychle, Sento."

"V tom případě nezačneme válčit bez tebe."

***

Senta našel Miriel na vnitřním ochozu. Opírala se o pokřivenou zeď a hleděla do dálky na táborové ohně nepřátel. Nedaleko postávali nadirští válečníci a brousili si zbraně. Šermíř prošel kolem Nadirů a zastavil se až před vysokou horalkou. "Anděl je v pořádku," sdělil jí. "Má pár menších škrábanců a na té své tlusté lebce má velkou bouli. Občas mám dojem, že kdyby svět skončil v ohni a záplavách, on by vyšel z popela jen s trochu ohořelými vlasy a mokrými botami."

Miriel se usmála. "Vypadá tak úžasně nezničitelně."

"Pojď, ukážu ti, co jsem našel," vyzval ji Senta a vydal se ke schodišti, které vedlo dolů k úzké chodbě a řadě pokojů. Okna tu byla pokřivená, měla tvar úst otevřených k jeku, a stěny byly zprohýbané. Velká ložnice však byla prázdná a uprostřed stála zlatá postel se sloupky, nádherně vyrobená, čtvercová a pevná. Na ní ležely hedvábné polštáře naplněné prachovým husím peřím.

"Jak mohla taková postel přežít, když je celá kamenná pevnost tak poničená?" divila se Miriel.

Šermíř pokrčil rameny. "Jsou tu další zlaté předměty, které kouzlo očividně nezasáhlo. Dole jsem našel dvě číše, jsou nádherně tvarované."

Miriel vykročila k loži, ale pak zabočila k prvnímu ze tří oken. Odsud bylo vidět do údolí. "Jede sem další zástup jezdectva," oznámila Sentovi.

"Na jezdectvu mi nezáleží," opáčil Senta.

Miriel se k němu otočila, okno měla za zády a celá se pýřila. "Myslíš, že tě nechám, aby ses se mnou vyspal?"

"Myslím, že bys o tom měla vážně pouvažovat," řekl jí šermíř se širokým úsměvem.

"Já tě nemiluju, Sento."

"Vždyť to ještě sama nevíš," namítal rozumně. "A tady to můžeš zjistit."

"Ty si myslíš, že láska vzchází z klína?"

Senta se rozesmál nahlas. "Moje vždycky - prozatím." Potřásl hlavou a úsměv mu pohasl na rtech. "Jsi vyplašená, krásko. Bojíš se žít. No, jsme tady, lapení v sešlé pevnosti, a naše budoucnost se čítá na pouhé dny. Tohle není vhodná chvíle na to mít strach ze života. Přinejmenším mi dlužíš polibek. Ten poslední mi ukradli Gothirové."

"Jeden polibek je všechno, co dostaneš," slibovala a trochu se přiblížila.

Senta rozevřel náruč a dívka došla až k němu. Šermíř zvedl ruce, zabořil prsty do jejích dlouhých tmavých vlasů a odhrnul jí je z obličeje. Pohladil ji po lících a jemně ji uchopil kolem krku. Když ji líbal na čelo a tváře, cítil, jak jí prudce buší srdce. Miriel naklonila hlavu a rty se mu zlehka otřela o tvář. Jejich rty se setkaly a Senta cítil, jak se k němu tiskne. Její rty byly sladké a hřejivé a šermíře zachvátila touha. Ale ani v nejmenším se ji nesnažil dotlačit k posteli. Místo toho jí sjel rukou po zádech a položil jí dlaň na útlý pás. Cítil křivku jejích boků. A líbal ji na šíji a rameno a těšil se z vůně její pleti.

Měla na sobě černou koženou halenu, vepředu sešněrovanou tenkými tkanicemi. Senta pomalu zvedl pravou ruku

k jejím ňadrům a zahákl prsty za první uzel.

"Ne," řekla Miriel a ucouvla. Senta spolkl zklamání a zhluboka se nadechl. Miriel se usmála. "Udělám to sama." Odepjala si od pasu pás s nožem, přetáhla si halenu přes hlavu a náhle tu před ním stála nahá. Senta se do ní vpíjel očima. Začal u dlouhých dobronzova opálených nohou a přes ploché břicho pokračoval k pevným plným ňadrům.

"To je tedy pohled, krásko. O tom není pochyb."

Došel k ní, ale dívka ho zastavila. "A co ty?" zeptala se. "Copak nedostanu příležitost se taky obdivovat?"

"Veškerou možnou," usmál se Senta, povytáhl si košili a odepjal opasek. Jak se snažil shodit nohavice, málem zakopl, a její smích byl nakažlivý.

"Řekla bych, že sis nohavice v životě nesundával," smála se Miriel.

Senta natáhl ruku, vzal ji za loket a jemně ji strkal k lůžku. Když na něj padli, zvedl se oblak prachu a Senta se rozkašlal. "To je tedy romantika," hihňala se Miriel. Senta se k jejímu smíchu připojil a chvíli leželi tiše vedle sebe a hleděli si do očí. Pravou rukou ji Senta pohladil po rameni a níž po ruce, až se předloktím dotýkal jejího pupíku. Miriel zavřela oči a posunula se blíž k němu. Senta jel rukou níž, přes ploché břicho a dolů na stehno. Miriel měla nohy u sebe, ale teď je trochu roztáhla. Senta ji opět políbil. Miriel ho objala kolem krku a přitáhla si ho k sobě v divokém objetí.

"Jemně, krásko," šeptal šermíř. "Není třeba spěchat. Nic krásného nebylo nikdy vytvořeno ve spěchu. A chci, aby to poprvé bylo zvláštní."

Když jí Senta jemně položil dlaň do klína, Miriel zasténala, a on ji chvíli hladil. Začala rychleji dýchat a pohybovat se v kyčlích. Vykřikla, a znovu. Konečně se nad ni zvedl, přehodil si její dlouhé nohy přes bedra a vstoupil do ní. Znovu ji políbil a uvolnil dobrovolně přijatá pouta své vlastní touhy.

Snažil se pohybovat pomalu, ale jeho potřeba byla silnější než přání tuto vzácnou chvíli prodloužit, a když Miriel opět vykřikla a několikrát vášnivě zasténala, nakonec podlehl. Pevně ji k sobě přitiskl. Pak zasténal a zůstal klidně ležet. Vydechl a uvolnil se. Ležel na ní a cítil, jak jejich srdce tlukou do stejného rytmu.

"Ó," zašeptala dívka. "Byla to láska?"

"U všech bohů, to doufám, krásko," odpověděl a převrátil se na záda. "Protože nic v životě mi ještě neposkytlo tolik potěšení."

Miriel se zvedla na lokti a zadívala se mu do obličeje. "Byla to... krása. Uděláme to ještě jednou?"

"Za chvíli, Miriel," odpověděl.

"Za jak dlouhou?"

Senta se zasmál a objal ji. "Moc dlouhou ne. Slibuji!"

17.Kapitola

DARDALION OTEVŘEL OČI A JEHO DUCH SE vrátil do těla. Ucítil tíhu svého těla i stříbrného brnění na něm. V místnosti bylo i přes oheň hořící v krbu chladno.

"Dnes nezaútočí - možná ani zítra ne," oznámil Kesa Chánovi. "Generál Gannis je opatrný. Poslal do lesa pracovní čety, aby nasekaly stromy a vyrobily žebříky. Hodlá provést jeden velký útok, kterým by nás úplně smetl."

Malý nadirský šaman kývl. "Na jeden, možná i dva útoky bychom je mohli zadržet. Potom..." Rozhodil rukama.

Dardalion vstal ze zlatě nalakovaného křesla, došel k ohni a natáhl ruce k plamenům. Náhlé teplo mu zvedlo náladu. "Čemu nerozumím - a ten gothirský generál také ne - je, proč si císař vybral tento směr. Příchodu Sjednotitele nelze nijak zabránit. Stojí psáno, že Nadirové se pozvednou. Neexistuje nic, co by tuto budoucnost mohlo změnit. Nic."

"To není císař, ale Žu Čao, kdo touží po našem zničení," opravil mnicha Kesa Chán a suše se zasmál. "A jeho pohání dvojí potřeba. Jeho nenávist k Vlkům a jeho touha po svrchované moci."

"Proč vás tolik nenávidí?"

Kesa Chánovi se zablesklo v očích a rty mu zvlnil krutý úsměv. "Před mnoha lety za mnou přišel, chtěl porozumět podstatě kouzel. Je to Kiatzan a studoval temné umění a původ Krvavých rytířů. Vyhnal jsem ho. Byl chytrý, ale postrádal kuráž."

"A proto tě nenávidí?"

"Ne, nejen pro tohle. Vplížil se zpátky do mé jeskyně a já ho chytil, když se mi pokoušel ukrást..." šaman teď měl oči ve stínu, "... cenné věci. Moji strážní ho chytili. Chtěli ho zabít, ale já jsem se rozhodl, že budu milosrdný. Jen jsem mu něco uřízl, způsobil jsem mu ránu, aby si mě dobře zapamatoval. Zůstal naživu, ale sám život nikdy nezplodí. Rozumíš?"

"Až moc dobře," odtušil Dardalion chladně.

"Nesnaž se mě soudit, mnichu," štěkl Kesa Chán.

"Na mně není, abych soudil. To tys zasel sémě jeho nenávisti a teď sklízíš úrodu."

"Pche, kdyby to bylo tak jednoduché," prohlásil šaman. "On byl vždycky stvořením zla. Měl jsem ho tenkrát zabít. Jeho nenávist však unesu. Jenže tahle pevnost a to, co je v ní, je jeho další touhou. Tady spočívá mocnější kouzlo, než svět viděl za deset tisíciletí. A to chce Žu Čao... potřebuje to. Kdysi dávno tu Starší prováděli své zázraky. Naučili se, jak spojovat těla. Člověk, který přišel o nohu, si tady mohl nechat narůst novou. Orgány prolezlé rakovinou bylo možné tady nahradit bez použití nože. Mohla se tu vylepšovat těla, omlazovat. Tady leželo tajemství nesmrtelnosti. Ta síla byla uchovávána ve velikém krystalu zasazenému do schrány z čistého zlata. Ten krystal vyzařoval sílu a jen zlato, a s trochu menší účinností olovo, dokázalo tu sílu uchovat. Viděl jsi to údolí?"

"Ovšem," řekl Dardalion. "Zvrácená příroda."

"Před padesáti lety přišla na toto místo tlupa lupičů. Našli Křišťálovou komnatu a strhali ze stěn zlato, dokonce

sundali obal i z krystalu." Kesa Chán se zasmál. "To nebylo moc moudré."

"Co se s nimi stalo? Proč neukradli i krystal?"

"Síly, které vypustili, je zahubily. Starší uměli sílu krystalu ovládat, soustředit ji. Bez jejich schopností se z ní stalo jen kazisvětské, nahodilé čarování."

"Necítím odsud vyzařovat žádnou sílu," poznamenal Dardalion.

"Ne. Žu Čao sem nedávno poslal muže. Ti vyndali krystal z jeho lůžka. Teď leží na zlaté podlaze asi dvě stě stop pod námi."

"Ti muži taky zemřeli?"

"Myslím, že bys to mohl nazvat jistým druhem smrti."

Když se Dardalion podíval do šamanových zlovolných očí, zamrazilo ho. "Co mi to tu neříkáš, Kesa Cháne? Jaké tajné plány jsi mi ještě nevyjevil?"

"Nebuď netrpělivý, mnichu. Všechno bude vyjeveno. Všechno je v jemné rovnováze. Tady nemůžeme zvítězit mocí nebo lstí - musíme se spoléhat na nepostižitelné. Například na toho tvého přítele, na Tuláka. On teď jde po Žu Čaovi, ale dokáže vstoupit do jeho paláce, probojovat se přes stovky stráží a překonat čáry a kouzla, která Žu Čao ovládá? Kdo ví? Dokážeme se tu udržet? A pokud ne, dokážeme najít cestu ven? Nebo bychom měli použít sílu krystalu?"

"Na tu poslední otázku znáš odpověď, šamane - zní ne. Jinak bys sem přišel už dávno. Nikdo neví, co zahubilo Starší, víme pouze to, že existují oblasti, které jsou úplně zničené a kde kdysi stávala velká města. Všechno, co o nich víme, mluví o zkaženosti a chamtivosti, o nesmírném zlu a strašlivých zbraních. Dokonce i tvoje špatnost se od jejich zločinů odtahuje. Není tomu tak?"

Kesa Chán přikývl. "Procházel jsem po stezkách času, mnichu. Vím, co je zničilo. A opravdu nijak netoužím po tom dočkat se návratu jejich ohavných způsobů. Oni znásilnili zemi a žili si jako šlechtici, zatímco špínou zanášeli řeky a jezera a lesy - ano, dokonce i vzduch, který dýchali. Věděli všechno a nechápali nic. A pro to byli zničeni."

"Jejich dědictví však tady přežívá," dodal tiše Dardalion.

"A na dalších tajných místech, která zatím nebyla nalezena."

Dardalion poklekl k ohni a přiložil pár polínek. "Ať je tomu, jak chce, ten krystal musíme zničit. Žu Čao ho nesmí získat."

Kesa Chán kývl. "Až ta chvíle přijde, najdeme ho."

"Proč ne hned?"

"Věř mi, Dardalione. Jsem starší než ty a kráčel jsem po stezkách, které by tvoji duši spálily na popel. Ta chvíle ještě nenadešla."

"Co chceš, abych udělal?"

"Najdi si nějaké klidné místo a vyšli svého ducha za Tulákem. Zaštiť ho - jako jsi to už jednou udělal - chraň ho před čarami Žu Čaa. Zkus mu dát šanci tu hnusnou bestii zabít."

***

Na nejvyšší věži seděli na cimbuří Višna s Ekodem. Gothirský šlechtic s bradkou a kníry si povzdechl. "Tam dole by mohli být moji bratři," pravil.

"Modleme se, ať tomu tak není," navrhl Ekodas.

"Myslím, že my se mýlili," řekl Višna tiše, "a pravdu jsi měl ty. Tohle není způsob, jak sloužit Prameni. Při tom útoku včera jsem zabil dva muže. Vím, že byli špatní, cítil jsem, jak z nich to zlo vyzařuje, ale tím činem jsem byl umenšen. Už prostě nevěřím, že Pramen chce, abychom zabíjeli."

Ekodas natáhl ruku a položil ji příteli na rameno. "Já nevím, co od nás Pramen vyžaduje, Višno. Vím jenom, že jsme včera bránili zástup žen a dětí. Toho já nelituji, želím jen, že bylo nutné zabíjet."

"Proč jsme tady?" vzkřikl Višna. "Abychom zajistili zrození dítěte, které nakonec zničí vše, co moje rodina celá pokolení budovala? To je šílenství!"

Ekodas pokrčil rameny. "Doufejme, že sloužíme nějakému vyššímu cíli. Já si však myslím, že by stačilo zničit bratrstvo."

Višna zavrtěl hlavou. "Zůstalo nás už jen jedenáct. Myslíš, že ještě můžeme dosáhnout nějakého velkého vítězství?"

"Možná. Proč nevyhledáš Dardaliona? Pomodleme se. To pomůže."

"Ne, nepomůže. Tentokrát ne, bratře," pravil Višna smutně. "Jdu za ním celý svůj dospělý život a poznal jsem převelikou radost z přátelství - s ním i s vámi všemi. Až doposud jsem nikdy nezapochyboval. Tohle je však problém, který musím vyřešit sám."

"Je-li to k něčemu dobré, příteli, tak myslím, že je lepší si nebýt jist. Zdá se mi, že většinu problémů v tomto světě způsobují lidé, kteří jsou za všech okolností přesvědčeni, že mají pravdu. Bratrstvo si vybralo cestu bolesti a utrpení. Ne svého vlastního, samozřejmě. Vjeli do údolí se záměrem povraždit ženy a batolata. Na to nezapomínej!"

Višna kývl. "Máš asi pravdu, Ekode. Ale co když některý z mých bratrů vyšplhá tady na tu hradbu s mečem v ruce? Co budu dělat? On poslouchá rozkazy svého císaře, jako to musí činit všichni dobří vojáci. Mám ho zabít? Mám ho srazit dolů na skály?"

"To nevím," přiznal Ekodas. "Ale číhá na nás dost skutečných hrozeb, i když si nebudeme vytvářet další."

"Rád bych byl chvíli sám, příteli. Jen to, prosím, neber osobně."

"To rozhodně neberu, Višno. Kéž ti tvé úvahy přinesou klid." Ekodas se obrátil a sehnul se pod drolící se překlad a sestoupil po točitých schodech. Vyšel do úzké chodby vedoucí do dlouhé síně. Tam tlusťoch Merlon pomáhal jedné Nadirce s přípravou jídla pro bojovníky. Ekodas zahlédl Šiu. Opodál hnětla těsto. Teď vzhlédla a usmála se na něj.

"Jak se máš, paní?" zeptal se mnich.

"Než dobře, muži modlitby. Váš příjezd byl velice milým překvapením."

"Ani jsem nedoufal, že dorazíme včas. Nejdřív jsme jeli na západ do Vagrie a pak na jih, abychom se vyhnuli obléhání. Byla to dlouhá jízda."

"A teď jsi tady. Se mnou."

"Doslechl jsem se o smrti tvého bratra. Je mi to líto," řekl rychle Ekodas, jelikož Šia vstala od stolu.

"Proč? Tys ho znal?"

"Ne. Ale musí tě to bolet. A to mne mrzí."

Šia přistoupila blíž. "Trochu to bolí, to je však moje věc. Ale také jsem hrdá, protože muž, kterého zabil, byl ten samý rytíř, co zabil našeho otce. To je požehnání, za něž děkuji bohům. Belaš je teď v Síních hrdinů. Má kolem sebe mnoho krásných žen a pohár má stále plný vína. Vaří mu masitá jídla a má stovku koníků, aby si mohl vyjet, kdykoliv se mu zlíbí. Mě bolí jen to, že už ho neuvidím. Ale jsem za něj šťastná."

Ekoda žádná vhodná odpověď nenapadala, tak se jen uklonil a vycouval. "Vypadáš teď jako muž," prohlásila Šia pochvalně. "A bojuješ jako opravdový válečník. Dívala jsem se, jak jsi zabil tři muže a čtvrtého zranil."

Ekodas sebou trhl a rychle vyšel ze síně. Šia ho však následovala až na nižší hradbu kolem nádvoří. Jasně svítily hvězdy a Ekodas se několikrát zhluboka nadechl svěžího vzduchu.

"Urazila jsem tě snad?" zeptala se Nadirka.

"Ne. To jen... totiž... já nerad zabíjím. A nerad poslouchám, jak jsem někoho zranil."

"Nemusíš si dělat starosti. Podřízla jsem mu krk."

"To není zrovna povzbudivá představa."

"Jsou to naši nepřátelé," poukázala Šia, jako by hovořila s duševně zaostalým. "Co jiného bys s ním chtěl dělat?"

"Na to nemám odpověď, Šio. Jenom otázky, na které mi nikdo nedokáže odpovědět."

"Já můžu," ujistila ho Nadirka bystře.

Ekodas se posadil na cimbuří a zadíval se na její měsíčním světlem zalitou tvář. "Jsi si tak jistá. Proč?"

"Vím, co vím, Ekode. Polož mi některou z těch tvých otázek."

"Nenávidím zabíjení, tolik vím. Tak proč jsem tedy během včerejší bitvy cítil při každém seknutí takovou radost?"

"Myslela jsem, že tvoje otázky budou těžké," postěžovala si Šia. "Duch a tělo, Ekode. Duch je nesmrtelný. Miluje světlo, vzývá krásu, myšlenku a čin. A může se radovat z věčnosti, celý čas může přemýšlet. Ale tělo je temnota. Protože tělo ví, že nebude žít dlouho. Proti času ducha je život těla jako záblesk. Tak má jen málo času, aby poznalo radost, aby okusilo rozmanitosti života, chtíč, nenasytnost, zisk. Chce zkusit všechno a na ničem kromě své existence mu nezáleží. Co cítíš, je radost těla. Nic víc. A jistě nic, kvůli čemu bys měl sám sebou opovrhovat." Zasmála se, hlubokým hrdelním smíchem, který roznítil oheň v jeho žilách.

"Co je tu k smíchu?"

"Měl bys cítit lítost za tu část sebe, která je tělem, Ekode. Protože co mu za svou krátkou existenci nabídneš? Hodně jídla? Ne. Silné víno? Tanec? Vášnivé objetí v záři ohňů?" Šia se znovu zasmála. "Žádný div, že se ti tolik líbí boj, co?"

"Jsi vyzývavá žena," vyplísnil ji.

"Děkuji. Vzrušuji tě?"

"Ano."

"Ale ty s tím budeš bojovat, že?"

"Musím. To je způsob, jakým jsem se rozhodl žít."

"Věříš, že duch je věčný?"

"Ovšem."

"Tak nebuď sobec, Ekode. Copak si tělo taky nezaslouží den na slunci? Podívej se na mé rty. Copak nejsou plné a příjemné? A copak moje tělo není pevné tam, kde má být, a přesto poddajné, kde je to třeba?"

Ekodovi vyschlo v ústech a on si uvědomil, že se k němu Šia velice přiblížila. Vstal, natáhl ruku a přidržel ji na vzdálenost paží. "Proč mě trápíš, paní? Víš přece, že ti nemohu dát, po čem toužíš."

"Udělal bys to, kdybys mohl?"

"Ano," přiznal.

"My máme vlastní mnichy," řekla Šia. "Kesa Chán je jedním z nich. On se taky straní milování, ale je to jen jeho rozhodnutí. On ho neprohlašuje za špatnost. Věříš, že nás stvořili bohové?"

"Pramen, ano."

"A copak oni... On, jestli chceš... nestvořili muže a ženu, aby jeden po druhém toužili?"

"Vím, kam míříš, ale řeknu ti jedno: existuje mnoho způsobů, jak Prameni sloužit. Někteří muži se ožení a zplodí děti. Další si vyberou jinou cestu. Co říkáš o těle má své opodstatnění, ale tím, že odmítá tělesné touhy, duch zesílí. Já ve své duchovní formě umím létat vzduchem. Umím číst myšlenky. Umím léčit nemocné, odstraňovat rakovinné bujení. Chápeš? Všechny tyhle věci umím, protože mi Pramen požehnal. A protože se zdržuji pozemských slastí."

"Už jsi měl někdy ženu?" opáčila Šia.

"Ne."

"Jaký má ten tvůj Pramen pocit ze zabíjení?"

Ekodas se lítostivě usmál. "Mnichové jsou vázáni láskou ke všemu živému, nesmí nikomu ublížit."

"Takže vy jste se rozhodli porušit jedno z Jeho přikázání?"

"Myslím, že to jsme udělali."

"Je láska větší hřích než zabití?"

"Ovšemže není."
"A pořád máš své nadání?"
"Ano, mám."
"Tak na to mysli, Ekode," řekla se sladkým úsměvem, načež se otočila na podpatku a vrátila se do síně.

***

Smrt Belaše a Anši Čena vytvořila ve válečném velení Nadirů prázdnotu a nálada v pevnosti byla vážná a odevzdaná. Nadirové své války bojovali na otevřených stepích z koňského hřbetu, a přes pomíjivé bezpečí, které pokřivená citadela nabízela, se na cimbuří zohýbaných hradeb Kar-Barzaku necítili dobře.

Stříbrné rytíře si prohlíželi se značným znepokojením a se Sentou nebo Miriel mluvili jen zřídka. Pouze s Andělem to bylo jiné. Jeho průhledné nepřátelství z něj činilo sílu, jíž rozuměli, a tak se s ním cítili dobře. Anděl nepřenášel žádné povýšené ani blahosklonné poznámky. Vzájemná neláska a úcta se staly dvojitým pojítkem, které zbývajícím válečníkům dovolilo vytvořit s bývalým gladiátorem pouto.

Anděl obránce rozdělil do oddílů a rozestavil je podél hlavní hradby. Nařídil jim, aby nasbírali kamení a rozbité cihly, které pak budou moci házet na blížícího se nepřítele.

Vybral vůdce, vydával rozkazy a ledabylými poznámkami a drsnými vtipy zvedal válečníkům náladu. A jeho otevřené pohrdání gothirskými vojáky pomáhalo divochům překonat jejich vlastní obavy.

Když třetího dne obléhání vyšlo slunce, svolal si Anděl malou skupinku náčelníků na ochoz a dřepl si k nim. "Nikdo z vás žebráků ještě žádný obležení nezažil, tak vám to vysvětlím polopatě. Ponesou dopředu kmeny stromů jako šplhací žebříky a opřou je o hradby. Pak budou šplhat po osekaných větvích nahoru. Nesnažte se odstrčit žebříky od hradby. Díky váze dřeva a mužů to prostě nejde. Odstrkujte je doleva, nebo doprava. Používejte k tomu patky oštěpů, nebo přes vršek těch kmenů zahákněte provazy. Vyveďte je z rovnováhy. Na obranu těchhle hradeb máme asi tři sta chlapů, ale potřebujeme rezervní oddíl, kterej bude připravenej vyrazit a zacpat díry, který by se v našich řadách objevily. Ty, Subaji!" řekl a ukázal na pomenšího širokoplecího Nadira s klikatou jizvou na pravé tváři. "Vyber si čtyřicet mužů a drž se mimo boj. Čekej dole na nádvoří a pozoruj hradby. Kdyby se řada někde prolomila, půjdeš ji posílit."

"Stane se, jak rozkazuješ," zavrčel Nadir.

"Taky doufám, jinak ti utrhnu ruku a umlátím tě s ní k smrti." Válečník se usmál. Anděl vstal. "Teď pojďte za mnou k bráně." Křídla samotné brány už dávno zetlela, ale Nadirům se podařilo spustit padací mříž, téměř dvě tuny rezavějícího železa, a vchod zahradili. K mříži pak převrátili vozíky i větší povozy a za ně se postavilo na třicet lučištníků. K tunelu u brány došel Anděl. "Pokusí se zvednout tu mříž. Nepodaří se jim to, protože je nahoře zaklíněná. Ale je dost prorezlá a oni si přitáhnou pily a kladiva, aby ji rozbili. Ty, jak že se jmenuješ?"

"Kolikrát se ještě budeš ptát, Šeredo?" opáčil Nadir se zahnutým nosem, snědý a vyšší než obvyklý domorodec. Anděl hádal, že je to míšenec.

"Vy všichni žebráci mi připadáte stejný," prskl Anděl. "Tak mi to zopakuj."

"Orsa Chán."

"Tak, Orsa Cháne, chci, abys tady velel obraně. Až prorazí - jako že nakonec určitě prorazí - zapáliš ty vozy. A zadržíš je na tak dlouho, aby se muži na hradbách stačili stáhnout do tvrze."

"Dokud budu naživu, tak neprorazí," dušoval se Orsa.

"To je tedy duch, chlapče!" pochválil ho Anděl. "Takže, nějaký dotazy?"

"Nač se ještě potřebujeme ptát?" vložil se do hovoru Borsaj, mladý válečník, asi šestnáct let stár, jemuž ještě ani nerašil vous. "Oni přijdou a my je budeme zabíjet, dokud neodejdou. Nebo ne?"

"To mi připadá jako dobrej plán," souhlasil Anděl. "Takže, až se někteří dostanou na ochoz - jako že se dostanou - nemiřte jim na hlavy. Sekejte jim po rukách, jak se budou snažit zachytit. Budou mít železný rukavice, ale ty dobrý železo prosekne. A pak, až budou padat, vezmou ještě dva tři další s sebou. A budou padat ze slušný výšky, hoši. Pak už rozhodně nevstanou."

Anděl zanechal válečníky jejich povinnostem a vydal se na obhlídku hradeb. Podle Třicítky hodlali Gothirové zaútočit nejdřív na hlavní bránu v jižní hradbě a přímým čelním útokem obránce přemoci. Proto tam obránci soustředili své hlavní síly a na ostatních hradbách nechali jen padesát válečníků rozestavěných daleko od sebe. Anděl chtěl ozbrojit některé z mladších žen, ale o tom Nadirové nechtěli ani slyšet. Válka je pro muže, říkali. Anděl se nehádal. Brzy svůj názor změní.

Cestou přes nádvoří zahlédl Sentu s Miriel. Šli mu naproti. Anděla se zmocnil hněv, protože podle toho, jak se drželi těsně u sebe a jak se Miriel k šermíři nakláněla, poznal, že se stali milenci. V ústech pocítil pachuť žluči, ale přinutil se k úsměvu. "Bude dost chladno," prohodil a ukázal na kupící se bouřková mračna nad horami.

"Odvážil bych se tvrdit, že nám to tu Gothirové ohřejí," poukázal Senta a objal Miriel kolem ramen. Dívka se usmála a naklonila se, aby ho mohla políbit na tvář.

Anděl se na ně zadíval, na vysokou dívku z hor, na její rozzářený úsměv, a na hezkého šermíře se zlatými vlasy, mladého, nyní oděného v jelenicové košili a hnědých nohavicích z hlazené kůže. Navíc měl ještě prsní plát z lesklé oceli. Anděl se při pohledu na ně cítil starý a váha jeho let a zklamání na něm visely jako olověná závaží. Svou vlastní koženou kazajku měl potrhanou, kamaše špinavé a bolest z ran byla jen o fous menší než bolest v srdci.

Odešel od nich k tvrzi a bylo mu jasné, že si jeho odchod ani neuvědomili. Na schodech do věže zahlédl sedět němého chlapce s dřevěným mečíkem za pasem. Anděl se usmál a zatleskal. Chlapec jeho pohyb zopakoval a s úsměvem vstal.

"Chceš něco k jídlu, chlapče?" zeptal se Anděl, zvedl ruku k ústům a napodobil žvýkání. Hošík přikývl a Anděl ho

zavedl nahoru do hlavní síně, kde v krbech hořely ohně na vaření. Jakýsi tlustý rytíř v kožené zástěře míchal polévku. Když vešli, rytíř vzhlédl k děcku.

"Potřebuje na ty kostičky nabrat trochu masa," řekl, usmál se a prohrábl chlapci vlasy.

"Jenom ne tolik, kolik ho máš ty, bratře," poznamenal Anděl.

"Je to zvláštní," pravil rytíř, "ale mně stačí se kouknout na medový koláček a cítím, jak přibírám na váze." Posadil chlapce ke stolu, nabral do misky polévku a s neskrývaným potěšením se díval, jak chlapci chutná. "Měl bys požádat Ekoda, aby se na toho kluka podíval," řekl rytíř tiše. "On má skutečný dar k léčení. To dítě nebylo vždycky němé, víš. Když byl hoch malý, pomalu přestával slyšet. A hlasivky má úplně v pořádku. To jenom že když nic neslyšíš, nemůžeš nic říkat."

"Jak to všechno víš?" vyptával se Anděl.

"To je nadání, co mají tlustí lidi, hubeňoure." Rytíř se zachichotal. "Jmenuji se Merlon."

"Anděl," odpověděl bývalý gladiátor a natáhl ruku. Síla Merlonova stisku ho dost překvapila a rychle si v duchu mnicha přehodnotil. "Myslím, že máš víc svalů než sádla," pravil.

"Byl jsem požehnán tělem stejně silným, jako je má chuť k jídlu," odtušil mnich.

Chlapec spolykal tři misky polévky a půl bochníku chleba. Anděl zatím seděl s velkým mnichem válečníkem a povídali si. Přišla k nim Šia a sedla si na lavici vedle Anděla.

"Říkala jsem ti, že nás nenechají bojovat," řekla a v očích se jí hněvivě blýskalo.

Anděl se zazubil. "To říkala. Ale věci se změní, jestli ne zítra, tak pozítří - jakmile se pokusí zaútočit ze všech čtyř stran. My nemáme dost mužů, abychom je zastavili. Dohlídni na to, aby ženy dostaly všechny přebytečný... zbraně."

"Přebytečnými míníš zbraně našich mrtvých?"

"Přesně," ujistil ji Anděl. "A nejen zbraně, taky pancíře, přilby, chrániče rukou. Cokoliv na ochranu."

V té chvíli do síně vběhla jakási mladá žena. "Přicházejí! Přicházejí!" volala.

"Takže to začalo," prohodil Merlon, sundal si koženou zástěru a přešel k místu, kde u krbu ležel jeho náprsník, přilbice a meč.

***

Miriel stála nalevo od zdi, téměř v rohu pod bláznivě nakloněnou věží. V ústech měla sucho a dívala se, jak se gothirské řady sunou blíž. Kousavého zimního větru si skoro nevšimla.

Gothirové podťali dvacet stromů, osekali jim větve a teď je těžkooděnci přinášeli k hradbám. Za nimi pochodovaly dvě tisícovky pěšáků s připravenými krátkými meči a štíty. Miriel se ohlédla napravo. Uprostřed hradebního ochozu stál Anděl, zachmuřený a silný. Meč zatím nevytáhl. Dál za ním stál Senta, zubil se a oči mu zářily vzrušením z nadcházející bitvy. Miriel se zachvěla, ale nebylo to zimou.

Kmeny neslo přes tisíc mužů a dupot jejich nohou na tvrdé půdě údolí zněl jako dunění hromu. Dva Nadirové vedle Miriel zvedli velké kameny a položili je na cimbuří. Lučištníci vysílali do blížících se řad šípy, ale mezi ozbrojenci bylo jen málo raněných, i když Miriel zahlédla hrstku vojáků, kteří popadali, když jim železné hroty poranily nechráněná stehna či paže. První kmen byl zdvižen a se zaduněním dopadl na hradbu. Jeden z Nadirů přehodil přes vršek kmene provaz a začal tahat.

"Počkej, až na něm budou lidi!" zařval Anděl.

O hradbu zaduněly další kmeny. Kus cimbuří se odlomil a jednoho Nadira to s jekem srazilo na nádvoří o čtyřicet stop níž. Miriel se otočila a viděla, že se snaží zvednout, měl však rozdrcené nohy. Několik žen k raněnému doběhlo, zvedlo ho a odneslo do tvrze.

Miriel nasadila šíp na tětivu a vyklonila se přes okraj střílny. Po žebřících se nahoru škrábaly tisíce mužů, kteří používali pahýly upilovaných větví jako příčle žebříku. Miriel zamířila a vyslala šíp, jenž se zabořil jednomu z vojáků, který skoro dorazil nahoru, do spánku. Muž přepadl dozadu a spadl na vojáka pod sebou, jehož strhl s sebou dolů.

Anděl zvedl těžký balvan a svrhl ho z hradby. Kámen narazil jednomu z útočníků do pozviženého štítu a rozdrtil tomu muži paži a rameno. Voják se sice udržel za větev, ale kámen narazil do přilby muže pod ním a srazil ho dolů. Na útočníky kameny i větší balvany jen pršely, nicméně ti pořád postupovali nahoru a dvacítka jich dosáhla cimbuří.

Senta skočil vpřed a vrazil špičku meče do hrdla prvního muže, jenž se na hradbách objevil. Miriel pustila luk a popadla po zemi se povalující provaz, který Nadirové zahákli za první z kmenů. "Pomozte mi!" křikla na nejbližší válečníky. Na její výzvu se obrátili tři muži a rozběhli se jí na pomoc. Spolu zatáhli za provaz, a právě když se nahoře objevil první Gothir, podařilo se jim posunout žebřík o stopu napravo. Žebřík byl nyní nejvíce zatížen nahoře. Dřevo zasténalo - a kmen sklouzl do strany. Gothirský voják, který už už chtěl skočit na hradbu, klopýtl a s řevem sletěl na dno údolí. Strom narazil na další žebřík a na chvíli se udržel. Pak se začaly sunout oba kmeny.

"Pusťte provaz!" křikla Miriel, když začal přetížený žebřík padat rychleji. Provaz svištěl a práskal jako bič, jak byl tažen přes cimbuří dolů. Padající žebřík narazil na třetí, jenž byl také vychýlen ode zdi. Miriel se rozběhla po ochoze k místu, kde stál Senta. "Ty žebře jsou moc blízko u sebe," volal. "Pohněte jedním a strhnete aspoň tři, možná čtyři."

Senta se podíval, kam ukazuje, a kývl. Podél hradby ležely provazy a on teď jeden zvedl a roztřásl smyčku. Zatímco Nadirové drželi Gothiry dál od ochozu, Senta přehodil smyčku přes nejbližší žebřík a začal tahat. Kmen se ani nehnul. Připojila se k němu Miriel - ale k ničemu to nebylo. Zahlédl je Anděl a poslal jim na pomoc čtyři nadirské bojovníky.

Gothirští válečníci se teď na hradby jen hrnuli a jeden z nich se vrhl na Sentu. Šermíř jeho výpad zahlédl skoro pozdě, ale ještě stačil pustit provaz a kopnout, takže zasáhl útočníka do kolena. Muž upadl. Senta tasil meč a udeřil ho do přilby. Gothir se pokoušel vstát. Senta do něj z rozběhu vrazil ramenem a srazil ho z hradeb na nádvoří dole.

Miriel s ostatními se snažila pohnout stromem, ale ten se zaklínil o střílnu na cimbuří. Anděl popadl čísi odhozenou sekeru, sklonil se pod provaz a vší silou praštil do kamene cimbuří. Ještě dvakrát do kamene udeřil a žula se pohnula.

Anděl si sedl, zvedl nohy a vykopl. Žulové kvádry se začaly sypat dolů. Strom se posunul, narazil na další kus zdi - a praskl.

Ty, kdo drželi provaz, to odhodilo dozadu - Miriel přepadla z ochozu. Jak strom praskl, Anděl zahlédl, jak Miriel padá, a vrhl se po mizejícím provaze. Konopí mu sedřelo prsty a Mirielina váha ho táhla k okraji hradeb. Ale Anděl držel dál bez ohledu na bolest či nebezpečí pádu. Právě když ho to už už stahovalo dolů, vrhl se přes ležícího gladiátora jeden z nadirských válečníků. Pak ho Senta popadl za nohy. Miriel visela na patnáct stop pod ochozem. Když přestal provaz klouzat, obratně vyšplhala nahoru a přehodila nohu přes okraj. Jeden z Nadirů ji vytáhl do bezpečí. Anděl se unaveně zvedl, z odřených dlaní mu tekla krev.

Vyvrácený strom srazil ještě sedm dalších a zabil přes stovku vojáků. Zbývající gothirští válečníci, obávajíce se stejného osudu, slezli do bezpečí a stáhli se z dostřelu luků. Nadirové radostně poshazovali zbylé kmeny. Subaj opustil rezervní oddíl, vylezl na ochoz, obrátil se zády ke Gothirům, spustil nohavice a vystrčil na nepřítele zadek. Nadirové vyli nadšením.

Orsa Chán, vysoký míšenec, zvedl vysoko nad hlavu meč a zařval nadirskou bojovou píseň. Tu pak přebírali ostatní Nadirové, až všichni obránci křičeli na nic nechápající Gothiry.

"Co to říkají?" zeptal se Anděl.

"To je poslední verze bojové písně Vlků," vysvětloval Senta. "Nedokážu to přeložit, aby se to rýmovalo, ale zní to asi takhle.

***

Nadirové jsme,
Zrození mladí,
Krvavá písmena,
Sekery nosiči,
Vítězi stále.

***

"Zrovna moc seker mezi nima nevidíš," postěžoval si Anděl.

"Vždycky básník," rozesmál se Senta. "Teď běž a nechej si ovázat ty ruce. Všude z tebe kape krev."

18.Kapitola

UBÍHAJÍCÍ LÉTA, A S TÍM SPOJENÉ UBÝVÁNÍ, sil byla pro Kesa Chána zdrojem silného podráždění. Jako mladý muž na vrcholku tělesných sil chtěl ovládnout tajemné umění, přikazovat démonům, kráčet po mlžných stezkách, prohledávat minulost, pátrat v budoucnosti. Ale když byl mladý a ještě dostatečně silný, jeho schopnosti nebyly tak dokonale vybroušené, jak bylo pro takové výpravy ducha nezbytně potřebné. Teď, když jeho mysl přetékala silou, nedokázalo jeho zestárlé tělo tyto touhy podepřít.

Dokonce i když přemítal nad projevy nespravedlnosti života, Kesa Chán se směšnosti bytí smál.

Zapálil oheň, ne v krbu, ale ve starobylém ohřívadle, které postavil na kamennou podlahu uprostřed menšího pokojíku vysoko ve věži tvrze. Drahocenné misky si rozestavil kolem a z jedné teď nabral hrstku zeleného prášku, který nasypal do tančících plamenů. Okamžitě se objevil obraz Tuláka vstupujícího do velké brány gulgothirské. Byl převlečen za sathulského obchodníka, takže měl oblečeno rozevláté roucho z šedé vlny a burnus převázaný pletencem z koňských žíní. Záda měl ohnutá pod velkým balíkem a šoural se jako stařec postižený revmatismem. Kesa Chán se usmál.

"Žu Čaa neobalamutíš, ale nikdo jiný tě nepozná," řekl tiše. Scéna se změnila dřív, než byl připraven. Kesa Chán tiše zaklel a vzpomněl si na krystal ležící na zlaté podlaze hluboko pod hradem. S jeho pomocí budeš zase mladý, říkal si. Pak vydržíš celá staletí a budeš moci pomáhat Sjednotiteli.

"Pche," řekl nahlas. "Kdyby tomu tak bylo, tak bych se přece musel v těch nadcházejících stoletích uvidět. Nesnaž se sám sebe oklamat. Smrt se blíží. Pro budoucnost svých lidí jsi udělal, cos mohl. Nemáš čeho litovat. Vůbec ničeho nemusíš litovat."

"To nemůže říci mnoho lidí," ozval se ode dveří Dardalionův hlas.

"Taky jich mnoho nebylo tak cílevědomých jako já," odtušil Kesa Chán. Zadíval se ke dveřím, v nichž stál opat. "Pojď dál, mnichu. Je tu vlhko a moje kosti už nejsou, co bývaly."

V místnosti nebyl žádný nábytek a Dardalion se se zkříženýma nohama usadil na rohož. "Čemu vděčím za potěšení z tvé společnosti?" zeptal se šaman.

"Jsi nevyzpytatelný člověk, Kesa Cháne, a mně se nedostává tvé záludnosti. Nepostrádám však jistou vlastní sílu. Já se od chvíle, kdy jsme spolu naposledy mluvili, také procházel po mlžných stezkách. Já také spatřil Sjednotitele, o němž sníš."

Šamanovi se oči zaleskly zlobou. "Tys viděl jenom jednoho? Jsou jich přece stovky."

"Ne," řekl Dardalion. "Jsou jich tisíce. Ohromná pavučina možných budoucností. Většina z nich mne však nezajímá. Já sledoval stezku, která vede od Kar-Barzaku, a dítě, jež tu má být počato. Dívka. Překrásná dívka, která se provdá za mladého vojvodu. A jejich syn bude mocný a jejich vnuk ještě mocnější."

Kesa Chán se zachvěl. "To všechno jsi spatřil v jednom dni? Mně to trvalo padesát let."

"Já musel projít o padesát let méně."

"Co ještě jsi viděl?"

"Co se chceš vlastně dozvědět?" opáčil Drenajec.

Kesa Chán se kousl do rtu a chvíli neříkal nic. "Já vím všechno," zalhal a pokrčil rameny. "Není tu nic nového. Už jsi našel Tuláka?"

"Ano. V převleku vstoupil do Gulgothiru. Dva z mých mnichů na něj dávají pozor a snaží se odvrátit pátrací kouzla."

Kesa Chán kývl. "Je skoro čas vyzvednout krystal," oznámil a přelétl zrakem k mihotajícím se plamenům.

"Měl by být zničen," radil Dardalion.

"Jak si přeješ. Budeš tam muset poslat jednoho ze svých mužů, mnicha, kterého síla krystalu nezkazí. Máš takového?"

"Nezkazí?"

"Ano. I v nečinném stavu z něj vyzařuje veliká síla, jež zapaluje smysly jako silné víno a odstraňuje zábrany. Muž, kterého pošleš, musí velice dobře ovládat své... řekněme vášně. Jakákoliv jeho slabost bude krystalem stokrát znásobena. Na něco takového žádného Nadira nepošlu."

"Jak dobře víš, existuje mezi mými mnichy jeden, jenž má sílu takové zlo přemoci," pravil Dardalion. Naklonil se blíže k vyzáblému šamanovi. "Ale řekni mi, Kesa Cháne, co ještě je tam dole?"

"Copak jsi nepoužil tu svou velkou sílu, abys to zjistil?" vyjel vyzáblý Nadir a nedokázal zabránit tomu, aby se mu na obličeji neobjevilo opovržení.

"Do spodních poschodí nedokáže proniknout žádný duch. Tam sídlí síla mnohokrát větší, než s jakou jsem se kdy setkal. To ty ale všechno dobře víš, starče, a víc. Nežádám tvoji vděčnost - pro mě je bezvýznamná. Nejsme tu kvůli tobě. Žádám však o trochu upřímnosti."

"Žádej, co se ti zlíbí, Drenajče. Já ti nic nedlužím! Chceš krystal - tak si ho najdi."

Dardalion si povzdechl. "No dobrá, udělám to. Ale Ekoda do té černé jámy nepošlu. Půjdu sám."

"Krystal tě zničí!"

"Možná."

"Jsi hlupák, Dardalione. Ekodas je mnohokrát silnější než ty. To víš."

Opat se usmál. "Ano, vím." Jeho úsměv pohasl a oči mu ztvrdly. "A tímto čas předstírání skončil. Ty Ekoda potřebuješ. Bez něj jsou tvoje sny jen prach. Já viděl budoucnost, Kesa Cháne. Viděl jsem víc, než tušíš. Všechno je teď ve stavu křehké rovnováhy. Jediný špatný plán a tvoje naděje zahynou."

Šaman se uvolnil a přiložil do ohně v ohřívadle. "Nejsme tak odlišní, ty a já. No dobře, povím ti všechno, co chceš vědět. Ale musí to být Ekodas, kdo to zlo zničí. Souhlasíš?"

"Promluvíme si a pak se rozhodnu."

"To přijímám, Drenajče." Kesa Chán se zhluboka nadechl. "Ptej se."

"Jaká nebezpečí číhají na spodních poschodích?"

Šaman pokrčil rameny. "Jak to mám vědět? Jak říkáš, tam nedokáže proniknout žádný duch."

"Koho bys poslal s Ekodem?" zeptal se ho Dardalion velice tiše.

"Tu drenajskou ženu a jejího milence."

Dardalion zahlédl, jak se šamanovi zableskly oči. "Jsi ve své nenávisti tak průhledný, Kesa Cháne. Teď nás potřebuješ, ale nakonec bychom měli skončit mrtví. Zvlášť ta žena. Proč?"

"Pche, ona nemá žádný význam!"

"Pořád samé lži," štěkl Dardalion. "Ale ještě si promluvíme, Kesa Cháne."

"Takže Ekoda pošleš?"

Dardalion chvíli mlčel. Pak kývl. "Ale ne z důvodů, jaké máš na mysli ty," dodal.

Opat vstal a vyšel z místnosti. Šaman s námahou potlačil svůj hněv a zůstal sedět na rohoži před ohněm. Kolik toho ten Drenajec vlastně věděl? Co to říkal o Sjednotiteli? Kesa Chán si vyvolal opatova slova z paměti: "Ohromná pavučina možných budoucností. Většina z nich mne však nezajímá. Já sledoval stezku, která vede od Kar-Barzaku, a dítě, jež tu má být počato. Dívka. Překrásná dívka, která se provdá za mladého vojvodu. A jejich syn bude mocný a jejich vnuk ještě mocnější."

Znal totožnost onoho mladého vojevody? Kde by ho bylo možné nalézt? Kesa Chán tiše zaklel a zatoužil, aby měl sílu vydat se znovu na mlžné stezky. Ale cítil, jak mu srdce v hrudi slabě tepe, jako když se třepe umírající špaček. Přimhouřil tmavé oči. Neměl na vybranou. Musí pokračovat v tom, co naplánoval. Ať ten Drenajec krystal klidně zničí - pro budoucnost Nadirů už nebyl důležitý. Co ale bylo důležité, tak to, aby do té komnaty vešel Ekodas a s ním ta žena, Miriel.

V té chvíli ucítil lítost. Je to silná žena, hrdá a starostlivá.

Kesa Chán připustil, že je škoda, že musí zemřít.

***

Anděl se podíval na dokonale zahojenou kůži na dlaních a pak vzhlédl k mladému mnichovi. "Nemám ani jizvičku," řekl. "Ani škrábanec!"

Mladý muž se vyčerpaně usmál. "Jenom jsem urychlil tvoji vlastní schopnost hojení. Také jsem ti odňal malý výrůstek na jedné plíci."

"Rakovina?" zeptal se šeptem Anděl a cítil, jak se mu tělem šíří strach.

"Ano, ale je pryč."

"Vůbec to nebolelo."

"A neucítil bys to, dokud by to hodně nevyrostlo."

"Takže jsi mi zachránil život? U všech bohů, mnichu, nevím, co na to říct. Jmenuju se Anděl." Natáhl čerstvě zhojenou ruku.

Mnich ji přijal. "Ekodas. Jak to jde na hradbách?"

"Držíme se. Už se na hradby znovu vyšplhat nepokusí. Příště půjdou po padací mříži."

Ekodas kývl. "Máš pravdu. Ale k tomu dojde až zítra. Odpočiň si, Anděli. Už nejsi žádný mladík a tvoje tělo je velice unavené." Mnich se podíval za Anděla. "Ten chlapec je s tebou?" zeptal se.

Anděl se ohlédl. Hluchý hošík se ho pořád držel. Přes ramena měl přehozený Andělův zelený plášť. "Ano. Ten tvůj velkej přítel - Merlon? - mi radil, abych tě poprosil, jestli by ses na něj nepodíval. Je hluchej."

"Jsem velice unavený. Ani moje síly nejsou nevyčerpatelné."

"Tak až jindy," řekl Anděl a vstal.

"Ne," naléhal Ekodas. "Aspoň ho vyšetřím."

Anděl kývl na chlapce, aby přišel blíž, ale ten, když mnich natáhl ruku, polekaně ucouvl. Ekodas zavřel oči. Chlapec se okamžitě sesul Andělovi do náručí, neboť usnul hlubokým spánkem.

"Co jsi to udělal?"

"Nic se mu nestane, Anděli. Jenom bude spát, dokud ho neprobudím." Ekodas položil dlaně chlapci na uši a chvíli se ani nepohnul. Nakonec poodstoupil a sedl si naproti gladiátorovi. "Když byl hodně malý, dostal vážnou infekci. Nebyla léčená, takže přes kosti prostoupila až do uší a zničila mu bubínky. Tak není možné přenášet zvuk do mozku. Chápeš?"

"Ani slovo," přiznal Anděl. "Dokážeš ho uzdravit?"

"Už jsem to udělal," řekl Ekodas. "Musíš s ním ale chvíli zůstat. Bude vyděšený. Každý zvuk pro něj bude zcela nový."

Anděl se díval, jak mladý mnich odchází. Chlapec se mu v náručí zavrtěl a otevřel oči.

"Je ti líp?" zeptal se Anděl. Chlapec ztuhl a oči se mu děsem rozšířily. Anděl se zazubil a poklepal si na ucho. "Teď slyšíš." Prošla kolem nich jakási žena, šla za chlapcovými zády. Ten se obrátil a díval se, jak pokládá nohy na kamennou podlahu. Anděl mu položil ruku na rameno, aby získal jeho pozornost, a začal rytmicky klepat na stůl, u něhož seděli. Hoch mu seskočil z klína a vyběhl ze síně.

"Jsi to ale skvělej učitel," zamumlal Anděl. Náhle se cítil unavený, a tak vstal, vyšel ze síně a našel si malý nezabraný pokojík. Nebyl tu žádný nábytek, a tak Anděl ulehl na kamennou podlahu a ruce si podložil pod hlavu.

A usnul spánkem beze snů.

Probudila ho až Miriel a on se posadil. Dívka mu přinesla misku řídké polévky a kus chleba. "Co ruce?" zeptala se.

"V pořádku," řekl jí a ukázal dlaně. "Zahojil mi to jeden mnich - Ekodas. Má zvláštní nadání."

Miriel kývla. "Právě jsem ho potkala." Anděl si vzal polévku a dal se do jídla. Miriel mlčky seděla vedle něj. Vypadalo to, že je zcela zabraná do myšlenek, a neustále se tahala za pramínek vlasů.

"Co se děje?"

"Nic."

"Lhaní ti nesedí, Miriel. Copak nejsme přátelé?" Dívka kývla, ale do očí se mu nepodívala. "Stydím se," řekla nakonec a mluvila tak tiše, že ji skoro neslyšel. "Lidi tady umírají. Každý den. A přesto jsem nikdy nebyla šťastnější. Dokonce i na hradbách, když Gothirové postupovali, jsem se cítila živá takovým způsobem, jak jsem to ještě nikdy nepoznala. Cítila jsem vzduch - byl tak svěží a chladný. A se Sentou..." Miriel se zapýřila a odvrátila zrak.

"Já vím," řekl jí. "Už jsem byl zamilovaný."

"Připadá mi to tak hloupé, ale jedna moje část nechce, aby to skončilo. Víš, co myslím?"

"Vše jednou skončí," odvětil s povzdechem. "A zvláštním způsobem právě díky tomu je život tak krásnej. Kdysi jsem znal jednoho umělce, co dokázal ze skla vyrobit květiny - byly nádherný. Ale jednou v noci, když jsme spolu popíjeli v jedny malý taverně, mi řekl, že v životě nevyrobil něco, co by bylo krásný jako opravdová růže. A věděl, že to ani nikdy nedokáže. Protože tajemství krásy spočívá v tom, že musí zemřít."

"Já nechci umřít. Nikdy."

Anděl se rozesmál. "Ten pocit znám, děvče. Ale u Šemakovejch koulí! Jsi mladá - ještě ti není dvacet. Ze života se snaž vyzískat každičkou unci radosti, která jen půjde, vychutnej ji, podrž ji na jazyku. Ale nemarni čas myšlenkama na ztrátu. Moje první žena byla hrozná semetrika, ale já ji zbožňoval, a přitom jsme se rvali jako tygři. Když zemřela, byl jsem jako smyslů zbavenej, ale kdybych dostal tu možnost, nevrátil bych se zpátky a nežil jinak. Ty roky s ní byly zlatý."

Miriel se na něj přihlouple usmála. "Nechci zažít bolest, jako tenkrát můj otec. Vím, že to zní smutně."

"Na tom není nic smutnýho. Kde je vůbec ten tvůj chlap?"

"Sbírá pochodně."

"Nač?"

"Kesa Chán mě požádal, abych zavedla Ekoda do spodních poschodí. Půjdeme hledat nějaký krystal."

"Půjdu s váma."

"Ne," zarazila ho Miriel pevně, když se začal zvedat. "Ekodas říká, že jsi utahanější, než si přiznáváš. Procházku potmě rozhodně nepotřebuješ."

"Mohlo by to být nebezpečný," namítal.

"Kesa Chán říká, že není. Teď si odpočiň. Za pár hodin budeme zpátky."

***

Pro kupce Matze Čeje byl spánek radostí, kterou bylo třeba si vychutnat. Každého večera, bez ohledu na to, jak na něj tlačily jeho obchodní záležitosti, usnul nerušeným spánkem na přesně čtyři hodiny. Matze Čej věřil, že tento požehnaný spánek udržuje jeho mysl ostražitou, zatímco jedná s proradnými gothirskými obchodníky a zlotřilými šlechtici.

Takže ho poněkud překvapilo, když ho jeho sluha Luo vzbudil, a Čej viděl, že do svítání je pořád poměrně daleko a že na obloze je balkónovým oknem stále ještě vidět hvězdy.

"Omlouvám se, pane," šeptal Luo a neustále se v měsíčním světle omluvně ukláněl, "ale je tu nějaký pán a chce vás vidět."

Matze Čej tuto informaci přijal a pochopil ještě víc. Žádný obyčejný člověk by na Lua nenaléhal, aby rušil jeho spánek. Ani by žádný z Matzeho známých nevzbudil ve sloužícím takový děs.

Kupec se posadil a stáhl si hedvábnou síťku, kterou měl na navoskovaných lesklých vlasech. "Zapal pár lampiček, Luo," řekl tiše.

"Ano, pane. Omlouvám se, pane. Ale on trval na tom, že vás musím vzbudit."

"Ovšem. Zapomeň na to. Udělal jsi správnou věc. Podej mi hřeben." Luo zapálil dvě lampy a položil je na stůl u postele. Pak přinesl bronzové zrcadlo a slonovinový hřeben. Matze Čej naklonil hlavu a Luo pánovi opatrně pročesal dlouhou bradku, uprostřed vous rozdělil a zkušeně ho zapletl. "Kde jsi toho pána nechal?" otázal se kupec.

"V knihovně, pane. Požádal o trochu vody."

"Aha, vody!" Matze Čej se usmál. "Obléknu se sám. Buď tak hodný a zajdi do studovny. Ve třetí skříňce od okna do zahrady najdeš pergameny a svitky. Myslím, že by měly být zabalené do červeného velínu a převázané modrou šňůrou. Přines je co nejdřív do studovny."

"Mám zavolat stráž, pane?"

"K čemu?" podivil se Matze Čej. "Copak nám hrozí nějaké nebezpečí?"

"Je to hrubý člověk, násilník. Já tyhle lidi znám."

"Svět je plný hrubých násilníků. A přesto jsem pořád bohatý a v bezpečí. Nedělej si starosti, Luo. Prostě udělej, co jsem ti řekl."

"Ano, pane. Červený velín. Třetí skřínka od okna."

"Převázané modrou šňůrou," připomínal Matze Čej. Luo se poklonil a vycouval z místnosti. Matze Čej se protáhl a vstal, došel k šatníku a vybral si vepředu otevřené měňavě purpurové roucho, které si přepásal zlatou šerpou. Ve střevících z toho nejjemnějšího sametu došel k točitému schodišti, sešel do dlouhé, vysokým kobercem vyložené chodby a odsud vstoupil do knihovny.

Jeho host seděl na hedvábím potažené pohovce. Špinavé sathulské roucho a burnus si svlékl a teď na sobě měl černé kožené šaty, uprášené po cestě. Vedle něj ležela malá černá kuše.

"Vítej do mého domova, Dakeyrasi," řekl Matze Čej s širokým úsměvem.

Ten muž se taky usmál. "Řekl bych, že jsem svý peníze investoval dobře - podle těch starožitností, co tady kolem vidím."

"Tvůj majetek je v pořádku a množí se," řekl mu Matze. Sedl si na pohovku naproti příchozímu, když nejdříve zvedl páchnoucí sathulské roucho mezi palcem a ukazováčkem a shodil ho na podlahu. "Mám za to, že cestuješ v přestrojení."

"Občas je to moudrý," připustil host.

Objevil se Luo se svitky a účetními knihami. "Polož to na stůl," vyzval ho Matze. "Ó... a ukliď tyhle věci," dodal a špičkou sametového střevíce se dotkl šatstva. "A v dolním pokoji pro hosty připrav horkou voňavou lázeň. Pošli pro Ru Laj a řekni jí, že je tu host, co potřebuje horkou olejovou masáž."

"Ano, pane," odvětil Luo, sebral sathulské šaty a vycouval z místnosti.

"Takže, Dakeyrasi, chceš se podívat na své účty?" Muž se usmál. "Vždycky o krok napřed, Matze. Jak jsi věděl, že jsem to já?"

"Půlnoční host, který vyděsí Lua a požádá o sklenku vody? Kdo jiný by to mohl být? Doslechl jsem se, že je na tvou hlavu opět vypsána odměna. Koho jsi urazil teď?"

"Skoro každýho. Ale tu odměnu vypsal Karnak."

"Tak to by tě mělo potěšit, že v této chvíli strádá v gulgothirském žaláři."

"Taky jsem to zaslechl. Co je tu jinak novýho?"

"Cena hedvábí šla nahoru. A koření taky. Ty máš investice v obojím."

"Nemyslel jsem obchody, Matze. Jaký jsou novinky z Drenaje?"

"Ventriánci dosáhli menších úspěchů. Dobyli Skeln, ale v Erekbanu byli zatlačeni zpátky. Jenže bez Karnaka stojí Drenajci před porážkou. Teď zrovna panuje příměří. Ventriánci drží to, co dobyli, a gothirské oddíly táboří v Delnošských horách. Boje na čas ustaly. Nikdo neví proč."

"Odvážil bych se hádat," pravil příchozí. "Ve všech třech táborech jsou rytíři bratrstva. Myslím, že tady jde o něco mnohem vážnějšího."

Matze kývl. "Mohl bys mít pravdu, Dakeyrasi. Žu Čao v posledních pár měsících hodně zesílil. Právě včera byl uveřejněn císařský dekret s královskou pečetí, ale s Žu Čaovým podpisem. Máme to teď divné časy. Obchod by to však nemělo ovlivnit. Tak jak ti můžu pomoci?"

"Mám v Gulgothiru nepřítele, co mě chce zabít."

"Tak ho zabij a skoncuj s ním."

"Rád bych. Ale potřebuju informace."

"V Gulgothiru se dá sehnat všechno, příteli. To víš. Kdo je tou... nemoudrou osobou?"

"Jeden tvůj krajan, Matze Čeji. Už jsme o něm mluvili. Má tady palác a je blízký císaři."

Matze Čej si nervózně olízl rty. "Tedy doufám, že je to jenom špatný vtip." Příchozí zavrtěl hlavou. "Uvědomuješ si, že jeho dům stráží lidé i démoni a že je velice, převelice mocný? Klidně by nás právě teď mohl sledovat."

"To by klidně mohl. S tím ale nemůžu nic dělat."

"Co potřebuješ?"

"Potřebuju plánek paláce a odhad stráží a jejich rozmístění."

Matze si povzdechl. "Žádáš hodně, příteli. Jestli ti pomůžu a tebe pak chytí - a ty se přiznáš - tak můj život nebude stát ani za fajfku tabáku."

"To nebude."

"Pětadvacet tisíc raqů," řekl Matze Čej.

"Drenajských, nebo gothirských?" opáčil příchozí.

"Gothirských. Drenajský raq v posledních měsících dost utrpěl."

"To je skoro tolik, kolik jsem u tebe investoval."

"Ne, příteli, to je přesně tolik, kolik jsi u mě zatím investoval."

"Tvoje přátelství je vážně dost drahý, Matze Čeji."

"Znám člověka, co byl kdysi členem bratrstva, ale začal být příliš závislý na loraši. Je to bývalý kapitán Žu Čaovy gardy. A jsou tu ještě dva další, co dřív sloužili muži, o kterém mluvíme, a pomůžou ti s informacemi o jeho zvycích."

"Ráno pro ně pošli," řekl Tulák vstávaje. "Teď se vykoupu - a nechám se namasírovat. Á, ještě jedna maličkost. Než jsem tě navštívil, zašel jsem za jiným kupcem, co za mě taky investoval. Nechal jsem u něj zapečetěný příkaz. Jestli si ho zítra nevyzvednu, v poledne ho otevře a udělá, co mu nakazuju."

"Jestli to dobře chápu," usmál se upjatě Matze Čej, "tak tu mluvíme o smlouvě na moji hlavu, že?"

"Vždycky jsem tě měl rád, Matze Čeji. Skutečně ti to myslí."

"To značí značný nedostatek důvěry," podotkl Matze Čej zarmouceně.

"Svěřil jsem ti, příteli, svý peníze. Nechejme to tak."

***

Gothirové během noci zaútočili třikrát, dvakrát se snažili zlézt hradby, ale potřetí se vrhli proti bráně a padací mříži. Nadirové sice vysílali do řad útočníků salvy šípů, ale velký účinek to nemělo. Stovky vojáků nahrnutých kolem brány vytvořily proti rezavému železu hradbu ze štítů a další sekali a pilovali kovové mříže.

Vysoký míšenec Orsa Chán hodil na vozovou hradbu olejový kahanec a zažehl oheň. Kolem brány zavířil hustý černý dým a útočníci byli zatlačeni zpět. Na hradbách bojovali Dardalion a poslední zbylí členové Třicítky po boku Nadirů a společně odráželi výpady.

Za svítání ustal poslední z útoků a Dardalion se vrátil do síně. Višnu s ostatními zanechal na hradbách. Pokusil se spojit s Ekodem, ale nedokázal prorazit hradbou síly vyzařující z dolní části hradu. Našel Kesa Chána o samotě v komůrce vysoko ve věži. Starý šaman stál u pokřiveného okna a vyhlížel do údolí.

"Ještě máme tři dny, to je všechno," řekl Dardalion.

Kesa Chán pokrčil rameny. "Ve třech dnech se toho může hodně přihodit, Drenajče."

Dardalion si odepjal stříbrný náprsník a sundal ho. Sňal si přilbu a sedl si na rohož u zapáleného ohřívadla.

Kesa Chán se k němu připojil. "Jsi unavený, mnichu."

"To jsem," přiznal Dardalion. "Stezky budoucnosti mě vyčerpaly."

"Jako i mne při mnoha příležitostech. Stálo však za to, spatřit dny Ulrikovy."

"Ulrikovy?"

"Sjednotitelovy," vysvětlil Kesa Chán.

"Aha, ano prvního Sjednotitele. Obávám se, že pozorováním jeho jsem příliš času nestrávil. Víc mě zajímal druhý. Neobvyklý muž, nemyslíš? I přes smíšený původ a rozervanou věrnost pořád dokázal svést Nadiry k sobě a dokončit to, co se nepodařilo Ulrikovi."

Kesa Chán chvíli neříkal nic. "Mohl bys mi toho muže ukázat?"

Dardalionovi se zúžily oči. "Určitě jsi ho musel vidět. On je tím Sjednotitelem, o němž jsi mluvil."

"Ne, to není."

Dardalion si povzdechl. "Vezmi mě za ruku, Kesa Cháne, podělím se s tebou o své vzpomínky." Šaman natáhl ruku a stiskl Dardalionovi dlaň. Zachvěl se a jeho mysl zavířila. Dardalion se vší silou soustředil a společně pak sledovali vzestup Ulrik Chána, spojení kmenů a velkou hordu ženoucí se stepí, vyplenění Gulgothiru a první obléhání Dros Delnochu.

Dívali se, jak hrabě z Bronzů odvrací nadirskou hrozbu, a viděli podpis mírové smlouvy a její naplnění při sňatku mezi hraběcím synem a jednou z Ulrikových dcer, a zrození dítěte, Tenaka Chána, knížete stínů, krále za branou.

Dardalion cítil, jak Kesa Chánova pýcha zprvu vzrůstá a okamžitě ji následuje zoufalství. Oddělení bylo rychlé a Drenajci se z hrdla vydralo zasténání. Dardalion otevřel oči a spatřil v obličeji Kesa Chána strach. "Co se děje? Co je špatně?"

"Ta žena, Miriel. Z ní vzejde rod vedoucí k tomu hraběti z Bronzů?"

"Ano - myslel jsem, že tohle jsi pochopil. Věděl jsi přece, že tu bude počato dítě."

"Ale ne z ní, Drenajče! O ní jsem nevěděl! Tady má taky původ Ulrik."

"No a?"

Kesa Chán dýchal mělce a měl zkřivenou tvář. "Já... myslel jsem, že Sjednotitelem je Ulrik. A že potomci Miriel mu budou chtít zkřížit plány. Já... ona..."

"Tak ven s tím, člověče!"

"Ten krystal hlídají netvoři. Byli tři, ale byli velice hladoví, a tak se obrátili proti sobě. Teď zůstal jenom jeden. Byli to muži, které poslal Žu Čao, aby mě zabili. Karnakův syn Bodalen byl jedním z nich. Krystal je spojil."

"Tys tu sílu dokázal celou dobu prorazit! Jaká je tohle zrada?" vybuchl Dardalion.

"To děvče tam dole zemře. Tak to stojí psáno!" Šaman byl bledý a zlomený. "Zničil jsem Sjednotitelův rod."

"Ještě ne," řekl Dardalion a vyskočil.

Kesa Chán se vrhl dopředu a popadl mnicha za loket. "Ty tomu nerozumíš! Uzavřel jsem smlouvu se Šemakem. Ona zemře. To už nic nemůže změnit."

Dardalion se Kesa Chánovi vytrhl. "Nic není nezměnitelné. A žádný démon mi nebude poroučet!"

"Kdybych to mohl změnit, udělal bych to," kvílel Kesa Chán. "Sjednotitel pro mě znamená všecko! Ale někdo musí zemřít. To nemůžeš zastavit!"

Dardalion vyběhl z místnosti a hnal se dolů po schodech, pak chodbou k dalšímu schodišti vedoucímu tentokrát již do podzemních komnat. Právě když vstupoval, promluvil k němu v duchu Višna z hradeb. "Bratrstvo útočí, bratře. Potřebujeme tě!"

"Nemohu!"

"Bez tebe jsme ztraceni! Hrad padne!"

Dardalion ucouvl přede dveřmi a v hlavě mu vířily myšlenky. Pokud opustí své místo, budou zabity stovky žen a dětí. Ale pokud to neudělá, je Miriel odsouzena k smrti. Mnich padl ve dveřích na kolena a zoufale hledal cestu k modlitbě, ale byl ztracen v myšlenkách na nadcházející chaos. Na rameno mu dopadla čísi ruka. Dardalion vzhlédl. Byl to ten zjizvený ošklivý gladiátor.

"Je ti něco?" zeptal se. Dardalion vstal a zhluboka se nadechl. Pak všechno vypověděl Andělovi. Ten zachmuřeně poslouchal. "Někdo musí umřít, říkáš? Takže to nemusí být nutně Miriel?"

"To nevím. Ale potřebují mě na hradbách. Nemůžu jít za ní."

"Já můžu," odtušil Anděl a tasil meč.

19.Kapitola

ŽU ČAO STÁL NA BALKONĚ, OPÍRAL SE O pozlacené zábradlí a zíral na hradby svého paláce. Tady nebylo žádné hrubé cimbuří, ale vznosné vížky a křivky odpovídající vkusu kiatzeského šlechtice. Zahrady pod balkonem byly plné vonících květin a stromů a kolem jezírek a umělých potůčků se vinuly pečlivě upravené chodníčky. Bylo to místo klidné, tiché krásy.

A přesto v sobě skrývalo sílu. Na hradbách obcházelo dvacet mužů vyzbrojených luky a meči, zatímco čtyři další - bystroocí a ostražití - stáli na ozdobných věžích v rozích hradby. Brány byly zahrazené a v zahradách hlídalo šest zuřivých psů. Žu Čao právě jednoho viděl. Ležel na břiše vedle ozdobného chodníčku. Díky černé srsti byl téměř neviditelný.

Jsem v bezpečí, říkal si Žu Čao. Nic mi nemůže ublížit.

Tak proč mám takový strach?

Čaroděj se zachvěl a přitáhl si ovčinou podšité roucho z purpurového sukna úžeji k útlému tělu.

Kar-Barzak se měnil v katastrofu. Kesa Chán byl pořád naživu a Nadirové bránili hradby jako posedlí. Innicas byl mrtev a bratrstvo téměř zničeno. A Galen byl nevysvětlitelně zavražděn po návratu k drenajským oddílům. Vstoupil do stanu generála Astena a podal mu zprávu o tragické zradě, která vedla ke Karnakově smrti. Asten ho mlčky vyslechl, pak vstal a přistoupil k němu. Náhle natáhl ruku, popadl válečníka bratrstva za vlasy a zvrátil mu hlavu dozadu. Zablýskla se čepel nože. Galenovi z hrdla vytryskla krev. Žu Čao to všechno viděl, díval se, jak se umírající válečník hroutí na podlahu a nad ním se sklání podsaditý generál.

Žu Čao se zachvěl. Všechno šlo špatně.

A kde je Tulák?

Třikrát vyvolal pátrací kouzlo. A ono třikrát zklamalo. Ale dnes v noci bude všechno napraveno, ujišťoval se. Je předvečer zimního slunovratu, čas velké oběti. Opět do mě bude proudit síla a dar Chaosu bude patřit jen mně. Pak budu požadovat smrt Kesa Chána. Zítra bude ventrijský král mrtev. Jeho oddíly se obrátí na bratrstvo s žádostí o vedení, stejně jako drenajští vojáci. Galen nebyl mezi Drenajci jediným věrným rytířem. Asten zemře, stejně jako císař.

Tři říše se spojí v jedinou.

Pro mě nebudou ty ubohé tituly jako král nebo císař. S krystalem v rukou se stanu božským Žu Čaem, pánem všeho, králem králů. To pomyšlení ho potěšilo. Zadíval se na nejbližší hradbu a díval se, jak na ochoze pochodují vojáci. Silní muži. Věrní. Oddaní. Jsem v bezpečí, ujišťoval se znovu.

Vzhlédl k věži nalevo. Tam seděl voják čelem do zahrad. Spal! Žu Čao pocítil podráždění. Vyslal k němu duchovní rozkaz, ale ten člověk se ani nepohnul. Kouzelník mentálně zavolal gardového kapitána Castu.

"Ano, pane," přišla hned odpověď.

"Strážný na východní věži. Nechej ho přivést na nádvoří a zbičovat. Spí."

"Ihned, pane."

V bezpečí? Jak můžu být v bezpečí, když mě hlídají takoví muži? "A Casto!"

"Ano, pane."

"Až skončíte, podřízni mu krk." Žu Čao se otočil na patě a vrátil se do svých komnat. Dobrá nálada ho přešla. Cítil

potřebu se napít vína, ale odolal. Dnes v noci musí být oběti vykonány bez sebemenší chybičky. Vzpomněl si na Karnaka v řetězech a představil si, jak se Drenajci do hrudi pomalu zařezává zakřivený obětní nůž. Nálada se mu opět spravila.

Tohle je poslední den, kdy sloužím jiným, říkal si. Od zítřejšího jitra budu pánem tří říší.

Ne, ne dokud nebude krystal ve tvých rukou. Protože teprve tehdy poznáš nesmrtelnost. Teprve tehdy budeš zase celý. Svaly na čelisti se mu zachvěly a on opět spatřil plápolat ten nečistý oheň a záblesk ostré malé dýky v ruce Kesa Chána. Zaplavila ho nenávist a stud mu stoupl do hrdla jako kyselina.

"Budeš se dívat, jak tvůj lid umírá, Kesa Cháne," zasyčel. "Každičký muž, žena i děcko. A budeš vědět, čí je to vina. To je cena za to, co jsi mi sebral!"

Opět prožíval tu bolest a měsíce strašlivého utrpení, které následovaly po zmrzačení. Ale krystal všechno změní. Třetí grimoár o tom hovořil jasně. Za starých časů byl jeden rytíř přinesen do komnaty poté, co mu jakási světelná zbraň uťala paži. Položili ho na lůžko a vypustili sílu krystalu. Ve dvou dnech mu z pahýlu vyrostla nová paže.

Ale, což bylo ještě lepší, podle Čtvrtého grimoáru byli vůdci Starších ras proměněni krystalem, takže jejich stárnoucí těla znovu omládla. Žu Čaovi vyschlo v hrdle a tentokrát se poddal a vypil číši vína.

"Pane! Pane!" vyslal k němu Casta a z jeho duchovního hlasu byl cítit strach.

"Co se děje?"

"Ten strážný je mrtvý, pane! V srdci má šipku z kuše. A na věži je stopa po hákovací kotvici."

"Je tady!" vyvřískl Žu Čao nahlas. "Tulák je tady!"

"Neslyším tě, pane," vyslal Casta. Žu Čao se násilím přiměl ke klidu. "Odvolej muže z hradeb. Prohledejte zahrady. Najděte toho vraha!"

***

Pochodeň napuštěná olejem vrhala na zvlněné stěny schodiště bláznivé stíny a Andělovi cestou dolů stoupal do nosu černý kouř. Bál se víc, než co se kdy pamatoval. Bál se smrti. Ne své - na tu byl připraven. Ale jak si představoval Miriel a tu obludu, dívčino tělo polámané a nevidoucí oči doširoka otevřené, jeho hrůza rostla.

Anděl ztěžka polkl a šel dál. Nemohl si dovolit jít polehoučku a dávat pozor, prostě se hnal dolů po schodech, pořád níž a níž. Dardalion říkal, že křišťálová komnata je na šestém poschodí, ale ten netvor mohl být kdekoliv. Anděl si odplivl v marné snaze si trochu svlažit vyschlá ústa. A modlil se k bohům, ať už poslouchal kterýkoliv, bůh Světla či Temnoty nebo kteréhokoliv odstínu šedi.

Ať to přežije!

Vezmi si raději mě. Já jsem už starý a prožil jsem dobrý život. Přehlédl schod a upadl na zeď. Z pochodně vylétly jiskry a popálily ho na holém předloktí. "Soustřeď se, troubo!" řekl si a jeho slova se v tichých chodbách hlasitě odrážela.

Kam teď, uvažoval, když se dostal k dlouhé chodbě křižující schodiště. Rozhlédl se kolem sebe. Všechno tu bylo z kovu - stěny, strop i podlaha. Lesklý kov bez jediné stopy rzi byl všude popraskaný a oloupaný, jako by nebyl pevnější než tlející tkanina.

Anděl se zachvěl. V chodbách bylo vlhko a zima a jeho z toho rozbolely svaly. Ekodas poukazoval na to, jak je utahaný, a teď to cítil. Údy měl jako z olova a opouštěly ho síly. Zhluboka se nadechl, vzpomněl si na Miriel a dral se dál.

Před ním se objevily vysoké dveře. Anděl vstoupil s pozvednutým mečem. Za sebou cosi zaslechl. Prudce se otočil a zároveň se rozmáchl mečem. V poslední chvilce uhnul - a těsně minul děcko oblečené v jeho vlastním zeleném plášti. "U Šemakovejch koulí, kluku! Mohl jsem tě zabít!"

Chlapec se krčil těsně za dveřmi, rty se mu chvěly a oči měl rozšířené a vyděšené. Anděl vrátil meč do pochvy a přiměl se k úsměvu. "Šel jsi za mnou, co?" řekl, natáhl ruku a přitáhl si dítě k sobě. "No dobře, nic se ti nestalo, ne?"

Poklekl k chlapci. "Vezmi tu pochodeň," řekl a podal ji hošíkovi. Ve skutečnosti už její světlo nepotřeboval, protože tabule okolo vrhaly do chodby přízračné světlo. Tu a tam stály kovové postele a zetlelé slamníky. Anděl vstal a znovu tasil meč. Ukázal chlapci, aby šel za ním, a vydal se do chodby hledaje schodiště.

I přes hrozící nebezpečí byl rád, že má kluka u sebe. Ticho a nekonečné chodby ho poněkud vyváděly z míry. "Drž se u mě," zašeptal gladiátor. "Starej Anděl na tebe dá pozor."

Chlapec, aniž by mu rozuměl, se na muže zazubil.

***

"Máš aspoň ponětí, kde vlastně jsme?" zeptal se Senta Ekoda, když mnich ve stříbrné zbroji zabočil za další ohyb v bludišti chodeb na sedmém poschodí.

"Myslím, že jsme blízko," řekl Ekodas a jeho obličej byl ve slabém žlutavém světle přízračně bledý.

Senta si všiml, že se silně potí. "Jsi v pořádku, mnichu?"

"Už cítím krystal. Dělá se mi z něj špatně od žaludku."

Senta se obrátil k Miriel. "Ty mě tedy opravdu vodíš na romantická místa," řekl, položil jí ruku kolem pasu a políbil ji na tvář. "Sopečné jeskyně, strašidelné hrady a teď výlet do temnoty stovky mil pod zemí."

"Není to ani tři sta stop," podotkl Ekodas.

"Dovol mi básnickou nadsázku," štěkl Senta.

Miriel se zasmála. "Nemusel jsi chodit," peskovala ho.

"A nechat si ujít tohle?" zvolal v hraném údivu. "Který muž by odmítl procházku temnotou s krásnou paní?"

"A mnichem," doplnila Miriel.

"To je chyba, uznávám!"

"Mlčte!" sykl Ekodas. Senta, upřímně překvapený, už chtěl hněvivě odseknout, ale pak si všiml, že Ekodas napjatě poslouchá a mhouří tmavé oči, aby dohlédl do šera na konci chodby.

"Co se děje?" špitla Miriel.

"Myslel jsem, že jsem něco zaslechl - něco jako dýchání. Nevím, možná se mi to jenom zdálo."

"Je dost nepravděpodobné, že by tu dole něco žilo," namítla Miriel. "Není tu nic k jídlu."

"Nemůžu tady použít své nadání," postěžoval si Ekodas a otíral si z obličeje pot. "Cítím se tak... tak omezený. Jako kdybych najednou oslepl."

"Naštěstí svoje nadání nepotřebuješ," podotkl Senta stále ještě podrážděný mnichovým výbuchem. "To je těžko to..." Zarazil se v půli věty, protože teď také zaslechl hlasité funění. Tiše tasil meč.

"Mohl by to být nějaký klam podzemí," zašeptala Miriel. "Víš, jako když vítr hvízdá puklinou ve skále."

"Takhle hluboko obvykle moc vítr nefouká," podotkl Senta.

Opatrně šli dál, až dorazili do dlouhé síně, v níž stály kovové skříně. Většina svítících tabulí nefungovala, ale dvě stále ještě vrhaly bledé světlo na železnou podlahu. Miriel spatřila předmět ležící pod převráceným stolem. "Sento," zavolala tiše. "Tady!"

Šermíř přešel přes místnost a poklekl. Pak rychle vstal a vrátil se k místu, kde stál Ekodas s Miriel. "Je to lidská noha," řekl. "Nebo to, co z ní zbylo. A věřte mi, velikost otisků zubů by se vám vůbec nelíbila."

"Kesa Chán říkal, že tu žádné nebezpečí nehrozí," namítala Miriel.

"Možná to nevěděl," navrhl Ekodas. "Krystal je támhle za těmi dveřmi. Najdu ho a zničím, pak odejdeme, jak nejrychleji to půjde."

"I kdybychom zmizeli v záblesku kouzla, nebylo by to dost rychle," zavrčel Senta. Mnich se ani neusmál, prostě šel dál k tomu, co zbylo ze dveří. "Podívej se na tohle," řekl Senta Miriel. "Někdo vyrval kámen ze zdí kolem dveří. Víš, jestli chceš, klidně řekni, že jsem nudný, ale v této chvíli bych hrozně rád seděl v tom vašem srubu s nohama nataženýma k ohni a čekal, až mi přineseš v poháru svařené víno." Jeho lehký tón nedokázal zastřít strach, a když Ekodas vykřikl, očividně bolestí, Senta málem pustil meč.

U dveří byla první Miriel.

"Vraťte se!" zařval Ekodas. "Zůstaňte za zdí. Ta moc je k neunesení!"

Senta popadl Miriel za ruku a táhl ji pryč. "Víš, krásko, ani mi nevadí přiznat, že se bojím. Není to poprvé, ale ještě nikdy jsem nepoznal něco takového."

"Já taky ne," souhlasila dívka.

Z opačného konce síně se ozvalo jakési šoupání.

"Z tohohle mám divný pocit," zašeptal Senta.

A pak se ten tvor objevil na dohled. Byl obrovský, skoro dvanáct stop na výšku, a Senta s hrůzou zíral na jeho dvě hlavy. Obě byly groteskní, pouze se stopami lidskosti. Obluda měla tlamy široké skoro jako předloktí a v nich zakřivené, ostré zuby. Miriel tasila meč a zacouvala. "Ať musíš udělat cokoliv, Ekode, udělej to hned!" křikla.

Stvoření se naklonilo a částečně se opřelo o dvě mohutné paže. Tři nohy mělo skrčené pod nafouklým tělem. Sentovi netvor připomínal obrovského bílého pavouka. Jedna z hlav se naklonila a upřela oči na Miriel. Z pokřivených rtů se vydralo zasténání, hluboké a zmučené. Tlama druhé hlavy se otevřela a síní se rozlehl pronikavý výkřik. Tvor se napjal a jako krab se začal sunout k nim, přičemž sténal a křičel.

Miriel ustoupila doleva, Senta doprava.

Bestie si šermíře nevšímala a zaútočila rovnou na dívku. Cestou odhazovala židle a stoly. Nepohybovala se příliš rychle, ale její mohutné tělo jako by vyplňovalo celou místnost.

Senta se rozběhl k obludě a skočil jí na široká záda. Příšera se ohnala jednou ze čtyř rukou a rozdrtila mu několik žeber. Senta se otřásl a málem upadl. Ale tvor už se tyčil nad Miriel. Ta ho ťala přes předloktí a rozsekla mu kůži i svaly. Senta znovu zaútočil a vrazil meč do ohromného břicha.

Netvor ho udeřil pěstí a šermíř odlétl o kus dál na podlahu. Meč mu přitom vypadl z ruky. Viděl, jak se Miriel vrhá na zem, aby se vyhnula sevření, a znovu se zvedá. Senta se pokusil zvednout, ale bokem mu projela ostrá bolest a on poznal, že má polámaná žebra.

"Ekode! Pro všechno, co je svaté, pomoz nám!"

***

Ekodas klečel ve zlaté komnatě, v rukou držel krystal a v myšlenkách byl daleko. Dveře jeho duše teď byly všechny pozotevírané a hluk z vedlejší místnosti pro něj nic neznamenal. Před očima se mu odvíjel celý život, promarněný a plný směšných obav. Útočiště v chrámu mu teď připadalo jako šedivé vězení, držící ho stranou od bohatství života. Zadíval se na vybroušené plošky krystalu a stokrát uviděl svůj odraz, cítil, jak se v jeho křehkém těle šíří síla ducha.

Ve chvilce viděl nejen bitvu v komnatě vedle, ale také ponurý boj na hradbách vysoko nahoře. A víc než to, viděl také toho muže, Tuláka, jak se tiše krade tmavými chodbami Žu Čaova paláce.

Tehdy se zasmál. Co na tom záleží?

A taky spatřil Šiu. Stála vedle vysokého Orsa Chána. Taktéž díru v padací mříži, skrze niž se drali gothirští vojáci. Bezvýznamné, pomyslel si, i když cítil podráždění, že už nebude mít možnost poznávat Šiino tělo, a jeho zesílená paměť mu znovu vyvolala vůni její pleti a vlasů.

"Ekode! Pro všechno, co je svaté, pomoz nám!"

Pro všechno, co je svaté! Jaká to zábavná představa. Právě jako chrám, i Pramen byl stvořen lidmi jako vězení pro duši, aby silnější muži nemohli užívat ovoce své moci. Takové přítěže jsem zbaven, říkal si.

Dardalion říkal, že v krystalu se skrývá zlo. Takový nesmysl. Je tak krásný, tak dokonalý. A co je tu zlého, kromě jména, které dali slabí lidé síle, jíž nerozuměli a nedokázali ji ovládnout?

"Teď chápeš," zašeptal v jeho hlavě jakýsi hlas. Když Ekodas zavřel oči, spatřil Žu Čaa sedícího u stolu v malé pracovně.

"Ano, chápu," řekl mu Ekodas.

"Přines mi ten krystal a poznáme takovou moc, takovou radost!"

"Proč bych si ho neměl nechat jen pro sebe?"

Žu Čao se zasmál. "Bratrstvo už je na místě, Ekode. Připraveno vládnout. I s krystalem by ti trvalo léta, než bys dosáhl takové moci."

"To je pravda," souhlasil Ekodas. "Stane se, jak říkáš."

"Dobrá. Teď mi ukaž boj, bratře."

Ekodas vstal a s krystalem v rukou vyšel ke dveřím. Ve větší komnatě zahlédl Miriel, vrhající se na podlahu, aby se vyhnula útočící příšeře. Senta si jednou rukou tiskl žebra. Teď vytáhl dýku a klopýtal k útočícímu netvorovi.

Hloupý člověče. Je to stejné jako snažit se zabít velrybu špendlíkem.

Raněný válečník vrazil dýku netvorovi do zad. Ten se pootočil a prudkou ranou Sentu udeřil do krku. Muž se bez hlesu zhroutil na podlahu. Miriel ho viděla padat. A zařvala, úplně vzteky bez sebe. Vrhla se dopředu, vrazila čepel do jedné z otevřených tlam a zapáčila nahoru, aby hrot prošel tam, kde by měl být mozek. Ekodas se uchechtl. Věděl, že tam žádný mozek není. Ten byl - tedy pokud se tomu vůbec dalo říkat mozek - mezi hlavami v ohromném hrbu na zádech.

Bestie Miriel zachytila a zvedla ji do vzduchu. Ekodas se přistihl, jak uvažuje, zda ji stvůra roztrhá na kusy, nebo jí jenom ukousne hlavu.

"Ta bestie má v hlavě takový zmatek," řekl Žu Čao. "Část je pořád Bodalenem. Poznává to děvče, dvojče dívky, kterou náhodou zabil. Vidíš, jak váhá! A můžeš cítit, jak z duší, které kdysi patřily členům bratrstva, stoupá hněv?"

"Cítím," přiznal Ekodas. "Hlad, touha, zmatek. Je to k popukání, což?"

V pozadí se pohnula jakási postava.

"Další zábava," šeptal hlas Žu Čaa. "Naneštěstí nedokážu to kouzlo udržet a nevyhnutelný konec si budu muset nechat ujít. O tu vzpomínku se podělíme, až dorazíš do Gulgothiru."

Kouzelník se z Ekodovy mysli stáhl a mladý mnich obrátil svou pozornost zpátky ke gladiátorovi, který právě vstoupil do síně.

Neměl jsi chodit, pomyslel si. Na takové dobrodružství jsi příliš unavený.

***

Anděl zaslechl strašlivý křik a ještě v chodbě se rozběhl. Zahlédl Sentu ležet v bezvědomí na zemi a uviděl, jak se obluda vrhá po Miriel a zvedá jí do vzduchu.

Anděl přehmátl na jílci a uchopil meč jako dýku, v běhu zahnul, vyskočil na kovový stůl a pak se vrhl bestii na nafouklý hřbet. Přistál na kolenou a zarazil meč netvorovi hluboko do těla a vší silou na něj nalehl. Obluda se zvedla a ohnala se. Anděla to odhodilo stranou. Zrůda stále ještě jednou prackou svírala Miriel, teď se však obrátila k Andělovi. Ten se, jen napůl při vědomí, překulil na nohy a klopýtl.

Chlapec, který stále ještě držel pochodeň, se najednou rozběhl dopředu a přistrčil planoucí konec k příšeře. Ta se po něm ohnala jednou z mnoha končetin, ale hoch byl dost obratný, aby se včas sehnul a utekl dozadu. Anděl, jemuž světlé oči svítily bojovou zuřivostí, viděl, jak příšera znovu útočí. Místo aby utekl, vrhl se na groteskního obra první a sáhl po Sentově meči, který ještě trčel z nafouklého břicha. Právě když popadl jílec, levé rameno mu sevřely silné prsty. Obluda ho zvedla vysoko do vzduchu a tím pohybem zároveň uvolnila meč z těla. Z rány se vyřinula krev. Anděl udeřil mečem druhou hlavu a rozrazil jí lebeční kosti.

Jak mu tělem projela bolest z té strašlivé rány, tvor pustil Miriel. Anděl udeřil znovu. A znovu. Další ruka chňapla gladiátora za nohu a táhla ho k rozevřené tlamě plné jako šavle dlouhých tesáků.

***

Miriel se otočila a spatřila Ekoda, jak pevně svírá krystal, opírá se o dveřní rám a pozoruje divadlo před sebou. Rozběhla se k němu, vytáhla mu meč z pochvy a vrátila se do šarvátky.

"Mezi ramena," prohodil Ekodas konverzačním tónem. "Tam má mozek. Vidíš ten hrb?"

Miriel oběma rukama uchopila dlouhý meč a vší silou ťala obludu do nohy těsně nad koleno. Z rány vytryskl proud krve. Netvor klopýtl dozadu a pustil Andělovi nohu. Bývalý gladiátor teď sekl mečem po ruce, která ho svírala. Velké prsty se křečovitě stáhly a Anděl upadl na podlahu. Obludě tekla krev z obou hlav a množství ran na těle.

Přesto pořád útočila. Miriel viděla, jak Anděl couvá, a poznala, že se snaží netvora odlákat od ní. Teď však Miriel ucítila sílu krystalu. Ta posílila její nadání a naplnila ji hroznou zuřivostí. Hlavou jí táhly obrazy vyzařující z obludy. Zmatek, hněv, hlad. Ale jeden obraz byl výraznější než ostatní. Miriel uviděla Kryllu utíkající lesem a vysokého širokoplecího muže, jenž ji pronásleduje.

Bodalen.

A pochopila. Uzavřen v této ohavné příšeře byl muž, který zavraždil její sestru.

Sáhla po ní jedna z tlap. Miriel se před neobratným výpadem sklonila a odběhla doleva - a pak zaútočila. Vyskočila vysoko do vzduchu a došlápla obludě na koleno. Použila ho jako odrazový můstek a vyhoupla se zrůdě až na záda. Natáhla se po ní jedna pracka, ale ona se vrhla dopředu. Obrátila meč a postavila se obludě na ramena. "Chcípni!" zařvala z plna hrdla. Čepel prorazila kůži na hrbu a pak jako by zrychlila, protože pod kůží nebyly svaly, které by meč

zadržely, a kůže se rozdělila jako přezrálý meloun a mozek vyhřezl ven.

Netvor se ještě naposledy zvedl a shodil Miriel na zem. Pak se zapotácel a upadl.

K Miriel se rozběhl Anděl, natáhl ruku a pomohl jí vstát. "Díky Prameni! Ty žiješ!"

Objal ji kolem ramen, ale dívka ztuhla, a Anděl si všiml, že se dívá na nehybného Sentu. Vytrhla se mu z objetí, rozběhla se k padlému šermíři a obrátila ho na záda. Senta zasténal a otevřel oči. Uviděl Anděla a pokusil se o úsměv.

"Už jsi zase zraněný," zašeptal. Anděl cítil, jak mu z roztržené tváře teče krev.

Gladiátor poklekl k Sentovi a všiml si krve v koutcích šermířových úst i jeho nepřirozeně nehybných údů. Natáhl ruku a jemně mu stiskl prsty. Senta však nijak nezareagoval.

"Ukaž, pomůžu ti," řekla Miriel a zatáhla Sentovi za levou ruku.

"Nech ho, holka!" řekl Anděl tiše. Miriel šermířovu ruku pomalu pustila.

"Tohle není zrovna vhodné místo, kde by měl člověk dožít, co, Anděli?" řekl Senta. Zakašlal a po hezkých rtech mu krev stekla až na bradu. "Přesto bych si, hádám, nemohl vybrat... lepší... společnost."

Anděl se obrátil k Ekodovi. "Nemůžeš něco udělat, mnichu?"

"Nic. Má zlomený krk a páteř má na dva kusy. Taky mu žebra prorazila plíci." Mnich mluvil lehce, jako by ho to vůbec nezajímalo.

Anděl obrátil pozornost zpátky k umírajícímu šermíři. "To je tedy nápad, nechat takovou obludu, aby tě zabila," řekl drsně. "Měl by ses stydět."

"Taky se stydím." Senta se usmál a zavřel oči. "Necítím žádnou bolest. Je to vážně úplně klidné." Znovu otevřel oči a v hlase se mu objevily známky strachu. "Odnesete mě, že ano? Nechci strávit věčnost tady dole. Rád bych... zase cítil slunce... víte?"

"Odnesu tě osobně."

"Miriel...!"

"Jsem tady," ozvala se třesoucím se hlasem dívka.

"Moc mě... mrzí... že jsem tak..." Znovu zavřel oči. A odešel.

"Sento!" křičela Miriel. "Tohle nedělej! Zkus vstát! Choď!" Dívka vyskočila a tahala ho za ruku.

Anděl se taky zvedl a zadržel ji. "Nechej ho jít, princezno. Nechej ho jít!"

"Nemůžu!"

Gladiátor si ji přitáhl do pevného objetí. "Je po všem," říkal tiše. "Už tu není."

Miriel se mu vyvinula z objetí. Tvářila se odhodlaně a oči se jí leskly. Otočila se na podpatku, vrátila se k mrtvé obludě a vytáhla z ní svůj meč. Pak se obrátila k Ekodovi. "Ty všiváku! Stál jsi tady a nic jsi neudělal. Kdyby nebylo tebe, byl by ještě naživu."

"Možná," připustil. "Možná ne."

"Teď zemřeš," prskla Miriel a náhle se rozběhla. Ekodas zvedl ruku. Miriel zasténala a zastavila se tak náhle, jako by narazila do neviditelné zdi.

"Uklidni se," řekl Ekodas. "Já ho nezabil."

"Znič ten krystal, mnichu," ozval se Anděl, "než zničí on tebe."

Ekodas se usmál. "Ty tomu nerozumíš. Nikdo, kdo necítil jeho sílu, by to nepochopil."

"Já ji cítím," poznamenal Anděl. "Aspoň si myslím, že je to ten krystal, co ve mně vzbuzuje touhu tě zabít."

"Ano, tak tomu nejspíš bude. Na nižší mysl by krystal mohl mít tento účinek. Měl bych se stáhnout. Vrátit se do pevnosti."

"Ne," řekl Anděl. "Sem tě poslali ti, co ti důvěřovali. Oni věřili, že jen ty máš sílu odolat té... věci. Ale mýlili se, že? Ta věc tě přemohla."

"Nesmysl. Jenom to znásobilo moje již tak značné nadání."

"Budiž. Počkáme na tebe v pevnosti," řekl s povzdechem Anděl. Přistoupil trochu blíž. "Ještě jedna maličkost..."

"Ano?"

Anděl se zaklonil a vykopl. Zasáhl krystal a vyrazil ho mnichovi z rukou. Ekodas se ho snažil uhodit, ale válečník mu včas uhnul a loktem mnicha udeřil do obličeje. Ekodas se zapotácel. Anděl ho vší silou praštil levačkou do brady. Ekodas dopadl na obličej - a už se nepohnul.

Miriel, osvobozená od kouzla, které na ni Ekodas uvrhl, přistoupila k jeho nehybnému tělu.

"Nech ho být, dítě," řekl Anděl. "On za to nemůže." Došel ke krystalu a náhle ucítil, jak se po něm natahuje jeho síla s přísliby síly, nesmrtelnosti a slávy. Anděl ucouvl. "Podej mi meč," požádal Miriel. Uchopil jílec oběma rukama a jedinou strašlivou ranou křišťálovou kouli rozdrtil.

Krystal se rozlétl na jasné třpytící se úlomky a síní zavál studený vzduch.

Anděl, nevšímaje si padlého mnicha, došel unaveně k Sentovu tělu a zvedl ho. Sentova hlava se mu skulila na rameno.

"Odneseme ho na světlo," řekl.

20.Kapitola

ŽU ČAO SE TŘÁSL A PO TVÁŘÍCH MU STÉKAL pot. Snažil se uklidnit, ale srdce mu prudce a nepravidelně bušilo.

Nemůže na tebe, ujišťoval se. Je to jenom jeden člověk. Já jich mám spousty. A pak jsou tu psi. Ano, ano, psi. Ti

ho vyčenichají! Sedl si ke stolu a zadíval se na otevřené dveře, kde s tasenými meči čekali dva strážní.

Psi na lodi dovezli až z Kiatze. Byla to úžasná zvířata s velkými tlamami a silnými plecemi. Byli to lovečtí psi a bylo o nich známo, že dokážou strhnout i medvěda. Ti Tuláka roztrhají na kusy!

Kouzelník si nalil číši vína, a jak se mu třásly ruce, rozlil tekutinu na několik pergamenů, které měl položené na dubovém stole. Nezáleželo mu na tom. Teď už nezáleželo na ničem, jen na tom, aby se dožil rána.

"Pane!" vyslal Casta.

"Ano?"

"Jeden ze psů je mrtvý. Ostatní spí. U jednoho jsme našli zbytky čerstvého masa. Myslím, že je otrávil. Pane! Slyšíš mě?"

Žu Čao byl ohromen a cítil, jak ho opouští veškerý zdravý rozum a je nahrazován přívalem panického strachu.

"Pane! Pane!" volal ho v duchu Casta. Ale Žu Čao nedokázal odpovědět. "Nařídil jsem, aby do hlavního paláce přišli všichni muži," pokračoval Casta. "A uzavřeli jsme přízemí a muži hlídají všechna tři schodiště."

Kouzelník vypil víno a nalil si další. Alkohol povzbudil mizející odvahu. "Dobrá," vyslal. Vstal - a zapotácel se. Musel se zachytit stolu. Příliš mnoho vína, uvědomil si, a příliš rychle vypitého. Nevadí. To přejde. Několikrát se zhluboka nadechl a cítil, jak se mu vracejí síly.

Rychle přešel pokojem a vyšel do chodby. Dva strážní se postavili do pozoru. "Pojďte za mnou," nařídil jim Žu Čao a zamířil ke schodišti vedoucímu k žalářním kobkám. Nechal jednoho muže jít před sebou, druhý ho následoval s mečem v ruce. Ze schodiště vyšli do pochodněmi ozářené chodby. O kus dál hráli tři muži v kostky. Když Žu Čao vstoupil do světla, okamžitě vyskočili.

"Přiveďte zajatce do vnitřní svatyně," přikázal jim kouzelník.

"Pane!" vyslal Casta vítězoslavným tónem.

"Mluv!"

"Je mrtvý. Jeden ze strážných ho našel, jak leze na střechu. Bojovali a vrah byl zabit, spadl na kameny dole."

"Ano!" zařval Žu Čao a máchl pěstí do vzduchu. "Přineste mi jeho tělo. Pošlu ho do pekel!" Ó, jak mu v této chvíli připadal život krásný, a ta slova mu v hlavě zněla jako slavičí píseň: Tulák je mrtvý. Tulák je mrtvý!

Nechal muže stát na chodbě, vstoupil do malé komůrky na konci chodby a zamkl za sebou dveře. Ze skrýše v dubovém stole vytáhl Pátý grimoár a prostudoval devátou kapitolu. Zavřel oči, pronesl slova moci a ocitl se nad hradbami Kar-Barzaku. Skrz sílu vyzařující z dolní části pevnosti se však nedostal. Pak, stejně náhle, jako když po bouři vysvitne slunce, síla pohasla a ztratila se docela. Žu Čao byl ohromen. Rychle vyslal svého ducha do bludiště pod citadelou a našel toho mnicha, Ekoda, jak chová krystal v náručí. Žu Čao cítil proudění mnichova nadání, jeho rostoucí ctižádost, jeho rašící touhy.

Promluvil k mnichovi a vycítil spřízněnou duši, a když Ekodas slíbil, že přinese krystal do Gulgothiru, Žu Čao věděl, že mluví naprostou pravdu. Musel velice tvrdě potlačit vítězoslavný pocit, aby to Ekodas nepoznal. A pak se vrátil do svého paláce.

Tulák je mrtev. Krystal je jeho. A za pár okamžiků budou duše králů odevzdány Šemakovi.

A syn ševce se stane pánem na zemi!

***

Gothirské oddíly se znovu stáhly, ale obránců na hradbách bylo stále méně a byli nesmírně unavení. Dardalion obcházel členy Třicítky a zastavil se pouze u těla tlustého Merlona. Ten zahynul u rozbité brány, když se vrhl na masu válečníků hrnoucích se otvorem v padací mříži. Připojil se k němu Orsa Chán s dvacítkou nadirských válečníků a společně útočníky zatlačili zpátky. Ale právě když se Gothirové stahovali zpátky do tábora, se Merlon, krvácející z mnoha ran, zhroutil na zem.

Ve chviličce zemřel. Dardalion u mrtvého poklekl. "Byl jsi dobrý člověk, příteli," pravil tiše. "Kéž tě Pramen přivítá."

Koutkem oka zahlédl Anděla. Vynořil se ze síně a v náručí nesl tělo toho šermíře, Senty. Dardalion si povzdechl a vstal. Vzápětí vyšla Miriel a po jejím boku kráčel malý hošík. Opat k nim přišel a mlčky vyčkal, než Anděl položí tělo svého přítele na zem. V přítomnosti opata ve stříbrném brnění se chlapec stáhl dozadu a zmizel v síni.

"Kde je Ekodas?" zeptal se nakonec Dardalion.

"Je naživu," řekl Anděl. "A ten krystal je zničenej."

"Pramen buď pochválen! Nebyl jsem si jist, že dokonce i Ekodas bude mít sílu."

Všiml si, že Miriel chce něco říci, ale Anděl ji rychle předešel. "Bylo to stvoření velikýho zla," řekl gladiátor.

Ve dveřích se objevil Ekodas a ve slábnoucím světle zapadajícího slunce zamrkal. "Tys to dokázal, synu. Jsem na tebe hrdý." Dardalion natáhl ruce, aby mladého mnicha objal, ale Ekodas ho odstrčil.

"Já neudělal nic - jen jsem nechal zemřít člověka," zašeptal. "Nechej mě, Dardalione." A odklopýtal pryč.

Opat se obrátil k Miriel. "Pověz mi vše," vyzval ji. Miriel si povzdechla a povyprávěla mu příběh o boji s obludou a o Sentově smrti. Mluvila tichým hlasem a jako bez ducha, pohled měla nepřítomný. Dardalion cítil její bolest a žal.

"Je mi to líto, dítě. Tak hrozně líto."

"Lidi ve válkách umírají pořád," pravila bezvýrazně. Jako ve snu se vydala na ochoz.

Anděl zakryl Sentu pláštěm a vstal. "Rád bych zabil Kesa Chána," zasyčel.

"Tím bys ničeho nedosáhl," zarazil ho Dardalion. "Běž za Miriel. Je teď úplně bez sebe. Mohla by si ublížit."

"Ne dokud žiju," vyhrkl Anděl. "Řekni mi ale jedno, opate, k čemu to je? Proč tam dole musel umřít? Prosím tě, řekni mi, že to bylo k něčemu dobrý. A nechci slyšet ani slovo o Sjednotitelích."

"Na tvoje otázky odpovědět nemohu. Kdybych mohl, udělal bych to. Ale nikdo neví, kam ho nakonec zavedou jeho kroky, ani nezná výsledek svých činů. Jedno ti ale povím a věřím, že si to necháš pro sebe a nesvěříš to živé duši.

Támhle je dívka, sedí na cimbuří. Co vidíš?"

Anděl vzhlédl a spatřil Miriel zalitou ohnivým světlem slunce západu. "Vidím krásnou ženu, tvrdou, a přesto jemnou, silnou, a zároveň starostlivou. Co bych podle tebe měl vidět?"

"Co vidím já," zašeptal Dardalion. "Mladou ženu nesoucí sémě budoucí velikosti. Již teď v ní roste, maličké, pouhá jiskřička života, zrozená z lásky. Ale z té jiskřičky by se jednou mohl, pokud tady přežijeme, zrodit plamen."

"Ona je těhotná."

"Ano. Bude to Sentův syn."

"On to nevěděl," řekl Anděl a zadíval se na pláštěm zakrytou mrtvolu na kamenném dláždění.

"Ale ty to víš, Anděli. Teď víš, že má pro co žít. Bude však potřebovat pomoc. A mužů dost silných, aby unesli břímě dítěte jiného muže, je jenom pár."

"Mně na tom nezáleží, opate. Já ji miluju."

"Tak jdi za ní, synu. Poseď s ní. Pomoz jí zvládnout žal."

Anděl kývl a odešel. Dardalion vešel do síně. U stolu tam seděl onen hoch a díval se na své ruce. Dardalion se posadil naproti němu. Jejich oči se setkaly a Dardalion se usmál. Chlapec jeho úsměv opětoval.

Do síně vstoupil od schodiště vedoucího nahoru Kesa Chán. Zahlédl Dardaliona a přistoupil ke stolu. "Viděl jsem ji na hradbách," řekl. "Jsem... rád, že to přežila."

"Její milenec ale nepřežil," podotkl Dardalion.

Šaman pokrčil rameny. "To není důležité."

Dardalion spolkl hněvivou odpověď a zadíval se na chlapce. "Něco pro tebe mám, Kesa Cháne," řekl s pohledem stále upřeným na černooké dítě.

"Ano?"

"Toho mladého vojevodu, který se ožení s Šiinou dcerou."

"Ty víš, kde ho najdu?"

"Sedíš vedle něj," řekl Dardalion vstávaje.

"On je němý. Bezcenný!"

"U všeho, co je svaté, šamane, jak jsi mi odporný!" vybuchl Dardalion. S námahou se uklidnil a předklonil se. "Měl ušní infekci, díky které ohluchl. Protože neslyšel, nikdy se nenaučil mluvit. Ekodas ho uzdravil. Teď potřebuje jedině čas, trpělivost a něco, o čem ty, myslím, nemáš ani ponětí - lásku!" Bez dalšího slova se Dardalion otočil a vyšel ze síně. Na nádvoří se setkal s Višnou.

"Zase se řadí. Budeme mít potíže je zadržet."

***

Tulák se krčil na střeše a sledoval muže sbíhající se kolem těla dole. Ten strážný ho skoro překvapil, ale byl trochu pomalý, když měl tasit meč, a vrhací nůž s černým jílcem, který se mu zaryl do krku, skoncoval s jeho nerozhodností - i s jeho životem. Tulák muže rychle svlékl, pak si stáhl svou kazajku a kamaše a natáhl je na mrtvolu.

Mrtvý byl o něco menší než Tulák, ale černý pancíř a přilba s hledím mu padly dobře, i když mu tmavé vlněné spodky sahaly kus nad kotníky. Tuto nesrovnalost zakryly mužovy po kolena vysoké boty. Tulákovi byly sice trochu těsné, ale kůže byla měkká a poddajná, takže to příliš nevadilo.

Tulák se vyklonil nad předprseň a viděl, jak dole přecházejí stráže. Vytáhl meč mrtvého, v pravici sevřel vlastní čepel a zavolal: "Je tady! Na střeše!" Mimo dohled mužů dole začal třískat meči o sebe a řinčení oceli se rozléhalo po celém paláci. Pak třikrát ťal muže do obličeje, čímž mu rozdrtil kosti a rysy mu zničil k nepoznání. Odložil meče, vytáhl mrtvolu na předprseň a shodil ji dolů.

Chvíli vyčkal a díval se, jak vojáci odnášejí tělo do paláce. Pak si nasadil přilbici s hledím, zvedl druhý provaz a rozběhl se k zadní části střechy. Vyklonil se a prohlížel si okna pod sebou. Podle informací, které mu dodal Matze Čej, bylo v rohu budovy schodiště vedoucí do podzemí.

Ovázal provaz kolem pilíře, přelezl na zeď a sešplhal dolů. Minul dvě okna a u třetího zastavil. Okno bylo otevřené a uvnitř se nesvítilo. Tulák přehodil nohu přes okenní římsu a přelezl do okna. Byla to ložnice s úzkou postelí. Na lůžku nebyly pokrývky ani prostěradla a Tulák usoudil, že se jedná o nepoužívaný pokoj pro hosty. Schoval nataženou kuši do záhybů černého pláště mrtvého rytíře a vyšel na chodbu. Schodiště měl po pravici, a tak se k němu vydal. Zdola zaslechl dupot, ale šel dál. Kolem ohybu schodiště prošli dva rytíři a zamířili k němu.

"Kdo zabil toho úkladného vraha?" zeptal se ho první voják.

Tulák pokrčil rameny. "Já ne, i když mě to mrzí," řekl a šel dál.

"Tak kdo je tu ještě?" pokračoval první muž a popadl Tuláka za rameno. Vrah se otočil a zvedl kuši.

"Nikdo," řekl - a vypustil střelu, která muži prolétla otevřenými ústy a skrze patro prorazila do mozku. Druhý rytíř se otočil a pokusil se utéci, ale Tulák znovu vystřelil a šipka se muži zaryla do šíje. Rytíř padl na schody a už se nepohnul.

Tulák nasadil své poslední dvě šipky do kuše a vydal se dál.

***

Když mu odemykali řetězy, Karnak se napjal, ale o hrdlo se mu opřela špička nože a on poznal, že veškerý odpor by byl marný. Mohutný drenajský generál se na muže, kteří ho drželi za ruce, zamračil. "U všech bohů, ty vaše obličeje si budu pamatovat," prskal na své katany.

Jeden z nich se rozesmál. "Tak to si je nebudeš pamatovat moc dlouho," řehtal se.

Vyvlekli ho z kobky a táhli ho pochodněmi osvětlenou chodbou. U dveří Karnak zahlédl Žu Čaa. "Mor na tebe, ty žlutej parchante!" zařval.

Kiatzan neodpověděl, jen ustoupil stranou, aby strážní mohli dovléci Karnaka do vnitřní svatyně. Na podlaze byl křídou načrtnutý pentagram a mezi ocelovými svícny byl natažen zlatý drát, takže nad křídovou pěticípou vytvářel zlatou šesticípou hvězdu. Karnaka dovlekli ke stěně a znovu ho připoutali za zápěstí. Všiml si, že je tu ještě jeden zajatec, vysoký štíhlý muž, jenž měl i přes značně potlučený obličej vznešené chování.

"Tebe já znám," zašeptal Karnak.

Muž kývl. "Já jsem ten hlupák, co věřil Žu Čaovi."

"Ty jsi císař."

"Byl jsem," odvětil ten muž trpce. Pak si povzdechl. "Had vstupuje..."

Karnak otočil hlavu a viděl, že se k nim blíží Žu Čao v purpurovém rouše.

"Dnes v noci, pánové, se stanete svědky největšího daru moci." Šikmé oči se mu při řeči leskly a na úzkých rtech se mu usadil slabý úsměv. "Jsem si vědom toho, že nebudete sdílet moji radost, přestože budete nástrojem k jejímu dosažení." Naklonil se a položil ruku Karnakovi na mohutnou hruď. "Víš, začnu tím, že ti vyříznu srdce a položím ho na zlatý oltář. Tímto darem přivolám služebníka pána Šemaka." Obrátil se k císaři. "A tady vstoupíš do hry ty. Tebe předám celého a démon tě pozře."

"Dělej si, co chceš, čaroději," odsekl císař. "Ale už mě přestaň nudit."

"Ujišťuji Tvoji Výsost, že se nebude nudit dlouho." Do místnosti vstoupili tři muži vlekoucí zakrvácené tělo. Žu Čao se otočil. "Á," prohodil rozmarně. "Můj údajný osud. Přineste ho sem!"

Rytíři došli blíž a položili mrtvolu na podlahu. Žu Čao se usmál. "Vidíte, jak vypadá ve smrti uboze, když mu obličej rozsekal ostrý meč chrabrého rytíře? Vidíte, jak..." Zakoktal se a upřel zrak na pravou ruku mrtvého. Prostředník chyběl a stará rána byla dávno zajizvená. Žu Čao poklekl a zvedl mrtvému ruku. Na prsteníku se skvěl prsten z červeného zlata ve tvaru svinutého hada. "Vy pitomci!" zasyčel Žu Čao. "Tohle je Onfel! Koukněte na ten prsten!" Žu Čao se vyškrábal na nohy a úplně ztratil hlavu. "Tulák je naživu! Je tady v paláci. Vypadněte! Všichni! Najděte ho!"

Rytíři vyběhli z místnosti. Žu Čao zabouchl dveře a zarazil těžkou závoru na místo. Karnak vybuchl smíchy. "On tě zabije, čaroději. Už teď jsi mrtvý!"

"Drž tu smradlavou hubu!" zaječel Žu Čao.

"A jak mě k tomu přinutíš? Čím mi chceš vyhrožovat?" zeptal se drenajský obr. "Smrtí? To nemyslím. Já znám muže, který po tobě jde. Vím, čeho je schopný. U kostí Missaele, já sám za ním poslal lovce. Nejlepší nájemné vrahy, nejlepší šermíře. A on přesto žije."

"Ne nadlouho," řekl kouzelník. Tenké rty mu zkřivil krutý úsměv. "Aha ano! Tys najal vrahy, abys chránil svého milovaného Bodalena. Nedávno mi o tom vykládal."

"Tys viděl mého syna?"

"Viděl? Ó, vídával jsem ho často, můj milý Karnaku. Patřil mi, víš. Za tepla mi nosil všechny tvoje plány výměnou za slib, že až tě zabiju, Drenaji povládne on."

"Ty prolhanej zmetku!" soptil Karnak.

"Ani ne. Zeptej se mého druhého hosta, bývalého císaře. On nemá důvod lhát. Zemře po tvém boku. Bodalen byl slabý, bezpáteřní, a nakonec mi stejně nebyl k ničemu." Žu Čao se rozesmál a ten vysoký pronikavý zvuk se jasně odrážel po místnosti. "I když měl sílu deseti mužů, měl problém splnit svůj úkol. Ubohý, hloupoučký, mrtvý Bodalen."

"Mrtvý?" špitl Karnak.

"Mrtvý," zopakoval Žu Čao. "Poslal jsem ho do začarované pevnosti. Asi by se ti nelíbil pohled na to, co se z něj stalo. A proto ti to ukážu."

Kouzelník zavřel oči a Karnakovi se zatočila hlava. Náhle se rozhlížel po matně osvětlené komnatě, kde netvor, který jako by vyskočil z noční můry, bojoval s jakousi mladou ženou a gladiátorem Sentou. Karnak viděl, jak byl Senta sražen k zemi, a pak zahlédl dalšího bojovníka z arény - Anděla - jak se vrhá do útoku. Scéna zmizela.

"Rád bych ti ukázal víc, ale naneštěstí musím odejít," řekl Žu Čao a jeho slova přetékala zlobou. "Ale ta obluda byl Bodalen - a několik z mých mužů spojených kouzlem."

"Nevěřím ti," vydechl Karnak.

"Napadlo mě to. Takže, pro tvé vzdělání, Drenajče, je tu ještě jedna scéna, kterou jsem vzal z Kar-Barzaku."

Obraz se znovu zachvěl a Karnak zasténal, když uviděl, jak Bodalen a ostatní válečníci usínají v křišťálové komnatě, a jejich těla se začínají svíjet a spojovat...

"Ne!" zaječel Karnak a zuřivě sebou škubal v řetězech.

"Tvoje bolest mě nesmírně těší, Drenajče," řekl Žu Čao. "A tady je další důvod k bolesti. Zítra Galen zabije tvého přítele Astena a Drenaj bude, jako už je i Gothir, v rukou bratrstva. A jako bude i Ventrie. Tři říše pod jedním vládcem. Mnou."

"Zapomínáš na Tuláka," vybuchl Karnak. "U všech bohů, dal bych svou duši za to, abych se dožil chvíle, kdy tě zabije."

"Než pomine noc, moje moc bude tak velká, že mě žádná čepel nedokáže ani škrábnout. Pak toho... drenajského divocha přivítám!"

"Přivítej ho hned," ozval se z protějšího kouta místnosti chladný hlas.

Žu Čao se otočil, přimhouřil tmavé oči a snažil se prohlédnout stíny u dveří. Zpoza pilíře vstoupil jakýsi rytíř a sundal si z hlavy přílbu.

"Tady nemůžeš být!" zašeptal Žu Čao. "Nemůžeš!"

"Přišel jsem s těmi muži, co nesli tělo. To od tebe bylo moc hezký, že jsi ty ostatní zamkl venku."

Vrah přistoupil blíž a zvedl kuši. Žu Čao se rozběhl doleva a přeskočil zlaté drátky. Snažil se dosáhnout středu hvězdy. Tulák vypustil šipku míře kouzelníkovi na krk, ale Žu Čao se v poslední chvíli uhnul a zvedl ruku. Střela se mu

zabodla do dlaně - a on zavřískl bolestí. Tulák zamířil. Ale kouzelník se vrhl za zlatý oltář a začal odříkávat zaklínadlo. Z oltáře začal stoupat černý dým a zavířil, až vytvořil mohutnou postavu s vlasy a očima ze zelených plamenů. Tulák vystřelil do démonovy široké hrudi, ale šipka prošla skrz a narazila na protější zeď.

Žu Čao vstal a postavil se před tvora z kouře a ohně. "A co uděláš teď, človíčku!" ohrnul nad Tulákem nos. "Jaké ubohoučké zbraně sis ještě přinesl?" Vrah neřekl nic. Neměl už žádné šipky, a tak pustil kuši a tasil šavli. "Pane Šemaku!" zaječel Žu Čao. "Volám po smrti tohoto muže!"

Postava s ohnivýma očima rozpřáhla mohutnou náruč a její hlas se v malé místnosti rozléhal jako vzdálené dunění hromu. "Ty mi nemáš co rozkazovat, člověče. Žádáš o laskavost, za tu se ale platí krví. A kde tady čeká nějaká odměna?"

"Tady!" řekl Žu Čao a ukázal na připoutané muže.

"Pořád jsou naživu," namítl démon. "Obřad není dokončen."

"Dodám ti jejich sílu, Pane, to přísahám! Ale nejdřív tě žádám, abys mi dal život toho vraha, Tuláka."

"Mnohem víc by mě potěšil pohled na to, jak ho zabíjíš," řekl démon. "Mám ti dát sílu?"

"Ano! Ano!"

"Jak si přeješ!"

Žu Čao náhle zavřískl bolestí a zvrátil hlavu dozadu. Tělo se mu zkroutilo a zvětšilo, nabylo do výšky i do šířky. Roucho z něj spadlo a vytvořily se mu nové svaly, velké a uzlovaté. Tělo mu zkroutila křeč a z pozměněného hrdla se mu vydralo několik hrozných skřeků plných bolesti. Nos a brada se mu protáhly a z jeho kůže vyrazila hladká sametová srst a pokryla celé, nyní osm stop vysoké, tělo. Netvor otevřel tlamu a předvedl dlouhé tesáky. Prsty se třemi klouby měl zakončené drápy.

Tvor, jenž býval Žu Čaem, vyrazil kupředu a potrhal zlaté drátky a povalil černé svícny. Karnak zatím vší svou ohromnou silou cloumal řetězy. Dva články se natáhly, ale nepovolily. Drenajec se znovu a znovu celou vahou vrhal proti řetězům.

Tulák před obludou ucouvl a místnost naplnil smích kouřového démona.

Venku před svatyní zbývající Krvaví rytíři bušili do dveří a volali na svého pána. Tulák se rozběhl k místu, kam odhodil přílbu. Nasadil si ji na hlavu a zvedl závoru - a ustoupil stranou. Dveře se rozlétly a do místnosti vklopýtali tři rytíři. Jeden přímo před hrůznou obludou upadl na kolena. Zaječel a snažil se zvednout. Bestie do něj zaťala drápy a zvedla ho do vzduchu. Pak se mu na hrdle sevřela smrtící zubiska. Na oltář vystříkla krev.

Ostatní rytíři stáli jako přimrazení.

"Zabilo to pána!" zařval Tulák. "Použijte meče!"

Ale rytíři se otočili a utekli. Netvor se vrhl na Tuláka. Ten se sehnul a sekl ho do břicha, ale čepel proťala jen povrch kůže. Tulák se vrhl na zem a překulil se.

Karnak s posledním vypětím sil vyrval pravý řetěz ze zdi, obrátil se a použil obě ruce k tomu, aby vytrhl i levý. Otočil se na patě, roztočil řetězy nad hlavou a vrhl se na zrůdu. Železné články zasáhly obludu do krku a řetězy se jí obtočily kolem šíje. Příšera se obrátila, zařvala a strhla Karnaka na zem. Dopředu skočil Tulák a vrazil netvorovi meč do odkrytého břicha, přičemž do úderu vložil celou svou sílu i váhu.

Obluda zavyla - a máchla pařátem, takže Tulákovi roztrhla rameno. Vrah upadl. Karnak zatáhl za řetěz a ten se bestii utáhl kolem hrdla. Ta se snažila otočit a pokusila se ho rozsápat, ale Karnak se i přes silnější postavu pohyboval dost obratně a držel řetěz stále napjatý. Tulák se rozběhl k padlému rytíři a sebral mu meč. Popadl jílec oběma rukama a znovu zaútočil. Zvedl meč vysoko nad hlavu a ťal po prodloužené hlavě. Čepel se při první ráně odrazila, ale Tulák udeřil ještě dvakrát. Lebeční kosti při třetí ráně praskly a meč se zarazil hluboko do lebeční dutiny, kde se zaklínil. Obluda padla na všechny čtyři, z tlamy jí tekla krev a pařáty drásala kámen.

A zemřela.

Kouřový démon chvíli mlčel. "Předvedl jsi mi slušnou zábavu, Tuláku," řekl tiše. "Ale to jsi ostatně dělal vždycky. A myslím, že vždycky budeš."

Kouř se zavlnil a zmizel - a démon byl pryč.

Karnak odmotal řetěz mrtvé příšeře z krku a došel k Tulákovi. "Rád tě vidím, starý brachu," řekl se širokým úsměvem.

"Muži, které jste poslal, jsou všichni mrtví," řekl Tulák chladně. "Teď jste zůstal jen vy."

Karnak kývl. "Snažil jsem se ochránit svého syna. To není omluva. On... zemřel. Ty žiješ. Nechejme to tak."

"O tom, jak co skončí, rád rozhoduju sám," odtušil Tulák a prošel kolem drenajského obra k místu, kde stál císař, stále ještě přikovaný ke zdi. "Vždycky se tvrdilo, že jste čestný muž," řekl mu Tulák.

"Je to pro mne věc hrdosti," pravil císař.

"Dobrá. Vidíte, že mám dvě možnosti, Veličenstvo. Můžu vás zabít, nebo vás můžu nechat jít. To druhé by ale nebylo jen tak."

"Řekni, co žádáš, a je-li to v mé moci, dostaneš to."

"Chci, abyste přestali útočit na nadirské Vlky. Chci, aby se vojsko vrátilo."

"Co pro tebe ti Nadirové znamenají?"

"Míň než nic. Ale je s nimi moje dcera."

Císař kývl. "Stane se, jak pravíš, Tuláku. Chceš něco i pro sebe?"

Vrah se unaveně usmál. "Nic, co by mi mohl člověk dát," řekl.

***

Anděl přistrčil stůl ke schodům a obrátil ho tak, aby zabránil ve výhledu nepřátelským lučištníkům z vrcholku

schodiště. Potom si dřepl a rozhlédl se pozorně po místnosti.

Gothirové si vynutili průchod branou jedenáctého dne obležení a obránci se stáhli do pomíjivého bezpečí tvrze. Starší ženy a děti se skryly na nižších poschodích pevnosti, zatímco, jak Anděl předpovídal, mladší ženy se při obraně citadely připojily k mužům.

Zůstalo jen osmdesát pět mužů a ti, když obléhání vstoupilo do třináctého dne, byli zoufale vyčerpaní. Překážky v bráně do tvrze zatím držely, ale Gothirové se vyšplhali po vnějších zdech do nechráněných oken a nyní ovládali horní poschodí. Občas zaútočili dolů po úzkých schodištích, ale častěji prostě jenom vysílali šípy do přecpané síně dole.

Do převráceného stolu narazil šíp. "Vím, že jste tam, mizerové!" zařval Anděl.

Připojila se k němu Miriel. Hodně zhubla, kůži na obličeji měla napjatou a oči se jí nepřirozeně leskly. Od Sentovy smrti bojovala jako posedlá touhou po smrti. Anděl měl co dělat, aby ji uchránil, a dvakrát ho zranili, jednu mělkou ránu měl na rameni a druhou na předloktí, to když se vrhl do cesty válečníkům stahujícím se kolem dívky.

"Tady jsme vyřízení," řekla Miriel. "Ta přehrada je už moc dlouho nezadrží."

Anděl pokrčil rameny. Nebylo třeba odpovídat. Postřeh to byl bezesporu správný a Anděl mezi Nadiry vycítil zachmuřenou odevzdanost osudu. Miriel seděla vedle něj a hlavu měla položenou na jeho rameni. Anděl jí dal ruku kolem ramen. "Milovala jsem ho, Anděli," zašeptala tichounce. "Měla jsem mu to říct, ale neudělala jsem to, a pak už byl pryč."

"Cítíš se kvůli tomu provinile? Že jsi to nevyslovila?"

"Ano. Zasloužil si víc. A je těžké přijmout, že je..." Ztěžka polkla, nedokázala ta slova vyřknout. Pak se přinutila k úsměvu a nakrátko se rozjasnila. "Měl takovou chuť do života, viď? A vždycky byl tak duchaplný. Na Sentovi nebylo nic prostředního, že?"

"Nic prostředního," souhlasil. "Žil naplno. Bojoval, miloval..."

"... a umřel." Řekla to rychle a jen se značným úsilím zadržela slzy.

"Ano, zemřel. U Šemakovejch koulí, všichni přece umřeme." Anděl si povzdechl a pak se usmál. "Já ale ničeho nelituju. Měl jsem dobrej život. Jenom mě mrzí, když vím, že... že jsi tady se mnou. Ty máš celej život před sebou - nebo bys měla mít."

Miriel ho vzala za ruku. "Budeme spolu v Prázdnotě. Kdo ví, jaká nás tam čekají dobrodružství. A možná tam bude taky on... čekat!"

Do stolu udeřil další šíp a pak Anděl shora zaslechl dupot. Vymrštil se na nohy a tasil meč. Jak se Gothirové hnali dolů, Anděl odhodil stůl stranou a vyrazil jim vstříc. Miriel se držela těsně za ním.

Anděl zabil dva, Miriel třetího a Gothirové se stáhli. Shora se vyklonil lučištník a Miriel po něm hodila nožem, který se mu zarazil do ramene, a muž zmizel z dohledu. Anděl vycouval a vklínil stůl na schodiště. "Prima," řekl a široce se zazubil, "ještě nejsme vyřízení."

Cestou přes síň zahlédl mnicha Ekoda, jak pokleká vedle vyčerpaného Dardaliona. Opat pořád spal a Anděl se u něj zastavil. "Jak mu je?" zeptal se.

"Umírá," odvětil Ekodas.

"Myslel jsem, žes mu tu ránu vyléčil."

"To ano, ale srdce velice zesláblo. Skoro mu puklo, chlopně má tenčí než papyrus." Bylo to poprvé, co spolu od souboje s netvorem promluvili. Ekodas vzhlédl a pak se před bývalým gladiátorem postavil. "Mrzí mě, co se stalo," řekl. "Já... já..."

"To ten krystal," přerušil ho rychle Anděl. "Já vím. Na mě měl stejnej účinek."

"Ale tys ho zničil."

"Já ho nikdy nedržel v ruce. Nesmíš se tím už trápit, mnichu."

"Už nejsem mnich. Nejsem toho hoden."

"Já nejsem žádnej soudce, Ekode, ale všichni máme nějaký slabosti. Prostě jsme tak stvoření."

Útlý mnich zavrtěl hlavou. "To je od tebe velkodušné. Ale já se díval, jak tvůj přítel umírá - a uzavřel jsem smlouvu se zlem. V té komnatě ke mně přišel Žu Čao. Připadal mi jako... jako duchovní bratr. A na tu krátkou chvíli jsem měl hrozné sny. Nikdy jsem si neuvědomil, že je ve mně tolik... temnoty. Teď se vydám po jiné stezce." Pokrčil rameny. "Ten krystal mne nezměnil, víš. Jen mi otevřel oči, a teď vím, co jsem zač."

Dardalion se zachvěl. "Ekode!" Mladý mnich poklekl k opatovi a vzal ho za ruku. Anděl odešel směrem k přehradě.

"Jsem tady, příteli," řekl Ekodas.

"To... všechno... jsi udělal ve víře, můj synu. A cítím, že na mě ostatní čekají. Svolej ke mně živé."

"Je tu jenom Višna."

"Aha. Tak ho přiveď."

"Dardalione, já..."

"Chtěl bys být... uvolněn ze své přísahy. To už dávno vím. Ta žena, Šia." Dardalion zavřel oči a obličej se mu křečovitě stáhl. "Jsi volný, Ekode. Můžeš se oženit, žít... být."

"Mrzí mě to, otče."

"Nemá tě co... mrzet. Já tě tam poslal. Znal jsem tvůj osud, Ekode. Od chvíle, kdy vstoupila do chrámu, je mezi vámi pouto. Poznej klid, Ekode... a... radosti lásky." Slabě se usmál. "Svou povinnost jsi u mne splnil, u ostatních taky. Teď... sežeň Višnu, protože můj čas se krátí."

Ekodas vyslal myšlenku a vysoký válečník s rozdělenou bradkou přiběhl z druhé strany síně a poklekl u umírajícího opata. "Už nemohu mluvit," šeptal Dardalion. "Připoj se ke mně."

Višna zavřel oči a Ekodas poznal, že jejich duchové jsou ve spojení, a trpělivě čekal, až spojení skončí. Když opat umíral, držel ho Ekodas za ruku. Višna sebou trhl a zasténal, pak otevřel oči.

"Co říkal?" zeptal se Ekodas a pustil opatovu ruku.

"Jestli přežijeme, mám se vydat do Ventrie a založit nový chrám. Třicítka bude žít dál. Mrzí mě, že se mnou nepůjdeš."

"Nemůžu, Višno. Je to pryč. A abych řekl pravdu, nechci to zpátky."

Višna vstal. "Víš, právě když umíral a opouštěl mě, cítil jsem přítomnost ostatních - Merlona, Palisty, Magnika. Všichni tam na něj čekali. Bylo to nádherné. Opravdu nádherné."

Ekodas se zadíval do Dardalionova mrtvého obličeje, dokonale nehybného a vyrovnaného. "Buď s pokojem, otče," zašeptal.

Ticho venku náhle porušilo vzdálené troubení.

"Pramen budiž pochválen," řekl Višna.

"Co se děje?"

"To je gothirský signál k ústupu." Válečník si sedl a zavřel oči. Jeho duch vylétl z pevnosti. O chvíli později se vrátil. "Dorazil posel od císaře. Obléhání skončilo. Je po všem, Ekode! My to přežili!"

U překážky vyhlížel Anděl na nádvoří. Gothirové se spořádaně stahovali, mlčky a v řadách po třech. Anděl vrátil meč do pochvy a otočil se k obráncům. "Myslím, že jste vyhráli, hoši!" zavolal.

Na přehradu skočil Orsa Chán a pozoroval odcházející vojáky. Po chvíli se otočil k Andělovi, gladiátora objal a políbil na zjizvené tváře. Ostatní přeživší Nadirové se vrhli dopředu, popadli Anděla a vyzdvihli si ho na ramena. Síní se rozlehl ohromný jásot.

Miriel scénu pozorovala s úsměvem, ale když se rozhlédla po síni, její úsměv pohasl. Všude leželi mrtví. Z dolního poschodí se vynořil Kesa Chán a vyváděl ženy a děti na světlo. Starý šaman přistoupil k dívce.

"Tvůj otec zabil Žu Čaa," řekl, ale do očí se jí nepodíval. "Vyhrála jsi to pro nás, Miriel."

"Za velkou cenu," odtušila dívka.

"Ano, cena nebyla malá." Vedle šamana stál ten malý chlapec, který předtím provázel Anděla, a Kesa Chán natáhl ruku a poplácal ho po hlavě. "Pořád ještě ale máme budoucnost," pravil stařec. "Bez tebe jsme mohli být jenom prachem v horách. Přeji ti radost."

Miriel se zhluboka, pomalu nadechla. "Nemůžu uvěřit, že to skončilo."

"Skončilo? To ne. Skončila pouze tahle bitva. Přijdou další."

"Pro mě ne."

"I pro tebe. Já jsem se procházel po budoucnosti, Miriel. Ty jsi dítě bitev. A taková zůstaneš."

"Uvidíme," odtušila Miriel, odvrátila se od něj a uviděla Anděla, jak míří k nim. Vzhlédla do jeho zjizvené, poničené tváře s jiskrnýma šedýma očima. "Zdá se, že nám nakonec trochu času zbylo," řekla.

"Vypadá to tak," souhlasil. Natáhl se a vysadil si malého nadirského chlapce na ramena. Dítě se šťastně pohihňávalo a mávalo dřevěným mečíkem.

"S dětmi to umíš," řekla Miriel. "Úplně tě zbožňuje."

"Je to odvážný štěně. Šel za mnou až dolů a pak tu potvoru napadl zapálenou pochodní. Viděla jsi ho?"

"Ne."

Anděl se obrátil ke Kesa Chánovi. "Dáš na něj pozor?" zeptal se.

"Dám. Jako na vlastního," ujišťoval ho šaman.

"Dobrá. Občas bych ho mohl navštívit. Tak tě beru za slovo." Sundal hošíka dolů a díval se, jak ho Kesa Chán odvádí. Chlapec se ohlédl a zamával mečem. Anděl se zachechtal. "Co teď?" zeptal se Miriel.

"Jsem těhotná," oznámila mu s pohledem upřeným do jeho světlých očí.

"Já vím. Dardalion mi to prozradil."

"Děsí mě to."

"Tebe? Bojovnou královnu od Kar-Barzaku? Tomu nevěřím."

"Nemám právo tě žádat, ale..."

"Neříkej to, holka. Není to nutný. Starej Anděl bude tady. Vždycky tady bude. Jak jen ho budeš chtít."

***

Hradby Dros Delnochu se zvedaly vysoko k jižní obloze. Tulák přitáhl otěže. Karnak zabočil vedle černě oděného vraha. "Válka volá," řekl.

"Jsem si naprosto jistý, že vyhrajete, generále. V tom jste dobrý."

Karnak se zasmál. "Čekám, že vyhraju." Potom jeho úsměv pohasl. "A co ty, Tuláku? Jak si teď spolu vlastně stojíme?"

Nájemný vrah pokrčil rameny. "Ať už tu řekneme cokoliv, nezmění to ani písmenko z toho, co stojí psáno. Já vás znám, Karnaku, vždycky jsem vás znal. Vy žijete jen pro moc a máte dlouhou paměť. Váš syn je mrtvý - a na to vy nezapomenete. A po nějaký době začnete to, že umřel, dávat za vinu mně - nebo mým příbuzným. A já mám taky dobrou paměť. My dva jsme nepřátelé. A tak to taky zůstane."

Drenajský vůdce se pousmál. "Nesmýšlíš o mně moc dobře. Nemůžu říct, že bych ti to zazlíval, ale mýlíš se. Já jsem ochotný na minulost zapomenout. Zachránil jsi mi život - a tím jsi taky nejspíš zachránil Drenaj před zničením. A to si budu pamatovat."

"Možná," pokrčil Tulák rameny, otočil koně a zamířil k Měsíčním horám.

Epilog

KARNAK SE VRÁTIL DO DROS DELNOCHU, sebral tam vojsko a vedl je do boje proti Ventriáncům. Jejich vojsko rozdrtil ve dvou rozhodných bitvách u Erekbanu a Lentra.

Ve dvou následujících letech začal mít Karnak hrozný strach ze zavraždění, a nakonec sám sebe přesvědčil, že ho Tulák jednoho dne vyhledá a zabije. I přes Astenovu radu se znovu spojil s Cechem a ještě zvedl cenu za vrahovu hlavu.

Bylo vysláno doslova vojsko pátračů, ale v Drenanu se žádné novinky o Tulákovi neobjevily.

Až se jednoho dne vrátili tři nejlepší lovci s hnijící hlavou zabalenou v kusu plátna a malou dvojitou kuší z ebenu a oceli. Hlava byla zbavena měkkých tkání a lebka i kuše byly vystaveny v drenanském muzeu s nápisem vyvedeným v bronzu: Tulák Zabíječ, muž, jenž zabil krále.

Jednoho zimního dne o tři roky později a pět let po obléhání Kar-Barzaku byla kuše ukradena. V tom samém týdnu, když Karnak pochodoval v čele výroční zimní přehlídky, vystoupila z davu jakási mladá žena s dlouhými tmavými vlasy. V pravé ruce držela ukradenou kuši.

Lidé v davu viděli, jak s drenajským vůdcem chvíli hovoří, než ho zabila. Dvakrát ho střelila do prsou. Na Královskou třídu přicválal jezdec vedoucí ještě jednoho koně a žena se vyhoupla do sedla ve chvíli, kdy se Karnakovi strážní vrhali dopředu, aby ji zajali.

Oběma vrahům se podařilo uprchnout a o vraždě pak kolovalo mnoho dohadů. Že je najal syn ventrijského krále, válečného vladaře, jehož tělo bylo po porážce u Erekbanu vhozeno do hromadného hrobu. Či že to byla jedna z Karnakových milostnic, kterou rozzuřilo, že ji odvrhl kvůli mladší a hezčí dívce. Někteří z přihlížejících přísahali, že v jezdci poznali Anděla, bývalého gladiátora. Ženu nepoznal nikdo.

Karnakovi byl vypraven státní pohřeb. Za vozem s jeho tělem pochodovaly dvě tisícovky vojáků. Královskou třídu lemovaly davy lidí a pro muže, na jehož náhrobku se skvěl nápis "největší z drenajských hrdinů", bylo prolito mnoho slz.

Asi o osm let později byla prodána Tulákova lebka. V dražbě ji na žádost jednoho ze svých klientů, tajuplného šlechtice, který přebýval v paláci v jednom z gothirských měst Namibu, koupil gothirský kupec Matze Čej. Když se ho ptali, proč by nějaký cizinec měl platit tak ohromnou sumu za lebku drenajského nájemného vraha, Matze Čej se usmál a rozhodil elegantníma rukama.

"Musíte to přece vědět," naléhal správce muzea.

"Ujišťuji vás, že nevím."

"Ale ta cena... Je nesmírná!"

"Můj klient je velmi bohatý. Investuje u mě už celá léta."

"Byl to snad přítel toho Tuláka?"

"Mám za to, že si byli blízcí," přiznal Matze Čej.

"Co ale bude dělat s jeho lebkou? To ji vystaví?"

"O tom pochybuji. Řekl mi, že ji chce pohřbít."

"Proč?" vyptával se správce užasle. "To chce jen tak pohřbít čtyřicet tisíc raqů?"

"Je to muž, který o tom, jak co skončí, rád rozhoduje sám," řekl Matze Čej.